



ยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A
(เชียงใหม่ - กุ๋นหมิง)

INTEGRATED STRATEGIC PLANNING OF TOURISM DEVELOPMENT
ON THE R3A NORTHERN ECONOMIC CORRIDOR
(CHIANG RAI - KUNMING)

ธงชัย ภูวนาถวิจิตร

ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A
(เชียงราย - กุ๋นหมิง)

INTEGRATED STRATEGIC PLANNING OF TOURISM DEVELOPMENT
ON THE R3A NORTHERN ECONOMIC CORRIDOR
(CHIANG RAI - KUNMING)

ธงชัย ภูวนาถวิจิตร

คู่มือฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาปรัชญาดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชาสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

2553

©ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A
(เชียงใหม่ - กุ๋นหมิง)

INTEGRATED STRATEGIC PLANNING OF TOURISM DEVELOPMENT
ON THE R3A NORTHERN ECONOMIC CORRIDOR
(CHIANG RAI - KUNMING)

ธงชัย ภูวนาถวิจิตร

คุษฎีนิพนธ์นี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาคุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์

2553

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ผณินทรา ชีรานนท์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑา เทียนไทย)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา อุปโยคิน)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุญบา สิทธิการ)

.....กรรมการ
(ดร. สิ้นธุ์ สโรบล)

©ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

กิตติกรรมประกาศ

คุษณินพณัฏฐ์ในครั้งนั้สำเร็จลงได้ด้วยควมร่วมือของหน่วยงาน และผู้บริหารภคครัฐและเอกชน ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกยวข้องกับการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจ้งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน (จีนตอนใต้) ตลอดจนนักท่องเทียวภายในประเทศ และชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาพักผ่อน และท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศคศตร R3A (เชียงราย-คูนหมิง) ที่ได้สละเวลาให้ควมร่วมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย และทีมงานตลอดระยะเวลาของการสังเกตการณ์ และเก็บรวบรวมข้อมูลในภคสนาม

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงต่อควมกรุณาคูแเลเอาใจใส่ให้คำแนะนำด้วยดีตลอดมาของ รศ. ดร. จุฑา เทียนไทย ประธานกรรมการที่ปรึกษา รศ. ดร. ปรีชาอุปโยคิน และ ผศ. ดร. บุญบา สิทธิการ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนัฏฐ์

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างย้งสำหรับ รศ. ดร. วันชัย ศิริชนะ ประธานกรรมการอำนวยการมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง รศ. ดร. เทอด เทศประทีป อธิการบดี รศ. ดร. จักรพันธุ์ วงษ์บุรณาวาทย์ คณบดีสำนักภคศคศตรและร่วมทั้ง ผศ. ดร. ผณินทรา ชีรานนัฏฐ์ และคณาจารย์สำนักภคศคศตร ตลอดจนส่วนประสานงานบัณฑิตศคศกษา และพนักงาน ศูนย์บรรณสารและสื่อการศคศกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวงทุกท่าน

ขอขอบคุณอย่างย้งสำหรับทีมงาน คุณสิงห์คำ คุณเงินและคุณยูนัน เมืองจ้งหงสิบสองปันนา คุณคำก้ง เอี้ยหล้า คุณยูนูเกะ เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว คุณก้ง บ้านด้ามิมละ คุณศิริพร โคตะวินนัฏฐ์ คุณศิริพร ทองคณารักษ์ คุณพรณิ โทวกุลพานิชย์ คุณอภิวัฒน์ คำปาวิระและคุณพิมพร จัปจันนายที่มีส่วนช่วยให้งานวิจัย สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ครอบครัวภวานาถวิจิตรและเพื่อน ๆ ทุกท่านที่เป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมาหากมีสิ่งใดบกพร่องผู้วิจัยขอน้อมรับในควมผิดพลาดและขออภัยมา ณ โอกาสนั้ด้วย

ธงชัย ภวานาถวิจิตร

ชื่อเรื่องคุณิพนธ์	ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชิงราย - คุณหมิง)
ชื่อผู้เขียน	ธงชัย ภูวนาถจิตร
หลักสูตร	ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑา เทียนไทย รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา อุปโยคิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นุสบา ลีทธีการ

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา บริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ การเมือง และการปกครอง สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด รวมถึงความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) เส้นทางคมนาคม เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมทางการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชิงราย-คุณหมิง)

การดำเนินการวิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed methodology research) ด้วยการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth interviews) ผู้บริหารภาครัฐและเอกชน และผู้มีส่วนได้เสียจากการท่องเที่ยว การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant observation) และไม่มีส่วนร่วม (Non-participant observation) โดยใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวบนพื้นที่กลุ่มเมืองท่องเที่ยวที่ศึกษา ได้แก่ เมืองเชียงใหม่ ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา จีน (ตอนใต้) การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Contents analysis) และ SWOT analysis สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพและโปรแกรมวิเคราะห์สถิติทางสังคมศาสตร์ SPSS และการวิเคราะห์ช่องว่าง (Gap analysis) สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ

จากการศึกษาพบว่า สถานการณ์ และแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย-ขุนหมิง) ภายหลังการเปิดใช้ เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการ อยู่ในช่วงการขยายตัวและมีแนวโน้มของอัตราการเจริญเติบโตด้านการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น อันเนื่องมาจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว อีกทั้งความโดดเด่นของบริบทด้านต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกัน ทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจและการตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก ภายใต้บริบทด้านการเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสารและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามทั้ง 3 ประเทศ ก็ให้การสนับสนุนนโยบายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวร่วมกัน นอกจากนี้จากการศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) พบว่า ยังมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น มีเพียงเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ในขณะที่ความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันทั้งในเชิงรุก เชิงรับ เชิงป้องกันและเชิงแก้ไข ได้แก่ (1) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงของ หลวงน้ำทา และจันทอง (2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยว (3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยว (4) ยุทธศาสตร์การพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) และ (5) ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคต

คำสำคัญ : เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย-ขุนหมิง) / ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's)

Dissertation Title Integrated Strategic Planning of Tourism Development on
The R3A Northern Economic Corridor (Chiang Rai-Kunming)

Author Thongchai Phuwanatwichit

Degree Doctor of Philosophy (Social Sciences)

Supervisory Committee Asst. Prof. Dr. Jutha Thianthai
Asst. Prof. Dr. Preecha Upayokhin
Assoc. Prof. Dr. Busaba Sitthikarn

ABSTRACT

This study attempts, as its primary objective, to study the contexts of tourism, economy, politics and laws, socio-cultural, communication technology, environment and marketing, along with the issues of tourism readiness (6A's); Attraction, Accessibility, Amenities, Ancillary Services, Accommodation and Activities of the R3A Northern Economic Corridor (Chiang Rai-Kunming) in order to determine strategies needed for tourism development along this economic corridor.

The methodology adopted for Mixed methodology Research was in-depth interviewing. Interviews were conducted with administrators of the public and the private sectors, and with tourism stakeholders. In addition, by means of participatory observation, non-participatory observation and tourism-readiness survey forms (6A's), the data were also collected from tourism business practitioners, as well as from Thai and foreign tourists visiting the cities under investigation. The cities include Chiang khong of Thailand, Luang Nam Tha of the Democratic People's Republic of Lao, and Jing Hong of the Xishuangbanna Province, The People Republic of China.

The data were analyzed both qualitatively, and quantitatively based on the content analysis and SWOT analysis methods. Statistic were also used to analyze the data.

The study has found that the R3A Northern Economic Corridor (Chiang Rai-Kunming), since its official opening, has been exhibiting situations of and trends in tourism growth and expansion. This is due to the development of infrastructure and facilities in tourist attractions areas, supported by the various outstanding contexts of tourism in its vicinity, namely, socio- cultural, economic and tourism-related marketing contexts, all of which strongly attract tourists. Despite the different political systems, laws and statutes, communication technology and environments, the three countries have collaborated to support tourism infrastructure development.

With regard to the issue of tourism readiness (6A's), it is found that the degree of readiness is in the intermediate. Only the aspect of access routes to tourist accessibility has been rated high. On the other hand, the degrees of tourist attraction readiness, amenities readiness, ancillary Services readiness, accommodation readiness, and tourism activity readiness are intermediate. For this reason, it is necessary that tourism development strategies be devised in accordance with the Mutual Proactive and Defensive Tourism Development Policy. Such strategies include (1) strategies to develop for better tourism links of Chiangkhong , Luang Nam Tha and Jing Hong (2) strategies to develop for building logistic networks and tourism (3) strategies to of tourism businesses center (4) strategies to develop tourism readiness (6A's) and (5) strategies to build networks and alliances of tourism businesses, as a means to accommodate future expansion of tourism.

Keywords : R3A Northern Economic Corridor (Chiang Rai-Kunming) / Tourism readiness (6A's)

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	(3)
บทคัดย่อภาษาไทย	(4)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(6)
สารบัญตาราง	(11)
สารบัญภาพ	(19)
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามวิจัย	8
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	8
1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework)	8
1.5 ประโยชน์ที่ได้รับ	9
1.6 นิยามศัพท์	10
2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและแนวคิดในการศึกษา	11
2.1 แนวคิดโลกาภิวัตน์ (Globalization concept)	11
2.2 แนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political economy)	20
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบการทำงานที่เกี่ยวข้อง	29
2.4 นโยบายธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB)	35
2.5 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	39
2.6 กรอบทฤษฎีในการวิจัย (Theoretical framework)	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3 ระเบียบวิธีวิจัย (Research methodology)	48
3.1 วัตถุประสงค์ที่ 1	50
3.2 วัตถุประสงค์ที่ 2	56
3.2 วัตถุประสงค์ที่ 3	67
4 ผลการศึกษา	73
4.1 บริบทการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทาง R3A เป็นอย่างไร	74
4.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เป็นอย่างไร	112
4.3 การวิเคราะห์ช่องว่าง (Gap analysis) ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ของเมือง เชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	234
4.4 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน และภายนอก (SWOT) เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา เมืองจันท	239
4.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	247
4.6 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	268
4.7 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A	272
5 สรุป อภิปรายผลของการศึกษาและข้อเสนอแนะ	275
5.1 สรุปผลการศึกษา	275
5.2 สรุปอภิปรายผลของการศึกษา	290
5.3 ข้อเสนอแนะ	298
5.4 ข้อเสนอแนะของการทำวิจัยครั้งต่อไป	302
5.5 ข้อจำกัดในการวิจัย	302
รายการอ้างอิง	304

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	315
ภาคผนวก ก ข้อมูลการเดินทางของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	316
ภาคผนวก ข ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน และภายนอกของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	335
ภาคผนวก ค ภาพบริบทของพื้นที่ เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	357
ภาคผนวก ง รายชื่อผู้ให้ข้อมูลการวิจัย	374
ภาคผนวก จ แบบสำรวจความพร้อมทางด้านการท่องเที่ยวของ เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	378
ประวัติผู้เขียน	426

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 การแปรผลเป็นค่าเฉลี่ยคะแนนในแต่ละข้อคำถามที่ได้กำหนด	63
3.2 การกำหนดน้ำหนักเฉลี่ย เพื่อการสรุปผล	64
3.3 ตารางวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยว	65
3.4 การวิเคราะห์แบบถ่วงน้ำหนักของปัจจัยภายใน (IFAS) และภายนอก (EFAS)	67
3.5 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยภายในและภายนอก	69
4.1 เขตการปกครองส่วนท้องถิ่นของเมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย	79
4.2 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ ของเมืองเชียงของ	85
4.3 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ ของเมืองหลวงน้ำทา	98
4.4 กิจกรรมงานบุญงาน ประเพณีตามความเชื่อต่าง ๆ ของชุมชนเมืองจันท	102
4.5 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ ของเมืองจันท	110
4.6 ร้อยละลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจำแนกตามประเภท กิจการของเมืองเชียงของ	113
4.7 ร้อยละลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติเมืองเชียงของ	117
4.8 สรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติเมืองเชียงของ	119
4.9 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจ ทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ	121
4.10 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจ ทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ	122
4.11 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ	124
4.12 ความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ	125
4.13 ความคิดเห็นนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ	126

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.14 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อ ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	127
4.15 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้าน สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	129
4.16 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้าน สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	130
4.17 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อ ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	132
4.18 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหาร จัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	133
4.19 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านการ บริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	134
4.20 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อ ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	136
4.21 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านที่พักใน แหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	137
4.22 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านที่พักใน แหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	138
4.23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	139
4.24 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรม การท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	140

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.25 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	142
4.26 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่	144
4.27 ร้อยละลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว จำแนกตามประเภทประเภทกิจการของเมืองหลวงน้ำทา	145
4.28 ร้อยละลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา	148
4.29 สรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา	150
4.30 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	151
4.31 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	153
4.32 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	154
4.33 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	155
4.34 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	156
4.35 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	157
4.36 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	158

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.37 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	160
4.38 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา	162
4.39 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	163
4.40 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	165
4.41 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	167
4.42 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	167
4.43 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	168
4.44 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา	169
4.45 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	170
4.46 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	172
4.47 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา	174
4.48 ร้อยละลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทกิจการของเมืองจังหวัด	175

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.49 ร้อยละลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติของเมืองจิ้งหวง	178
4.50 สรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติเมืองจิ้งหวง	180
4.51 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูด ทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	181
4.52 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูด ทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	182
4.53 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	183
4.54 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทาง คมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	184
4.55 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านเส้นทาง คมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	185
4.56 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อ ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	186
4.57 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	187
4.58 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	189
4.59 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว ต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	190
4.60 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหาร จัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง	191

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.61 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท	193
4.62 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท	195
4.63 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท	196
4.64 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท	197
4.65 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท	198
4.66 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจันท	199
4.67 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจันท	201
4.68 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจันท	203
4.69 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	213
4.70 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	214
4.71 เปรียบเทียบความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	214
4.72 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	216

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.73 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมือง เชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	216
4.74 เปรียบเทียบความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมือง หลวงน้ำทา และเมืองจันท	217
4.75 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว เมือง เชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	218
4.76 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	219
4.77 เปรียบเทียบความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	220
4.78 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียง ของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	221
4.79 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เมืองเชียงของเมือง หลวงน้ำทา และเมืองจันท	222
4.80 เปรียบเทียบความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	223
4.81 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	224
4.82 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	224
4.83 เปรียบเทียบความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทา และ เมืองจันท	225
4.84 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวง น้ำทา และเมืองจันท	226

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.85 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	228
4.86 เปรียบเทียบความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	229
4.87 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	231
4.88 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	231
4.89 เปรียบเทียบรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันท	233
4.90 ผลการวิเคราะห์ช่องว่างรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ	234
4.91 ผลการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา	236
4.92 ผลการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองจันท	237
4.93 สรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ	240
4.94 สรุประดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ	241
4.95 สรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายใน และภายนอกของเมืองหลวงน้ำทา	242
4.96 สรุประดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองหลวงน้ำทา	244
4.97 สรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองจันท	245
4.98 สรุประดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองจันท	246
4.99 เปรียบเทียบคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายใน และภายนอกของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	269
4.100 เปรียบเทียบคะแนนถ่วงน้ำหนักรวมระดับปัจจัยภายใน และภายนอกของ เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท	270

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1.1 ถนน R3A (เชิงราย-ขุนหมิง)	4
1.2 กรอบแนวคิดในการศึกษา	9
2.1 กรอบทฤษฎีในการวิจัย (Theoretical framework)	45
3.1 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix	70
4.1 กลุ่มเมืองตัวอย่างบนเส้นทาง R3A	74
4.2 แผนที่ตั้งของเมืองเชียงของ	75
4.3 เส้นทางอพยพของชาวไทยลื้อจากสิบสองปันนามายังเมืองเชียงของ	77
4.4 แผนผังแสดงสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของเมืองเชียงของ	86
4.5 แผนที่ตั้งของเมืองหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว	88
4.6 แผนผังแสดงสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของเมืองหลวงน้ำทา	97
4.7 แผนที่ตั้งของเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน	100
4.8 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ของเมืองเชียงของ	248
4.9 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A เมืองเชียงของ	251
4.10 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix หลวงน้ำทา	255
4.11 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A เมืองหลวงน้ำทา	256
4.12 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix เมืองจันทบุรี	262
4.13 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A เมืองหลวงจันทบุรี	263
4.14 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี	271
5.1 Integrated strategic planning of tourism development on the R3A model	299

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนับได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมที่มีขนาดใหญ่ ครอบคลุมขยายตัวไปทุกมุมโลกทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการก้าวเข้าสู่ยุคการท่องเที่ยวแบบไร้พรมแดนหรือยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) ที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการคมนาคมขนส่งและการสื่อสารส่งผลให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั่วโลกอย่างกว้างขวางเชื่อมโยงด้านสังคมและวัฒนธรรมด้วยรูปแบบความร่วมมือของภูมิภาคต่างๆ ของโลกอย่างแพร่หลาย อาทิการท่องเที่ยวภูมิภาคสหภาพยุโรป อเมริกา เอเชียใต้และเอเชียแปซิฟิก

จากการที่องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: UNWTO) ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับการเจรจาเปิดตลาดการท่องเที่ยวตามข้อตกลง GATS (General Agreement on Trade in Services) ว่าด้วยการค้าและการบริการสาขาการท่องเที่ยว (Tourism sector) โดยคำนึงถึงมิติด้านเศรษฐกิจ และสังคม ตลอดจนการเปิดเสรีทางการค้าด้านบริการการท่องเที่ยวที่จะต้องเป็นไปในลักษณะของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Sustainable tourism) ของแต่ละภูมิภาคของโลก (สุมาลี วงศ์วิฑิต และ รพีพรรณ ทองหล่อ, 2547, หน้า 1-3) ภายใต้หลักการไม่เลือกปฏิบัติ (Most favored-nation: MFN) ต่อประเทศที่เป็นสมาชิก และหลักการเปิดเสรีตามลำดับ (Progressive liberalization) ด้วยการยกเลิกกฎระเบียบทั้งหลายที่ไม่จำเป็นออกไป เพื่อเป็นการเร่งให้ธุรกิจในประเทศ และต่างประเทศได้เพิ่มการค้าและการลงทุนด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนความร่วมมือระหว่างภูมิภาคและอนุภูมิภาคต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยวภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (Pacific Asia Travel Association: PATA) ที่มีบทบาทอย่างมากในภูมิภาคนี้ (องค์การการท่องเที่ยวโลก, 2551) นอกจากนี้ยังรวมถึงกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในประเทศกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (The Greater Mekong Sub region: GMS) ที่จะมียุทธศาสตร์ต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณของนักท่องเที่ยวภายในภูมิภาคในอนาคตได้

ด้วยกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงที่ได้จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2535 ประกอบด้วยสมาชิก 6 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เวียดนาม กัมพูชา สหภาพเมียนมาร์ และจีนตอนใต้ (มณฑลยูนนาน) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวทางการค้า การลงทุน อุตสาหกรรม การเกษตร การท่องเที่ยว และการบริการ สนับสนุนการจ้างงาน ยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ให้ดีขึ้น ส่งเสริมพัฒนาความร่วมมือทางเทคโนโลยีและการศึกษาระหว่างกัน ตลอดจนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ส่งเสริมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมและเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขัน รวมทั้งโอกาสทางด้านเศรษฐกิจในเวทีการค้าโลก (กรมการค้าระหว่างประเทศ, 2548) รวมถึงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมในภูมิภาคร่วมกัน โดยมุ่งหวังที่จะพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมเชื่อมโยงเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS) ด้วยกัน (ลีอชัย จุลาสัย, ชัยยศ สันติวงษ์, กนก ฤกษ์เกษม, สิทธิณัฐ ประพุทธินิติสาร, อัยภูงค์ โปราณานนท์, และวิลาวัลย์ ดันรัตนกุล, 2543, หน้า 1-2)

โดยที่ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ให้การสนับสนุนทางวิชาการ ในการศึกษาความเป็นไปได้ในโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง ตั้งแต่ระยะที่ 1-3 (ปี พ.ศ. 2538 – 2563) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวและการบริการ อีกทั้งเพื่อเพิ่มขีดความสามารถโอกาสทางการค้าและการแข่งขันในเวทีการค้าโลก รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มประเทศสมาชิกที่จะช่วยขยายเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนระหว่างกันภายในภูมิภาคปรับปรุงกฎระเบียบผ่านแดนของสินค้าและผู้โดยสารเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการค้า การลงทุนและการบริการด้านการท่องเที่ยว ภายในภูมิภาคร่วมกัน (กรมการค้าต่างประเทศ, 2546)

จากมติของการประชุม GMS Summit ครั้งที่ 2 ณ นครคุนหมิงของผู้นำประเทศ GMS ได้ออกแถลงการณ์ร่วมคุนหมิง (Kunming Declaration) โดยมีเป้าหมาย คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ความปรองดอง และความมั่นคง รวมทั้งความพยายามในการลดปัญหาความยากจน และส่งเสริมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงด้วยการสนับสนุนให้มีการติดต่อและการแข่งขันระหว่างกันมีการลงนามในภาคผนวกและพิธีสารแนบท้ายของข้อตกลงขนส่งข้ามพรมแดน (GMS Cross-Border Transport Agreement) ร่วมกันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ การพัฒนาเส้นทางบก R3A (เชียงราย-คุนหมิง) ระหว่างประเทศไทย-ลาว-จีนตอนใต้

เส้นทางดังกล่าวเป็นโครงการที่ได้รับการจัดลำดับความสำคัญในระดับสูงในการประชุมระดับรัฐมนตรีของอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง (GMS) ครั้งที่ 3 ในปี พ.ศ. 2537 ณ เมืองฮานอย ประเทศเวียดนาม ทั้งนี้ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนหลักได้กำหนดให้เส้นทาง R3A จากเชียงราย – กุ๋นหมิง ผ่านสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จนถึงเมืองกุ๋นหมิง ประเทศจีน เป็นเส้นทางตาม แนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor) โดยการพัฒนาเส้นทาง R3A จะก่อให้เกิดการพัฒนาและการขยายตัวด้านต่าง ๆ ที่สำคัญ อันได้แก่ การท่องเที่ยว การค้า และการลงทุน ดังจะเห็นได้จากการศึกษาความเป็นไปได้ของโครงการ ภายใต้การสนับสนุนของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย พบว่าให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ประมาณ ร้อยละ 15 ภายใต้ สมมติฐานที่กำหนดคือทั้งยังมีศักยภาพในการรองรับธุรกิจท่องเที่ยว และบริการที่เกี่ยวข้องเนื่องจากเส้นทางที่ผ่าน สปป.ลาว ต่อไปยังจีนนั้นมีความสวยงามทางธรรมชาติ และวัฒนธรรม โดยเฉพาะบริเวณแขวงหลวงน้ำทาใน สปป.ลาว ซึ่งเป็นจุดแวะพักของนักท่องเที่ยว

เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (ภาพที่ 1.1) มีจุดเริ่มต้นจากตัวเมืองเชียงรายถึงอำเภอเชียงของ ใน ประเทศไทย ระยะทางประมาณ 113 กิโลเมตร และข้ามแม่น้ำโขงที่ด่านห้วยทราย เมืองห้วยทราย แขวง บ่อแก้ว (ตรงข้ามกับด่านเชียงของ จ.เชียงราย ของไทย) ไปยังเวียงจันทน์ ผ่านแขวงหลวงน้ำทา และไป เชื่อมต่อชายแดนจีนที่ด่านบ่อเต็นของ สปป.ลาว ซึ่งติดกับชายแดนจีนที่ด่านโม่ฮาน (บ่อหาน) ระยะทาง ใน สปป.ลาว ประมาณ 250 กิโลเมตร จากนั้นจะเชื่อมต่อไปยังเมืองลาและเมืองเชียงรุ่ง (จิ่งหง) เขตสิบสองปันนาไปสิ้นสุดที่เมืองกุ๋นหมิง มณฑลยูนนานของจีน รวมระยะทางจากเชียงราย กุ๋นหมิง ประมาณ 1,200 กิโลเมตร โดยที่เส้นทางดังกล่าวเริ่มเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2551 (เกรียงไกร ปัญญาภาส, 2548)

สภาพถนนโดยทั่วไปของเส้นทาง R3A ในปัจจุบันช่วงเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว ถึงด่านบ่อเต็นแขวงหลวงน้ำทา ของสปป.ลาว มีลักษณะเป็นถนน 2 เลน แต่ละเลนกว้างประมาณ 10 เมตร และมีไหล่ทางข้างละ 1.1 เมตร ใช้เวลาเดินทาง 4 ชั่วโมง ส่วนเส้นทางช่วงเมืองลา ถึงนครคุนหมิงของจีน เริ่มเปิดให้ใช้เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2551 เป็นต้นมา ทั้งนี้ทางรัฐบาลจีนได้สร้างเป็นทางด่วน โดยจะมีรั้วกั้นทั้ง 2 ข้างทางตลอดแนวเส้นทาง เพื่อไม่ให้รถจากทางแยกต่าง ๆ เข้ามาใช้งานนอกจาก รถยนต์จากทางแยกหลักของ แต่ละเมืองที่ต้องผ่านด่านเก็บเงินเข้ามาแล้ว ยังมีการก่อสร้างอุโมงค์ผ่านภูเขา รวมทั้งสิ้นประมาณ 44 จุด ความยาวตั้งแต่ 100 เมตร จนถึง 3,000-4,000 เมตร บางช่วงก็มีการก่อสร้างสะพานข้ามหุบเขา-แม่น้ำ โดยบางจุดเป็นสะพานที่มีความสูงประมาณ 30 เมตร ที่จีนถือว่าเป็นสะพานที่สูงที่สุดในโลก เชื่อมต่อเข้ากับอุโมงค์ลอดภูเขา รวมถึงสร้างสะพานข้ามผืนป่าอนุรักษ์ ยาวมากกว่า 16 กิโลเมตร เพื่อหลีกเลี่ยงการตัดไม้ในเขตป่าอนุรักษ์ ทำให้เป็นทางด่วนที่มีความลาดชัน

ตลอดเส้นทางไม่เกินร้อยละ 6 โดยทางด่วนสายนี้เป็นเส้นทางที่จีนก่อสร้างเพื่อสนองนโยบาย “มุ่งสู่ตะวันตก – เปิดทางออกสู่ทะเล” ให้แก่ 5 มณฑลตอนใต้ของจีน” ใช้เวลาเดินทาง 6 ชั่วโมง



ภาพที่ 1.1 ถนน R3A (เชียงราย-คุนหมิง)

ภายหลังจากสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 4 เสร็จสมบูรณ์ก็จะเชื่อมเส้นทาง R3A กับโครงข่ายถนนในประเทศไทย กลายเป็นเส้นทางกรุงเทพฯ-คุนหมิงได้ โดยรัฐบาลไทย และจีนตกลงสนับสนุนค่าใช้จ่ายดำเนินการก่อสร้างร้อยละ 50 ซึ่งได้กำหนดจุดก่อสร้างและดำเนินการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยทางฝ่าย สปป. ลาว จะอยู่ตรงจุดบริเวณบ้านคอนจีน (กม. 9) เมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว ส่วนฝั่งไทยจะอยู่ที่ บ้านคอนม้าวัน ตำบลศรีดอนชัย อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ห่างจากตัวเมืองเชียงรายของไทยราว 10 กิโลเมตร มูลค่าก่อสร้าง 31 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือราว 1,600 ล้านบาท กำหนดแล้วเสร็จในปี พ.ศ. 2555 ปัจจุบันยังอยู่ในช่วงการวางแผนดำเนินการก่อสร้าง

สำหรับประเทศไทยภายหลังจากเข้าร่วมโครงการความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ในปี พ.ศ. 2535 ได้ให้ความสำคัญถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงที่เชื่อมโยง และพัฒนาทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะกรอบความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ อีกทั้งยังกำหนดนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวในช่วง ปี พ.ศ. 2544-2553 เน้นการปรับยุทธศาสตร์การส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งตลาดภายใน และต่างประเทศพัฒนา และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับมาตรฐานการบริการให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวในระดับโลก (World class) (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2551)

ในขณะเดียวกันนโยบายรัฐบาลจีนก็ให้ความสำคัญต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของยูนนาน ที่มีการพัฒนาก้าวหน้ามากที่สุดในภาคตะวันตกของจีน ในปี ค.ศ. 2001 สร้างรายได้กว่า 25.7 พันล้านหยวน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12.5 ของผลผลิตมวลรวมภายในมณฑลยูนนาน รัฐบาลมณฑลได้ทุ่มเทการลงทุนเพื่อพัฒนาระบบสาธารณูปโภค ระบบคมนาคมเพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งนี้ นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจที่สำคัญของมณฑลยูนนาน ได้แก่ การเสริมสร้างความแข็งแกร่ง การพัฒนาอุตสาหกรรมท้องถิ่น โดยเฉพาะด้านการท่องเที่ยวตลอดจนให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับกลุ่มประเทศอาเซียน (เกรียงไกร ปัญญาภาส, 2548)

ส่วนทางด้านนโยบายรัฐบาลและแผนงานของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้กำหนดการพัฒนาการตลาดเชิงรุกผลักดันการบริการเข้าสู่ประเทศ เช่น การท่องเที่ยวแบบเมืองคู่แฝดหรือเมืองพี่เมืองน้อง (Sister city) การสร้างภาพยนตร์ “สหายดีหลวงพระบาง” การทำตลาดโฆษณาและประชาสัมพันธ์ เป็นต้น ส่งผลทำให้การท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ในช่วง 9 เดือนแรกของปีงบประมาณ 2550-2551 (เม.ย.-ธ.ค.) ขยายตัวสูงถึงร้อยละ 21 โดยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินทางเข้ามาพักผ่อนและท่องเที่ยวเกือบ 1,400,000 คน สร้างรายได้กว่า 200 ล้านดอลลาร์เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีงบประมาณก่อน ซึ่งลาวมีรายได้จากการท่องเที่ยวระหว่าง 200-220 ล้านดอลลาร์ เทียบกับ 183 ล้านดอลลาร์ในช่วงเดียวกันของปีงบประมาณก่อน (องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว, 2551)

ด้วยกรอบความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มประเทศในภูมิภาคอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงที่เริ่มปรับตัวสูงขึ้น หลังจากเริ่มเปิดประเทศและสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว จึงทำให้ปริมาณของนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและพักผ่อนในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น โดยใน ปี พ.ศ. 2543 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว

ในภูมิภาคลุ่มน้ำโขงประมาณ 13 ล้านคน ซึ่งในจำนวนนี้กว่าร้อยละ 80 เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยและเวียดนาม (ASEAN Nation Tourism Organization, 1999, อ้างถึงใน มิ่งสรรพ ขาวสะอาด, 2547, หน้า 13) และคาดว่าช่วงปี พ.ศ. 2550-2553 จะมีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงสูงถึง 20 ล้านคน อีกทั้งจากการเปิดใช้เส้นทางดังกล่าวจะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนเข้ามาท่องเที่ยวยังประเทศไทยไม่ต่ำกว่าปีละ 3 ล้านคน สร้างเงินหมุนเวียน ปีละ 2-3 หมื่นล้านบาท ซึ่งผลประโยชน์ส่วนใหญ่จะตกอยู่กับประเทศไทยและประเทศจีน

จากผลการศึกษาสำรวจของกรมการขนส่งของมณฑลยูนนาน โดย Yunnan Information Daily (วันที่ 8 ตุลาคม 2550) ณ นครคุนหมิง พบว่าเส้นทาง R3A จากคุนหมิงถึงเซียงราย เมื่อเชื่อมต่อเส้นทางถึงกรุงเทพฯ จะมีระยะทางรวม 1,800 กิโลเมตร จะก่อให้เกิดการขยายตัวทางด้านการขนส่ง และการท่องเที่ยวอย่างมาก โดยทุกวันจะมีรถมากกว่า 2,000 คัน ใช้เส้นทางนี้และมีรถบรรทุกขนาดใหญ่บรรทุกสินค้าประมาณ 20 คัน วิ่งไปกลับในเส้นทางดังกล่าว ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในพื้นที่อย่างมาก ทั้งในด้านการค้า-การลงทุน และการท่องเที่ยวรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ในทุกปีจะมีนักท่องเที่ยวของประเทศต่าง ๆ กว่า 5,000,000 คน (ผู้จัดการรายสัปดาห์, 2550) ใช้เส้นทางสายนี้เช่นเดียวกัน โดยสามารถชมทัศนียภาพของป่าเขตร้อนตามริมทาง และสามารถท่องเที่ยวในประเทศต่าง ๆ ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อีกทั้งยังสามารถเดินทางเข้าประเทศจีนเพื่อท่องเที่ยวได้อีกด้วย

นอกจากนี้จากการศึกษาของ มิ่งสรรพ ขาวสะอาด (2549, หน้า 19-20) ยังได้กล่าวถึงรูปแบบการท่องเที่ยวในกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงว่าจะมีแนวโน้มใหม่เกิดขึ้น กล่าวคือ การท่องเที่ยวชายแดนของภูมิภาคนี้ จะทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นจึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการในแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก การบริหารจัดการและการตลาดด้านการท่องเที่ยวรวมทั้งความสามารถในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกเข้าท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้

จากสถานการณ์ปัจจุบันภายหลังจากที่เริ่มเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการพบว่าเส้นทางสายนี้นำมาซึ่งอำนาจด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวของประเทศจีนให้แผ่ขยายไปสู่ประเทศเพื่อนบ้านในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้อย่างรวดเร็วเมื่อเส้นทาง R3A ผ่านพื้นที่ใด ก็จะส่งผลทำให้พื้นที่นั้น ๆ เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาล ซึ่งความเคลื่อนไหวที่เป็นรูปธรรมอยู่ในขณะนี้แม้ประเทศจีนเท่านั้นที่มุ่งมั่นใช้ประโยชน์จากโครงข่ายคมนาคมดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 4 เสร็จสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2555 ก็จะเชื่อมเส้นทาง R3A กับโครงข่ายถนนในประเทศไทย ที่จีนเรียกว่าโครงการนี้ว่า “คุน-มั่ง กงลู่” หรือ ถนนคุนหมิง-กรุงเทพฯ ซึ่งจะ

สามารถเชื่อมโยงระหว่างจีนกับประเทศอาเซียน ผ่านทั้ง R3A และ R3B เข้าสู่ประเทศไทย มาเลเซีย สิงคโปร์ และจีน กับอาเซียน ได้ยิ่งจะทำให้จีนตอนใต้มีเส้นทางระบายสินค้าไหลทะลักออกสู่ทะเล ได้โดยตรงในขณะที่ สปป.ลาว ก็มีเส้นทางขนส่งที่สะดวกมากขึ้น ปริมาณนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวโดยใช้เส้นทาง R3A ผ่านประเทศไทยไปยัง สปป.ลาว หรือ เพื่อเดินทางเข้าประเทศจีนเพิ่มสูงขึ้น

ในขณะที่ประเทศไทยยังไม่มี การดำเนินงานอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมเท่าใดนัก ทั้งที่ควรเร่งหา มาตรการเตรียมความพร้อมรับมือกับสิ่งที่มาพร้อมกับเส้นทาง R3A ที่ปรากฏให้เห็นเป็นรูปธรรมมาก ขึ้นทุกขณะ แทนที่จะเป็นโอกาสให้สินค้าและกระแสทุนของไทยหลั่งไหลผ่าน สปป.ลาว เข้าไปยัง จีนตอนใต้ กลับกลายเป็นว่าน้ำหนักของปริมาณสินค้าและกระแสทุนจากจีนกลับหลั่งไหลออกมา ยัง สปป.ลาว และไทยมากกว่า (หอการค้าจังหวัดเชียงราย, 10 เมษายน 2552) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ ลัมปทานพื้นที่จากรัฐบาลลาวบริเวณ "เกาะดอนขาว" บ้านดั้นผึ่ง เมืองห้วยทราย (ได้สามเหลี่ยม ทองคำ) ฝั่งตรงข้ามกับ อ.เชียงแสน เนื้อที่กว่า 60,000 ไร่ ริมฝั่งแม่น้ำโขงเชื่อมโยงกับเส้นทาง R3A เพื่อพัฒนาพื้นที่ก่อสร้างเอ็นเตอร์เทนเมนต์ คอมเพล็กซ์ขนาดใหญ่ ซึ่งภายในนอกจากจะมีโรงแรม แล้วยังมีบ่อนกาสิโน และ สถานบันเทิงต่าง ๆ อีกครบครันสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งถือเป็น ดัชนีฐานเตือนภัยสำหรับทั้งภาครัฐ และเอกชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจด้าน การท่องเที่ยวของไทยที่จะต้องเตรียมตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงจากกระแสทุนและสินค้าจาก จีนที่จะเกิดขึ้นตามมา ส่งผลกระทบทางด้านบวกและด้านลบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาถึงสถานการณ์และแนวโน้มของการพัฒนาการ ท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย-คุนหมิง) ทั้งนี้ก็นำมาซึ่งผลของการศึกษาที่ได้เป็น ข้อมูลในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญใน การกำหนดทิศทางทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของภาคการท่องเที่ยว รวมถึงหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งนับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งเป็น คุณประโยชน์ต่อประเทศไทยและประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงที่จะนำผลของ การศึกษาที่ได้ไปใช้เพื่อเป็นแนวทางพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในระดับภูมิภาคร่วมกันส่งผล ประโยชน์สูงสุดทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมและการตลาดของแต่ละ ประเทศภายในภูมิภาคให้ยั่งยืนสืบไป

1.2 คำถามวิจัย

1.2.1 สถานการณ์และแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวตลอดจนบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เป็นอย่างไร

1.2.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

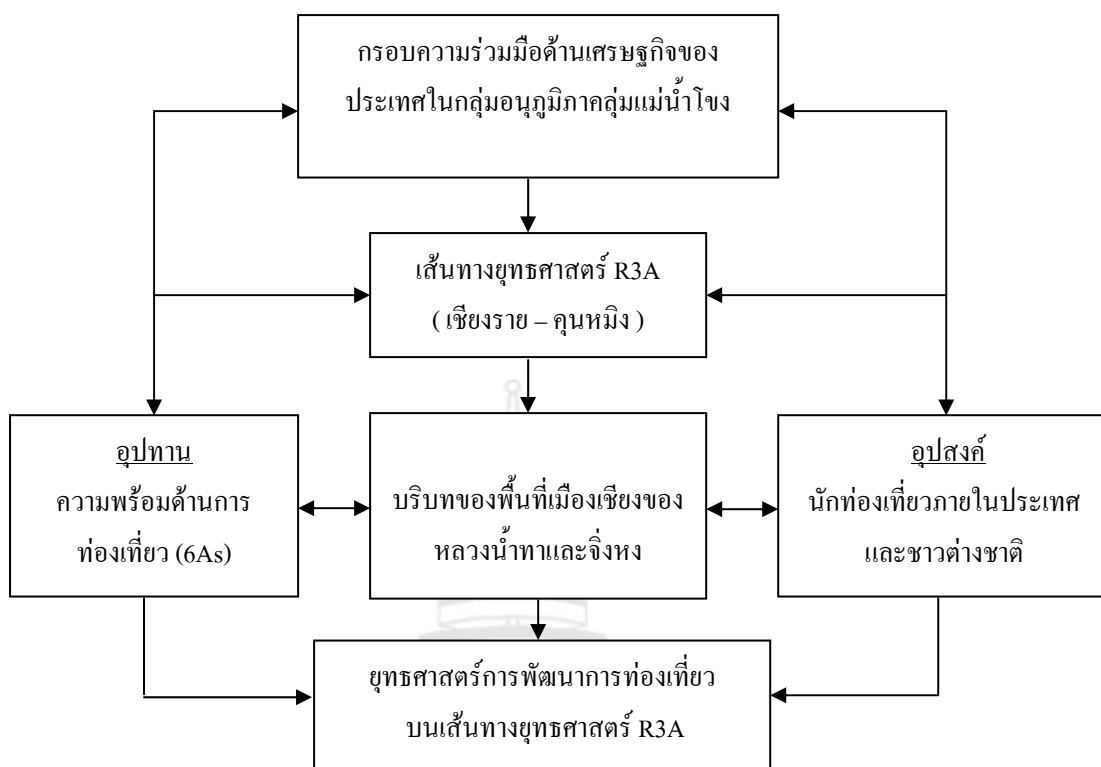
1.3.1 เพื่อศึกษาบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมการเมืองและการปกครองเทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

1.3.2 เพื่อศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

1.3.3 เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย (Conceptual framework)

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเพื่อศึกษา สถานการณ์และแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ในบริบทด้านการท่องเที่ยว สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เศรษฐกิจ เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดของเมืองกลุ่มตัวอย่างบนเส้นทางดังกล่าว ได้แก่ เมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีน ตลอดจนการศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ด้วยการนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่เหมาะสมของทั้งสามประเทศให้สามารถเชื่อมโยงและพัฒนาความร่วมมือบนผลประโยชน์ร่วมกันต่อไปในอนาคต



ภาพที่ 1.2 กรอบแนวคิดในการศึกษา

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.5.1 ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ของประเทศไทย-ลาว และจีน

1.5.2 สถาบันและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสามารถนำข้อมูลจากการวิจัยไปใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ทั้งในระดับจังหวัดและระดับประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงในอนาคตได้

1.5.3 การศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ในประเด็น (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมการท่องเที่ยวจะเป็นประโยชน์สำหรับหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน และผู้ที่เกี่ยวข้องที่จะนำผลของการวิจัยไปกำหนดแผนงานและหาแนวทางการแก้ไขปัญหาในด้านต่าง ๆ ได้

1.6 นิยามศัพท์

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) หมายถึง องค์ประกอบความพร้อม 6 ประการด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attraction) (2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities) (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary services) (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว (Accommodations) และกิจกรรมทางการท่องเที่ยว (Activities) รวมกันเป็น 6A's ของแหล่งท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่จะต้อนรับนักท่องเที่ยว หรือช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกเดินทางมาพักผ่อนหรือท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ สูง ปานกลาง และต่ำ โดยวัดจากความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษา

ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ดำเนินกิจการงานที่เกี่ยวข้องการให้บริการการท่องเที่ยวรูปแบบต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ เอกชน NGO ชุมชน และอื่น ๆ ของประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และจีนตอนใต้ (ยูนนาน)

นักท่องเที่ยวต่างชาติ หมายถึง นักท่องเที่ยวจากต่างประเทศที่เดินทางเข้าไปท่องเที่ยวในประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว และจีน

เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A หมายถึง เส้นทางตามแนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงเชื่อมไทย-สปป.ลาว-จีน มีจุดเริ่มต้นจากตัวเมืองเชียงราย ประเทศไทยผ่านแขวงหลวงน้ำทา และไปเชื่อมต่อชายแดนจีนที่ด่านบ่อเต็นของ สปป.ลาว และด่านโมฮิง ไปสิ้นสุดที่ เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนานของจีน ซึ่งในงานวิจัยนี้จะใช้คำว่า “เส้นทาง R3A”

ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การกำหนดภารกิจและเป้าหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวในพื้นที่ที่ศึกษาให้สามารถจัดทำแผนงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามภารกิจและบรรลุถึงเป้าหมายที่ได้ตั้งเอาไว้

ภาคีการท่องเที่ยว หมายถึง ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับธุรกิจการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ประกอบไปด้วย ภาครัฐ และเอกชน ผู้ประกอบการ และชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว

บทที่ 2

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและแนวคิดในการศึกษา

การศึกษา ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงใหม่-กุนหมิง) ครั้งนี้ได้ทำการศึกษาทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากตำราเอกสารวารสารงานวิจัยหรือสื่อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดโลกาภิวัตน์ (Globalization concept)
- 2.2 แนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political economy)
- 2.3 แนวคิดองค์ประกอบการท่องเที่ยว
- 2.4 นโยบายธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB)
- 2.5 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 2.6 กรอบทฤษฎีการวิจัย

2.1 แนวคิดโลกาภิวัตน์ (Globalization concept)

2.1.1 คำอธิบาย ความหมาย: แนวคิดโลกาภิวัตน์

โลกาภิวัตน์ (Globalization) เป็นคำที่ใช้เรียกกระบวนการผสมผสานและรูปแบบของความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง และสิ่งแวดล้อมของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเข้าด้วยกันโดยอาศัยปัจจัยจากการพัฒนาทางเทคโนโลยีในการติดต่อสื่อสารหรือระบบสารสนเทศ (Information technology) เป็นตัวขับเคลื่อน ทั้งในการรับรู้และการกระทำที่มีต่อกันอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะสื่อในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถเข้าไปได้ในทุกซอกมุมต่าง ๆ ทั่วโลกให้สามารถรับรู้ซึ่งกันและกันได้อย่างทั่วถึง ทั้งนี้เพราะแนวคิดโลกาภิวัตน์เป็นแนวคิดที่เกี่ยวกับเวลา-พื้นที่ (Time-Space) ในชีวิตของมนุษย์ที่ถูกแปรรูปไปจากเดิมโดยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นซึ่งไกลออกไปทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมสามารถมีผลกระทบต่อตัวเราโดยตรง และรวดเร็วมากขึ้น นั่นคือการสัมผัสกับเวลา และสถานที่ของคนเราได้ถูกยุบระยะให้ใกล้กัน ทำให้คนเราตระหนักถึงกัน และกันทั้งการกระทำต่าง ๆ ก็มีผลต่อกันมากขึ้นถึงจะอยู่ห่างไกลออกไปก็ตามทำให้พบว่า

เหตุการณ์และรูปแบบทางสังคมของพื้นที่ที่ห่างไกลออกไป (ที่โน่น) จะมีกระบวนการขยายตัวเข้าหากันและล้อต่อกัน และกระบวนการนี้จะเชื่อมโยงทำให้สังคมที่แตกต่างกันและห่างไกลกันกลายมาเป็นเครือข่ายเดียวกันได้ทั่วโลก (Giddens, 2000, pp.30-31, อ้างถึงในเอก ตั้งทรัพย์วัฒนา, 2551, หน้า 10)

คำว่า “โลกาภิวัตน์” มีผู้นิยามความหมายไว้ต่าง ๆ กันอย่างหลากหลาย ทั้งตามความหมายจากรากศัพท์เดิมของภาษาอื่นและภาษาไทย หรือจากการวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละบุคคล หรือ องค์กรที่เกี่ยวข้อง อาทิ

โลกาภิวัตน์ ตามความหมายในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง การแพร่กระจายไปทั่วโลก; การที่ประชาคมโลกไม่ว่าจะอยู่ ณ จุดใด สามารถรับรู้ สัมผัส หรือรับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็วกว้างขวาง ซึ่งเนื่องมาจากการพัฒนาระบบสารสนเทศ

ธีรศักดิ์ กัญจนพงศ์ (2550) ได้กล่าวถึง โลกาภิวัตน์ ในความหมายระดับต่าง ๆ ไว้ว่า

1. ความหมายระดับโลก “โลกาภิวัตน์ คือ นานาประเทศพึ่งพากันในทางเศรษฐกิจโดยเคลื่อนย้ายเงินทุน สินค้า-บริการ ความรู้ข้ามพรมแดน”
2. ความหมายระดับประเทศ “โลกาภิวัตน์ คือ อัตราการเชื่อมโยงระหว่างเศรษฐกิจของประเทศกับเศรษฐกิจโลก”
3. ความหมายระดับอุตสาหกรรม “โลกาภิวัตน์ คือ ตำแหน่งการแข่งขันของบริษัทภายในอุตสาหกรรมหนึ่ง (ในประเทศหนึ่ง) ต้องพึ่งพาอุตสาหกรรมในอีกประเทศหนึ่ง”
4. ความหมายระดับบริษัท “โลกาภิวัตน์ คือ ปริมาณค่าใช้จ่าย สิทธิประโยชน์ การหมุนเวียนของการลงทุน-สินค้า-ความรู้ระหว่างสาขาในประเทศต่าง ๆ ของบริษัทนั้น”

นอกจากการให้ความหมายที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีนักคิดที่ให้ความหมายโลกาภิวัตน์ในลักษณะต่าง ๆ ไว้อย่างน่าสนใจ กล่าวคือ

Pries (2001, อ้างถึงใน วิรุฒิ เสนาคำ, 2548, หน้า 7-8) จำแนกการศึกษาโลกาภิวัตน์เป็น 2 กรอบแนวคิด คือ ประการแรกแนวคิดที่มองโลกาภิวัตน์ในฐานะกระบวนการลดทอนพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ โลกาภิวัตน์ หมายถึง การหายไปของมิติภูมิศาสตร์ ภูมิศาสตร์ของโลกแคบลง ผู้คนมีสำนึกการเป็นส่วนหนึ่งของโลก เมื่อเหตุการณ์จากมุมหนึ่งของโลกสามารถรับรู้ได้อย่างฉับพลันและมีผลกระทบต่อคนในอีกมุมของโลก ทั้งนี้เพราะสื่อสมัยใหม่ เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ตและเครือข่ายการสื่อสารอื่น ๆ ประการที่สองแนวคิดที่มองโลกาภิวัตน์เป็นความสัมพันธ์ทางสังคมขยายใหญ่ ความสัมพันธ์ของผู้คนไม่ได้จำกัดแค่ในหมู่บ้าน แต่ขยายเป็นความสัมพันธ์ข้ามพรมแดน และความสัมพันธ์ระดับโลก กล่าวคือ ในยุคแรกความสัมพันธ์ทาง

สังคมของมนุษย์จำกัดอยู่ภายในกลุ่มขนาดเล็กตามลักษณะของสังคมบุพกาลยุคกลางของยุโรป ความสัมพันธ์ขยายสู่ระดับเมือง หรือแคว้นของเจ้าศักดินาในสังคมสมัยใหม่ความสัมพันธ์ทางสังคมขยายสู่ระดับประเทศหรือรัฐชาติและขยายเป็นความสัมพันธ์ระดับโลกและข้ามพรมแดนรัฐชาติในยุคโลกาภิวัตน์

นอกจากนี้ Pries มองว่าโลกาภิวัตน์เกิดขึ้นท่ามกลางกระบวนการความสัมพันธ์อื่นอีก 6 ประการคือ (1) Inter-nationalization คือความสัมพันธ์ระหว่างรัฐชาติตั้งแต่สองรัฐขึ้นไป และมีรัฐเป็นตัวกระทำหลัก (2) Supra-nationalization คือกระบวนการสร้างสายสัมพันธ์ข้ามพรมแดนรัฐชาติ โดยองค์กรที่เหนือระดับรัฐชาติขึ้นไป เช่น สหภาพยุโรป กองทุนการเงินระหว่างประเทศ ธนาคารโลก (3) Re-nationalization หรือกระบวนการที่มุ่งสร้างความเข้มแข็งและมั่นคงให้กับพรมแดนรัฐชาติเดิม หรือแบ่งแยกพรมแดนเดิมและสร้างพรมแดนรัฐชาติใหม่ในระดับที่ต่างไป เช่น การก่อตัวรัฐชาติใหม่ หลังสหภาพโซเวียตล่มสลาย (4) Glocalization เกิดจากการวิพากษ์วิจารณ์แนวคิดและกระบวนการโลกาภิวัตน์ และให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์เชิงวิภาษวิธีระหว่างกระบวนการโลกาภิวัตน์กับกระบวนการท้องถิ่นภิวัตน์ (Localization) หรือระหว่างกระบวนการลดทอนความสำคัญของพื้นที่และพรมแดนกับกระบวนการสร้างกลไกแบ่งแยกและรวมพวกในระดับท้องถิ่น (5) Diaspora-nationalization หมายถึงกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ข้ามพรมแดนรัฐชาติและอารยธรรม เชื่อมต่อระหว่างคนพลัดถิ่นนอกมาตุภูมิเข้ากับมาตุภูมิ และ (6) Transnationalization หมายถึงกระบวนการที่เพิ่มขึ้นทั้งในเชิงปริมาณ และคุณภาพของความสัมพันธ์ทางสังคม เครือข่ายและปฏิบัติการข้ามพรมแดนรัฐชาติ

Appadurai (2001, อ้างถึงใน จีรวุฒิ เสนาคำ, 2548, หน้า 11-12) นักมานุษยวิทยาผู้มีชื่อเสียงชาวอินเดีย นิยามความหมายโลกาภิวัตน์ คือ มิติของวัตถุและจินตนาการ (Imagination) โลกาภิวัตน์ ในมิติของวัตถุ หมายถึง การไหล และเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนรัฐชาติในระดับโลกทั้งวัตถุที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม ซึ่งการเคลื่อนย้ายของวัตถุเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นพร้อมกัน เบนเข้าหากัน และข้ามพื้นที่อย่างสม่ำเสมอ แต่เป็นการเคลื่อนย้ายต่างระดับความเร็ว ต่างแกน ต่างจุดเริ่มต้นและปลายทาง โลกาภิวัตน์ จึงหมายถึง โลกที่วัตถุอยู่ในภาวะเคลื่อนย้าย และมีโซ่โลกของความเป็นหนึ่งเดียวและกลมกลืน แต่เป็นโลกที่ฉีกแน่นด้วยภาวะไม่เท่าเทียมโลกที่ความสัมพันธ์ไม่สวมทับกันสนิทแนบแน่น และเป็นโลกที่สลับซับซ้อน

ดังนั้น Appadurai จึงเสนอกรอบการมองโลกแบบใหม่นี้ในลักษณะไหลเวียน (Flows) ใน 5 มิติ (Scapes) ได้แก่ (1) การไหลเวียนในมิติของมนุษย์ (Humanscapes) ในรูปของนักท่องเที่ยว ผู้อพยพพลัดถิ่น และแรงงานข้ามชาติ (2) การไหลเวียนในมิติของเทคโนโลยีที่ตัดข้ามเส้นแบ่งต่าง ๆ (Technoscapes) โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นแบ่งของรัฐ-ชาติ (3) การไหลเวียนในมิติของเงิน ตลาดหุ้น ตลาดสินค้าในระดับโลก (Financescapes) (4) การไหลเวียนในมิติของสื่อ (Mediascapes) ซึ่งกลายเป็นฐานรากสำคัญของการจินตนาการเกี่ยวกับตัวตนของคนในโลกยุคปัจจุบัน และ (5) การไหลเวียนในมิติของอุดมการณ์ (Ideoscapes) อย่างประชาธิปไตย ซึ่งกลายเป็นคุณค่าหลักที่คนในโลกปัจจุบันพูดถึง แต่ในความหมายที่แตกต่างกันไป เห็นได้ว่ากรอบการมองโลกแบบที่ Appadurai เสนอนี้ใช้วิธีการผ่า/แบ่ง/ตัดโลกาภิวัตน์ออกเป็นส่วน ๆ ในรูปของการเคลื่อนย้าย/ไหลเวียนของวัฒนธรรมในระดับโลกในมิติต่าง ๆ ทำให้สามารถฉายภาพโลกาภิวัตน์ ในฐานะที่เป็นกระบวนการของการแตกหัก ขาดตอน ไม่ต่อเนื่องมากกว่าความเป็นเอกภาพหนึ่งเดียวอย่างที่นิยมเข้าใจกัน (Appadurai, 1996, อ้างถึงใน ชัยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2549, หน้า 38-39)

ส่วน วัฒนา สุกัณสีล (2548, หน้า 16) ซึ่งได้สังเคราะห์หัตถ์ศโนโลกาภิวัตน์เสนอว่า แม้โลกาภิวัตน์ หมายถึงการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรม จะทวีความเข้มข้น การเคลื่อนย้าย และไหลเวียนของทุน สินค้า ภาพ ข่าวสาร ความเชื่อ และความคิดเห็นจะเร่งทวีความเร็วมากขึ้น แต่โลกาภิวัตน์มีความหมายมากกว่าความเชื่อมโยงกันทั่วโลก (Global interconnectedness) ซึ่งนักสังคมศาสตร์สำคัญ ๆ มีความเห็นว่า โลกาภิวัตน์ ยังหมายถึงการจัดการความสัมพันธ์เวลาและพื้นที่ใหม่เช่นแนวคิด “การย่อเวลาและพื้นที่” (Time-space compression) ของ Harvey (1989) และ “การจัดความสัมพันธ์ข้ามเวลาและพื้นที่” (Time-space instantiation) ของ Giddens (1990) ตลอดจนความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะสังคมใหม่ ๆ เช่น “การตระหนักรับรู้ความเป็นโลกร่วมกัน” (Global consciousness) ของ Robert (2000) และ “สังคมเครือข่าย” (Network society) ของ Castells (1996) เป็นต้น

นอกจากนั้นในงานศึกษานี้ วัฒนา สุรปฐิให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์เรื่องเวลา และพื้นที่ รวมทั้งลักษณะสำคัญ ๆ ของกระบวนการโลกาภิวัตน์ในปัจจุบัน กล่าวคือ

ประการแรก บนพื้นฐานการพัฒนาระบบการขนส่งและการสื่อสารที่มีเครือข่ายทั่วโลก กระบวนการโลกาภิวัตน์ มีนัยยะบ่งบอกถึงความรวดเร็วในการเคลื่อนย้าย และไหลเวียนของเงินทุน ผู้คน สินค้า ภาพ และความคิดข้ามโลก ขณะที่ช่วงจังหวะเวลาของปฏิสัมพันธ์และกระบวนการที่เชื่อมโยงกันทั่วโลกก็กระชั้นและถี่มากขึ้นเช่นกัน

ประการที่แรก โลกาภิวัตน์ชี้ให้เห็นถึง ความเข้มข้นของการเชื่อมต่อนรูปแบบต่าง ๆ ของปฏิสัมพันธ์ และการเคลื่อนย้ายไหลเวียนของสิ่งต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงโลกเข้าไว้เป็นเครือข่ายเดียวกัน สายสัมพันธ์ข้ามเขตแดนจึงไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจนกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

ประการที่สอง โลกาภิวัตน์ หมายถึง การยืดขยายกิจกรรม หรือปฏิบัติการทางสังคม วัฒนธรรม การเมืองและเศรษฐกิจข้ามพรมแดนออกไป เพื่อที่ว่าเหตุการณ์การตัดสินใจและปฏิบัติการใด ๆ ในที่หนึ่ง ๆ บนโลกสามารถส่งผลกระทบหรือมีอิทธิพลต่อชุมชน และวัฒนธรรมในที่ที่ห่างไกลออกไปได้

ประการที่สาม ผลลัพธ์ของปรากฏการณ์ความรวดเร็ว ความเข้มข้นและการยืดขยายที่กล่าวมานี้ ทำให้โลกาภิวัตน์มีนัยยะบ่งบอกถึงความสัมพันธ์เกี่ยวโยง ระหว่างเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องของโลก และเรื่องราวของผู้คนและเหตุการณ์ในถิ่นที่ต่าง ๆ ที่เกาะเกี่ยวกันใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น จนถึงขั้นที่ว่า แม้ทุกคนจะดำเนินชีวิตในถิ่นที่ตัวเองไปตามปกติ แต่โลกที่ทุกคนสัมผัสและเห็นอยู่ได้กลายเป็นโลกที่เชื่อมโยงกันไปหมดแล้ว เพราะเหตุการณ์ที่อยู่ไกลโผนสามารถส่งผลกระทบต่อชีวิตผู้คน และชุมชนในท้องถิ่น ขณะที่การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในถิ่นที่หนึ่ง ๆ ก็สามารถสร้างผลสะท้อนได้ทั่วโลกเช่นกัน

และประการสุดท้าย โลกาภิวัตน์ยังหมายถึง การตระหนักรับรู้ความเป็นโลกร่วมกันที่ทวีความเข้มข้นมากขึ้นด้วย ดังเช่นที่ผู้คนในที่ต่าง ๆ รับรู้ สัมผัสและเข้าใจร่วมกันไม่มากก็น้อย ถึงสิ่งที่เรียกกันทั่วไปว่า ตลาดโลก สันติภาพโลก หรือภาวะโลกร้อน เป็นต้น นอกจากนี้โลกาภิวัตน์ยังเป็นคำที่มีนัยยะเชิงอุดมการณ์ และความหมายอื่น ๆ อีก เช่น โลกาภิวัตน์ถูกมองว่ามีความใกล้ชิดอุดมการณ์เสรีนิยมใหม่ เป็นต้น

ชัยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2549, หน้า 186-187) กล่าวถึงโลกาภิวัตน์ในฐานะที่เป็นกระบวนการทางสังคมชนิดหนึ่ง มีองค์ประกอบ 2 ด้านที่ขัดแย้งกันและแยกกันไม่ออก ด้านหนึ่งคือ กระบวนการโลกาภิวัตน์จากข้างบน (Globalization from above) ส่วนอีกด้านคือ โลกาภิวัตน์จากข้างล่าง (Globalization from below) ทั้งสองส่วนต่างร่วมกันกำหนดและประกอบกันขึ้นเป็นกระแสโลกาภิวัตน์ในโลกยุคหลังสงครามเย็น การพิจารณาการต่อต้านขจัดขึ้นโลกาภิวัตน์ในฐานะที่เป็นคู่ตรงข้ามของโลกาภิวัตน์ (Anti-globalization) ไม่สามารถช่วยให้เห็นภาพสองด้านดังกล่าวของโลกาภิวัตน์ นั่นคือ การต่อต้านขจัดขึ้นโลกาภิวัตน์โดยตัวเองแล้วก็คือโลกาภิวัตน์แบบหนึ่ง เพียงแต่เป็นโลกาภิวัตน์จากข้างล่าง ไม่ใช่คู่ตรงข้ามโลกาภิวัตน์ ส่วนวลี “ข้างบน” และ “ข้างล่าง” เป็นเพียงคำการใช้คำเทียบเคียงอุปมาอุปไมย เพื่อผลในการสื่อความหมายและการวิเคราะห์ ความขัดแย้งและการต่อต้านขจัดขึ้นมากกว่าเป็นการคิดในเชิงแยกคู่ตรงข้ามเด็ดขาดอย่างที่นิยมเข้าใจกัน

องค์ประกอบที่โดดเด่นของโลกาภิวัตน์จากข้างบน ได้แก่ (1) โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ ที่แสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมในรูปของลัทธิเสรีนิยมใหม่ ที่เน้นการขยายตัวของทุนเอกชนและกลไกตลาด และ (2) โลกาภิวัตน์ทางการเมืองที่ปรากฏในเชิงรูปธรรมในรูปของสิ่งที่ Hardt & Negri (2000, อ้างถึงใน ชัยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2549, หน้า 151-187) เรียกว่า “จักรวรรดิ” (Empire) ที่มีให้จักรวรรดิในรูปแบบเก่าที่ต้องการครอบครองดินแดนอย่างลัทธิล่าอาณานิคมแต่คือจักรวรรดิที่กลับมาใหม่ เป็นการทำสงครามในนามของประชาธิปไตย และระเบียบโลกชุดใหม่ ส่วนเป้าหมายหลักของโลกาภิวัตน์จากข้างบนคือ การสร้างระเบียบโลกชุดใหม่ ที่ทำให้การขยายตัวของลัทธิเสรีนิยมใหม่ และระบบจักรวรรดิเป็นไปได้ในระดับโลกเป็นระเบียบโลกที่อ้างคุณค่าสากลอย่างตลาดเสรี สิทธิมนุษยชน สันติภาพโลก และประชาธิปไตย เป็นต้น ส่วนโลกาภิวัตน์จากข้างล่างมีเป้าหมายอยู่ที่การเรียกร้องให้เกิดระเบียบโลกที่เน้นความเป็นธรรมทางสังคมในระดับโลกและประชาธิปไตยเชิงสังคม (Social democracy) มากกว่าประชาธิปไตยเชิงการเมือง หรือประชาธิปไตยแบบตัวแทนที่ไม่สามารถปกป้องดูแลผลประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ในโลกได้

ในโลกยุคไร้พรมแดนที่การคมนาคมติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็ว และตัดข้ามอาณาเขตของรัฐ ความคิดเรื่องอำนาจอธิปไตยของรัฐที่มีเหนืออาณาเขตประเทศตนเป็นสิ่งที่ต้องได้รับการทบทวน การเคลื่อนย้ายไหลเวียนที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว และอย่างจับพันในทุกด้านของชีวิตมนุษย์ในโลกปัจจุบัน นอกจากจะทำให้อาณาเขตของรัฐชาติ มีลักษณะลื่นไหลไม่มั่นคงแล้ว ยังทำให้การห้ามการแทรกแซงกิจการภายในของกันและกัน ซึ่งเป็นหนึ่งในหลักการหลักของความคิดเรื่อง “อำนาจอธิปไตยแห่งชาติ” หรืออำนาจอธิปไตยของรัฐในแบบของสนธิสัญญาเวสฟาเลีย กลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ไม่ได้ในโลกปัจจุบัน เมื่อโลกมีการเชื่อมโยงกระชับกันแน่นมากขึ้น ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโลกเฉกเช่นปัญหาความมั่นคง และสันติภาพโลก กลายเป็นปัญหาร่วมของประชาคมโลก และไม่อาจปล่อยให้ขึ้นกับความคิดเรื่องอำนาจอธิปไตยที่คับแคบ เด็ดขาด และขาดตอนได้อีกต่อไป นั่นคือในโลกยุคหลังสงครามเย็นมีประเด็นปัญหาที่กว้างไกลไปกว่าอาณาเขตของรัฐ และมีตัวแสดงอื่น ๆ บนเวทีการเมืองระหว่างประเทศที่ไม่ใช่รัฐ (Non state actors) เพิ่มมากขึ้นอย่างองค์กรระหว่างประเทศด้านเศรษฐกิจและการค้า องค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานตัดข้ามพรมแดนรัฐชาติ ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมใหม่ รวมตลอดถึงบุคคลธรรมดาที่เคลื่อนไหวในระดับท้องถิ่นในประเด็นปัญหาที่มีผลกระทบต่อชาวโลก

นอกจากนี้ โลกาภิวัตน์ทำให้ความหมายของสิ่งที่เรียกว่า “อำนาจ” บนเวทีการเมืองโลกเปลี่ยนไป อำนาจมิได้ผูกขาดรวมศูนย์อยู่ที่รัฐชาติแต่เพียงแห่งเดียวอีกต่อไป แต่อำนาจเป็นเรื่องของการเชื่อมโยงเป็นเรื่องของเครือข่าย และเป็นเรื่องของความคิด ตลอดจนการเคลื่อนไหวของบุคคล

ธรรมดาเพียงคนเดียวอาจมีผลกระทบต่อเวทีการเมืองโลกได้นั้น หมายถึง สิ่งที่โลกาภิวัตน์ทำคือ เปลี่ยนวิธีการและช่องทางในการใช้อำนาจ และอำนาจยังเป็นกุญแจสำคัญในการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนและประเทศอยู่เช่นเดิม (Kay, 2004, อ้างถึงใน ชัยรัตน์ เจริญสินโอฬาร, 2549, หน้า 145-147)

จากนิยามหรือความหมายอันหลากหลายของ โลกาภิวัตน์ สามารถสรุปได้ว่าโลกาภิวัตน์ เป็นกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกที่มีการแพร่กระจายข้อมูลและเหตุการณ์ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงระหว่างบุคคล ชุมชน สังคมไปทั่วทั้งโลก ซึ่งประชาคมโลกสามารถรับรู้สัมผัส หรือรับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว กว้างขวาง และไร้พรมแดน อันเป็นผลมาจากการพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ การติดต่อสื่อสาร และการคมนาคมที่ทันสมัย อีกทั้งโลกาภิวัตน์เป็นคำศัพท์เฉพาะที่บัญญัติขึ้น เพื่อตอบสนองปรากฏการณ์ของสังคมโลกที่เหตุการณ์ทางเศรษฐกิจ การเมือง สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นในส่วนหนึ่งของโลกส่งผลกระทบอันรวดเร็วและสำคัญต่อส่วนอื่น ๆ ของโลกซึ่งข้อมูลข่าวสารได้มีการถ่ายโอนหรือถ่ายทอดไปยังอีกซีกโลกอย่างรวดเร็วส่งผลทำให้การเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัจเจกบุคคล สังคม ธุรกิจและการเมืองทั้งโลกรวมทั้งยังเกี่ยวข้องกับบรรษัทข้ามชาติ สถาบันระหว่างประเทศที่มีอิทธิพลด้านเศรษฐกิจ การเงินและการธนาคารอีกด้วย

นอกจากนี้กระแสโลกาภิวัตน์ยังมีอิทธิพลอย่างมากต่อสิ่งต่าง ๆ รอบด้านส่งผลกระทบทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง และสิ่งแวดล้อมซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีส่วนสัมพันธ์กับสังคมมนุษย์โดยตรง กระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นผลมาจากการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and communication technology: ICT) อีกทั้ง การพัฒนาเทคโนโลยีการคมนาคมขนส่งที่ทันสมัยตลอดจนความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Science and technology: S&I) ส่งผลทำให้ระบบโลกาภิวัตน์เป็นโลกแบบไร้พรมแดน (Borderless world) สามารถเชื่อมโยง แสวงหาและกระจายข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย สะดวกและรวดเร็ว ในขณะที่เดียวกันโลกาภิวัตน์ก็เป็นกระบวนการที่มีความขัดแย้งในตัวเอง (Contradictory process) ทั้งนี้เพราะมันสามารถขยายข้ามพรมแดนเข้าไปในแต่ละท้องถิ่น จนสามารถผสมผสานกระแสท้องถิ่นและดึงเข้ามาในกระแสโลก (เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา, 2548, หน้า 12) กลายเป็นความซับซ้อนที่ผสมผสานระหว่างเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและเทคโนโลยีการสื่อสารที่ลดความห่างของเวลา-พื้นที่ และทำให้เกิดความเชื่อมโยงเข้าหากันโดยอาศัยปัจจัยทางเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารให้สามารถรับรู้ซึ่งกันและกันได้

ในขณะเดียวกัน โลกาภิวัตน์ยังลดทอนอำนาจอธิปไตยของชาติลงไปจึงเป็นความสัมพันธ์ระหว่างรัฐชาติต่าง ๆ ทั่วโลก อิทธิพลของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจทำให้รัฐไม่สามารถควบคุมระบบเศรษฐกิจในตัวเองได้ ในขณะที่การครอบงำทางวัฒนธรรม เป็นผลทำให้อำนาจการจัดการในด้านนี้ถูกทำให้เคลื่อนตัวลงไปสู่ระดับล่างในสังคม ซึ่งได้แก่ ขบวนการทางสังคม ชุมชน และกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ รวมทั้งความสัมพันธ์ของระบบการตลาดแบบชุมชนก็ถูกลดทอนให้น้อยลงไปจนกลายเป็นตลาดทุนนิยมขนาดใหญ่ ที่มีรูปแบบของการผลิตที่เน้นการพึ่งพาตนเอง นำไปสู่การผลิตขนาดใหญ่ (Mass product) และการเข้ามาของบริษัทและธนาคารต่างประเทศ ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยระบบการเงินโลกก่อให้เกิดการไหลเวียนของเงินทุนอย่างรวดเร็ว ส่งผลทำให้เกิดการกระจายสินค้าและบริการเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้เพราะบริษัทข้ามชาติต่าง ๆ เหล่านี้มีส่วนอย่างมากในการบูรณาการให้เกิดขึ้น โดยทำให้เศรษฐกิจของประเทศและของท้องถิ่นถูกผสมผสานเข้าไปในเศรษฐกิจโลกและเศรษฐกิจของแต่ละประเทศในภูมิภาคทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมืองและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลก

2.1.2 เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A กับแนวคิดโลกาภิวัตน์

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับเรื่อง โครงการพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางเศรษฐกิจตามระเบียบเหนือ -ใต้ ที่มุ่งหวังจะพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม เชื่อมโยงเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงเข้าด้วยกันเป็นแนวคิดที่จะอธิบายถึงผลจากการพัฒนาเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย-คุนหมิง) ว่าเป็น “ผลผลิตของโลกาภิวัตน์” โดยเฉพาะทางด้าน “เศรษฐกิจ” ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นสำคัญที่นำไปสู่การกำหนดนโยบายที่สำคัญต่าง ๆ ภายใต้กรอบความร่วมมือของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง

นับตั้งแต่ประเทศไทยได้เข้าร่วมโครงการความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง 6 ประเทศ ในปี พ.ศ. 2535 อันประกอบไปด้วย ประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เวียดนาม กัมพูชา สหภาพเมียนมาร์ และจีน(มณฑลยูนนาน) โดยการดำเนินงานของโครงการดังกล่าวได้ขยายตัวจากความร่วมมือ พัฒนาระบบโครงข่ายการคมนาคมขนส่งและพลังงาน อันเป็นฐานไปสู่การขยายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว การค้าและการลงทุน รวมถึงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในภูมิภาคร่วมกัน (ลือชัย จุลาสัย และคณะ, 2543, หน้า 1-2) โดยกำหนดโครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ให้เป็นเส้นทางตามแนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางเศรษฐกิจระเบียบเหนือ-ใต้ ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคแม่น้ำโขงเชื่อมระหว่างประเทศไทย-สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และจีนตอนใต้ โดยมีธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank:

ADB) เป็นผู้ให้การสนับสนุนหลัก ทั้งนี้เส้นทางดังกล่าวเริ่มเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2551

จากแนวคิดโลกาภิวัตน์สามารถฉายภาพของอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ที่ต่อการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ได้ว่าประเทศที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจ เช่น จีนและญี่ปุ่นได้ใช้กลไกในรูปแบบของความช่วยเหลือผ่านรัฐชาติและการพัฒนาในเศรษฐกิจโลกให้กลายมาเป็นโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะหากสะพานมิตรภาพไทย – ลาว แห่งที่ 4 เปิดใช้ใน ปี พ.ศ. 2555 จะสามารถเชื่อมโยงจนกลายเป็น ถนนคุณภาพ-กรุงเทพฯ ระหว่างจีนกับประเทศอาเซียน ซึ่งมีผลต่อสภาพทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง การตลาด และสิ่งแวดล้อมก็จะแปรเปลี่ยนไป รวมทั้งส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและขยายตัวในพื้นที่ในด้านการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยว ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างประเทศซึ่งจะทำให้จีนตอนใต้มีเส้นทางระบายสินค้าไหลทะลักออกสู่ทะเลได้โดยตรง อันหมายถึงประเทศจีนจะได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาลในขณะที่ประเทศไทย และ สปป.ลาว ก็มีรายได้เพียงบางส่วนจากการค้าการลงทุน และจากการท่องเที่ยว เมื่อเปรียบเทียบกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง การตลาด และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดังนั้นการสร้างความสมดุลในเรื่องผลประโยชน์จากการพัฒนาเส้นทางเศรษฐกิจภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ของประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง ทั้งเพื่อลดความยากจนหรือเพื่อสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงยังเป็นสิ่งที่ทุกประเทศต้องร่วมมือกำหนดกรอบกติกาให้เกิดขึ้นได้จริงในอนาคตอันใกล้

2.1.3 กรอบแนวคิดโลกาภิวัตน์กับการศึกษา

บทสรุปสาระสำคัญของแนวคิดเรื่องโลกาภิวัตน์ คือการยอมรับความจริงที่ว่าปัญหาและปรากฏการณ์หลายอย่างในสังคมปัจจุบัน เป็นสิ่งที่ไม่สามารถศึกษาทำความเข้าใจได้ในระดับรัฐชาติ ไม่ว่าจะเป็นในแต่ละประเทศ หรือในระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หากแต่ต้องทำความเข้าใจมุมมองของกระบวนการที่ครอบคลุมและเชื่อมโยงกันทั้งโลก รวมทั้งการปรากฏตัวของเศรษฐกิจโลก (Sklair, 1999, อ้างถึงใน วัฒนา สุกัณสีล, 2548) ซึ่งเป็นระบบที่มีการจัดการการผลิต การเงิน และการบริโภคในรูปแบบใหม่เป็นผลให้เศรษฐกิจในระดับท้องถิ่นระดับประเทศ และภูมิภาคกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างมาก เนื่องจากอิทธิพลของกระบวนการโลกาภิวัตน์

นอกจากนี้การศึกษาริบทของสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางแนวคิดและทฤษฎีอันนำมาสู่การเรียนรู้และลำดับความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนของมนุษย์กับสังคมตลอดจนความสัมพันธ์ทางแนวคิดและทฤษฎี (ปรีชา อุปโยคิน,

2551, หน้า 15) จึงมีความจำเป็นในการทำความเข้าใจบริบทในด้านต่าง ๆ อย่างละเอียดนอกจากการศึกษาเนื้อหาของทฤษฎีเพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงฐานความคิดแล้วจำเป็นต้องศึกษาเงื่อนไขทางประวัติศาสตร์ บริภาษเศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 20 ซึ่งเป็นเงื่อนไขพื้นฐานที่สำคัญ ในการพัฒนาแนวคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวในยุคโลกาภิวัตน์

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยนี้จะใช้กรอบแนวคิดโลกาภิวัตน์ในการศึกษาใน 2 ประเด็นคือ

1. โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ การปะทะกันระหว่างเศรษฐกิจระดับมหภาคกับเศรษฐกิจท้องถิ่น เช่น ระบบการตลาดแบบชุมชน ซึ่งมองว่า โลกาภิวัตน์ลดทอนความสัมพันธ์ของระบบการตลาดแบบชุมชนกลายเป็นตลาดทุนนิยมขนาดใหญ่รวมถึงการเข้ามาของบรรษัท และธนาคารต่างประเทศเกิดการไหลเวียนของเงินทุนอย่างรวดเร็ว ทำให้เศรษฐกิจของประเทศและท้องถิ่นถูกดูดดึงเข้าไปผสมผสานในเศรษฐกิจโลก และเศรษฐกิจของแต่ละประเทศในภูมิภาค ซึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันไปในแต่ละถิ่นที่

2. โลกาภิวัตน์กับท้องถิ่นนิยม โลกาภิวัตน์ทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นอ่อนแรงแม้มีการครอบงำทางวัฒนธรรมเกิดวัฒนธรรมโลก หรือ โลกาภิวัตน์และท้องถิ่นนิยมเป็นเสมือนสองด้านของเหรียญเดียวกัน ที่อีกฝ่ายต่างเป็นทั้งแรงผลักและแรงดึงซึ่งกันและกันเกิดการปะทะประสานกันอย่างไรในแต่ละบริบทของพื้นที่ศึกษา

2.2 แนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมือง (Political economy)

2.2.1 คำอธิบาย ความหมาย: แนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมือง

เศรษฐศาสตร์การเมือง หรือเศรษฐกิจการเมือง (Political economy) เป็นคำที่มีความหมายอันหลากหลายทั้งความหมายของเศรษฐศาสตร์ที่คิดรวมเอาปัจจัยด้านอื่นเข้าไปด้วย เช่น สังคมและวัฒนธรรม ประเพณี พฤติกรรมของคน การเมืองและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับรัฐ รวมทั้งการศึกษาและวิเคราะห์โครงสร้างของระบบทุนเป็นการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานและการผลิตที่บริหารโดยรัฐในระบบทุนนิยมที่เพิ่งเกิดใหม่และมีบทบาทเพิ่มมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้สารานุกรมพิวกิจมีเดียได้ให้นิยาม เศรษฐศาสตร์การเมืองว่า หมายถึง การวิเคราะห์ เศรษฐกิจบนพื้นฐานความจริงทางสังคม อำนาจทางการเมือง การกระทำในประวัติศาสตร์เพื่อ อธิบายรูปแบบการเติบโตที่ขาดสมดุลในระบบทุนนิยม (สารานุกรมพิวกิจมีเดีย, 2549)

Robert (2000) ได้กล่าวถึง เศรษฐศาสตร์การเมือง หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจ การเมืองระหว่างประเทศหนุนนำให้มีการเปลี่ยนแนวความคิดเรื่องระบบโลก โดยให้ความสนใจ กับประเด็นเรื่องกรอบหรือโครงสร้างมิติประวัติศาสตร์ พฤติกรรมมนุษย์และให้ความสำคัญกับ กระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ ภายใต้กรอบของเศรษฐกิจ

นอกจากนี้แนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองยังเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศ ซึ่งแต่เดิมมุ่งไปที่ประเด็นของความสำเร็จทางการทหารและการเมืองเป็นหลักแต่ปัจจุบัน แนวคิดดังกล่าวได้เริ่มเปลี่ยนไป ภายหลังจากที่เศรษฐศาสตร์การเมืองได้เข้ามามีบทบาทในการ พัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นเนื่องจากแนวคิดแบบใหม่นี้ถือว่า “เศรษฐกิจ” เป็นรากฐานอัน สำคัญของ “อำนาจ” ที่เป็นไปได้มากกว่าตัวแทนของอำนาจทางการเมืองหรือเขตแดนของชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาททางเศรษฐศาสตร์การเมืองของจีน และญี่ปุ่น โดยผ่านกรอบความร่วมมือ ทางเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงจนนำไปสู่โครงการก่อสร้างเส้นทางตาม แนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ หรือเส้นทาง ยุทธศาสตร์ R3A เชื่อมโยงรัฐชาติของประเทศไทยผ่าน สปป.ลาว เข้าสู่เขตสิบสองปันนา มณฑลยูน นาน ไปสิ้นสุดที่เมืองคุนหมิงของจีน และเชื่อมโครงข่ายเข้ากับเส้นทางการค้าและการลงทุน การ ขนส่งและการท่องเที่ยวในที่สุด จนอาจจะกล่าวได้ว่าเส้นทางดังกล่าวเกิดจากรูปแบบของความ ร่วมมือของ “อำนาจ” ในรูปแบบใหม่ที่เกิดจาก “เศรษฐกิจการเมือง”

จากความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศโลกเสรีนับเป็นเวลาเดียวกับที่ประเทศ สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ที่มีปัญหาเศรษฐกิจภายใน อันนำมาสู่ความเปลี่ยนแปลงในโลกสังคมนิยมที่ มีการปรับตัวนำไปสู่การกำหนดคน โภบายที่แสดงถึงลัทธิทุนนิยมที่สำคัญในที่สุด คือ สาธารณรัฐ ประชาชนจีน ด้วยนโยบายสี่ทันสมัย ในทศวรรษที่ 1980 ขณะที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้ใช้นโยบายจินตนาการใหม่ (New thinking) ใน ค.ศ.1986 ส่วนสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้ ใช้นโยบายโดม็อย (Doi Moi) ใน ค.ศ.1986 เช่นกัน ปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงนโยบาย ต่าง ๆ ดังกล่าวก็คือหากปรับตัวไม่ได้ก็จะทำให้ระบบการเมืองการปกครอง และเศรษฐกิจล่มสลาย ดังเช่น สหภาพโซเวียต ใน ค.ศ.1991 และยุโรปตะวันออก ใน ค.ศ.1989 อันนำมาสู่การปรับเปลี่ยน เป็นระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตามผลในทางลบจากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในเอเชียใน ค.ศ.1997 ซึ่งนับเป็นอุปสรรคก็ตาม แต่แนวคิดเสรีนิยมทางเศรษฐกิจและทุนนิยมก็เป็นส่วนสำคัญ ที่ทำให้เกิดความร่วมมือระหว่างกันอันนำมาสู่บทบาทสำคัญขององค์การระหว่างประเทศทางเศรษฐกิจ คือองค์การการค้าโลกในทางกลับกันความเปลี่ยนแปลงสำคัญที่เป็นผลจากการพัฒนาเศรษฐกิจทำให้หลายประเทศต่างประสบปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมในที่สุด โดยเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ถึงแม้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจจะเป็นผลสำเร็จในด้านหนึ่ง แต่กลับมีปัญหาทางเศรษฐกิจที่สำคัญอีกด้านหนึ่ง คือ การพึ่งพิงตลาดสินค้า ทุน เทคโนโลยีจากต่างประเทศมากเกินไปส่งผลต่อภาวะหนี้สินที่สูง การว่างงานและบทบาทของรัฐทางเศรษฐกิจที่ล้มเหลว

ดังนั้นจากนิยามและความหมายอันหลากหลายดังกล่าวจึงสรุปได้ว่า เศรษฐศาสตร์การเมืองหมายถึง กระบวนการแลกเปลี่ยนปฏิสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างประเทศโดยมีบทบาทในการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น จากแนวคิดแบบใหม่ที่ว่า“เศรษฐกิจ” เป็นรากฐานอันสำคัญของ“อำนาจ” ที่เป็นไปได้มากกว่าตัวแทนของอำนาจทางการเมืองหรือเขตแดนของชาติที่เกิดจากรูปแบบของความร่วมมือของ “อำนาจ” ในรูปแบบใหม่ที่เกิดจาก“เศรษฐกิจการเมือง” จนนำไปสู่การพัฒนาความสัมพันธ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้น

2.2.2 เศรษฐศาสตร์การเมืองกับเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

ด้วยลักษณะการมอง กระบวนการเศรษฐศาสตร์การเมืองผ่านเศรษฐกิจว่าเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจาก “พลังผลักดัน” ที่มาจากภายนอกพื้นที่ซึ่งจะส่ง “ผลกระทบ” ต่อพื้นที่ต่าง ๆ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ทำให้ท้องถิ่น (Localization) หรือกระแสท้องถิ่นผสมผสานอยู่ด้วยกันจนกลายเป็นกระบวนการผสมผสานระหว่างกระแสทุนโลกและกระแสท้องถิ่นในที่สุด (เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา, 2548, หน้า 24) ด้วยการใช้เงินพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่เพื่อเพิ่มความสามารถในการขนส่งสินค้าและผู้คนทั่วโลก การพัฒนาเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมจากบริษัทหรือธนาคารจากต่างประเทศ ทั้งนี้ไม่เพียงแต่นำมาซึ่งทุนเข้ามาในท้องถิ่นแต่ยังรวมถึงจินตภาพจากสื่อเกี่ยวกับความหรรษาและอำนาจทางด้านวัตถุของโลกสมัยใหม่ อันเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมตะวันตกที่มีความเป็นเลิศแต่ไม่อาจเห็นได้โดยทันทีในมิติทางสังคมและจิตวิทยาแต่จะส่งผลทำให้บรรดาหนุ่มสาวในท้องถิ่นเกิดความรู้สึกต่ำต้อย ปฏิเสธวัฒนธรรมของตนเอง และในขณะเดียวกันก็กระตือรือร้นที่จะรับวัฒนธรรมใหม่เพราะมันคือสัญลักษณ์ของชีวิตที่ทันสมัย (เฮลเลน, 2545, หน้า 37) ซึ่งเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในรูปแบบใหม่ในยุคโลกาภิวัตน์

ผลกระทบที่สำคัญประการหนึ่งของแนวคิดทางเศรษฐกิจการเมืองที่สำคัญก็คือความสามารถของรัฐในการบริหารจัดการ และการมีอำนาจเหนือดินแดนของตนนั้นลดน้อยลง อันเป็นผลมาจากการฉีกสมมติฐานในระดับโลกทางเศรษฐกิจ รวมทั้งกระแสการเคลื่อนไหวทางการเงินและทุนของโลก และการเข้ามาบีบคั้นของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ที่เป็นแหล่งทุนสนับสนุนในโครงการต่าง ๆ ในกรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงทำให้ความสัมพันธ์ทางสังคมในระดับโลก ระดับภูมิภาค และอนุภูมิภาคมีเพิ่มมากขึ้น โดยจะเชื่อมโยงทำให้สิ่งที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นต่าง ๆ มีผลกระทบต่อที่อยู่ไกลออกไป กระแสโลกจะเข้ามาแทนที่วิถีชีวิตของท้องถิ่นจนในที่สุดวิถีชีวิตท้องถิ่นจะถูกทำให้ผสมผสานเข้าไปกับเครือข่าย และความสัมพันธ์ระดับโลกในที่สุด

นอกจากนี้ผลกระทบในทางนโยบายอันเนื่องมาจากแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศอันเป็นลักษณะของความสามารถของ “รัฐ” ในการควบคุมและบริหารจัดการชายแดนให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวในระดับภูมิภาคจะทำให้รัฐเป็นผู้เข้าไปลงทุนในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อกระตุ้นให้เกิดตลาดการลงทุนในภาคเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาเส้นทาง R3A ด้วยกรอบแนวคิดที่ว่าโครงการดังกล่าวจะก่อให้เกิดการพัฒนาท้องถิ่นต่าง ๆ ภายในภูมิภาคจะนำมาซึ่ง “เงิน” หรือรายได้จากการค้าและการลงทุนทั้งนี้ เพราะพรมแดนชนิดใหม่ถูกสร้างขึ้นเป็นชุมชนในจินตนาการใหม่ที่ก้าวข้ามพรมแดนชาติผ่านองค์กรระดับภูมิภาคต่าง ๆ ถือเป็นส่วนหนึ่งของการเชื่อมโยงระหว่างเศรษฐกิจของชาติกับเศรษฐกิจระดับโลกเป็นส่วนหนึ่งของการผนวกตนเองเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจโลกเพื่อเพิ่มศักยภาพในการต่อรองในกระแสนิยมโลกตามจินตนาการของระบบเศรษฐศาสตร์การเมืองทางเศรษฐกิจใหม่

หากเปรียบเทียบกับมิติทางด้านอื่น ๆ ของแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศพบว่าแม้ว่ารูปแบบความร่วมมือทางเศรษฐกิจจะเป็นเพียงหนึ่งในองค์ประกอบหลักที่มี “พลังขับเคลื่อน” ให้เกิดความร่วมมือผ่านรัฐชาติต่าง ๆ ก็ตาม ท้ายที่สุดก็จะส่งผลทำให้จำนวนและการกระจายของสินค้าและบริการนั้นเพิ่มสูงขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการเงินและการไหลเวียนของเงินทุนภายในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงที่มีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีผลต่อการจัดการทางเศรษฐกิจและความสัมพันธ์ทางการเมืองระหว่างประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงก็ตาม หากแต่แนวคิดดังกล่าวยังได้ส่งเสริมให้บริษัทหรือ ธนาคารจากต่างประเทศได้เข้ามาบีบคั้น “ข้ามชาติ” ไปยังประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศไทย สปป.ลาว และจีน ผลจากการเข้าไปลงทุน และสนับสนุนการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้สมมุติฐานบางอย่างที่เกี่ยวกับความสำคัญทางการทหารและ

การเมืองในอดีตกลายเป็นกรอบสำคัญรูปแบบใหม่ในที่สุดจึงเป็นทั้งความต่อเนื่องและความขัดแย้งกับสมมุติฐานของทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในรูปแบบเดิม

2.2.3 เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A: เศรษฐศาสตร์การเมืองสู่ “วาทกรรมการพัฒนา”

ภายใต้ข้อโต้แย้งแนวคิด “การพัฒนา” ในยุคโลกาภิวัตน์เป็นมุมมองหนึ่งของการอธิบายถึง “ผลกระทบ” จากการเข้ามาของเศรษฐศาสตร์การเมืองต่อโครงการพัฒนาเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ว่าบรรดาประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงจะเห็นดีเห็นงามและเคลื่อนที่ไปตามถนนสายเดียวกัน โดยมีญี่ปุ่นอยู่ข้างหน้าเป็นผู้นำทางเป็นผู้สนับสนุนทางการเงินหลัก โดยผ่านธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) เพื่อเข้ามามีบทบาทและเป็นผู้นำด้านวิวัฒนาการของสังคมเป็นผู้กำหนดเป้าหมายร่วมให้ประเทศต่าง ๆ แม้แต่ประเทศที่มีวิวัฒนาการด้านสังคมที่หลากหลายในอดีต เช่น จีนก็ต้องยอมรับประวัติศาสตร์ที่แตกต่างจนหลอมกลายเป็นแนวคิดเดียวกันผ่าน “วาทกรรมการพัฒนา” กลายเป็นโครงการของนักวางแผนวิศวกรที่เริ่มปรับเปลี่ยนสังคมอย่างมีระบบเพื่อเร่งให้เจริญขึ้น (เจียน ชีระวิทย์, 2547)

ภายใต้บทบาทใหม่ของญี่ปุ่น และจีน ผ่ากรอบแนวคิด “การพัฒนาความสัมพันธ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ” ด้วยการมองในด้านบวกนี้ ส่วนหนึ่งมาจากการที่สภาพทางเศรษฐกิจกลายเป็นเครื่องชี้วัด “ความทันสมัย” ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและความเจริญของคนท้องถิ่นเป็นภาระหน้าที่สองอย่างที่แตกต่างกัน ทั้งจากการพัฒนาทรัพยากรทางธรรมชาติและการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อยกระดับความเป็นอยู่และสร้างรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่น แก้ปัญหาความยากจน ถูกยุบรวมให้เป็นความต้องการความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแทนเพื่อชี้วัดระดับของความเจริญทางด้านเศรษฐกิจของแต่ละประเทศภายในภูมิภาค GNP คือตัวเลขรายได้ประชาชาติที่ถูกนำมาใช้เป็นตัวชี้วัดตำแหน่งของประเทศต่าง ๆ บนกรอบแห่งการพัฒนาโลกทัศน์ที่เน้นเศรษฐกิจใช้เครื่องชี้วัดทางสถิติจากตัวเลข ทำให้นิยาม “การพัฒนา” ถูกมองว่าเป็นการเจริญเติบโตของผลผลิต และรายได้ต่อหัว เช่นเดียวกับบรรดาประเทศสมาชิกในกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงที่ถูกวาทกรรมเบียดให้เป็นประเทศ “กำลังพัฒนา” หรือ ประเทศที่มีผลผลิตและรายได้ต่อหัวต่ำเมื่อเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐฯ ญี่ปุ่น และประเทศในยุโรปตะวันตก บางครั้งกรอบแนวคิดของการพัฒนาบนความหลากหลายดังกล่าวก็ถูกครอบงำและเอาเปรียบ ถูกบีบอัดลงจนบางครั้งก็ถูกเรียกว่าเป็นประเทศ “ด้อยพัฒนา” ผู้คนในท้องถิ่นถูกตราหน้าว่าเป็นกลุ่มด้อยพัฒนาและไร้การศึกษา ซึ่งพวกเขามีได้นิยามตามสิ่งที่พวกเขาเป็นและอยากจะเป็น แต่เป็นตามสิ่งที่พวกเขาไม่ได้เป็นแต่ถูกคาดหวังให้เป็นผ่าน “วาทกรรมการพัฒนา”

ถึงแม้เป้าหมายทางเศรษฐกิจและสังคมของการพัฒนาเส้นทางR3A จะกลายเป็นเรื่องสำคัญและนานาประเทศต่างให้ความสนใจก็ตาม คำถามที่ว่า “เพื่อประโยชน์ของใคร” กลายเป็นเรื่องที่ถูกกล่าวถึง สาธารณะของการพัฒนาจึงขยายขอบเขตกว้างขึ้นไม่เพียงแต่จำกัดอยู่เพียงชนชั้นกลางที่เพิ่มผลผลิตในตลาดท้องถิ่นเท่านั้น แต่ครอบคลุมไปถึงประชาชนในท้องถิ่นที่ถูกละเลยและรวมทั้งประชาชนที่ตกเป็นทาสของความเจริญจากอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ก็ตาม “วาทกรรมการพัฒนา” จึงถูกนิยามใหม่ว่าเป็นสิ่งที่ยิ่งไปกว่าความเจริญ เป็นความเจริญที่มาพร้อม ๆ กับการกระจายรายได้ การมีส่วนร่วมและการพัฒนามนุษย์ บทบาทของความเจริญทางเศรษฐกิจ ระหว่างการเน้นการเพิ่มขึ้นของ GNP กับการเน้นคุณภาพของสังคมและวัฒนธรรมภายในท้องถิ่นมักจะถูกมองข้ามไปเสมอเมื่อเป็นเช่นนี้ GNP ก็เป็นแค่ดัชนีชี้วัดความบึกบึน โดยจัดลำดับประเทศต่าง ๆ จากสมมุติฐานของการมีวิวัฒนาการทางสังคมเพียงมิติเดียวเท่านั้น ท้ายที่สุดแล้วผลประโยชน์ทั้งหมดก็จะตกอยู่ที่ญี่ปุ่นกับจีน อภิมาหาอำนาจทางเศรษฐกิจใหม่ตัวจริง

อย่างไรก็ตามการพัฒนามักจะมองข้ามความซับซ้อนหลากหลายของสังคมที่ไม่ได้มุ่งเน้นเศรษฐกิจเป็นสำคัญ ตัวอย่างเช่น การพัฒนาจะไม่คำนึงถึงความสำคัญด้านสัญลักษณ์ของสถานที่ หรือ การมุ่งไปสู่ความทันสมัยด้วยการสร้างข้อจำกัดให้แก่ชุมชนและความสัมพันธ์ภายในชุมชน เพราะความสัมพันธ์นั้นมักจะขัดกับสิ่งที่จะต้องทำตามบทบาทหน้าที่หากกล่าวโดยรวมแล้ว การพัฒนามุ่งไปสู่การปรับเปลี่ยนซึ่งแบ่งแยกอารยธรรมสมัยใหม่ออกจากสิ่งอื่น ๆ ทั้งหมดอย่างเด็ดขาด ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจึงไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญอีกต่อไป เพราะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งของนั้นกลับสำคัญกว่า

อาจกล่าวได้ว่าการปรับเปลี่ยนนี้มีทั้งผลดีและผลเสียต่อผู้คนส่วนใหญ่ในโลกในด้านหนึ่ง การเปลี่ยนแปลงส่งผลให้ภูมิภาคและอนุภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกเข้าสู่โลกอันทันสมัยมีเสรีภาพและความสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามก็ทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยต้องแปลกแยกจากสังคมและวัฒนธรรมของตน และเป็นเหมือนคนส่วนใหญ่ในโลกที่มีการบริโภคอยู่ในระดับต่ำตราบเท่าที่สังคมและวัฒนธรรมใหญ่น้อยยังจำกัดอยู่ในกลุ่มของตัวเอง ผู้คนทุกแห่งมีแนวโน้มที่จะมีวิธมองดูโลก และวิถีชีวิตที่พวกเขาดำรงอยู่ว่าเป็นสิ่งที่ดี ซึ่งก็คือ มีความเป็นปัจเจกชน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อทุกวัฒนธรรมถูกดึงเข้าสู่กระแสแห่งการพัฒนาในยุคโลกาภิวัตน์ก็นำไปสู่การปฏิสัมพันธ์และการผสมกลมกลืนในระดับโลก ทั้งการเสริมกำลังด้วยการไหลของจินตนาการข้ามพรมแดนแล้วนั้น การรักษาความเชื่อมั่นของสังคม และวัฒนธรรมในท้องถิ่นให้ดำรงอยู่จึงเป็นไปได้ยาก (อานันท์ กาญจนพันธุ์, 2549) สิ่งที่ได้จาก “การพัฒนา” ผ่านจินตนาการของกรอบแนวคิดเศรษฐศาสตร์เศรษฐกิจ คือข้อโต้แย้งที่ว่าพัฒนาตามแนวคิดดังกล่าวกลับกลายเป็นตัวร้ายมากกว่าพระเอก”

เป็นเพียงแค่ “วาทกรรมน้ำเน่า” ที่นำไปสู่การล่มสลายของระบบเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นจนนำไปสู่ข้อถกเถียงอันเนื่องมาจากความเชื่อเรื่องการพัฒนา ผู้จุดยืนความเชื่อที่แตกต่างกัน

2.2.4 เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A: ความร่วมมือและความขัดแย้ง

จากกรอบความร่วมมือทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศในด้านต่าง ๆ ได้ผลักดันไปสู่แผนพัฒนาในโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง ส่งผลกระทบทางด้านบวกและด้านลบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะกรอบความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวภายใต้โครงการจัดทำแผนการตลาดท่องเที่ยว Six Countries One Destination โดยมี Agency for Coordinating Mekong Tourism Activities (AMTA) ซึ่งตั้งสำนักงานอยู่ที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นศูนย์ประสานงานหลักด้านการตลาดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างประเทศในรูปแบบของ Package tour โดยจะเน้นตามแนวพื้นที่เศรษฐกิจ 3 แนวหลัก ตลอดจนการศึกษา GMS Visa เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวจากนอกอนุภูมิภาคทั้งนี้ประเทศไทยมีศักยภาพและความพร้อมหรือไม่เพียงใดในการรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับการเปิดตลาดการค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว และการลงทุนร่วมกันภายในภูมิภาคเพื่อเป็นการรองรับการเติบโตและการขยายตัวของธุรกิจการท่องเที่ยว สร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันด้านตลาดการท่องเที่ยวกับภูมิภาคอื่น ๆ ของโลกในอนาคตได้

นอกจากนี้จากผลของการประชุมสุดยอดกลุ่มประเทศในโครงการความร่วมมืออนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS) ณ กรุงเวียงจันทน์ (GMS Summit ครั้งที่ 3) เมื่อ วันที่ 30-31 มีนาคม 2551 ที่ผ่าน มา กลุ่มผู้นำระดับสูงทั้ง 6 ประเทศ ก็ได้ยืนยันร่วมกันที่จะยึดมั่นในนโยบาย 3C ในการขับเคลื่อนโครงการต่าง ๆ ภายในภูมิภาค ได้แก่ Connectivity เป็นการเชื่อมโยงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อให้เกิดการพัฒนาด้านการคมนาคมขนส่งและการท่องเที่ยวภายในภูมิภาค Competitiveness มุ่งเน้นความสามารถในการแข่งขันด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อใช้ยกระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ Community ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาชุมชนเพื่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของประชาชนในท้องถิ่นภายในภูมิภาค (กรมการค้าต่างประเทศ, 2548)

จากข้อตกลงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงแผนพัฒนากลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงที่มุ่งเน้นการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นสำคัญโดยมีเป้าหมายให้เกิดเป็น “เขตเศรษฐกิจใหม่” ด้วยการนำเอาทรัพยากรธรรมชาติที่ได้เปรียบภายในภูมิภาคมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ อาทิ โครงการสร้างเขื่อนเพื่อผลิตไฟฟ้าใน สปป.ลาว เพื่อจำหน่ายให้แก่ประเทศไทย ในขณะที่รัฐบาลไทยได้กำหนดโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ (Mega project) ลงสู่จังหวัดในพื้นที่ชายแดน ส่งเสริมและพัฒนาการค้าชายแดน เขตเศรษฐกิจพิเศษ และความร่วมมือในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวและบริการในลักษณะการสร้างเมืองคู่แฝดตามแนวชายแดนของแต่ละประเทศ มุ่งเน้นให้พื้นที่ชายแดนเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เชื่อมระหว่างประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และจีน

ผลของการพัฒนานำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้า การจ้างงาน และการสะสมของเงินตรา แต่ก็คงปฏิเสธไม่ได้เช่นกันว่า การพัฒนานำมาซึ่งความสูญเสียของทรัพยากรธรรมชาติและวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการพัฒนาการท่องเที่ยว หากแต่สิ่งเหล่านี้ไม่เคยถูกหยิบยกขึ้นมาเสนอต่อสาธารณะชน ภาพที่ออกไปคือ ความสวยงามของธรรมชาติ ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว อัตราการจ้างงาน ตัวเลขของนักท่องเที่ยวและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และการตลาดจากการพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่จะเกิดขึ้นจากการพัฒนาภายใต้กรอบเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศในอนาคต

จากแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศต่อการพัฒนาเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A อาจกล่าวสรุปได้ว่า ประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจญี่ปุ่น และจีนได้ใช้กลไกในรูปแบบของความช่วยเหลือผ่านรัฐชาติและเศรษฐกิจการเมืองอาศัยความรู้พรมแดนของทุน (Globalization of capital) ก่อให้เกิดรอยแยกทางผลประโยชน์ระหว่างทุนผูกขาดระดับโลก กับผลประโยชน์ของรัฐและประชาชนในประเทศต่าง ๆ (เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ, 2539, หน้า 127) ทำให้พรมแดนของรัฐชาติของประเทศไทย สปป.ลาว และจีนนั้นหายไป ในขณะที่ประเทศจีนและญี่ปุ่นที่อยู่ห่างไกลออกไปกลับได้รับประโยชน์อย่างมหาศาลจากโครงการดังกล่าว

เกิดความไม่เสมอภาคระหว่างประเทศต่าง ๆ ภายในภูมิภาค ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และการเมืองจะถูกครอบงำโดยกลุ่มประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจภายใต้จินตนาการใหม่ของจีน และญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 4 เปิดใช้ในปี พ.ศ. 2555 จะสามารถ เชื่อมโยงจนกลายเป็น “คุน-มั่ง กงลู่” หรือ ถนนคุนหมิง-กรุงเทพฯ ระหว่างจีนกับประเทศอาเซียน

2.2.5 กรอบแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองกับการศึกษา

ปัจจุบันเศรษฐกิจของจีนขยายตัวอย่างรวดเร็วประกอบกับจีนมีศักยภาพในการระดมทุนสูง โอกาสที่จีนจะใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่หาได้ มากระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง จึงมีมาก ทั้งนี้จีนสนใจเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนาอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ส่วนใหญ่เป็นเพราะมี ผลประโยชน์ร่วมกัน จีนต้องการใช้การค้าขายแดนกระตุ้นเศรษฐกิจที่ล่าช้าตามบริเวณชายแดน ด้วยการส่งเสริมประเทศในภูมิภาคให้มีอำนาจซื้อเพิ่มขึ้น การให้ความช่วยเหลือประเทศเพื่อนบ้าน ที่อยู่ใกล้พรมแดนจีน ในด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ การคมนาคม และการขนส่งยังจะทำให้จีนตอนใต้มีเส้นทางระบายสินค้าไหลทะลักออกสู่ทะเลได้โดยตรงได้รับผลประโยชน์อย่าง มหาศาล

อย่างไรก็ตามการสร้างสมดุลระหว่างแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศ ต่อเศรษฐกิจเสรี และภูมิปัญญาของชุมชนท้องถิ่นอาจจะส่งผลต่อการบริหารจัดการทางด้านเศรษฐกิจ ของประเทศที่พัฒนาได้ก็ตาม ในขณะเดียวกันก็จะทำให้ประเทศกำลังพัฒนาโดยเฉพาะประเทศไทย และ สปป.ลาว กลับไม่สามารถที่จะดึงดูดผลประโยชน์จากแนวคิดดังกล่าวเพื่อลดความยากจนหรือ เพื่อสร้างการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ และหาก ปัญญาชนคนไทยไม่เริ่มหันกลับมามองหา “คุณค่า” ของสิ่งเก่า ๆ ที่เรียกกันว่า “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” มาปรับใช้ให้แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น เมื่อระบบโลกพลิกผันไป ระบบ เศรษฐกิจการเมืองก็จะพลิกผันตามไปด้วย (เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ, 2552, หน้า 147) ก็จะยิ่งเป็นการ ตอกย้ำถึงผลกระทบจากกรอบความร่วมมือทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ในอนาคตได้

ดังนั้นในการวิจัยนี้ใช้กรอบแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองในการศึกษาประเด็นที่ว่า บทบาท ทางเศรษฐกิจการเมืองของจีน และญี่ปุ่นผ่านกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุ ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) จนนำไปสู่โครงการก่อสร้างเส้นทางตามแนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่ เฉพาะทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ หรือเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A มาอธิบายปรากฏการณ์ของ ความเปลี่ยนแปลงของบริบทด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง สังคมและ วัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทาง R3A ในปัจจุบันว่า ส่วนแล้วแต่ เป็นผลิตผลมาจากบทบาทของเศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบการท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นแนวคิดที่อธิบายความหมายพื้นฐานของการท่องเที่ยวในบริบทต่าง ๆ อย่างหลากหลาย ทั้งจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและนักวิชาการหลายท่าน โดยเฉพาะกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2547, หน้า 1-2) และการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2549) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยว หมายถึงการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจเพื่อสนุกสนานบันเทิงเริงรมย์ เพื่อประชุมสัมมนา เพื่อการศึกษาหาความรู้ เพื่อการศึกษาและติดต่อธุรกิจ ตลอดจนเพื่อการเยี่ยมเยียนญาติพี่น้อง

นอกจากนี้ในงานหลายชิ้น (Robert & Goleldner, 1990, pp.5-6; บุญเลิศ ตั้งจิตวัฒนา, 2543, หน้า 3; มนัส สุวรรณ, อนุรักษ์ ปัญญานูวัฒน์, อุดม เกิดพิบูลย์, ประหยัด ปานดี และสุรพล คำรหัสกุล, 2544, หน้า 36-37) ได้กล่าวถึงเงื่อนไขการเดินทางซึ่งเป็นการให้คำจำกัดความถึงความหมายของการเดินทางท่องเที่ยว กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเดินทางท่องเที่ยวต้องเป็นการเดินทางภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

ประการแรกต้องเป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราวแล้วเดินทางกลับที่อยู่หรือภูมิลำเนาเดิม ประการที่สองต้องเป็นการเดินทางด้วยความสมัครใจ และไม่ได้ถูกบังคับหรือมิใช่เพื่อสืบทอดประเพณีสุดท้ายต้องเป็นการเดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใด ๆ ก็ตามที่มีไว้เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

ด้านการจำแนกรูปแบบการท่องเที่ยวตามทรัพยากรการท่องเที่ยว หรือแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2542, หน้า 86-92) สรุปได้เป็น 4 ประเภทได้แก่

1. การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น การศึกษาธรรมชาติ การพักผ่อนหย่อนใจ การชื่นชมธรรมชาติ การผจญภัยเดินป่า ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามทางธรรมชาติ เช่น ภูเขา น้ำตก ทะเล ถ้ำ แก่งน้ำ ฯลฯ เป็นต้น
2. การท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณสถานและศาสนา เช่น การเยี่ยมชมเรียนรู้แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และศาสนา เช่น วัด โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ พิพิธภัณฑ์ ฯลฯ
3. การท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรมเป็นการท่องเที่ยวที่อยู่ในทรัพยากรการท่องเที่ยวในลักษณะของงานประเพณี ความเป็นอยู่วิถีชีวิต เช่น การท่องเที่ยววิถีชุมชน การชมการแสดงศิลปวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เป็นต้น

4. การท่องเที่ยวในรูปแบบอื่น ๆ ได้แก่ การประชุมสัมมนา ธุรกิจ การบันเทิง และการกีฬา เป็นต้น

นอกจากรูปแบบการท่องเที่ยวตามทรัพยากรการท่องเที่ยวยังมีองค์ประกอบหลักในการจัดการท่องเที่ยวที่สำคัญ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548, หน้า 99-128) ได้จำแนกได้เป็น 3 องค์ประกอบ คือ

1. ทรัพยากรการท่องเที่ยว (Tourism resource) หรือแหล่งท่องเที่ยวถือเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยว และเป็นจุดหมายปลายทางที่นักท่องเที่ยวจะเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวซึ่งทรัพยากรการท่องเที่ยวก็หมายถึงสิ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวให้เกิดความต้องการเดินทางไปเยือนหรือไปท่องเที่ยว

2. การบริการด้านการท่องเที่ยว (Tourism service) เป็นการให้บริการการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในพื้นที่นั้น ๆ เป็นการให้ความสะดวกระหว่างการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว เช่น การให้บริการขนส่งภายในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักแรม อาหารและเครื่องดื่มบริการนำเที่ยว และมัคคุเทศน์ อีกทั้งยังรวมถึงร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกต่าง ๆ เป็นต้น

3. การตลาดการท่องเที่ยว (Tourism market) เป็นรูปแบบหรือความพยายามในการกำหนดความต้องการและความจำเป็นของตลาดการท่องเที่ยวเป้าหมายหรือนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมายเพื่อให้สนองความต้องการและความพึงพอใจในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวอัน อาทิ การให้ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว การโฆษณา และการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว เป็นต้น

จากที่กล่าวมาเห็นได้ว่าหากกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวนอกจากการนิยามความหมายการท่องเที่ยวแล้วนั้น ยังมีการจำแนกรูปแบบการท่องเที่ยวตามทรัพยากรการท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งองค์ประกอบหลักในการจัดการท่องเที่ยวที่สำคัญอันหมายถึงแหล่งท่องเที่ยว การบริการด้านการท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยว ซึ่งข้อมูลเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานให้กับการทำความเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

ในการประเมินความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสามารถประยุกต์ใช้กรอบการประเมินจากองค์ประกอบการท่องเที่ยว ซึ่งองค์กรการค้าโลก (อ้างถึงใน บุญบา สิทธิการ, และสิริวัฒนา ใจมา, 2552), Collier & Harraway (1997, อ้างถึงใน สุจิตราภา พันธวีโล, และธีรเทพ ชนโมตรี, 2550, หน้า10) และบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548, หน้า60-68) ต่างกล่าวถึงพื้นฐานที่เป็นองค์ประกอบการท่องเที่ยวมีองค์ประกอบ 4As ได้แก่

1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attraction) เกิดจากสถานที่ (Site) หรือเหตุการณ์ (Event) สถานที่ ที่อาจจะเกิดจากธรรมชาติหรือนมนุษย์สร้างขึ้นมาก็ได้ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดของทรัพยากร

ท่องเที่ยวในการดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปเยี่ยมชมสถานที่นั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งดึงดูดใจทางธรรมชาติ โบราณสถาน ประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณีและวิถีชีวิต

2. เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility) คือต้องมีเส้นทางโครงข่ายขนส่งที่สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวนั้นตลอดจนสามารถติดต่อเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวบริเวณใกล้เคียง อาทิ ระบบการขนส่ง (Transportation) ซึ่งประกอบด้วยเส้นทางยานพาหนะ สถานีและผู้ประกอบการขนส่งเพื่อลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทางโดยจะต้องเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้อย่างสะดวกรวดเร็ว และปลอดภัย

3. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities) บริการนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยือนให้ได้รับความสุขสบายและประทับใจโดยปกติรัฐบาลจะเป็นผู้จัดหาและพัฒนาเพื่อบริการแก่ประชาชนอยู่แล้ว สำหรับนักท่องเที่ยวแล้วถือว่าเป็นผลพลอยได้จากการให้บริการเหล่านี้ได้แก่

1) สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภค โครงสร้างพื้นฐาน ได้แก่ การสื่อสาร ระบบน้ำ ระบบไฟฟ้า การสุขาภิบาล ถนนหนทาง สาธารณสุข สวนสาธารณะการศึกษาและการพักผ่อน

2) สิ่งอำนวยความสะดวกประเภทความปลอดภัย ทั้งทางร่างกายและทรัพย์สิน โดยทั่วไป รัฐบาลจำเป็นต้องมีการคุ้มครองรักษาความปลอดภัยและบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชนและนักท่องเที่ยว

3) สิ่งอำนวยความสะดวกประเภทการเข้า-ออกเมือง ซึ่งประกอบด้วย การขนถ่าย กระเป๋าเดินทาง การตรวจตราหนังสือเดินทางเมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางเข้า-ออกประเทศ การตรวจค้นของผิดตัว และการต่อวีซ่า

4. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary services) เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่เอื้อให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย การบริหารจัดการและการปฏิบัติการ ซึ่งหมายรวมถึงเรื่องการตลาด ระบบข้อมูลข่าวสาร การประสานงาน การส่งเสริมการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว นโยบายการท่องเที่ยว การวางแผนอำนวยความสะดวกเพื่อจัดการการท่องเที่ยว และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว

นอกจากองค์ประกอบการท่องเที่ยว 4As ดังที่กล่าวข้างต้นแล้วนั้น นุชบา สิทธิการ, และ สิริวัฒนา ไจมา (2552) ยังได้กล่าวถึงการพิจารณาความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในการพัฒนาที่สำคัญอีก 2As ได้แก่

1. ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว (Accommodations) เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่จะสามารถรองรับนักท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากหากแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ไม่มีความพร้อมในด้านที่พัก ย่อมส่งผลกระทบต่อการขยายตัวทางการท่องเที่ยวโดยตรงหากที่พักใน

แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ มีความหลากหลายและสะดวกสบาย ก็จะมีผลต่อการตัดสินใจเดินทางเพื่อมาพักผ่อนและท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวได้ ดังนั้นที่พักในแหล่งท่องเที่ยวจึงเป็นองค์ประกอบทางการท่องเที่ยวที่สำคัญประการหนึ่ง

2. กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities) ได้แก่ กิจกรรมประเพณีและเทศกาลที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละท้องถิ่น ทั้งกิจกรรมขนาดใหญ่และกิจกรรมขนาดเล็กมีกำหนดการและควบคุมการจัดกิจกรรมให้มีความเหมาะสม และปลอดภัย เช่น กิจกรรมการดำน้ำ ล่องเรือแคนู เทศกาลดอกไม้บาน เทศกาลอาหาร และการประกวด แข่งขันต่าง ๆ เป็นต้น

ส่วน มนัส สุวรรณ และคณะ (2544, หน้า 47-66) ก็ได้กล่าวถึงระบบการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวผู้มาใช้บริการเกิดความพึงพอใจมากที่สุดนั้นจะต้องมีการกำหนดมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวโดยผ่านการตรวจสอบทั้งกระบวนการด้วยดัชนีชี้วัด (Indicators) ที่ครอบคลุมมิติต่าง ๆ อย่างครบถ้วน ซึ่งจะต้องมีประเด็นสำคัญ 7 มิติ ด้วยกัน ได้แก่

1. ลักษณะทางกายภาพของแหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย ที่ตั้ง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความสมบูรณ์ และความมีชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว
2. การรักษาสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย การจัดการขยะมูลฝอย คุณภาพน้ำ อากาศ เสียงและความเปราะบางด้านสิ่งแวดล้อม
3. เศรษฐกิจ สังคม ประกอบด้วย ผลประโยชน์ชุมชน ความสามารถในการพึ่งตนเอง การมีส่วนร่วมของชุมชน ความเข้มแข็งของวัฒนธรรมและชุมชน
4. ศิลปวัฒนธรรม ประกอบด้วย คุณค่าทางอัตลักษณ์ ภูมิปัญญาและองค์ความรู้ สุนทรียศาสตร์ ประวัติศาสตร์และสังคม
5. ประวัติศาสตร์และโบราณคดี ประกอบด้วย คุณค่าทางสุนทรียภาพประวัติศาสตร์ โบราณคดี คุณค่าทางวิทยาการและการศึกษา คุณค่าทางสังคม สภาพกายภาพในปัจจุบันและความเสี่ยงต่อการเสื่อมสภาพ
6. คุณค่าทางการเรียนรู้และการศึกษา ประกอบด้วย ผลประโยชน์และความคุ้มค่าในการเรียนรู้ วิธีเผยแพร่ความรู้ การปรับปรุงปัจจัยและกระบวนการให้ความรู้อย่างต่อเนื่อง
7. การบริหารจัดการ ประกอบด้วย ประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากรและพลังงาน การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ความปลอดภัย บุคลากร งบประมาณ ระเบียบข้อบังคับและการให้ความรู้ สร้างจิตสำนึกในคุณค่าของการท่องเที่ยว

นอกจากนี้ จากรายงานการวิจัยของ บุญบา สิทธิการ และสิริวัฒนา ใจมา (2552) เรื่องการพัฒนาบทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมและสนับสนุนความพร้อมของเส้นทาง

เชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนในกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย พบว่า ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวในการพัฒนาที่สำคัญ ประกอบด้วย (1) ทรัพยากรการท่องเที่ยว (2) กิจกรรมการท่องเที่ยว (3) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ครอบคลุมสภาพถนน ความสะดวกสบายในการเดินทางและระยะทางระหว่างแหล่งท่องเที่ยว (4) ที่พักแรม (5) การบริหารจัดการเสริม เช่น ด้านความปลอดภัย การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยว และการประสานความร่วมมือในการจัดกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียง และ (6) การอำนวยความสะดวกที่จำเป็นอื่น ๆ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงถึงศักยภาพและความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งในการวิจัยนี้จะนำองค์ประกอบการท่องเที่ยวทั้ง 6 ประการมาประยุกต์ใช้ เพื่อประเมินความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A

อย่างไรก็ตามการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มพื้นที่ต่าง ๆ จำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงความสามารถหรือความพร้อมของสถานที่เป็นอันดับแรกว่ามียูมมากน้อยเพียงใด สมควรต่อการพัฒนาหรือปรับปรุงระดับใดที่จะเหมาะสมในการรองรับนักท่องเที่ยว ทั้งนี้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2547, หน้า 62-69) ได้ให้นิยามความพร้อมด้านการท่องเที่ยว หมายถึง สิ่งหรือส่วนประกอบของสถานที่แห่งนั้นที่พร้อมต้อนรับนักท่องเที่ยว หรือช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกเดินทางมาสู่สถานที่แห่งนั้น ซึ่งแม้ว่าความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวจะไม่ใช่สิ่งดึงดูดใจหรือสิ่งตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว แต่ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวมีอิทธิพลมากในการตัดสินใจเลือกเดินทางมายังสถานที่นั้น โดยหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดลำดับความสำคัญของความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว ได้แก่

1. เส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สภาพการคมนาคมไปสู่แหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ มีความสะดวกสบายเหมาะต่อการเดินทางท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาจากระยะทางจากจุดศูนย์กลางการท่องเที่ยวมาสู่แหล่งท่องเที่ยว เช่น ระยะทางจากตัวเมืองซึ่งจะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของพื้นที่นั้น เป็นต้น พิจารณาจากลักษณะการเดินทางว่าเป็นอย่างไร เช่น โดยรถยนต์ เรือ หรือการเดินเท้า สภาพของเส้นทางเอื้ออำนวยต่อการเดินทางมากน้อยเพียงใด มีสภาพเป็นถนนคอนกรีต ลาดยาง ลูกกรัง หรือถนนดิน ถ้าเป็นแม่น้ำลำคลอง ต้องใช้เรือหรือแพ มีสิ่งกีดขวางหรือไม่ และถ้าเป็นทางเท้า สภาพทางเดินดีหรือไม่ ระยะทางเดินเหมาะกับนักท่องเที่ยวเพียงใด การจัดหาพาหนะสะดวกหรือยาก และค่าจ้างแพงหรือถูก เป็นต้น ดังนั้นตัวแปรที่ใช้ในการประเมินสภาพการเข้าถึงอาจพิจารณาได้จาก ความสะดวก อุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางการเดินทาง ลักษณะการเดินทาง และสภาพถนน

2. สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง สิ่งบริการขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการท่องเที่ยว และระบบสาธารณูปการ ซึ่งมีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ ที่นักท่องเที่ยวสามารถใช้ได้อย่าง

สะดวกสบายมากน้อยเพียงใด เช่น ที่พักแรม ร้านอาหารและเครื่องดื่ม สถานเริงรมย์ สถานบริการอื่น ๆ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ สถานรักษาพยาบาล สถานีตำรวจ หรือระบบรักษาความปลอดภัย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะพิจารณาทั้งปริมาณและคุณภาพควบคู่กันไป และถ้าหากในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่ขงนั้นไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างครบถ้วนก็จะพิจารณาถึงความสะดวกและความใกล้เคียงที่จะไปอาศัยใช้บริการสิ่งอำนวยความสะดวกจากแหล่งชุมชนข้างเคียงได้ยากง่ายเพียงใด ดังนั้น ตัวแปรที่ใช้ในการประเมินสิ่งอำนวยความสะดวกอาจพิจารณาได้จาก ระบบสาธารณูปโภค/สาธารณูปการ การให้บริการบ้านพัก สถานบริการต่าง ๆ ระบบสื่อความหมาย และระบบการจัดการ

3. สภาพแวดล้อม หมายถึง สิ่งรอบตัวของแหล่งท่องเที่ยวที่รวมตั้งแต่สภาพทางภูมิศาสตร์ ระบบนิเวศ และสภาพอื่น ๆ เช่น สภาพทางกายภาพ สภาพอากาศ กลิ่น เสียง คว้น สภาพน้ำตาม แหล่งน้ำขุ่นข้น หรือใสสะอาด และความสะดวกอื่น ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้ทั้งในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวเอง และบริเวณข้างเคียง หากสภาพแวดล้อมเกิดเป็นปัญหามาเป็นไปในลักษณะมลภาวะย่อมจะส่งผลดีให้แหล่งท่องเที่ยวเกิดสภาพเสื่อมโทรม ลดคุณค่า และลดความประทับใจต่อนักท่องเที่ยว ดังนั้นตัวแปรที่ใช้ในการประเมินสภาพแวดล้อมอาจประกอบด้วย การสูญเสียลักษณะเด่น ความเสื่อมโทรม ความสกปรก

4. ข้อจำกัดในการรับนักท่องเที่ยว หมายถึง อุปสรรคหรือข้อขัดข้องในการใช้สถานที่แห่งนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ข้อจำกัดด้านพื้นที่ที่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ครั้งละไม่มาก ถ้ามีนักท่องเที่ยวมากในที่พัก น้ำประปา ไฟฟ้าจะบริการได้ไม่เพียงพอ ปัญหาความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว ปัญหาผู้ก่อการร้าย ข้อจำกัดเป็นเขตหวงห้ามของราชการหรือเอกชน เป็นต้น ดังนั้นตัวแปรที่ใช้ในการประเมินข้อจำกัดในการรับนักท่องเที่ยวอาจประกอบด้วย ความสะดวกในการเข้าชมเป็นเขตราชการที่ด้องขออนุญาต ความปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว

5. ชื่อเสียงของแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความเป็นที่รู้จักแพร่หลายของแหล่งท่องเที่ยวที่ขงนั้น ๆ ในกลุ่มนักท่องเที่ยวโดยทั่วไปในปัจจุบัน ซึ่งได้จากการออกแบบสอบถามนักท่องเที่ยว ธุรกิจท่องเที่ยว และวัดจากจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง

นอกจากนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2542) ยังได้กล่าวถึงความพร้อมด้านการท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่

1. เส้นทางและโครงข่ายการคมนาคมทั้งภายในพื้นที่และกับพื้นที่ใกล้เคียง เช่น สภาพเส้นทางถนน ทางรถไฟ ท่าเรือ สนามบิน หรือจำนวนรถโดยสารสาธารณะ รถปรับอากาศ เป็นต้น
2. โครงสร้างพื้นฐานเช่น ระบบไฟฟ้า น้ำประปา โทรศัพท์ เป็นต้น
3. ความพร้อมของเมือง เช่น จำนวนร้านค้า สถานบริการ ร้านอาหาร เป็นต้น

4. ที่พักสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น จำนวนและสภาพโรงแรมและห้องพัก ราคาที่พัก การกระจายตัวของที่พัก เป็นต้น

กล่าวสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสามารถที่จะรองรับนักท่องเที่ยวหรือช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกเดินทางมาสู่สถานที่แห่งนั้น ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่สิ่งที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยตรงแต่ก็มีอิทธิพลมากในการตัดสินใจเลือกเดินทางมายังสถานที่นั้น ดังนั้นการประเมินความพร้อมด้านการท่องเที่ยว(6A's)จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ทราบได้ว่าแหล่งท่องเที่ยวที่ศึกษามีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในพื้นที่อย่างต่อเนื่องได้

2.4 นโยบายธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย(ADB)

ธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย (Asian Development Bank) หรือADB จัดตั้งเมื่อ ปี พ.ศ. 2509 เพื่อส่งเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชีย และตะวันออกไกล กระตุ้นให้เกิดกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาที่เป็นสมาชิก(Developing Member Countries: DMCs) สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่กรุงมนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ ปัจจุบันมีประเทศสมาชิกอยู่ 58 ประเทศ เป็นประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก 42 ประเทศ และสมาชิกรนอกภูมิภาคอีก 16 ประเทศ ในจำนวนสมาชิกทั้งหมดเป็นประเทศกำลังพัฒนา 37 ประเทศ โดยมีบทบาทในการให้เงินกู้ เงินลงทุน และความช่วยเหลือด้านวิชาการ แก่รัฐบาลและบริษัทเอกชนในประเทศกำลังพัฒนา เพื่อลงมือทำโครงการพัฒนาต่าง ๆ รวมทั้งให้การส่งเสริมการลงทุนจากเงินทุนสาธารณะ และของเอกชนเพื่อใช้ในงานพัฒนา โดยจัดแบ่งกองทุนเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. แหล่งเงินกู้สามัญ (Ordinary Capital Resources: OCR) ซึ่งถือว่าเป็นกองทุนก้อนใหญ่ของธนาคารได้มาจากเงินทุนและเงินสำรองของสมาชิก และเงินยืมจากแหล่งทุนต่าง ๆ
2. กองทุนเพื่อการพัฒนาเอเชีย (Asian Development Fund: ADF) สำหรับให้ประเทศยากจนสุด ๆ กู้ยืมแบบไม่มีดอกเบี้ยในระยะปลอดหนี้ 10 ปี และสามารถใช้คืนได้ใน 40 ปี
3. กองทุนพิเศษเพื่อช่วยเหลือด้านวิชาการ (Technical Assistance Special Fund: TASF) ให้ความช่วยเหลือด้านวิชาการและกองทุนพิเศษจากญี่ปุ่น (Japan Special Fund: JSF) ที่ให้เงินช่วยเหลือเพื่อการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แก่โครงการพัฒนาของภาคเอกชนเพิ่มเติมจากเงินช่วยเหลือด้านวิชาการ

เงินทุนของธนาคารได้มาจากเงินสมทบทุนและค่าสมาชิกจากประเทศสมาชิกรวมทั้งเงินยืมจากตลาดทุนระหว่างประเทศ ประเทศที่ให้การสนับสนุนกองทุนพัฒนาเอเชียได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา เยอรมัน ออสเตรเลีย และแคนาดา ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ตามลำดับได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐประชาชนจีน อินเดีย ออสเตรเลีย อินโดนีเซีย แคนาดา สาธารณรัฐเกาหลี เยอรมัน และมาเลเซีย ในขณะที่ผู้ถือหุ้นใหญ่ ณ ปี พ.ศ. 2542 ได้แก่ อินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาชนจีน ฟิลิปปินส์ ไทย อินเดีย บังกลาเทศ ศรีลังกา เวียดนาม อุซเบกิสถาน และเนปาล ภายใต้หลักการดำเนินงานของ ADB คือ

1. เพื่อขยายเงินกู้ และสร้างความทัดเทียมในการลงทุนสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแก่ประเทศที่กำลังพัฒนาที่เป็นสมาชิก
2. เพื่อให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคสำหรับการเตรียมการและการดำเนินการ โครงการพัฒนาต่าง ๆ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาแนะนำด้วย
3. เพื่อส่งเสริม และอำนวยความสะดวกในการลงทุนของทั้งภาคเอกชน และภาคสาธารณะต่อโครงการพัฒนาต่าง ๆ
4. เพื่อตอบสนองต่อข้อเรียกร้องสำหรับการให้ความช่วยเหลือกับประเทศสมาชิกทางด้านการวางแผน หรือด้านการวางนโยบายการพัฒนาร่วมกัน

บทบาทของ ADB ซึ่งดำเนินการไปตามยุทธศาสตร์หลักที่ตั้งไว้ คือยุทธศาสตร์การลดความยากจน (Poverty reduction strategy) เป็นนโยบายทางสังคมที่ถูกใช้ในประเทศแถบเอเชียและแปซิฟิก โดยเป็นนโยบายที่ ADB พยายามที่จะเน้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการลงทุนทางด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ยุทธศาสตร์การลดความยากจนกลายเป็นนโยบายหลักในการดำเนินนโยบาย ประกอบด้วยการพัฒนาต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กัน 10 ด้านโดยยึดเอาการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน การพัฒนาสังคม และการส่งเสริมธรรมาภิบาลเป็นแนวทาง ธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย: ADB (2549) ได้แก่

1. พัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (Sustainable economic growth)
2. การพัฒนาสังคม (Supporting social development)
3. ส่งเสริมธรรมาภิบาล (Good governance)
4. ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Economic growth)
5. สนับสนุนการเกษตรและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ (Supporting agriculture and natural resources)
6. ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human development)
7. ส่งเสริมสถานะของสตรี (Gender and development)

8. การป้องกันสิ่งแวดล้อม (Environmental protection)
9. การพัฒนาภาคเอกชน (Private sector development: PSD)
10. ส่งเสริมความร่วมมือในภูมิภาค (Regional cooperation)

อย่างไรก็ตามบทบาทของธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชียต่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (Greater Mekong Sub regional Economic Cooperation: GMS-EC) ซึ่งเป็นโครงการที่ธนาคารพัฒนาเอเชีย (ADB) ให้การสนับสนุนทางวิชาการในการศึกษาความเป็นไปได้ในโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคแม่น้ำโขง ตั้งแต่ระยะที่ 1-3 (ปี พ.ศ.2538-2563) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวและการบริการ เพิ่มขีดความสามารถ และโอกาสการค้าและการแข่งขันในเวทีการค้าโลก รวมถึงการสร้างความสัมพันธ์ในกลุ่มประเทศสมาชิก ซึ่งจะช่วยขยายเศรษฐกิจการค้าและการลงทุนในระหว่างประเทศสมาชิก ปรับปรุงกฎระเบียบผ่านแดนของสินค้าและผู้โดยสารเพื่ออำนวยความสะดวกต่อการค้า การลงทุน และการบริการการท่องเที่ยวเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและความสัมพันธ์ทางด้านเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนเพื่อผลประโยชน์ร่วมกัน โดยให้ภาครัฐเป็นผู้นำในการลงทุน พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานร่วมกันและส่งเสริมให้ภาคเอกชนเป็นผู้ลงทุนทางด้านอุตสาหกรรม จนนำไปสู่โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมทางบกระหว่างประเทศเชื่อมโยงโครงข่ายการคมนาคมเข้าด้วยกันโดยการสนับสนุนของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย ตั้งแต่ R1-R10 ได้แก่

- R1. Bangkok – Phnom Penh – Ho Chi Minh City Vung Tau Road Improvement Project
- R2. Thailand – Laos PDR – Vietnam East-West Corridor (Northern, Central, Southern)
- R3. Chiangrai – Kunming Road Improvement Project Myanmar and Laos PDR
- R4. Kunming – Lashio Road System Improvement Project
- R5. Kunming- Hanoi – Haiphong Road Improvement Project
- R6. Southern Laos PDR -Sihanoukville Road Project
- R7. Lashio - Loilem – Kengtung Road Improvement Project
- R8. Southern Yunnan Province – Northern Thailand – Northern Laos PDR – Northern Vietnam Road Improvement Project
- R9. Northeastern Thailand–Southern Laos PDR–Northeastern Cambodia–Central Vietnam corridor Project
- R10. Southern Coastal corridor Project

โดยมีเส้นทางยุทธศาสตร์ที่สำคัญด้านการท่องเที่ยวเชื่อมโยงอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงได้แก่ เส้นทาง R3A เชียงราย-เชียงของ-ห้วยทราย-หลวงน้ำทา-บ่อเต็น-บ่อหาน-เมืองลา-แคว้นสิบสองปันนา-จิ่งหง-คุนหมิง

จากการศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจของประเทศสมาชิก จนนำไปสู่โครงการก่อสร้างเส้นทาง R3A ซึ่งเป็นโครงการที่ได้รับการจัดลำดับความสำคัญในระดับสูงในการประชุมระดับรัฐมนตรีของอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง (GMS) ครั้งที่ 3 ในปี พ.ศ. 2537 ณ เมืองฮานอย ประเทศเวียดนาม โดยธนาคารพัฒนาเอเชีย (ABD) ได้กำหนดให้เส้นทาง R3A จากเชียงราย-คุนหมิง ผ่านสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ซึ่งใช้เวลาดำเนินการก่อสร้าง ตั้งแต่ เดือน กันยายน 2547-มิถุนายน 2550 รวมระยะเวลา 33 เดือน และแล้วเสร็จในวันที่ 20 พฤษภาคม 2550 เปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2551

ดังนั้นธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชียได้มีบทบาทอย่างมากต่อโครงการความร่วมมือทางพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวระเบียงเหนือ-ใต้ โดยเป็นผู้สนับสนุนรายใหญ่แก่รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ภายใต้กรอบความร่วมมือของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินสนับสนุนให้แก่รัฐบาลของ สปป.ลาว ในโครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A จนสามารถเปิดใช้อย่างเป็นทางการในที่สุด จนอาจจะกล่าวได้ว่าหากไม่มีธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียก็คงไม่มีเส้นทาง R3A อย่างแน่นอน ในการวิจัยครั้งนี้จึงได้นำบทบาทของการพัฒนาภายใต้แนวคิดของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย มาอธิบายปรากฏการณ์ของเปลี่ยนแปลงของบริบทด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง สังคมและวัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทาง R3A ในปัจจุบันว่าล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตมาจากบทบาทของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียในยุคโลกาภิวัตน์

2.5 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบนเส้นทางยุทธศาสตร์R3A (เชียงราย-ขุนหมิง) มีงานวิจัยเกี่ยวข้องที่สำคัญดังนี้

มีงสรพ์ ขาวสะอาด (2540) ได้ศึกษา บทบาทของไทยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศ จีน พม่า และลาว จากการศึกษพบว่า ตลาดการท่องเที่ยวในยูเนี่ยน รัฐบาลได้จัดตั้งองค์การท่องเที่ยวแห่งยูเนี่ยนขึ้นเพื่อช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว โดยส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวจีน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ เป็นชาวเอเชีย ร้อยละ 45 ชาวยุโรป ร้อยละ 27.5 อเมริกา ร้อยละ 4.6 และนักท่องเที่ยวมาเก๊า-ฮ่องกง ร้อยละ 22.6 จุดแข็งของยูเนี่ยนคือมีท่าอากาศยานนานาชาติ ซึ่งตั้งอยู่ที่ขุนหมิง มีสายการบินเข้าโดยตรงทำให้สะดวกแก่นักท่องเที่ยว และไม่ต้องเสียเวลาในการต่อเที่ยวบินหลายครั้ง

ด้านการท่องเที่ยวของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ คือ ฝรั่งเศส ไทย สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย เนเธอร์แลนด์ อิตาลี และแคนาดา องค์การการท่องเที่ยวลาวได้มุ่งให้ความสนใจไปที่ตลาดยุโรป ซึ่งส่วนมากจะเป็นชาวฝรั่งเศส ส่วนทางด้านตลาดเอเชีย นักท่องเที่ยวชาวไทยมีจำนวนมากที่สุด ร้อยละ 12.41 อเมริกา ร้อยละ 12.17 สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีจุดแข็งในเรื่องของความสะดวกได้เปรียบในด้านแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นใหม่ (Virgin site) แต่ สปป.ลาว ก็มีอุปสรรคในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวได้แก่ (1) ปัญหาทางด้านการเมืองและกฎระเบียบของประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม (2) ปัญหาความไม่พอเพียงในด้านของโรงแรมที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน (3) ปัญหาการขาดบุคลากรในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและการโรงแรม และ (4) ปัญหาความไม่พอเพียงของสาธารณูปโภค เช่น การสื่อสาร ถนน การรถไฟ สนามบินไม่เพียงพอสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว และไม่จัดอยู่ในระดับมาตรฐานสากล

ลือชัย จุลาสัย และคณะ (2543) ได้ศึกษายุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจภาคเหนือตอนบนจากการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวของกลุ่มประเทศในภูมิภาคอนุกรมแม่น้ำโขง (GMS) ยังมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นเพราะประเทศเหล่านี้มีโครงการความร่วมมือในด้านต่าง ๆ รวมทั้งด้านการท่องเที่ยว เช่น มีการจัดตั้งศูนย์ประสานงานด้านการท่องเที่ยวระหว่างกลุ่มสมาชิก มีการร่วมกันจัดทำส่งเสริมการท่องเที่ยวมี Mekong tourism forum เพื่อแลกเปลี่ยนด้านข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวร่วมกัน

มิ่งสรรพ ขวสะอาด (2547) ได้ศึกษา การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการที่ยั่งยืนในกลุ่มแม่น้ำโขง งานศึกษาเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์ สักยภาพในระดับชาติ การพยากรณ์ขนาดของตลาดการท่องเที่ยวในอนาคต ตลอดจนการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชน ซึ่งเป็นการทำงานวิจัยในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง 3 ประเทศ ได้แก่ ลาว กัมพูชา และไทยโดยมีความต้องการที่จะบูรณาการการท่องเที่ยวทั้ง 3 ประเทศมารวมเข้าด้วยกัน ในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียว (Single tourism destination) และทำการตลาดร่วมกัน และได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวร่วมกัน รวมทั้งแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่างๆ ร่วมกันด้วย โดยงานวิจัยได้ศึกษาใน 6 ประเด็น คือ (1) ความสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง (2) สถานภาพการท่องเที่ยว พฤติกรรมการท่องเที่ยว และการพยากรณ์แนวโน้มของการท่องเที่ยว (3) การวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบด้านการท่องเที่ยว (Comparative advantage ratio: CAR) (4) การวิเคราะห์ผลกระทบของโรคซาร์ส (SARs) ที่มีต่อการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจโดยรวม (5) การจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง และ (6) การท่องเที่ยวกับการกระจายรายได้ในชุมชน

ผลการศึกษาที่สำคัญประการแรก คือ ด้วยเรื่องความสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง ปัจจัยที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวได้แก่ สาธารณูปโภคพื้นฐาน เส้นทางคมนาคม และแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงมีศักยภาพคือแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม เป็นต้น โดยประเทศไทย สปป.ลาว และกัมพูชา ได้ร่วมกันประชาสัมพันธ์ “สามเหลี่ยมมรกต” เพื่อมุ่งพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั้งสามประเทศร่วมกัน

ประการที่สอง ด้วยเรื่อง สถานภาพการท่องเที่ยวพฤติกรรมการท่องเที่ยว และการพยากรณ์แนวโน้มของการท่องเที่ยว พบว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญในประเทศภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง ซึ่งการท่องเที่ยวเป็นแหล่งรายได้ที่มีสัดส่วนสูงเป็นลำดับต้น ๆ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมเบื้องต้นภายในประเทศ (GDP) ด้านการนักท่องเที่ยวพบว่า ไทยยังคงพึ่งพานักท่องเที่ยวจากเอเชียตะวันออก และยุโรปเป็นหลัก ส่วน สปป.ลาว พึ่งพิงนักท่องเที่ยวจากอาเซียน และยุโรปเป็นหลัก กัมพูชานั้นมีสัดส่วนนักท่องเที่ยวจากเอเชีย และโอเชียเนียมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือยุโรป ด้านค่าใช้จ่ายต่อวันของนักท่องเที่ยว ปรากฏว่านักท่องเที่ยวใช้เงินต่อวันในประเทศกัมพูชา มากที่สุด รองลงมาคือไทย และ สปป.ลาว ตามลำดับ ซึ่งแยกได้เป็น ในกัมพูชานักท่องเที่ยวใช้จ่ายไปกับค่าที่พักมากที่สุด ในไทยนักท่องเที่ยวใช้เงินซื้อของที่ระลึกมากที่สุด ส่วนใน สปป.ลาว นักท่องเที่ยวใช้เงินในเรื่องค่าเดินทางภายในประเทศมากที่สุด ด้านจำนวนวันที่พักอยู่ในแต่ละประเทศ นักท่องเที่ยวมีวัน

พักเฉลี่ยในไทยมากที่สุด รองลงมาคือ สปป.ลาว และกัมพูชา ตามลำดับ นอกจากนี้งานชิ้นนี้ได้เสนอว่า ในอนาคตนักท่องเที่ยวจากจีนจะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้น

ประการที่สาม ด้วยการวิเคราะห์ความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบด้านการท่องเที่ยว พบว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในเกือบทุกตลาด แสดงให้เห็นว่าไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม ส่วนความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของกัมพูชา คือมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก คือ นครวัด สำหรับ สปป.ลาว มีความได้เปรียบและได้รับความนิยมในตลาดนักท่องเที่ยวบางประเทศ ส่วนใหญ่ก็คือประเทศเพื่อนบ้านนั่นเอง

ประการที่สี่ ด้วยการวิเคราะห์ผลกระทบของโรคซาร์ส (SARS) ที่มีต่อการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจโดยรวม พบว่า โรคระบาดในระบบทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง หรือโรคซาร์ส ส่งผลกระทบอย่างชัดเจนต่อการลดลงของจำนวนนักท่องเที่ยว อันหมายถึงรายได้ที่หดตัวลงในภาคธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

ประการที่ห้า ด้วยการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวโดยชุมชนในภูมิภาคลุ่มน้ำโขงยังเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ทำให้การวางแผนการจัดการและการดำเนินการท่องเที่ยวต่าง ๆ ยังใหม่สำหรับคนในชุมชน จึงสมควรอย่างยิ่งที่การท่องเที่ยวโดยชุมชนในทุกประเทศที่เข้าร่วม เพื่อที่จะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และเรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ระหว่างกัน

ประการสุดท้าย ด้วยการท่องเที่ยวกับการกระจายรายได้ในชุมชน สรุปผลการวิจัยได้ว่าการท่องเที่ยวอาจจะสร้างรายได้ให้เพิ่มขึ้นสำหรับชุมชน แต่ก็ยังไม่สูงและไม่เพียงพอที่จะเป็นรายได้หลัก นอกจากนี้ยังพบปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันในชุมชน โดยรายได้มักกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มแกนนำที่ผลักดันให้มีการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ซึ่งปัญหาความไม่เท่าเทียมในการกระจายรายได้ดังกล่าวมักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งในชุมชน อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษาในระดับชุมชนที่กล่าวถึงความไม่เท่าเทียมของการกระจายรายได้ในชุมชนนี้ มีความขัดแย้งกับผลการศึกษาในระดับมหภาค ที่ชี้ว่าการท่องเที่ยวนำมาซึ่งความเท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ของประชาชนในระดับประเทศ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจติดตามศึกษากันต่อไปในอนาคต

Song (2006) ได้ศึกษา เรื่องแนวโน้มการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ซึ่งเป็นงานวิจัยเพื่อศึกษาแนวโน้มการท่องเที่ยวสำหรับบรรดาองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวได้เตรียมความพร้อมในรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตโดยการวิเคราะห์จากเอกสารและวารสารสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก จำนวน 766 ฉบับ งานวิจัยชิ้นนี้ได้เสนอแนวโน้มการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกในอนาคต ที่สำคัญประกอบไปด้วย 10 ประเด็น ได้แก่ (1) รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจจะเป็นฐานช่วยในการตัดสินใจเลือกเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวเพื่อกระทำกิจกรรมต่าง ๆ รองจากจุดหมายปลายทางอื่น

(2) นักท่องเที่ยวชาวจีนจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นทั้งนี้ขึ้นเนื่องมาจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจของจีน ส่งผลต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่นิยมเดินทางไปท่องเที่ยวในจีนเพิ่มสูงขึ้น (3) การใช้บริการข้อมูลทางการท่องเที่ยวผ่านระบบออนไลน์จะเป็นช่องทางหนึ่งที่ได้รับคามนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มบริษัทท่องเที่ยวและสายการบินต่าง ๆ (4) รูปแบบการท่องเที่ยวราคาต่ำจะได้รับความนิยมเพิ่มสูงขึ้นเนื่องจากรูปแบบการท่องเที่ยวดังกล่าวสามารถใช้ระยะเวลาสั้นๆ ก็สามารถเดินทางไปพักผ่อนและท่องเที่ยวได้ (5) เอเชียจะกลายเป็นศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวขนาดใหญ่ในอนาคต โดยเฉพาะประเทศจีน ที่จะกลายเป็นศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวในอนาคต (6) ความได้เปรียบทางการแข่งขันจากการสร้างพันธมิตรทางธุรกิจท่องเที่ยวจะเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้มีทางเลือกจุดหมายปลายทางการเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น อาทิ องค์การธุรกิจสิงคโปร์ร่วมทุนกับอินโดนีเซีย หรือฮ่องกงที่มีจุดแข็งที่เหนือกว่าร่วมเป็นพันธมิตรทางธุรกิจกับไทย มาเลเซียและสิงคโปร์ เป็นต้น (7) นักท่องเที่ยวจะคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทางท่องเที่ยวและเปรียบเทียบกับเมืองต่าง ๆ ภายในภูมิภาคและอนุภูมิภาคก่อนการตัดสินใจ (8) ความปลอดภัยและสภาพแวดล้อมทางสังคมจะมีส่วนต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น (9) ปริมาณนักท่องเที่ยวเด็ก เยาวชนและผู้หญิง ในการเดินทางท่องเที่ยวจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะตลาดภายในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ได้แก่ ญี่ปุ่น ฮ่องกง จีนแผ่นดินใหญ่ เกาหลี บรูไน ใต้หวัน ฟิปปินส์ ไทย สิงคโปร์ และออสเตรเลีย และประเด็นสุดท้าย (10) ได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและกิจกรรมทางการกีฬาจะมีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวในอนาคต

ทวีป ศิริรัศมี (2550) ได้ศึกษาเรื่องนโยบายและแผนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวซึ่งงานวิจัยชุดนี้วิจัยการท่องเที่ยวชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยมีงานวิจัย 6 เรื่องที่ทำวิจัยเรื่องท่องเที่ยวชายแดนในประเทศเพื่อนบ้าน คือ (1) การพัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวไทยสู่ฝั่งทะเลกัมพูชา โดยใช้จังหวัดตราดเป็นฐาน (2) การวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวทางบกเชื่อมโยงประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาโดยมีนครวัดเป็นเป้าหมาย (3) การศึกษาเพื่อวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงจังหวัดอุบลราชธานี ประเทศไทย ผ่านช่องเม็กไปยังแขวงจำปาสัก สปป.ลาว (4) การศึกษาศักยภาพของจังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวชายแดน (5) การจัดการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลในประเทศไทย: แนวความคิดเห็นของผู้มีส่วนในการจัดการในมณฑลกว๋างดุง (เมืองเซินจิ้น และกว๋างโจว) และ (6) การวิเคราะห์เส้นทางการบินต้นทุนต่ำ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทย และประเทศเพื่อนบ้าน

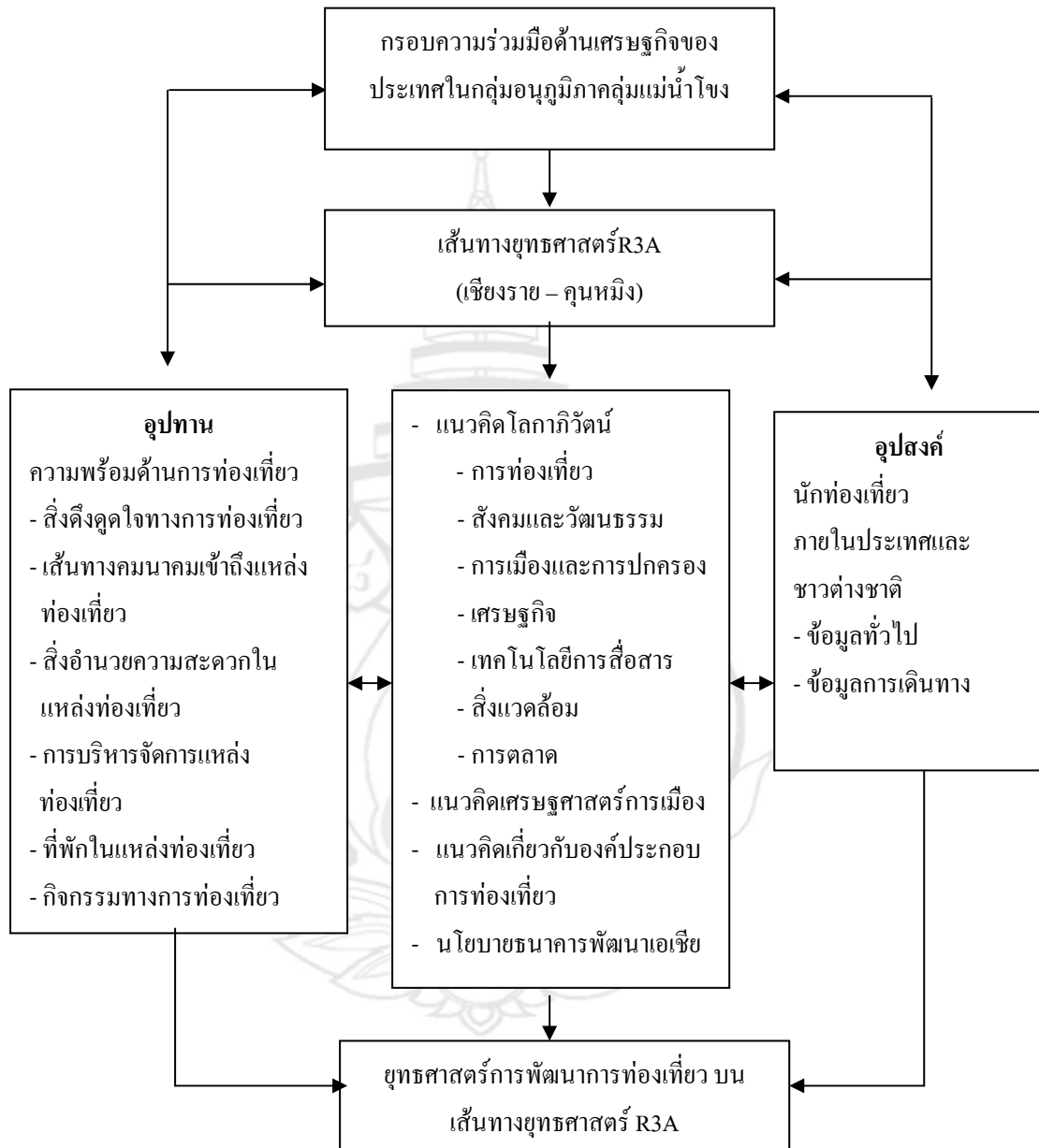
ทวีป ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวชายแดน เป็นการเดินทางที่น่าสนใจ และควรได้รับการศึกษาและพัฒนา เนื่องจากผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวไม่ตกเป็นของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียว แต่ประเทศทั้งสองได้รับผลประโยชน์ร่วมกัน (Win-win strategy) ทั้งในทางเศรษฐกิจที่ทำให้เกิดการลงทุน และการค้าขาย ส่วนในทางสังคมทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยว รวมถึงสาธารณูปโภคพื้นฐานด้วย โดยกรอบความร่วมมือการพัฒนาเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง และโครงการยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มแม่น้ำน้ำอิรวดี แม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำโขง หรือ Ayeyawady Choa Phraya and Mekong Economic Cooperation Strateg (ACMECS) ซึ่งกรอบความร่วมมือดังกล่าวนี้ทำให้เกิดการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น

บุษบา สิทธิการ และสิริวัฒนา ไจมา (2552) ได้ศึกษาเรื่อง ศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนเหนือในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง กรณีศึกษาเมืองเชียงของประเทศไทย และเมืองหลวงน้ำทา ประเทศสปป.ลาว ผลการศึกษาพบว่า เมืองหลวงน้ำทามีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนสูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองเชียงของ ในอนาคตการท่องเที่ยวในชุมชนจะสร้างโอกาสในการจ้างงานและการมีส่วนร่วมสำหรับประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสังคม วัฒนธรรม อย่างไรก็ตามเมืองหลวงน้ำทา ยังมีปัญหาเรื่องคนท้องถิ่นขาดการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและวางแผน เพราะอำนาจการตัดสินใจขึ้นอยู่กับรัฐบาลและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆที่ไม่ใช่คนท้องถิ่น ในขณะที่เมืองเชียงของเพิ่งเริ่มกระบวนการพัฒนาเรื่องการท่องเที่ยวโดยชุมชน ซึ่งมีกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ บุษบา สิทธิการและสิริวัฒนา ไจมา ได้เสนอว่า ปัจจัยของความสำเร็จการท่องเที่ยวในชุมชนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ (1) นโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาล (2) การส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนในชุมชนมีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน (3) การส่งเสริมการตลาด (4) การพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว (5) การจัดการอย่างยั่งยืน (6) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะด้านการตลาด และ (7) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวและงบประมาณ งานวิจัยชิ้นนี้ได้เสนอว่า ควรมีการประสานงานข้ามพรมแดนเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนทั้งสองเมือง ที่จะเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย เพื่อให้มีส่วนร่วมทางการตลาดร่วมกันรวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ก็เป็นสิ่งจำเป็น

ผลการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยของ มิ่งสรรพ ขาวสอาด (2547) เรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการที่ยั่งยืนในกลุ่มแม่น้ำโขง รัฐบาลในประเทศGMS แต่ละประเทศต้องประสานงาน ร่วมมือเป็นเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อลดปัญหาความยากจน และรัฐบาลต้องสนับสนุนอย่างจริงจัง

จากงานวิจัยที่กล่าวมาทั้งหมดได้แก่ (1) บทบาทของไทยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศจีน พม่า และลาว (2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจภาคเหนือตอนบน (3) การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการที่ยั่งยืนในกลุ่มแม่น้ำโขง (4) แนวโน้มการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (5) นโยบายและแผนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และ (6) ศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนเหนือในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง แม้เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงจะเห็นได้ว่ามีงานวิจัยเพียงชิ้นเดียว คืองานของบุษบา สิทธิการและสิริวัฒนา ใจมาที่มีพื้นที่ศึกษาตามเส้นทาง R3A แต่ยังไม่ครอบคลุมถึงพื้นที่ศึกษาของประเทศจีน(ตอนใต้) ดังนั้นในงานวิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A จึงมีประเด็นการวิจัยที่ศึกษาบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด ตลอดจนศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่มีความสำคัญและน่าสนใจอย่างยิ่ง เนื่องจากองค์ความรู้งานวิจัยเกี่ยวกับเส้นทาง R3A ในบริบทด้านต่าง ๆ รวมทั้งการท่องเที่ยว ยังคงมีอยู่น้อยมาก ดังนั้นการวิจัยชิ้นนี้จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานการณ์และแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองต่าง ๆ บนเส้นทาง R3A ที่เป็นพื้นที่ศึกษา นอกจากนี้ยังเป็นการนำเสนอผลการวิจัยเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองต่าง ๆ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวจะเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับการวางแผนเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ในอนาคตอันใกล้ได้

2.6 กรอบทฤษฎีในการวิจัย (Theoretical framework)



ภาพที่ 2.1 กรอบทฤษฎีในการวิจัย

จากกรอบความร่วมมือด้านเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงของประเทศไทย สปป.ลาว และจีนนำไปสู่การกำหนดให้เส้นทาง R3A จากเชียงรายผ่านสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จนถึงเมืองคุนหมิง มณฑลยูนนานประเทศจีน (ดังภาพที่ 2.1) เป็นหนึ่งในโครงการตามแนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ โดยที่เส้นทางดังกล่าวเริ่มเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อ ปี 2551 เป็นต้นมา ภายใต้แนวคิด โลกาภิวัตน์และเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศ ผ่านโครงการพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางเศรษฐกิจที่มุ่งหวังจะพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม เชื่อมโยงเศรษฐกิจของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงเข้าด้วยกัน โดยเฉพาะทางด้าน “เศรษฐกิจ” ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นสำคัญที่นำไปสู่การกำหนดนโยบายที่สำคัญต่าง ๆ ภายใต้นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Asian Development Bank: ADB) ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนด้านการเงินหลักจนนำไปสู่การก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ได้สำเร็จในที่สุด โดยใช้กลไกในรูปแบบของความช่วยเหลือผ่านรัฐชาติและการพัฒนาในเศรษฐกิจโลก ให้กลายมาเป็นโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ ในอนาคตหากสะพานมิตรภาพไทย – ลาว แห่งที่ 4 เปิดใช้ในปี พ.ศ. 2555 ก็จะสามารถเชื่อมโยงจนกลายเป็นถนนคุนหมิง-กรุงเทพฯ ระหว่างจีนกับประเทศอาเซียนซึ่งมีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านบวกและด้านลบบนพื้นที่อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยนี้จะใช้กรอบแนวคิดโลกาภิวัตน์ในวิเคราะห์ 2 ประเด็น คือ

1. โลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ การปะทะกันระหว่างเศรษฐกิจระดับมหภาคกับเศรษฐกิจท้องถิ่น เช่น ระบบการตลาดแบบชุมชน ซึ่งมองว่า โลกาภิวัตน์ลดทอนความสัมพันธ์ของระบบการตลาดแบบชุมชน กลายเป็นตลาดทุนนิยมขนาดใหญ่รวมถึงการเข้ามาของบรรษัท และธนาคารต่างประเทศ เกิดการไหลเวียนของเงินทุนอย่างรวดเร็ว ทำให้เศรษฐกิจของประเทศ และท้องถิ่นถูกดูดดึงเข้าไปผสมผสานในเศรษฐกิจโลก และเศรษฐกิจของแต่ละประเทศในภูมิภาคซึ่งทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด แตกต่างกันไปในแต่ละถิ่นที่
2. โลกาภิวัตน์กับท้องถิ่นนิยม โลกาภิวัตน์ทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นอ่อนแรงแม้มีการครอบงำทางวัฒนธรรมเกิดวัฒนธรรมโลก หรือโลกาภิวัตน์ และท้องถิ่นนิยมเป็นเสมือนสองด้านของเหรียญเดียวกัน ที่อีกฝ่ายต่างเป็นทั้งแรงผลัก และแรงดึงซึ่งกันและกันเกิดการปะทะประสานกันอย่างไรในแต่ละบริบทของพื้นที่ศึกษา

นอกจากนี้จากนโยบายของธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชียได้มีบทบาทอย่างมากต่อโครงการความร่วมมือทางพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวระเบียงเหนือ – ได้โดยเป็นผู้สนับสนุนรายใหญ่แก่รัฐบาลของประเทศต่าง ๆ ภายใต้กรอบความร่วมมือของประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงโดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินสนับสนุนให้แก่รัฐบาลของไทย และสปป.ลาว ในโครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A จนสามารถเปิดใช้อย่างเป็นทางการในที่สุด จนอาจจะกล่าวได้ว่าหากไม่มีธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียก็คงไม่มีเส้นทาง R3A อย่างแน่นอน ในการวิจัยครั้งนี้จึงได้นำบทบาทของการพัฒนาภายใต้แนวคิดเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศ และธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียมาอธิบายปรากฏการณ์ของความเปลี่ยนแปลงบริบทด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง สังคม และวัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทาง R3A ในปัจจุบันว่าล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตมาจากบทบาทของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียและเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์

ส่วนแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเป็นแนวคิดที่อธิบายความหมายพื้นฐานของการท่องเที่ยวในบริบทต่าง ๆ อย่างหลากหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ซึ่งเป็นอุปทาน (Supply) เป็นความต้องการนำเสนอความพร้อมที่จะสามารถรองรับนักท่องเที่ยว หรือช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างชาติซึ่งเป็นอุปสงค์ (Demand) เป็นความต้องการซื้อที่จะเลือกเดินทางมาท่องเที่ยวยังสถานที่แห่งนั้นได้ ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่สิ่งที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวโดยตรงแต่ก็มีอิทธิพลมากในการตัดสินใจเลือกเดินทางมายังสถานที่นั้น ดังนั้นการประเมินความพร้อมด้านการท่องเที่ยว จึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ทราบได้ว่าพื้นที่ที่ศึกษามีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวในการรองรับนักท่องเที่ยวมากน้อยเพียงใด นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนพื้นที่ที่ศึกษามากน้อยเพียงใด

ผลจากการศึกษาตามแนวคิดโลกาภิวัตน์นโยบายของธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย และแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ดังกล่าวนำไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีนในอนาคตได้

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย (Research methodology)

การวิจัยเรื่องยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ในครั้งนี้เป็นการศึกษาบนพื้นที่ระหว่างประเทศ (Cross-sectional study) ของประเทศไทย-สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวและจีนตอนใต้ (มณฑลยูนนาน) ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม (Mixed methodology research) ซึ่งเป็นเทคนิควิจัยทางสังคมศาสตร์ที่ใช้ทั้งวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) ผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) ด้วยการผสมผสานวิธีคิดและระเบียบวิธีวิจัยทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพเข้าด้วยกัน (เนาวรัตน์ พลายน้อย และศุภวัธย์ พลายน้อย, 2549, หน้า 3) ใช้วิธีการสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์ การเข้าร่วมกิจกรรมในพื้นที่ที่ศึกษา ร่วมกับการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นระยะ ๆ ทั้งจากผู้บริหารภาครัฐและเอกชน ภาคการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว ภายในประเทศและชาวต่างชาติ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการท่องเที่ยวกับหน่วยงานต่างๆ ที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวบนพื้นที่ที่ศึกษา

วิธีการวิจัยแบบผสมเป็นการออกแบบการวิจัยที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ความเชื่อมโยง ความเป็นเหตุเป็นผลของตัวแปรปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในแต่ละระดับของข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเกี่ยวข้องกับบริบทด้านต่าง ๆ รวมทั้งเป็นการเสริมให้สมบูรณ์หรือเติมให้เต็ม เช่น การตรวจสอบประเด็นที่ซ้ำซ้อนหรือความแตกต่างของสถานการณ์และปรากฏการณ์ที่ศึกษา ตลอดจนเป็นการริเริ่มเพื่อค้นหาประเด็นที่ผิดปกติ ประเด็นที่ขัดแย้งหรือทัศนคติใหม่ ๆ โดยนำผลจากการศึกษาที่ได้ในขั้นตอนหนึ่งไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับในอีกขั้นตอนหนึ่ง (วิโรจน์ สารรัตนะ, 2545, หน้า 13) ซึ่งเกิดขึ้นภายในขั้นตอนต่าง ๆ ของการวิจัย เช่น ในวิธีการเชิงปริมาณแต่การเก็บรวบรวมข้อมูลอาจเป็นเชิงคุณภาพ หรือในทางกลับกันข้อมูลที่รวบรวมอาจจะเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ แต่อาจวิเคราะห์เป็นเชิงปริมาณ เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ด้วยการตรวจสอบในแต่ละขั้นตอนของการวิจัยว่าจะสามารถกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่เชื่อถือได้อย่างไร ประเภทของข้อมูลที่รวบรวมทั้งจากเอกสาร รายงานการวิจัย หนังสือบทความ วารสารและข้อมูลทางระบบออนไลน์ต่าง ๆ ตลอดจนข้อมูลภาคสนามจากการสังเกตการณ์ การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างและแบบ

สำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) จะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามของการวิจัยได้อย่างไร

ดังนั้นในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสม ในการศึกษาบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด ตลอดจนศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A โดยกำหนดขอบเขตของพื้นที่ที่ศึกษาในกลุ่มเมืองที่เป็นศูนย์กลางทางของเมืองท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A ได้แก่ (1) เมืองเชียงใหม่ของจังหวัดเชียงใหม่ประเทศไทย (2) เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (3) เมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนานประเทศจีน (ตอนใต้) โดยจำแนกตามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยรวมทั้งสิ้น 3 ข้อ ดังนี้

3.1 วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ใช้วิธีการวิจัยแบบผสม ทั้งในเชิงคุณภาพผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณด้วยการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary researches) ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Contents analysis) จากเอกสาร ตำรา สื่อ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ การค้นคว้าข้อมูลทางระบบออนไลน์งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลที่ได้จากวิธีการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (In-depth interviews) สำหรับผู้บริหารภาครัฐและเอกชน และผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3.2 วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เป็นการวิจัยเชิงปริมาณใช้วิธีการสร้างเครื่องมือเป็นแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (Survey questions) จากแนวคิดขององค์ประกอบของการท่องเที่ยว สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กลุ่มนักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติได้แสดงความคิดเห็นด้วยการเข้าไปในพื้นที่ที่ศึกษา สถานประกอบการที่พำนักของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลในภาคสนามที่จะสามารถนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษาตามระเบียบวิธีการวิจัยที่กำหนดได้

3.3 วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ผู้วิจัยใช้วิธีพิจารณาด้วยแบบจำลองกลยุทธ์การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์จากผลสรุปการวิเคราะห์ จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรคหรือข้อจำกัด (SWOT analysis) ของบริบทด้านต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลการสำรวจพื้นที่และความคิดเห็นจากการ

สัมภาษณ์แบบเชิงลึกผู้บริหารภาครัฐและเอกชนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวทั้ง 3 ประเทศ ควบคู่ไปกับสรุปผลการศึกษาริบทด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง และการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด ตลอดจนผลการศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวรวมทั้งผลการวิเคราะห์ช่องว่างโดยการพิจารณาเทียบกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายการท่องเที่ยวของแต่ละเมืองท่องเที่ยวตัวอย่างบน เส้นทาง R3A โดยมีรายละเอียดแยกตามวัตถุประสงค์ดังนี้

3.1 วัตถุประสงค์ที่ 1

การวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 มีเป้าหมายในการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงลักษณะบริบททางการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ใช้วิธีการวิจัยแบบผสม ทั้งวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณด้วยการวิจัยเชิงเอกสารใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาครอบคลุมในประเด็นสำคัญต่าง ๆ ดังนี้

3.1.1 การวิจัยเชิงเอกสาร

ผู้วิจัยได้จากการค้นคว้า และเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ครอบคลุมทั้งรายงานการศึกษาทางวิชาการ รายงานการวิจัย หนังสือ บทความ วารสาร ข้อมูลทางระบบออนไลน์ โดยค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ อาทิ ห้องสมุดของสถาบันการศึกษา ฐานข้อมูลงานวิจัย เอกสาร ตำรา สื่อ สิ่งพิมพ์ ต่าง ๆ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีประเด็นสำคัญที่ศึกษาได้แก่

3.1.1.1 บริบทด้านการท่องเที่ยว

1. นโยบายการท่องเที่ยว
2. แหล่งท่องเที่ยว
3. สถานการณ์การท่องเที่ยว

3.1.1.2 บริบทด้านเศรษฐกิจ

1. โครงสร้างเศรษฐกิจ
2. การค้าและการลงทุน

3.1.1.3 บริบทด้านสังคมและวัฒนธรรม

1. ที่ตั้งและสภาพภูมิศาสตร์
2. โครงสร้างประชากรและการตั้งถิ่นฐาน

3. ลักษณะทางสังคม ประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อ

3.1.1.4 บริบทด้านการเมืองและการปกครอง

1. ระบบการเมืองและการปกครอง
2. ด้านตรวจคนเข้าเมือง

3.1.1.5 บริบทด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

1. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารแบบออนไลน์
2. การใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูล
3. ทักษะของบุคลากรทางด้านการใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร

3.1.1.6 บริบทด้านสิ่งแวดล้อม

1. แม่น้ำโขง (เมืองเชียงของ)
2. การปลูกยางพารากับสิ่งแวดล้อม (เมืองหลวงน้ำทา)
3. การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (เมืองจันท)

3.1.1.7 ตลาดการท่องเที่ยว

1. การส่งเสริมการตลาด

3.1.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้วิจัยได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนาม ด้วยการเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ที่ศึกษาโดยใช้วิธีการ ได้แก่

3.1.2.1 การสังเกตการณ์ (Observation) แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant observation) ผู้วิจัยเข้าไปร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในเทศกาล งานประเพณีต่าง ๆ ตามโอกาส เช่น งานวันสงกรานต์ งานปอยประเพณีชนเผ่า เป็นต้น

2. การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant observation) เพื่อสังเกตสภาพแวดล้อมของพื้นที่ศึกษา การสังเกตการณ์แหล่งท่องเที่ยว การบริการการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นต้น

3.1.2.2 การสัมภาษณ์ (Interview) ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก และในบางสถานการณ์ใช้วิธีการสนทนาในระหว่างการสัมภาษณ์

3.1.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 1 ในครั้งนี้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่

3.1.3.1 ประชากร

1. กลุ่มผู้บริหารภาครัฐและเอกชน คือ กลุ่มผู้บริหารที่ควบคุมกลไกของรัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยว ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย องค์การท่องเที่ยวแห่งชาติลาว การท่องเที่ยวจังหวัด เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือเมือง ประธานหอการค้าจังหวัดหรือเมือง นายกสมาคมส่งเสริมการท่องเที่ยว ดำรวจท่องเที่ยว ตรวจคนเข้าเมือง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ได้แก่ นายกเทศมนตรี นายกองค์การบริหารส่วนตำบล และผู้นำชุมชนคือ กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมหรือชมรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจังหวัดเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีน

2. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ ผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและบริการ ได้แก่ ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสเฮ้าท์ และรีสอร์ท ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจบริการขนส่ง ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร และธุรกิจร้านขายของที่ระลึก ที่ตั้งอยู่บนเส้นทางR3Aของเมืองเชียงของประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจังหวัดเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีน

3.1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มผู้บริหารภาครัฐและเอกชน
2. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

3.1.3.3 การสุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มผู้บริหารภาครัฐและเอกชนใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยของเมืองเชียงของประเทศไทย จำนวน 10 คน เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว จำนวน 10 คน และเมืองจังหวัดเขตสิบสองปันนา จำนวน 10 คน รวม 30 คน

2. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง โดยให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยของเมืองเชียงของ ประเทศไทย จำนวน 10 คน เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว จำนวน 10 คน และเมืองจังหวัดเขตสิบสองปันนา จำนวน 10 คน รวม 30 คน

3.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยในวัตถุประสงค์ที่ 1 ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นแนวทางของคำถามแบบสัมภาษณ์เชิงลึก เกี่ยวกับบริบทของพื้นที่บนเส้นทาง R3A ประกอบด้วยคำถามตามประเด็นของการวิจัยหลัก โดยดำเนินกับกลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มผู้บริหารภาครัฐและเอกชน และผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวโดยแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารภาครัฐและเอกชน แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

3.1.4.1 ข้อมูลทั่วไป ลักษณะของแบบสัมภาษณ์เป็นแบบเดิมบันทึกข้อความ

3.1.4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับบริบทการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม การตลาดและความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทาง R3A และข้อเสนอแนะของผู้รับการสัมภาษณ์ เป็นแบบเดิมบันทึกข้อความ

3.1.4.3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะลักษณะของแบบสัมภาษณ์เป็นแบบเดิมบันทึกข้อความ

3.1.5 การทดสอบเครื่องมือ

การทดสอบความตรงของเนื้อหา หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นมานั้นได้ครอบคลุมเนื้อหาหรือประเด็นในสิ่งที่ต้องการวัดได้ครบถ้วน (วิระพล ทองมา, 2543, หน้า175) ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสัมภาษณ์จากการประมวลเอกสาร ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างประเด็นคำถามที่ครอบคลุมเนื้อหาส่วนต่าง ๆ ผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการที่ปรึกษาจากนั้นจึงนำไปทดสอบกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ที่ศึกษาคือเมืองเชียงใหม่จำนวนแบบสำรวจทดสอบ 10 ชุด เพื่อนำผลการวิเคราะห์และทดสอบความเชื่อมั่น และความเที่ยงตรงของประเด็นที่ศึกษา อีกทั้งเพื่อให้ทราบถึงความบกพร่องของแบบสัมภาษณ์ และนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนาม

3.1.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยในวัตถุประสงค์ที่ 1 คือ การค้นคว้าจากข้อมูลทุติยภูมิและวิธีการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ ดังนี้

3.1.6.1 การค้นคว้าข้อมูลทุติยภูมิ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ครอบคลุมทั้งรายงานการศึกษาทางวิชาการ รายงานการวิจัย หนังสือ บทความ วารสาร ข้อมูลทางระบบออนไลน์ โดยค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ อาทิ ห้องสมุดของสถาบันการศึกษา ฐานข้อมูลงานวิจัย เอกสาร ตำรา สื่อ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ

3.1.6.2 วิธีการเก็บข้อมูลภาคสนาม วิธีการและเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่

1. การสังเกตการณ์ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1) การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยเข้าไปร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในเทศกาล งานประเพณีต่าง ๆ ตามโอกาส เช่น งานวันสงกรานต์ ประเพณีชนเผ่า เป็นต้น นอกจากนี้ในขณะเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยสวมบทบาทเป็นนักท่องเที่ยวไปพร้อมกันด้วย

2) การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อสังเกตสภาพแวดล้อมของพื้นที่ศึกษา การสังเกตการณ์แหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบการและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์หลายแบบ พลิกแพลงตามสถานการณ์ กล่าวคือ ในการสัมภาษณ์ที่ตอบวัตถุประสงค์เรื่องสถานการณ์การท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A หรือบริบทของพื้นที่ศึกษาในด้านต่าง ๆ นั้น ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยมีโครงสร้างคำถามใช้เป็นแนวทางการสัมภาษณ์

นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกและในบางสถานการณ์อาจใช้วิธีการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งในระหว่างการสนทนา หากมีประเด็นใดที่น่าสนใจและคาดว่าจะอาจเชื่อมโยงกับหัวข้อในประเด็นการวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีการสนทนาและตั้งคำถามอย่างละเอียดเจาะลึกในประเด็นนั้น ๆ

ส่วนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ทั้งด้านสังคมวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เศรษฐกิจ เทคโนโลยีการสื่อสาร การตลาดการท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม ผู้วิจัยจะใช้วิธีการประสานงานกับหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องของแต่ละพื้นที่ศึกษา

สำหรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ศึกษาคือเมืองจันทบุรี ประเทศจีนตอนใต้ ผู้วิจัยใช้วิธีการจ้างล่ามที่สามารถพูดภาษาไทยและภาษาจีนได้เพื่อเป็นผู้ช่วยสนทนากับกลุ่มเป้าหมายในการเก็บข้อมูล

3.1.7 การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลในกรณีการเก็บข้อมูลจากพื้นที่ศึกษาที่ใช้ภาษาต่างประเทศผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลเข้าไปเข้ามาส่วนในกรณีที่ผู้วิจัยพบว่าข้อมูลที่ได้ไม่ตรงกัน ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจเช็คด้วยการเปรียบเทียบข้อมูลในประเด็นนั้น ๆ กับคำตอบที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลคนอื่น ๆ หรือสอบถามจากผู้ให้ข้อมูลหลาย ๆ คนเพื่อหาข้อสรุปรวมให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อม ๆ กับการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยมีโครงสร้างคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมายและเจาะลึกในประเด็นต่าง ๆ ตามความเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด ใช้การวิเคราะห์เนื้อหาเอกสารตามประเด็นที่กำหนดและการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก SWOT analysis (Strengths weaknesses opportunities and threats) ด้วยการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคหรือภัยคุกคาม เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคหรือข้อจำกัดอันเป็นสภาพแวดล้อมภายนอก รวมทั้งการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็งด้านการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาดของแต่ละเมืองตัวอย่าง บนเส้นทาง R3A อันเป็นสภาพแวดล้อมในพื้นที่ศึกษา นอกจากนี้ บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548, หน้า 149) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ SWOT ว่าเป็นการวิเคราะห์ความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน อันประกอบไปด้วย

1. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน (Internal analysis) ได้แก่

1) จุดแข็ง (Strengths) เป็นคุณสมบัติด้านความได้เปรียบที่เหนือคู่แข่ง อันเป็นจุดที่ควรส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวในตลาดท่องเที่ยวได้รับรู้ เพื่อเป็นจุดขายให้แก่ตนเอง เช่น มีทรัพยากรธรรมชาติที่สวยงามที่หาชมได้ยากจากที่อื่น และมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่พร้อมและได้มาตรฐาน มีชุมชนท้องถิ่นที่มีอัธยาศัยไมตรีอันดีที่ให้การต้อนรับนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีระบบการจัดการการตลาดการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพเป็นต้น

2) จุดอ่อน (Weaknesses) เป็นคุณสมบัติด้านความเสียเปรียบ เมื่อเปรียบเทียบกับคู่แข่ง อันเป็นจุดที่ควรปรับปรุงให้ลดลง หรือให้กลับกลายเป็นจุดแข็งขึ้น เพื่อลดความเสียเปรียบทางการแข่งขัน เช่น การไม่มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่สวยงาม ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวที่เพียงพอและได้มาตรฐาน ไม่มีระบบการตลาดที่มีประสิทธิภาพ

2. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก (External analysis) ได้แก่

1) โอกาส (Opportunities) เป็นช่องทางหรือช่องทางที่จะทำให้ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวได้มีโอกาสจะตลาดได้ ทั้งนี้ก็เพื่อเพิ่มส่วนแบ่งทางการตลาดเพิ่มกำไรให้กับธุรกิจ เช่น เพิ่มนักท่องเที่ยวในตลาดเป้าหมายให้มากขึ้น มีโอกาสในการขยายสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้น อีกทั้งยังเป็นโอกาสในการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นในการให้บริการนักท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานเพิ่มสูงขึ้น

2) อุปสรรค (Threats) เป็นภาวะความผันแปรที่ไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อการตลาดการท่องเที่ยวหรือนำไปสู่การหยุดยั้งไม่เจริญเติบโตของตลาดการท่องเที่ยวนั้นๆ เช่น มีการแข่งขันมากมายทั้งในระดับภายในประเทศ และต่างประเทศ ไม่มีเงินทุนในการพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยว มีการต่อต้านจากชุมชนท้องถิ่น อีกทั้งการประสานงานที่ไม่สอดคล้องของหน่วยงานที่

เกี่ยวข้องรวมถึงกฎหมายข้อบังคับการท่องเที่ยวที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเข้ามาท่องเที่ยว เป็นต้น อย่างไรก็ตามเนื่องจากสภาพแวดล้อมทางสังคมมีอยู่มากมายหลายลักษณะโดยที่สภาวะแวดล้อมทางสังคมของแต่ละประเทศบนเส้นทาง R3A ย่อมมีความแตกต่างกันไปดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT ซึ่งเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ภาพรวมของสถานการณ์ระหว่างความสามารถภายในและภายนอก ซึ่งทำให้ทราบถึงจุดแข็ง และจุดอ่อน ช่วยให้สามารถใช้ประโยชน์จากโอกาสที่มีอยู่และหลบหลีกอุปสรรคหรือข้อจำกัด ที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอกได้ ขณะเดียวกันก็สามารถระบุถึงจุดแข็งที่ชูช่อนอยู่ และจุดอ่อนที่ถูกกละเลยได้ ผลจากการวิเคราะห์บริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดของแต่ละเมือง จะเป็นข้อมูลเบื้องต้นที่สามารถนำไปใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ต่อไปได้

3.2 วัตถุประสงค์ที่ 2

วัตถุประสงค์ที่ 2 มีเป้าหมายเพื่อศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทาง R3A เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้วิธีการสร้างเครื่องมือเป็นแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว โดยใช้แนวคิดขององค์ประกอบของการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และกลุ่มนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติได้แสดงความคิดเห็นทั้งนี้ องค์ประกอบการท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ในครั้งนี้ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่

3.2.1.1 ประชากรในการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ได้แก่

1. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและบริการ ได้แก่ ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสเฮ้าส์ และรีสอร์ท ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจบริการขนส่ง ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคารและธุรกิจร้านขายของที่ระลึก ซึ่งขึ้นทะเบียนกับการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย, ห้องกานท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา, การท่องเที่ยวขุนนาง (2551) ที่ตั้งอยู่บนเส้นทาง R3A ของเมืองเชียงของ ประเทศไทย จำนวน 80 ราย เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว จำนวน 50 ราย และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนามณฑลยูนนาน จำนวน 180 ราย

2. กลุ่มนักท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (ไทย, สปป.ลาว, และจีน) และชาวต่างชาติ ที่เดินทางมาพักผ่อน และท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ของเมืองเชียงของ ประเทศไทย จำนวน 46,606 คน เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว จำนวน 50,000 คน และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จำนวน 1,000,000 คน รวม 1,100,000 คน (สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง อำเภอเชียงของ, 2552; องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว, 2551; การท่องเที่ยวยูนนาน, เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 2552)

3.2.1.2 กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ได้แก่

1. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ ผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและบริการ ได้แก่ ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสเฮ้าส์ และรีสอร์ท ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจบริการขนส่ง ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร และธุรกิจร้านขายของที่ระลึก ที่ตั้งอยู่บนเส้นทาง R3A ของเมืองเชียงของ ประเทศไทย จำนวน 30 ราย เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว จำนวน 30 ราย และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จำนวน 30 ราย รวม 90 ราย

2. กลุ่มนักท่องเที่ยว ได้แก่ นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (ไทย, สปป.ลาว และจีน) และชาวต่างชาติ ที่เดินทางมาพักผ่อน และท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A โดยผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากร โดยใช้สูตรของ Taro Yamane (สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเชียงของ, 2551; องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว, 2551; การท่องเที่ยวยูนนาน, 2552) ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 มาใช้ในการสุ่มขนาดตัวอย่าง เนื่องจากประชากรนักท่องเที่ยวมีจำนวนมาก โดยสูตรดังกล่าวคือ

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

ซึ่งในที่นี้

n = ขนาดของตัวอย่างที่สุ่ม

N = ขนาดประชากรทั้งหมด

e = ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มที่ยอมรับได้

หากประชากรนักท่องเที่ยวเมืองเชียงของ ประเทศไทย จำนวน 46,606 คน เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว จำนวน 50,000 คน และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จำนวน 1,000,000 คน รวม 1,096,606 คน

$$\begin{aligned} n &= \frac{1,096,606}{1 + 1,096,606(0.05)^2} \\ &= \frac{1,096,606}{2,751} \\ &= 399.00 \text{ คน} \end{aligned}$$

ดังนั้น ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

3.2.1.3 การสุ่มตัวอย่าง การวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ 2 ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบผสมซึ่งเป็นเทคนิคในการสุ่มตัวอย่างที่ต้องทำหลายขั้นตอน ในการนำเอาวิธีการสุ่มตัวอย่างประเภทต่าง ๆ มาใช้ร่วมกันโดยการสุ่มตัวอย่างเขตเมืองบนเส้นทาง R3A โดยอาศัยวิธีการสุ่มตัวอย่างประเภทตามโอกาสทางสถิติ จากนั้นจึงสุ่มตัวอย่างประชากรดังนี้

1. กลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วน สำหรับประชากรที่มีจำนวนมากโดยสุ่มตัวอย่างมาประมาณ ร้อยละ 20-50 มากน้อยตามสัดส่วน (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, อ้างถึงใน ทวีป ศิริรัศมิ, 2550, หน้า 114) ของประชากรแต่ละเมืองทั้ง 3 เมือง ประกอบไปด้วย ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสต์เฮาส์ และรีสอร์ท จำนวน 9 ราย ธุรกิจนำเที่ยว จำนวน 8 ราย ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร จำนวน 7 ราย ธุรกิจบริการขนส่ง จำนวน 3 ราย และธุรกิจร้านขายของที่ระลึกจำนวน 3 ราย รวมเมืองละ 30 ราย รวมทั้งสิ้น 90 ราย ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยต้องการป้องกันการได้ข้อมูลที่กระจุยอยู่เฉพาะธุรกิจใดธุรกิจหนึ่งเท่านั้น จึงได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วนมาใช้เพื่อให้สามารถได้ข้อมูลที่มีการกระจายในธุรกิจสำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้องได้

2. กลุ่มนักท่องเที่ยวใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบผสมโดยใช้สูตรของ Taro Yamane ณ ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนจากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วน สำหรับประชากรที่มีจำนวนมากกำหนดสัดส่วนร้อยละ 50 โดยที่เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา กำหนดสัดส่วนร้อยละ 50 จำนวนตัวอย่าง 200 คน ส่วนประชากรที่มีจำนวนน้อยกำหนดสัดส่วนร้อยละ 25 โดยเมืองเชียงของ จำนวน 100 คน และเมืองหลวงน้ำทาจำนวน 100 คน ทั้งนี้เนื่องจากจำนวนประชากรรวมมีจำนวนมาก (1,096,606 คน) จึงทำให้มีข้อจำกัดในด้านงบประมาณค่าใช้จ่ายในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดขนาดของตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากร โดยใช้สูตรของ Taro Yamane มาใช้ในการสุ่มขนาดตัวอย่างจากนั้นจึงใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วนให้มีความน่าเชื่อถือได้มากที่สุด

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยในวัตถุประสงค์ที่ 2 ได้แก่ แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นด้วยการศึกษาจากตำรา เอกสาร ผลงานวิทยานิพนธ์ และผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจากนั้นจึงนำไปขอคำปรึกษา ตรวจสอบความถูกต้อง และแก้ไขจากคณะกรรมการที่ปรึกษา โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.2.2.1 แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวซึ่งเป็นแนวทางของคำถามแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กลุ่มนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติได้แสดงความคิดเห็น

3.2.2.2 แบบสำรวจสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ข้อมูลทั่วไป ลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ และเติมข้อความ
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมทางการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A และข้อเสนอแนะของผู้รับการสัมภาษณ์เป็นแบบมาตราส่วนวัด ให้เลือกตอบ 5 ระดับเลือก ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด และเติมข้อความ

3. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ลักษณะของแบบสำรวจเป็นแบบเติมบันทึกข้อความ

3.2.2.3 แบบสำรวจสำหรับนักท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างชาติ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. ข้อมูลทั่วไป ลักษณะของแบบสำรวจเป็นแบบตรวจสอบรายการและเติมข้อความ
2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมทางการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A และข้อเสนอแนะของผู้รับการสัมภาษณ์เป็นแบบมาตราส่วนวัด ให้เลือกตอบ 5 ระดับเลือก ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด และเติมข้อความ

3. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ลักษณะแบบสำรวจเป็นแบบเติมบันทึกข้อความ อย่างไรก็ตามแนวทางคำถามแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กลุ่มนักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติได้แสดงความคิดเห็นโดยมีตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบดังนี้

1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว
 - 1) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง บึง ฯลฯ
 - 2) แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ
 - 3) แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่นา ฯลฯ
 - 4) แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ป้อมกาลิโน ฯลฯ
2. เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
 - 1) การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์
 - 2) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า

- 3) ความปลอดภัยในการเดินทาง
- 4) คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
- 5) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล

3. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

- 1) ศาลาที่พักหรือจุดชมวิว
- 2) ป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยว
- 3) ระบบสื่อความหมาย/สัญลักษณ์
- 4) บริการอินเทอร์เน็ต
- 5) บริการไปรษณีย์
- 6) บริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์
- 7) บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา
- 8) บริการโทรศัพท์สาธารณะ
- 9) บริการน้ำดื่ม และน้ำใช้
- 10) บริการร้านอาหาร และเครื่องดื่ม
- 11) ร้านขายของที่ระลึก
- 12) ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว
- 13) ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว
- 14) บริการตรวจคนเข้าเมือง

4. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

- 1) การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ
- 2) การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง
- 3) การลดค่าบริการในบางฤดูกาล
- 4) การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ
- 5) รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต
- 6) บริการเบิก-ถอนเงิน ATM
- 7) โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข

5. ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

- 1) โรงแรม
- 2) รีสอร์ท
- 3) เกสต์เฮ้าส์

- 4) โสมสเตอร์
- 5) วิลเลจ สเตอร์
- 6) เต็นท์ค้างคืน

6. กิจกรรมการท่องเที่ยว

1) ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

- ก. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ
- ข. ล่องแก่ง
- ค. ล่องแพไม้ไผ่
- ง. ล่องเรือยาง
- จ. นั่งเกวียน
- ฉ. ชี่ช้าง ชี่ม้า

2) ท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี

- ก. ประเพณีชนเผ่า
- ข. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่
- ค. บายศรีสู่ขวัญ

3) ท่องเที่ยวจัดแสดง และการแข่งขันกีฬา

- ก. การแสดงชนเผ่า
- ข. โรงละครหรือการเล่นท้องถิ่น
- ค. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น
- ง. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง
- จ. เทศกาลอาหารท้องถิ่น
- ฉ. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ

3.2.3 การทดสอบเครื่องมือ

การทดสอบเครื่องมือ ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความเที่ยง ด้วยการแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ที่ผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการที่ปรึกษาเรียบร้อยแล้วนำไปทดสอบกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในพื้นที่ที่ศึกษา คือ เมืองเชียงแสน จำนวนแบบสำรวจทดสอบ 20 ชุด เพื่อนำผลการวิเคราะห์และทดสอบความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงของประเด็นที่ศึกษา อีกทั้งเพื่อให้ทราบถึงความบกพร่องของแบบสำรวจ และนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนาม

3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยในวัตถุประสงค์ที่ 2 ด้วยแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวด้วยวิธีการเก็บข้อมูลภาคสนามโดยวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ ได้แก่

3.2.4.1 การสังเกตการณ์ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ

1. การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ผู้วิจัยเข้าไปร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในเทศกาลงานประเพณีต่าง ๆ ตามโอกาส เช่น งานวันสงกรานต์ ประเพณีชนเผ่า เป็นต้น นอกจากนี้ในขณะเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยสวมบทบาทเป็นนักท่องเที่ยวไปพร้อมกันด้วย

2. การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อสังเกตสภาพแวดล้อมของพื้นที่ศึกษา การสังเกตการณ์แหล่งท่องเที่ยว บริการการท่องเที่ยวผู้ประกอบการและพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นต้น

3.2.4.2 การสัมภาษณ์

การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์นั้นผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์หลายแบบพลิกแพลงตามสถานการณ์ กล่าวคือ การสัมภาษณ์เพื่อสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ผู้วิจัยมีแนวทางการสร้างโครงสร้างคำถามจากแนวคิดเรื่ององค์ประกอบการท่องเที่ยวเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกในบางสถานการณ์อาจใช้วิธีการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งในระหว่างการสนทนา หากมีประเด็นใดที่น่าสนใจและคาดว่าจะเชื่อมโยงกับหัวข้อในประเด็นการวิจัยผู้วิจัยจะใช้วิธีการชวนพูดชวนคุย ดังคำถามอย่างละเอียดเจาะลึกในประเด็นนั้น ๆ

สำหรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ที่ศึกษาคือ เมืองจิงหง ประเทศจีนผู้วิจัยใช้วิธีการจ้างล่ามซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เจ้าหน้าที่วิเทศน์สัมพันธ์ และผู้ประกอบการชาวไทย ในเมืองจิงหงที่สามารถพูดภาษาไทย อังกฤษ และภาษาจีนได้ เพื่อเป็นผู้ช่วยสนทนากับกลุ่มเป้าหมายในการเก็บข้อมูล ส่วนเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาวผู้วิจัยใช้วิธีการจ้างล่ามซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาไทย จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตและเจ้าหน้าที่ขององค์กรความร่วมมือสากล ญี่ปุ่น (JICA) เมืองห้วยทรายแขวงบ่อแก้วที่สามารถพูดภาษาไทย อังกฤษ และภาษาลาวได้เพื่อเป็นผู้ช่วยสนทนากับกลุ่มเป้าหมายในการเก็บข้อมูล

3.2.5 การตรวจสอบและวิเคราะห์ข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลในกรณีการเก็บข้อมูลจากพื้นที่ที่ศึกษาที่ใช้ภาษาต่างประเทศผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลซ้ำไปซ้ำมา ส่วนในกรณีที่ผู้วิจัยพบว่าข้อมูลที่ได้ไม่ตรงกัน ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบด้วยการเปรียบเทียบข้อมูลในประเด็นนั้น ๆ กับคำตอบที่ได้จากผู้ให้ข้อมูลคนอื่น ๆ หรือสอบถามจากผู้ให้ข้อมูลหลาย ๆ คนเพื่อหาข้อสรุปรวมให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อม ๆ กับการเก็บรวบรวมข้อมูลในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจะมีโครงสร้างคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มเป้าหมาย และเจาะลึกในประเด็นต่าง ๆ ตามความเหมาะสมดังนี้

3.2.5.1 ข้อมูลทั่วไปของประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลหลัก เช่น เพศ อายุ อาชีพ และระดับการศึกษา วิเคราะห์และประมวลผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาด้วย SPSS Program for window ในการหาร้อยละและค่าเฉลี่ย

3.2.5.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจ การสังเกตการณ์ทั้งแบบมีส่วนร่วมและแบบไม่มีส่วนร่วมวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนาด้วย SPSS Program for window ใช้การอธิบายผลโดยค่าคะแนนที่ได้จากการถ่วงน้ำหนักโดยการนำข้อมูลที่ได้จากแบบสำรวจความคิดเห็นจากผู้ประกอบการการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างชาติ แปลผลเป็นค่าเฉลี่ยคะแนนในแต่ละข้อคำถามที่ได้กำหนดของ อภินันท์ จันตะนี (2545) ดังนี้

ตารางที่ 3.1 การแปลผลเป็นค่าเฉลี่ยคะแนนในแต่ละข้อคำถามที่ได้กำหนด

ระดับความคิดเห็น/ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

นำค่าเฉลี่ยที่ได้มาแปลผลจากเกณฑ์การพิจารณาค่าเฉลี่ยน้ำหนักคะแนนเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยหรือตัวกลางเลขคณิต (Mean) ซึ่งได้กำหนดน้ำหนักเฉลี่ย เพื่อการสรุปผลที่ได้ดังนี้

ตารางที่ 3.2 การกำหนดน้ำหนักเฉลี่ย เพื่อการสรุปผล

ค่าน้ำหนักคะแนน	การแปลผล
4.51 - 5.00	มากที่สุด
3.51 - 4.50	มาก
2.51 - 3.50	ปานกลาง
1.51 - 2.50	น้อย
1.00 - 1.50	น้อยที่สุด

จากนั้นนำข้อมูลไปจัดกลุ่มระดับความพร้อมด้านการท่องเที่ยวโดยคิดแปลงมาจากเกณฑ์การจัดกลุ่มความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนรวมเฉลี่ย	ระดับความพร้อม
3.51–5.00	สูง
2.51–3.50	ปานกลาง
1.00–2.50	ต่ำ

นำผลคะแนนรวมเฉลี่ยที่ได้จากแบบสำรวจ มาจัดกลุ่มลำดับความสำคัญโดย สรุปดังนี้

1. คะแนนรวมเฉลี่ย 3.51 – 5.00 คะแนน หมายถึง มีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง
2. คะแนนรวมเฉลี่ย 2.51 – 3.50 คะแนน หมายถึง มีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง
3. คะแนนรวมเฉลี่ย 1.00 – 2.50 คะแนน หมายถึง มีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับต่ำ

นอกจากนี้ในการกำหนดความพร้อมด้านการท่องเที่ยว 6A's ที่ได้จากสรุปทั้ง 3 เมือง เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ว่ามีความพร้อมหรือไม่มีความพร้อม โดยใช้เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคะแนนรวมเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละองค์ประกอบคือ

คะแนนรวมเฉลี่ย	ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว
2.51- 5.00	มีความพร้อม
0.01 - 2.50	ไม่มีความพร้อม

3.2.5.3 ข้อเสนอแนะของผู้ที่เกี่ยวข้องจากการสัมภาษณ์ใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาโดยนำข้อมูลไปจัดกลุ่มตามลำดับความสำคัญของข้อเสนอแนะที่ได้จากเชิงสรุป

3.2.5.4 การวิเคราะห์ช่องว่าง (Gap analysis) เป็นการนำผลสรุปคะแนนรวมเฉลี่ยจากแบบสำรวจที่ได้ มาเข้าตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบความพร้อมด้านการท่องเที่ยวทั้ง 6 ด้านเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคตโดยมีวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบความพร้อมด้านการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ ในปัจจุบันเพื่อนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ช่องว่าง มาพิจารณา ร่วมกับผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ซึ่งจะนำไปสู่การปรับปรุงให้ดีขึ้น การวิจัยในครั้งนี้ได้นำเอาการวิเคราะห์ช่องว่าง มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ความพร้อมทางด้านการท่องเที่ยว เพื่อเปรียบเทียบช่องว่างและสิ่งที่ขาดหายไปที่ควรเติมให้เต็มเพื่อใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A ให้เป็นไปได้ในทางปฏิบัติได้ (ดังตารางที่ 3.3 หน้า 65) โดยมีรายละเอียดของความหมายตามระดับคะแนนในตารางวิเคราะห์ช่องว่าง ดังนี้

ตารางที่ 3.3 ตารางวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

ช่องที่ 1	ช่องที่ 2	ช่องที่ 3	ช่องที่ 4	ช่องที่ 5	ช่องที่ 6	ช่องที่ 7
ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ค่าเฉลี่ย ถ่วง น้ำหนัก	ระดับความพร้อมที่ คาดหวัง	ความพร้อม (รวมเฉลี่ย)	ช่องว่างความพร้อมด้าน การท่องเที่ยว	ผลคูณของ ช่องว่าง	ลำดับ ความ สำคัญ
1.						
2.						
3.						
รวม						

หมายเหตุ. ดัดแปลงจากตารางวิเคราะห์ช่องว่าง กรมพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 3 เอกสารประกอบการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ โครงการพัฒนา Competency เพื่อการพัฒนาองค์กร (2551)

ช่องที่ 1 บันทึกการความพร้อมด้านการท่องเที่ยวในแต่ละด้าน ได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (3) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมทางการท่องเที่ยว

ช่องที่ 2 ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก หมายถึง ระดับความพร้อมด้านการท่องเที่ยวรวมเฉลี่ยทั้ง 3 เมือง

ช่องที่ 3 พิจารณาระดับความพร้อมที่คาดหวัง หมายถึง ระดับเกณฑ์คะแนนความคิดเห็นที่ใช้ในแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่

5 มากที่สุด

4 มาก

3 ปานกลาง

2 น้อย

1 น้อยที่สุด

ช่องที่ 4 ความพร้อมรวมเฉลี่ย หมายถึง ค่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวรวมเฉลี่ยที่ได้จากความคิดเห็นของผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติของเมืองเชียงใหม่ หลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง และต่ำ

ช่องที่ 5 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยว หมายถึง ผลลัพธ์ของค่าความพร้อม (รวมเฉลี่ย) ลบด้วยระดับความพร้อมที่คาดหวัง

ช่องที่ 6 ผลคูณของช่องว่าง หมายถึง ผลลัพธ์ของช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยว คูณ ด้วยค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก

ช่องที่ 7 ลำดับความสำคัญ หมายถึง ลำดับความสำคัญของช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่ต้องดำเนินการหรือสิ่งที่ต้องเปลี่ยนแปลงพัฒนาและปรับปรุงอย่างเร่งด่วน

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ช่องว่างยังเป็นอีกวิธีการหนึ่งจัดทำขึ้นเพื่อรายงานสรุปสถานะขององค์กรด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรม และการให้บริการแก่ลูกค้าในด้านต่าง ๆ ซึ่งในทางปฏิบัติที่เป็นอยู่จริงยังมีกิจกรรมหรือสิ่งใดที่อาจเป็นช่องว่างหรือเป็นส่วนที่ยังไม่มีเมื่อเทียบกับองค์กร และหน่วยงานที่กำลังดูแลเพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนดด้วยการประเมินอย่างเป็นอิสระจากบุคคลภายนอกหรือสายงานอื่นที่ไม่ใช่เป็นผู้ปฏิบัติงานนั้น หรืออาจใช้วิธีการที่เรียกว่า Control self assessment (CSA) ที่ปฏิบัติโดยหน่วยงานภายในองค์กรนั้น ๆ ทั้งนี้ผลของการวิเคราะห์ช่องว่างนำมาเพื่อจัดทำแผนดำเนินงาน ลดช่องว่างที่มีอยู่เพื่อ ก้าวสู่ระดับการบริหารที่ดีขึ้น

3.3 วัตถุประสงค์ที่ 3

วัตถุประสงค์ที่ 3 มีเป้าหมายเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนารองเท้าวิ่ง บนเส้นทาง R3A ของเมืองเชียงใหม่ หลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี ผู้วิจัยประยุกต์ใช้กับตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (IFAS) และตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (EFAS) ของ Hill (1995) จากการศึกษา The Toyota Corporation in 1994 และอรรถา จันทรญา ที่ได้ศึกษาวิจัยทัศนอุตสาหกรรมไทย (2545) ดังตารางการวิเคราะห์แบบถ่วงน้ำหนัก (ตารางที่ 3.4) ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์ตามรูปแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ของ Fred David (1995) (ตารางที่ 3.6) โดยวิเคราะห์บริบทการรองเท้าวิ่ง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดบนพื้นที่ที่ศึกษาโดยมีรายละเอียดของความหมายตามระดับคะแนนในตารางวิเคราะห์ ดังนี้

ตารางที่ 3.4 การวิเคราะห์แบบถ่วงน้ำหนักของปัจจัยภายใน (IFAS) และภายนอก (EFAS)

ช่องที่ 1	ช่องที่ 2	ช่องที่ 3	ช่องที่ 4	ช่องที่ 5	ช่องที่ 6	ช่องที่ 7	ช่องที่ 8
จุดแข็ง	ถ่วง น้ำหนัก	คะแนน	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	จุดอ่อน	ถ่วง น้ำหนัก	คะแนน	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
1.				1.			
2.				2.			
รวม	1.00			รวม	1.00		
โอกาส	ถ่วง น้ำหนัก	คะแนน	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	อุปสรรค	ถ่วง น้ำหนัก	คะแนน	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
1.				1.			
รวม	1.00			รวม	1.00		

หมายเหตุ. ดัดแปลงมาจาก Charles W.L, Hill. (1995). Strategic management.

ช่องที่ 1 ปิจัยภายนอกและภายใน

บันทึกปิจัยภายนอกและปิจัยภายในของบริบทการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดของแต่ละเมือง ที่เป็นทั้งจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ตามลำดับ

ช่องที่ 2 การถ่วงน้ำหนัก (Weight)

พิจารณาความสำคัญของปิจัยภายในและปิจัยภายนอกแต่ละรายการว่ามีความสำคัญมากน้อยต่างกันเพียงใดโดยกำหนดเป็นตัวเลขทศนิยมมากน้อยแล้วแต่ลำดับของความสำคัญ โดยที่ผลรวมของการถ่วงน้ำหนักทั้งหมดจะมีค่าเท่ากับ 1.00 เสมอไม่ว่าจะมีรายการของปิจัยภายในและนอกมากน้อยเพียงใดก็ตาม

ช่องที่ 3 การให้คะแนนความสามารถในการตอบสนองต่อสภาวะแวดล้อม (Rating)

การให้คะแนนในช่องที่ 3 เป็นการพิจารณาว่าจะสามารถตอบสนองต่อจุดแข็งจุดอ่อน โอกาสและอุปสรรค ตามรายการที่ปรากฏในช่องที่ 1 ได้ดีมากน้อยเพียงใดโดยคะแนนจะมีค่าระหว่าง 5 (สามารถตอบสนองได้ดีมากที่สุด) จนถึง 1 (สามารถตอบสนองได้ดำน้อยที่สุด) ดังนี้



ช่องที่ 4 คะแนนถ่วงน้ำหนัก (Weighted score)

คะแนนถ่วงน้ำหนักจะได้จากการนำตัวเลขที่แสดงการถ่วงน้ำหนักในช่องที่ 2 มาคูณกับคะแนนแสดงความสามารถในการตอบสนองในช่องที่ 3 ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักจะมีค่าระหว่าง 5 (ปิจัยภายในและภายนอกที่สามารถตอบสนองได้ดีมากที่สุด) จนถึง 1 (ปิจัยภายในและภายนอกที่สามารถตอบสนองได้ดำน้อยที่สุด) โดยที่ระดับคะแนนถ่วงน้ำหนักเท่ากับ 3 จะหมายถึง มีความตอบสนองในระดับปานกลาง การที่กำหนดให้ค่าถ่วงน้ำหนักในช่องที่ 2 เป็นตัวเลขทศนิยมและมีค่ารวมเท่ากับ 1 นั้น ก็เพื่อให้ค่าถ่วงน้ำหนักในช่องที่ 4 ซึ่งเป็นค่ารวมกันของผลคูณระหว่างคะแนนความสามารถขององค์กร (ช่องที่ 3) ออกมามีค่าเป็นตัวเลขระหว่าง 1 ถึง 5 เพื่อให้ต่อการตีความหมายของการประเมิน

นำผลประเมินที่ได้ของแต่ละบริบทของทั้ง 3 เมือง มาบันทึกลงในตารางเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ปิจัยภายใน และภายนอก ซึ่งจะแสดงให้เห็นว่าปิจัยดังกล่าวมีความสำคัญ และน่าสนใจมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะสะท้อนออกมาในรูปของผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักที่ได้ จากนั้นนำผลคะแนน

รวมเฉลี่ยที่ได้จากการวิเคราะห์ระดับปัจจัยภายในและภายนอกมากำหนดเกณฑ์คะแนนรวมเฉลี่ยและระดับปัจจัยภายในและภายนอก ดังนี้

คะแนนรวมเฉลี่ย	ระดับปัจจัยภายในและภายนอก
4.01 – 5.00	สูง
3.01 – 4.00	ปานกลาง
2.01 – 3.00	ต่ำ

นำผลคะแนนรวมเฉลี่ยมาจัดกลุ่มลำดับความสำคัญของปัจจัยภายในและภายนอก ดังนี้

1. คะแนนรวมเฉลี่ย 4.01 – 5.00 คะแนน หมายถึง มีปัจจัยภายใน และภายนอกอยู่ในระดับสูง
2. คะแนนรวมเฉลี่ย 3.01 – 4.00 คะแนน หมายถึง มีปัจจัยภายใน และภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง
3. คะแนนรวมเฉลี่ย 2.01 – 3.00 คะแนน หมายถึง มีปัจจัยภายใน และภายนอกอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 3.5 เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยภายในและภายนอก

บริบท	S			W			O			T		
	CH	LNT	JH	CH	LNT	JH	CH	LNT	JH	CH	LNT	JH
เศรษฐกิจ												
สังคมและวัฒนธรรม												
การเมืองและการปกครอง												
เทคโนโลยีการสื่อสาร												
สิ่งแวดล้อม												
การตลาดการท่องเที่ยว												
การท่องเที่ยว												
การท่องเที่ยว												
รวมเฉลี่ย												

หมายเหตุ. CH หมายถึง เมืองเชียงใหม่, LNT หมายถึง เมืองหลวงน้ำทา, JH หมายถึง เมืองจันทบุรี

หลังจากที่ได้ผลการประเมินระดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันทอง โดยการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคแล้ว ก็จะนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ในรูปแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix (ดังตารางที่ 3.6) ซึ่งเป็นตารางการวิเคราะห์ที่นำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์มาใช้ในการกำหนดยุทธศาสตร์ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการที่สำคัญอยู่ 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การระบุจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคโดยการประเมินสภาพแวดล้อมภายใน เป็นการระบุให้เห็นถึงจุดแข็ง และจุดอ่อนส่วนการประเมินสภาพแวดล้อมภายนอกเป็นการระบุให้เห็นโอกาสและอุปสรรค ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ยังได้คำนึงถึงประสิทธิผลของการกำหนดยุทธศาสตร์ในการใช้เทคนิค TOWS Matrix นี้ ด้วยการวิเคราะห์อย่างละเอียดด้วยคะแนนถ่วงน้ำหนักในบริบทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครองเทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

TOWS Matrix	จุดแข็ง (Strengths) ↓	จุดอ่อน (Weaknesses) ↓
โอกาส → (Opportunity)	ใช้ประโยชน์จากโอกาส โดยอาศัยจุดแข็ง SO Strategies	ลบล้างข้อจำกัดโดยอาศัย โอกาสที่มีอยู่ WO Strategies
อุปสรรค → (Threats)	ST Strategies หลีกเลี่ยงข้อจำกัดโดย อาศัยจุดแข็ง	WT Strategies ลดจุดอ่อนและหลีกเลี่ยง ข้อจำกัด

หมายเหตุ. ดัดแปลงจาก David, F. (1995). Strategic management and business policy

ภาพที่ 3.1 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดแข็งกับโอกาส จุดแข็งกับข้อจำกัด จุดอ่อนกับโอกาส และจุดอ่อนกับข้อจำกัด ซึ่งผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อมูลแต่ละคู่ดังกล่าว ทำให้เกิดยุทธศาสตร์สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1) ยุทธศาสตร์เชิงรุก (SO Strategies) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดแข็งและโอกาสมาพิจารณาร่วมกันเพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์ในเชิงรุกโดยใช้ประโยชน์จากโอกาสโดยอาศัยจุดแข็งที่มีอยู่

2) ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (ST Strategies) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดแข็งและข้อจำกัดมาพิจารณาร่วมกันเพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์ในเชิงป้องกัน ทั้งนี้เนื่องจากบริบทที่ศึกษามีจุดแข็ง ในขณะที่เดียวกันก็ประสบกับสภาพแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคจากภายนอกที่ควบคุมไม่ได้ แต่ก็สามารถใช้จุดแข็งที่มีอยู่ในการหลีกเลี่ยงข้อจำกัดหรืออุปสรรคที่มาจากภายนอกโดยอาศัยจุดแข็งที่มีอยู่

3) ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข (WO Strategies) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดอ่อนและโอกาสมาพิจารณาร่วมกัน เพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์ในเชิงแก้ไข ทั้งนี้เนื่องจากมีโอกาสนำแนวคิดหรือวิธีใหม่ ๆ มาใช้ในการแก้ไขจุดอ่อนที่องค์กรมีอยู่ ลบล้างข้อจำกัดโดยอาศัยโอกาสที่เกิดขึ้น

4) ยุทธศาสตร์เชิงรับ (WT Strategies) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดอ่อนและข้อจำกัดมาพิจารณาร่วมกันเพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์ในเชิงรับ ทั้งนี้เนื่องจากบริบทที่ศึกษาเผชิญกับทั้งจุดอ่อนและอุปสรรคหรือข้อจำกัดภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ ดังนั้นจึงต้องลดจุดอ่อน และหลีกเลี่ยงข้อจำกัดด้านต่าง ๆ ลง

จากแบบความสัมพันธ์โดยใช้ตารางที่เรียกว่า TOWS Matrix โดยกำหนดยุทธศาสตร์จากผลสรุปการวิเคราะห์ จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรคหรือข้อจำกัด ด้วยตารางการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและตารางการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอกของ Hill รวมทั้งผลการวิเคราะห์ช่องว่างและความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) โดยนำผลที่ได้พิจารณาเทียบกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและนโยบายการท่องเที่ยวของแต่ละเมืองตัวอย่างเพื่อนำมาประกอบการพิจารณา กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A

หลังจากที่มีการประเมินสภาพแวดล้อมโดยการวิเคราะห์ให้เห็นถึงจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคแล้ว (ดูรายละเอียดได้จากภาคผนวก ก) จึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ในรูปแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ซึ่งเป็นตารางการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดแข็งกับโอกาส

จุดแข็งกับข้อจำกัด จุดอ่อนกับโอกาสและจุดอ่อนกับข้อจำกัด ซึ่งผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในข้อมูลแต่ละคู่ดังกล่าว ทำให้เกิดยุทธศาสตร์ได้

วิธีการกำหนดยุทธศาสตร์ที่เป็นไปได้ ขึ้นอยู่กับผลของตารางวิเคราะห์แบบถ่วงน้ำหนัก (ตารางวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก) ปัจจัยการถ่วงน้ำหนักและการให้คะแนนทั้งนี้ ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ต้องนำเอาผลการวิเคราะห์ SWOT Analysis มาเป็นประเด็นในการวางยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกัน กล่าวคือ กรณีที่จุดแข็ง และเป็น โอกาส การพัฒนาควรวางยุทธศาสตร์เชิงรุกเพื่อนำเอาจุดเด่น และ โอกาสการพัฒนาการท่องเที่ยวมาขยายผลหรือเสริมการพัฒนา ส่วนในกรณีที่จุดอ่อน และเป็นข้อจำกัดหรือภัยคุกคามควรวางยุทธศาสตร์เชิงรับ เพื่อแก้ไขจุดอ่อน และข้อจำกัดที่มีอยู่ ซึ่งจะสามารถเสนอแนะเป็นแนวทางหรือมาตรการการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ภายใต้ยุทธศาสตร์การพัฒนาตามภารกิจของแต่ละด้านได้

แต่อย่างไรก็ตามการกำหนดยุทธศาสตร์โดยใช้แบบจำลองกลยุทธ์ระดับองค์กรหรือระดับธุรกิจนี้ เป็นเพียงทางหนึ่งในการค้นหากลยุทธ์ที่เป็นไปได้เท่านั้น จุฑา เทียนไทย (2546) ในการกำหนดยุทธศาสตร์ในความเป็นจริงยังขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของการตัดสินใจของผู้บริหารหรือผู้กำหนดนโยบายในระดับประเทศหรือระหว่างประเทศควบคู่ไปด้วย

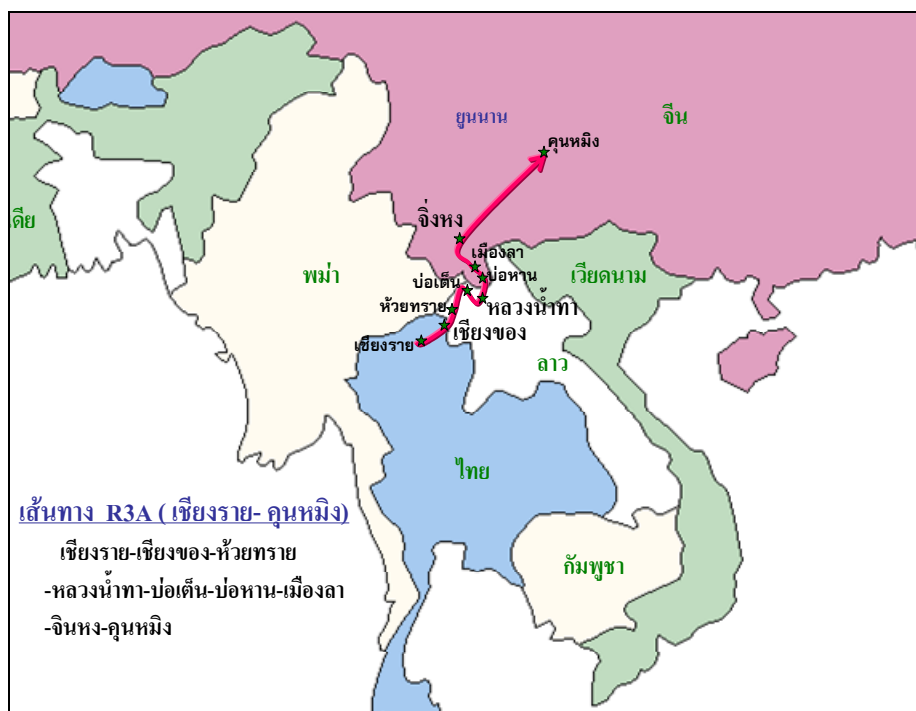
บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากการรวบรวมข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกตามโครงสร้างคำถามจากผู้ให้ข้อมูลหลักบนพื้นที่ที่ศึกษาทั้งภาครัฐ และเอกชน ตลอดจนการสังเกตการณ์ ทั้งแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วมการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนระบบออนไลน์ต่างๆ การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติ ที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวบนพื้นที่ที่ศึกษาได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ ด้วยวิธีการเก็บข้อมูลในภาคสนาม การเข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยวในเทศกาล งานประเพณีต่างๆ ตามโอกาส โดยผู้วิจัยได้กำหนดกลุ่มเมืองตัวอย่าง ที่เป็นเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่สำคัญบนเส้นทาง R3A ได้แก่ (1) เมืองเชียงของจังหวัดเชียงรายประเทศไทย (2) เมืองหลวงน้ำทาแขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจันทะเขตสิบสองปันนามณฑลยูนนานประเทศจีน โดยผลการศึกษาที่ได้เป็นบทสรุปเพื่อตอบคำถามตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ

- 4.1 บริบทของการท่องเที่ยวเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาดบนเส้นทาง R3A เป็นอย่างไร
- 4.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทาง R3A เป็นอย่างไร
- 4.3 เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A

อีกทั้งยังใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย สปป.ลาว และจีน ตลอดจนประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง บนผลประโยชน์ร่วมกันอย่างยั่งยืนได้ โดยผู้วิจัยได้แยกผลการศึกษาที่ได้ตามพื้นที่ที่ศึกษา (ดังภาพที่ 4.1) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้



ภาพที่ 4.1 กลุ่มเมืองตัวอย่างบนเส้นทาง R3A

4.1 บริบทการท่องเที่ยวเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมการเมืองและการปกครอง เทคโนโลยี การสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาดบนเส้นทาง R3A เป็นอย่างไร

4.1.1 เมืองเชียงทอง จังหวัดเชียงทอง ประเทศไทย

เมืองเชียงทองหรือเชียงทองนับได้ว่าเป็นเมืองชายแดนที่สำคัญแห่งหนึ่งของจังหวัดเชียงทอง ตั้งอยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีแม่น้ำโขง เป็นพรมแดนทางธรรมชาติกั้นเขตแดนของทั้งสองประเทศ เป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญในด้านการ ขนส่งและการค้าระหว่างประเทศ จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ด้วยประเพณี วัฒนธรรม ความเป็นมิตร ไมตรีของผู้คนและชนเผ่าต่าง ๆ ที่ผูกพันกับแม่น้ำโขง จึงทำให้เมืองเชียงทองในปัจจุบันนอกจากจะ เป็นเมืองหน้าด่านที่สำคัญแล้ว ยังเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สามารถเชื่อมโยงไปยังสปป.ลาวและจีนตอนใต้ได้ ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะได้สรุปรายงานการศึกษาตามประเด็นสำคัญต่าง ๆ ของเมือง เชียงทอง ภายหลังการก่อสร้างเส้นทาง R3A ซึ่งเป็นเส้นทางบกระหว่างประเทศที่เริ่มเปิดใช้อย่าง เป็นทางการเมื่อปี 2551 เป็นต้นมา โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1.1.1 บริบทด้านสังคมและวัฒนธรรม

1. ลักษณะที่ตั้งและสภาพภูมิศาสตร์

เมืองเชียงของตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของจังหวัดเชียงรายเป็นเมืองชายแดนที่ติดกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นพรมแดนทางธรรมชาติกั้นระหว่างทั้งสองประเทศด้วยความยาว 42 กิโลเมตร อยู่ตรงกันข้ามกับตัวเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว อยู่ห่างจากตัวเมืองเชียงรายตามเส้นทางเชียงราย-เทิง-เชียงของทางหลวงหมายเลข 1021 เป็นระยะทางรวม 145 กิโลเมตร



ภาพที่ 4.2 แผนที่ตั้งของเมืองเชียงของ

นอกจากนี้เมืองเชียงของยังมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านและพื้นที่ใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือติดต่อกับตำบลแม่เงิน อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงรายและเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นแนวพรมแดน

ทิศตะวันออก ติดต่อกับกิ่งอำเภอเวียงแก่น จังหวัดเชียงราย และเมืองห้วยทรายแขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว โดยมีแม่น้ำโขงเป็นแนวพรมแดน

ทิศใต้ติดต่อกับตำบลยางฮอม กิ่งอำเภอขุนตาล และตำบลแม่ต้า อำเภอพญาเม็งราย และอำเภอเวียงเชียงรุ้ง จังหวัดเชียงราย

ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลบ้านแซว อำเภอเชียงแสน ตำบลปงน้อย กิ่งอำเภอดอยหลวง และตำบลแม่ต้า อำเภอพญาเม็งราย จังหวัดเชียงราย

2. โครงสร้างประชากรและการตั้งถิ่นฐาน

เมืองเชียงของมีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 63,070 คน เป็นชาย 31,584 คน หญิง 31,486 คน มีครัวเรือนทั้งสิ้น 22,345 ครัวเรือน (ณ ธันวาคม 2550 สำนักงานสถิติจังหวัดเชียงราย, 2550, หน้า 7) ประกอบไปด้วยประชากรหลายเชื้อชาติอาทิชาวไทยพื้นเมืองเดิม ไทยลื้อจีนฮ่อและชาวไทยภูเขาเผ่าต่างๆ เช่น ชาวเขาเผ่าม้ง เย้า ลาหู่ หรือมูเซอ และขมุ เป็นต้น เป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์ของการตั้งถิ่นฐานบริเวณริมฝั่งแม่น้ำโขงของอาณาจักรล้านนามายาวนาน เนื่องจากเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญทางด้านการค้าระหว่างประเทศของไทย สปป.ลาว เมียนมาร์ และจีนจากอดีตจนถึงปัจจุบัน จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้กล่าวถึงการอพยพเคลื่อนย้ายผู้คนเข้ามาตั้งถิ่นฐานในเมืองเชียงของตั้งแต่กลุ่มชนพื้นเมืองดำมิละหรือเมืองฮ้อยเต่าเดิมในสมัยของพญาลาวจกราชและชนกลุ่มลัวะ-ลาวที่อพยพมาจากเมืองเชียงแสนซึ่งเป็นราชวงศ์ลัวะ-ลาวและไทลื้อจากสิบสองปันนาในอดีต (ดังแผนภาพที่ 4.3) จนถึงช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2325-2356 ชาวไทลื้อและชาวเขาเผ่าต่างๆ ได้ถูกพระยาภิระทำการกวาดต้อนลงมาจากเมืองเชียงตุงเมืองยองและเมืองหลวงในลักษณะที่เรียกว่า “เก็บผักใส่ซ้า เก็บข้าใส่เมือง” เข้ามาตั้งถิ่นฐานแถบเมืองเชียงแสนและเมืองเชียงของเป็นจำนวนมากเพื่อสร้างฐานกำลังไว้ต่อต้านการรุกรานของพม่าที่จะขึ้นมาตีเมืองล้านนาและล้านช้างซึ่งถือเป็นเมืองหน้าด่านที่สำคัญในสมัยนั้นทำให้เมืองเชียงของเป็นชุมชนที่มีการตั้งถิ่นฐานจากหลากหลายชาติพันธุ์ที่สำคัญเมืองหนึ่งของประเทศไทย (เจ้าอาวาสวัดหลวง, 6 มีนาคม 2552)

ในแม่น้ำโขงของชุมชนต่าง ๆ ของสองฝั่งริมแม่น้ำโขงมีการเชิญทิมเรือยาวจาก สปป.ลาวและต่างจังหวัดหรือที่มีชื่อเสียงเข้าร่วมแข่งขันมากมาย (ที่ว่าการอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย, 2552) ในงานดังกล่าวจัดให้มีพิธีบวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึก มีการเล่นสาคน้ำ สนุกสนานซึ่งกันและกันจนที่ บ้านพี่เมืองน้องของทั้งสองประเทศ (ภาพที่ ค 1)

2) ประเพณีเป็ง ตรงกับวันเพ็ญเดือนสิบสองของทุกปีหรือภาคอื่นเรียกว่าวัน “ลอยกระทง” โดยจะมีงานประกวดกระทงของชุมชนต่าง ๆ ในเมืองเชียงของเสร็จแล้วก็จะแห่กระทงไปลอยในแม่น้ำโขง มีการจุดเทียนเล่นไฟและปล่อยโคมลอยกันอย่างสนุกสนาน

3) ประเพณีทำบุญปอยเป็นประเพณีท้องถิ่นมีอยู่ 3 ปอยสำคัญ ๆ (เจ้าอาวาสวัดศรีดอนชัย, 6 มีนาคม 2552) ได้แก่ (1) ปอยหลวงเป็นลักษณะการทำบุญฉลองอย่างใหญ่โตเช่น ฉลองโบสถ์วิหารหรือเจดีย์ มักนิยมทำกันในเดือน 5-8 เหนือ (ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์-พฤษภาคม) ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากเก็บเกี่ยวข้าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว (2) คือปอยน้อยหรือปอยบวชลูกแก้วเป็นประเพณีบวชพระหรือบวชเณรซึ่งส่วนใหญ่จะจัดเตรียมเครื่องอัฐบริขารต่างที่วัดเสียเป็นส่วนใหญ่ และ (3) เรียกว่าปอยข้าวสังข์เป็นการทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตายเนื่องจากการคลอดบุตรมีการจัดเตรียมเครื่องไทยทานที่สร้างเป็นบ้านหลังเล็ก ๆ หรือเรือสำเภามีข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ มักนิมนต์พระมาสวดและเทศน์ที่บ้าน

4) ประเพณีความเชื่อของการจับปลาบึกจะจัดขึ้นในวันที่ 18 ของเดือนเมษายนของทุก ๆ ปี ในพิธีดังกล่าวจะมีการจัดเตรียมเครื่องเช่น ให้อาหารคว-หวานและเครื่องคั่วดอกไม้สวยงามเพื่อสักการะบนบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในแม่น้ำโขงจากนั้นชาวประมงจึงจะใช้ตาข่ายที่ชาวบ้านเรียก “มอ” เป็นอวนขนาดใหญ่ใช้เฉพาะสำหรับจับปลาบึกในแม่น้ำโขงโดยเฉพาะ (ดูภาพที่ ค 2)

5) ประเพณีการเก็บไค การเก็บ “ไค” หรือสาหร่ายแม่น้ำโขงเป็นสาหร่ายน้ำจืดมีสีเขียวสด ลักษณะเป็นเส้นยาว พบเฉพาะบริเวณแม่น้ำโขงในช่วงเดือนธันวาคมจนถึงเดือนเมษายนหรือพฤษภาคมของทุกปี ไคเกิดขึ้นในน้ำสะอาด ใส มีแสงแดดส่องถึงระดับความลึกของน้ำประมาณ 50-60 เซนติเมตร ทั้งนี้ไคในแม่น้ำโขงมี 3 ชนิดด้วยกัน ชนิดแรกเรียกว่า “ไคไหม” เป็นไคคุณภาพดี รสชาติหวานอร่อยกว่าไคทุกชนิด เกิดในบริเวณที่กระแสน้ำไหลเอื่อยๆ มีความยาว ถึง 20 เมตร เวลาจับจะอ่อนนุ่มลื่นมือเหมือนเส้นไหม ชนิดที่สองเรียกว่า “ไคหางหมา” เนื่องจากเป็นไคที่มีความยาวประมาณ 50 เซนติเมตรมีความสั้นกว่าไคทุกชนิด เกิดในบริเวณกระแสน้ำเชี่ยวไหลแรง เวลาจับจะหยาบ ๆ สากมือ รสชาติจืด ชนิดที่สามคือ “ไคผา” เกิดตามหินผา มีความยาวประมาณ 90 เซนติเมตรเกิดได้ในกระแสน้ำไหลเชี่ยวและน้ำไหลเอื่อยๆ เวลาจับจะอ่อนนุ่มแต่มีรสชาติจืด เหมือนไคหางหมา ไคชนิดนี้มีมากในเมืองเชียงของเพราะมีเกาะแก่งจำนวนมาก (ตำอูนเป้ง, 14 กุมภาพันธ์ 2551) (ดูภาพที่ ค 3)

4.1.1.2 บริบทด้านการเมืองและการปกครอง

เมืองเชียงของขึ้นตรงกับจังหวัดเชียงรายแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 8 เขต 101 หมู่บ้าน โดยสามารถแยกประเภทของหมู่บ้าน ดังนี้

หมู่บ้านปกติ	จำนวน 75 หมู่บ้าน
หมู่บ้านอาสาพัฒนาและป้องกันตนเอง(อพป.)	จำนวน 24 หมู่บ้าน
หมู่บ้านป้องกันตนเองชายแดนไทย-ลาว (ปชด.)	จำนวน 2 หมู่บ้าน
แบ่งออกเป็นเทศบาลตำบล 4 แห่งและองค์การบริหารส่วนตำบล 4 แห่ง (ดังตารางที่ 4.2)	

ตารางที่ 4.1 เขตการปกครองส่วนท้องถิ่นของเมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย

ลำดับ	เขตการปกครองส่วนท้องถิ่นเมืองเชียงของ		
	เทศบาลตำบล	องค์การบริหารส่วนตำบล	หมู่บ้าน
1	เวียง	-	10
2	เวียงเชียงของ	-	5
3	บุญเรือง	-	10
4	ศรีเมือง	-	11
5	-	สถาน	16
6	-	ห้วยซ้อ	20
7	-	ศรีดอนชัย	18
8	-	ริมโขง	11

หมายเหตุ. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เสรี กันทาโรจน์, ปลัดอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย วันที่ 7

เมษายน 2552

4.1.1.3 บริบทด้านเศรษฐกิจ

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

สภาพโครงสร้างทางเศรษฐกิจของเมืองเชียงของเป็นการผลิตภาคการเกษตรเป็นหลัก ประชากรโดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม ปศุสัตว์ รับจ้างและทำธุรกิจโดยมีข้าว ข้าวโพด ถั่ว และส้มเขียวหวานเป็นพืชเศรษฐกิจหลัก มีพื้นที่ปลูกส้มแบบอุตสาหกรรมของเมืองเชียงของอยู่บริเวณหมู่บ้านห้วยเม็ง เป็นการลงทุนขนาดกลางและขนาดใหญ่ที่ก่อให้เกิดการจ้างงานและรายได้เป็นจำนวนนับ 100 ล้านบาทต่อปี เศรษฐกิจรองลงมาได้แก่ กิจกรรมค้าขายแดนและย่านพานิชในตัวเมืองเชียงของหลังจากที่รัฐบาลไทยได้ประกาศกระทรวงมหาดไทยเปิดด่านถาวรที่เมืองเชียงของ เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2532 ส่งผลทำให้เศรษฐกิจและการค้าบริเวณชายแดนของเมืองเชียงของและเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว มีการค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นตามลำดับ โดยในปี 51 มีสินค้าส่งออกข้ามแดนที่เชียงของมูลค่ากว่า 1,300 ล้านบาท ผ่านไปสปป.ลาว คิดเป็นร้อยละ 96 ไปยังจีนร้อยละ 3 คือน้ำมัน ปูนซีเมนต์กระเบื้องและสินค้าอุปโภคบริโภค รวมถึงมีนักท่องเที่ยวเดินทางข้ามแดนมากขึ้นกว่า 50,000 คน (จันทศักดิ์ จินาเฟย, 7 เมษายน 2552)

นอกจากนี้การเปิดด่านสากลห้วยทรายของทางการ สปป.ลาว ในปี พ.ศ. 2537 ส่งผลทำให้สภาพเศรษฐกิจของเชียงของมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องทั้งจากการค้าและธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชนทั้งนี้เพราะมีข้อได้เปรียบทางด้านยุทธศาสตร์เป็นเมืองชายแดนเป็น “ประตู” ไปสู่ 6 แขวงทางตอนเหนือของ สปป.ลาว และจีนตอนใต้ ส่วนการผลิตในภาคอุตสาหกรรมยังมีจำนวนน้อยราย ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมบริการ เช่น โรงงานบ่มใบยาสูบ โรงสีข้าวของผู้ประกอบการในท้องถิ่นและสถานประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว อาทิ โรงแรม เกสเฮ้าส์ ร้านอาหาร บริษัทท่องเที่ยวและร้านขายของที่ระลึก (เสรี กัณหาโรจน์, 7 เมษายน 2552) จากแต่เดิมที่พึ่งพาเฉพาะผลิตผลทางการเกษตรเป็นหลักมาเป็นการผลิตและการบริการด้านการท่องเที่ยวให้กับนักท่องเที่ยว การผลิตสินค้าที่ระลึก และของฝากต่าง ๆ เพื่อจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น

2. การค้าและการลงทุน

การลงทุนขนาดใหญ่ของรัฐที่กำลังจะเข้ามาในเมืองเชียงของได้แก่ โครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ 4 (เชียงของ-ห้วยทราย) ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จในปี 2555 รวมทั้งโครงการขยายเส้นทางเชียงราย-เทิง-เชียงของเพื่อรองรับการขยายตัวในด้านการขนส่งสินค้าและการท่องเที่ยวจะส่งผลให้เกิดการขยายตัวทางการลงทุนในด้านอื่นๆ ตามมาอีกเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ส่งผลทำให้กลุ่มนักลงทุนชาวจีนเข้ามาสร้าง "ตลาดอินโดจีน" ขึ้นที่บริเวณหลักกิโลเมตรที่ 5 ฝั่งเมืองห้วยทรายแขวงบ่อแก้ว เพื่อจัดเป็น

ศูนย์กลางจำหน่ายสินค้าจากจีนทุกชนิด ตั้งแต่เมล็ดพันธุ์พืช เครื่องจักรกลการเกษตร เครื่องใช้ไฟฟ้า เสื้อผ้า ไปจนถึงงานดาวเทียม ฯลฯ มีจำนวนแผงค้าเกือบ 100 ยูนิต และยังคงมีการก่อสร้างเพิ่มเติมอยู่ตลอด พ่อค้าแม่ค้าในตลาดส่วนใหญ่คือคนจีนที่เดินทางเข้ามาขออนุญาตเช่าที่ดินดำเนินกิจการที่เมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว โดยนำเข้าสินค้าราคาถูกที่ผลิตในประเทศจีนส่งผ่านเข้ามาจำหน่าย รวมถึงการเปิดร้านจำหน่ายสินค้าปลอดภาษีต่าง ๆ อาทิ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และบุหรี่ยี่ห้อต่างประเทศ ซึ่งสินค้าดังกล่าวมีราคาถูกเมื่อเปรียบเทียบกับสินค้าในฝั่งเมืองเชียงของประเทศไทย ส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างชาติเดินทางข้ามแดนเพื่อท่องเที่ยวและจับจ่ายสินค้าดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในช่วงวันหยุด หรือเทศกาลต่าง ๆ ที่สำคัญ (การท่องเที่ยว จังหวัดเชียงราย, 2552)

4.1.1.4 บริบทด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

สถานการณ์การใช้เทคโนโลยีด้านการสื่อสารเข้ามาปรับใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานทั้งในองค์กรภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของพบว่า มีผู้ประกอบการธุรกิจบริษัทขนส่งภายในท้องถิ่นของบริษัทชัยพัฒนาขนส่งจำกัด จังหวัดเชียงราย และเชียงใหม่ได้นำเอาเทคโนโลยีการสื่อสารระบบออนไลน์มาปรับใช้ภายในองค์กรเพื่อให้บริการประชาชน นักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติในการจองตั๋วและออกบัตรโดยสารด้วยระบบออนไลน์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ สามารถจองตั๋วรถล่วงหน้าได้ทางระบบอินเทอร์เน็ตหรือที่ศูนย์บริการได้ทุกแห่งบนเส้นทางเชียงของ-เชียงราย-เชียงใหม่หรือเชียงของ-พะเยา-เชียงใหม่สร้างความสะดวกและรวดเร็ว อีกทั้งมีหมายกำหนดการที่แน่นอน สามารถยกเลิกการเดินทางล่วงหน้าหรือเลื่อนการเดินทางได้ 3 ชั่วโมงก่อนกำหนดเวลาการเดินทางโดยสาร นอกจากนี้ก็ยังมีบริษัทสมบัติทัวร์และบริษัทขนส่งจำกัดที่นำเอาระบบดังกล่าวมาใช้หากแต่ไม่โดดเด่นและครบวงจรเหมือนเช่น บริษัทชัยพัฒนาขนส่งจำกัดเท่าใดนัก

นอกจากนี้ด้านตรวจคนเข้าเมืองเชียงของได้ใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูลและประวัตินักท่องเที่ยว ตลอดจนที่พักแรม สามารถตรวจสอบประวัติในการตรวจลงตราให้วิซ่าแก่นักท่องเที่ยวได้อย่างรวดเร็ว ทันสมัย และสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ด้านตรวจคนเข้าเมืองเชียงของ (สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง อำเภอเชียงของ, 2552) ได้กล่าวถึงการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ของด้านตรวจคนเข้าเมืองว่าสามารถอำนวยความสะดวกและเพิ่มความรวดเร็วในการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการตรวจเอกสาร และการตรวจสอบฐานข้อมูลการบันทึกเข้า-ออกของนักท่องเที่ยวแม้ว่าปัจจุบันการตรวจสอบแบบสีกิลิสต์ (ประวัติบุคคล) ยังไม่ใช้ระบบออนไลน์จึงทำให้เกิดความล่าช้าบ้างก็ตาม แต่ในอนาคตหลังสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) เปิดใช้คาดว่าทางกระทรวงส่วนกลางต้อง

จัดสรรงบประมาณและบุคลากรมาสนับสนุนเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกันกับผู้ประกอบการโรงแรมที่พักของเมืองเชียงของ ก็มีการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูล ประวัตินักท่องเที่ยวและการชำระเงินด้วยบัตรเครดิตที่เข้าพักอยู่หลายแห่งเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีบุคลากรทางด้านการใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร ที่มีทักษะในการใช้งานเป็นอย่างดีและมีจำนวนพอเพียง ส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยกลางคนหรือสูงอายุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองโดยมีการจัดฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะการใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ

4.1.1.5 บริบทด้านสิ่งแวดล้อม

สถานการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมของเมืองเชียงของภายหลังจากมีการทำข้อตกลงว่าด้วยการพาณิชย์ในแม่น้ำโขง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 ที่เมืองท่าจีเหล็ก สหภาพเมียนมาร์ประกอบไปด้วย สหภาพเมียนมาร์ ไทย สปป.ลาว และจีนโดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกันโดยต้องการให้เรือขนส่งสินค้าของทั้ง 4 ประเทศ แล่นผ่านได้อย่างเสรีในระยะทาง 886.1 กิโลเมตร จากท่าเรือซือเหมาผ่านก้านป่าหรือเมืองฮ่า เมืองท่ากวนเหล่ย์ ผ่านเมียนมาร์คือ ท่าเรือวังเฮือ และท่าวังปุก ผังลาว คือ ท่าเรือเชียงก และท่าเรือเมืองมอม ผังไทยได้แก่ ท่าเรือเชียงแสน และท่าเรือเชียงของ และท่าเรือห้วยทราย และปลายทางคือ หลวงพระบางของ สปป.ลาว ทั้งนี้จากความร่วมมือของรัฐบาลจีนที่ต้องการระเบิดเกาะแก่ง ตามข้อตกลงดังกล่าว จีนสามารถระเบิดแก่งจนสามารถเดินเรือขนาด 100-150 ตันมาถึงเชียงแสนและเชียงของได้ แม้จะถูกคัดค้านในการระเบิดเกาะแก่งตั้งแต่เชียงของไปยังหลวงพระบางก็ตาม (กลุ่มรักษ์เชียงของคำมิละเกดส์เฮ้าท์, 10 พฤษภาคม 2552) หากแต่จีนได้บรรลุข้อตกลงสำคัญของการเดินเรือพาณิชย์เพื่อขนส่งสินค้ามาสู่ไทยได้สำเร็จ นอกจากนี้จากการเจริญเติบโตทางด้านการเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศของจีนส่งผลทำให้จำเป็นต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการเจริญเติบโตดังกล่าว เป็นเหตุให้จีนต้องเร่งหาพลังงานเพื่อใช้เป็นฐานการผลิตจำนวนมากและมีแผนที่จะสร้างเขื่อนบนแม่น้ำโขงมากถึง 14 แห่ง

อย่างไรก็ตาม แผนการสร้างเขื่อนบนแม่น้ำล้านช้างของจีนที่เป็นรูปธรรมในขณะนี้ มีอยู่ 8 เขื่อน สร้างเสร็จแล้ว 2 เขื่อน คือ เขื่อนม่านวาน (Manwan) และเริ่มผลิตกระแสไฟฟ้าเมื่อปี พ.ศ. 2539 และเขื่อนดาเฉาซาน (Dachaoshan) ซึ่งสร้างเสร็จเมื่อปีที่แล้วอีกสี่เขื่อนยังไม่สร้าง คือ เขื่อนนัวจาตู (Nuozhadu) เขื่อนกงกว่อเฉียว (Gongquogiao) เขื่อนกั้นถันป่า (Ganlanba) และเขื่อนแมงซอง (Mengsong) และในขณะนี้กำลังก่อสร้างเขื่อนเซียววาน (Xiaowan) ซึ่งมีความสูงถึง 300 เมตร นอกจากนี้ ยังเห็นหน้าก่อสร้างเขื่อนจิ่งหง โดยจีนประเมินว่าเขื่อนทั้ง 8 แห่งที่เรียงรายอยู่บนแม่น้ำโขงตอนบนจะสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้มากถึง 15,000 เมกะวัตต์ ซึ่งจะป้อนให้กับเมืองอุตสาหกรรมใหญ่ ๆ ทางฝั่งตะวันออกของจีน และบางส่วนมีแผนจะขายไฟฟ้าให้กับประเทศไทย ด้วยเขื่อนในประเทศจีนได้รับการสนับสนุนจากธนาคารเพื่อการพัฒนาพัฒนาเงินเป็นสถาบันที่

ส่งเสริมการสร้างเขื่อนทั้ง 8 แห่ง โดยได้รับการช่วยเหลือทางการเงินอีกทอดหนึ่งจากธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (Yoshie; องค์การร่วมมือสาทลญี่ปุ่น (JICA) แผนกแผนงานและการลงทุน เมืองห้วยทราย, 5 กุมภาพันธ์ 2552)

ดังนั้นด้วยสภาพวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ของชาวเชียงของ ซึ่งส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของแม่น้ำโขง ประกอบอาชีพการประมงและการเกษตรริมฝั่งแม่น้ำโขงที่ดำเนินมาหลายชั่วอายุคนต้องมียันเปลี่ยนไป ภายหลังจากการสร้างเขื่อนกั้นแม่น้ำโขงในประเทศจีนรวมถึงการระเบิด เกาะ แก่ง บริเวณแม่น้ำโขงตอนบน เกิดการเปลี่ยนแปลงวงจรน้ำขึ้น-น้ำลงของระดับน้ำในแม่น้ำโขงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมระบบนิเวศและการขยายพันธุ์ของสัตว์น้ำต่าง ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ปลาบึก” ปลาเศรษฐกิจที่เคยจับได้อย่างสม่ำเสมอในช่วงฤดูกาลล่าปลาบึกในอดีตกลับเริ่มจับได้ยากขึ้นหรือบางปีก็จับไม่ได้เลย จำนวนปลาในแม่น้ำโขงที่เคยจับได้อย่างชุกชุมในบริเวณเมืองเชียงของเริ่มหดหายไปทีละน้อย “ไก” สาหร่ายน้ำจืดอาหารท้องถิ่นที่เกิดขึ้นในแม่น้ำโขง ที่ชาวบ้านเคยเก็บขายเมื่อปริมาณระดับน้ำในแม่น้ำโขงลดลงก็เริ่มหายไป การเกษตรเพาะปลูกฝักริมฝั่งแม่น้ำโขงก็ทำได้ยากมากขึ้นเพราะไม่สามารถคาดคะเนช่วงการขึ้น - ลงของระดับน้ำในแม่น้ำโขงได้

4.1.1.6 บริบทด้านการตลาดการท่องเที่ยว

การส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวของอำเภอเชียงของเป็นเพียงแนวทางร่วมกับจังหวัดเชียงรายในลักษณะของการศึกษาแนวทางปฏิบัติร่วมกันเท่านั้น ด้วยแนวคิดการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวร่วมกันของกลุ่ม 6 ประเทศ ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงด้วยความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนของทั้งสองประเทศในช่วงแรก คือ ประเทศจีนกับประเทศไทยในเส้นทางเชื่อมโยงสาย R3A จากนั้นจึงขยายผลเป็นกลุ่มสมาคมท่องเที่ยวของกลุ่มประเทศใน GMS ทั้ง 6 ประเทศต่อไป เพื่อให้เกิดความร่วมมือในการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันให้สำเร็จด้วยแนวทางคือ

1. จัดทำเส้นทางท่องเที่ยวร่วมกันเพื่อสร้างสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ใหม่ทางการท่องเที่ยว เพราะสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้สะดวกระหว่างทั้ง 6 ประเทศใน GMS

2. การนำเสนอสินค้า การท่องเที่ยวแก่กลุ่มเป้าหมายประเทศต่าง ๆ โดยแบ่งกลุ่มประเทศลูกค้าเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ (1) คนไทยเที่ยวจีน (เส้นทาง R3A) (2) คนจีนเที่ยวไทย (เส้นทาง R3A) และ (3) ชาวยุโรป, อเมริกา เที่ยวใน GMS 6 ประเทศ (โปรแกรม Around GMS)

นอกจากนี้จากสรุปผลรายงานการประชุมร่วมกันเพื่อสร้างความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวร่วมกันไทย-จีน ณ ห้องประชุมโรงแรมเทียนเงิน เมืองจิ้งหวง สิบสองปันนา 30 พฤศจิกายน 2551 (สมาคมท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย, 1 เมษายน 2552) ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติดังนี้

1. การสร้างความร่วมมือต่อกันในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงเพื่อให้สามารถเกิดเป็นรูปธรรมมีความยั่งยืน และเป็นมาตรฐานสากล

2. ความต้องการร่วมกันในการจัดให้มีการจัดการโดยให้มีตัวแทนของทั้งสองฝ่าย ทั้งจีนและไทยในการประสานงานด้านการท่องเที่ยวร่วมกัน โดยตรงให้มีความรวดเร็วและมีประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ทั้งสองฝ่าย

3. ทางด้านฝ่ายไทยโดยสมาคมท่องเที่ยวเชียงรายจะเป็นผู้ประสานงานหลักเพื่อจัดตั้งคณะกรรมการท่องเที่ยวเป็นตัวแทนด้านการท่องเที่ยวจากภาครัฐและเอกชนเพื่อประสานงานกับทางฝ่ายจีน ซึ่งหากทางฝ่ายจีนได้จัดตั้งคณะตัวแทนที่ชัดเจนที่จะทำหน้าที่ประสานงานด้านท่องเที่ยวโดยตรง ก็จะสามารถเกิดการร่วมกันในรูปแบบ “คณะกรรมการท่องเที่ยว ไทย-จีน” และสามารถทำงานร่วมกันต่อไปให้ชัดเจน ก้าวหน้าอย่างเป็นรูปธรรม

อย่างไรก็ตามความร่วมมือกันทางด้านการท่องเที่ยวของทั้งฝ่ายไทยและจีนในปัจจุบันยังไม่เกิดเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมใด ๆ ในขณะเดียวกันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็มีเพียงนโยบายในการส่งเสริมการตลาดบนเส้นทาง R3A โดยมุ่งเน้นการเผยแพร่ข้อมูลการท่องเที่ยว “ล้านนาไทย” และ “เมืองไทย” ซึ่งปัจจุบันกำลังอยู่ในช่วงระหว่างการศึกษาความเป็นไปได้ยู่เท่านั้น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่, 25 พฤษภาคม 2552) ดังนั้นการสร้างเครือข่ายและความร่วมมือทางด้านตลาดการท่องเที่ยวเมืองเชียงของจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญเป็นประตูอาเซียนของภูมิภาคนี้ (พัฒนา สิทธิสมบัติ, 26 กุมภาพันธ์ 2552)

4.1.1.7 บริบทด้านการท่องเที่ยว

1. นโยบายการท่องเที่ยว

นโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของเป็นนโยบายยุทธศาสตร์ร่วมของจังหวัดเชียงรายที่มุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ทั้งในเชิงอนุรักษ์ เชิงวัฒนธรรม การอำนวยความสะดวกในการคมนาคม การขนส่ง การบริการที่มีคุณภาพ การประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมการตลาด และการบริหารจัดการที่เหมาะสมรวมทั้งส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีกับประเทศเพื่อนบ้านพัฒนาสินค้าและบริการให้มีคุณภาพมาตรฐาน พัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของผู้ประกอบการหาช่องทางเพิ่มมูลค่า - การค้าในตลาดเดิมและแสวงหาตลาดใหม่ รองรับการแข่งขัน NSEC และกรอบความร่วมมือ GMS (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดเชียงราย, 2552)

นอกจากนี้กรมศุลกากรมีเป้าหมายที่จะส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการลงทุน การค้า และการท่องเที่ยวระหว่างกันให้มากที่สุดพร้อมที่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบสากลทั่วโลก รวมถึงปรับปรุงกฎระเบียบต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่ออำนวยความสะดวก และ

พยายามที่จะตรวจพิจารณาวิธีการทางศุลกากรแบบจุดเดียว หรือ One stop services ในการทำงานร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ อาทิ ด้านตรวจคนเข้าเมือง ศุลกากร ท่าเรือระหว่างไทย-จีนให้เกิดขึ้นในอนาคต (ด้านศุลกากรกรอำเภอเชียงของ, 9 เมษายน 2552)

2. แหล่งท่องเที่ยว

เมืองเชียงของนับว่า เป็นเมืองหน้าด่านที่สำคัญแห่งหนึ่งของภูมิภาคนี้จากอดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้เนื่องจากเมืองเชียงของเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการเดินทางและการค้าระหว่างประเทศไทย สปป.ลาว พม่า และจีน เป็นเมืองที่เงียบสงบน่าอยู่ ผู้คนใช้ชีวิตกันอย่างเรียบง่ายไม่วุ่นวาย ด้วยบรรยากาศของชนบทที่ยังบริสุทธิ์อยู่ บ้านเรือนของชุมชนยังเป็นบ้านไม้แบบยกพื้นสูงและทิวทัศน์ที่สวยงามของแม่น้ำโขงเป็นเมืองที่มีวิถีชีวิต ประเพณี วัฒนธรรม ความเป็นมิตรไมตรีของผู้คนและชนเผ่าที่ผูกพันกับแม่น้ำโขงจึงทำให้เมืองเชียงของมีแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญอีกมากมาย (ดังในตารางที่ 4.2 และภาพที่ 4.4) ดังนี้

ตารางที่ 4.2 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ ของเมืองเชียงของ

ลำดับ	แหล่งท่องเที่ยว	สถานที่ท่องเที่ยว
1	ทางธรรมชาติ	ทิวทัศน์แม่น้ำโขง, ท่าปลาบึก บ้านหาดไคร้, น้ำตกบ้านห้วยเม็ง, น้ำตกห้วยตอง, บ้านทุ่งน่าน้อย, จุดชมวิวยุทธยาธารา
2	ทางวัฒนธรรม	วัดหลวง, วัดศรีดอนชัย, วัดแก้ว, ไตลื้อบ้านหาดบ้าย, ผ้าทอไตลื้อบ้านศรีดอนชัย, บ้านสองพี่น้อง
3	ทางการเกษตร	สวนส้มบ้านห้วยเม็ง
4	มนุษย์สร้างขึ้นมาให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยว	ท่าเรือบั๊ก, พิพิธภัณฑ์ปลาบึกและพันธุ์ปลาแม่น้ำโขง, ด่านสากลเมืองเชียงของ

หมายเหตุ. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ที่ว่าการอำเภอเชียงของ อ.เชียงของ จ.เชียงราย วันที่ 9 เมษายน 2552



ภาพที่ 4.4 แผนผังแสดงสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของเมืองเชียงทอง

3. สถานการณ์การท่องเที่ยว

ภายหลังจากด่านสากลเมืองเชียงทองเริ่มเปิดใช้เมื่อปี พ.ศ.2532 เป็นต้นมา นักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามายังเมืองเชียงทองส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยและต้องการเดินทางไปยัง สปป.ลาว หรือข้ามด่านเพื่อขอต่อวีซ่าในการพำนักอยู่เมืองไทยมากกว่า ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่ตั้งใจมาเที่ยวเชียงทองโดยตรงมีไม่มากนัก บางส่วนก็ข้ามไป สปป.ลาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังที่เส้นทาง R3A เปิดใช้อย่างเป็นทางการ ส่งผลทำให้คนไทยทะลักเข้าไปเที่ยวเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีน (ตอนใต้) ผ่านเมืองหลวงน้ำทาเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากสถิติของนักท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2549 มีปริมาณคนไทยเดินทางออกนอกประเทศผ่านด่านที่เชียงทองจำนวน 18,324 คน ในขณะที่ในปี พ.ศ. 2550 คนไทยเดินทางออกจำนวน 24,573 คน และล่าสุดในปี พ.ศ.2551 คนไทยเดินทางออกนอกประเทศจำนวน 46,606 คน สังเกตเห็นได้ว่าภายหลังจากเส้นทาง R3A เปิดใช้ในปี พ.ศ.2551 เป็นต้นมาจำนวนคนไทยที่เดินทางออกนอกประเทศผ่านด่านเชียงทองเพิ่มมากขึ้นเป็นเกือบเท่าตัว (สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง อำเภอเชียงทอง, 2552)

ทั้งนี้รัฐบาลไทยตั้งใจที่จะใช้เส้นทาง R3A เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้นแต่กลับเป็นว่านักท่องเที่ยวชาวไทยกลับเดินทางออกไปมากกว่าคนจีนเข้ามา เนื่องจากทางการจีนจะอนุญาตให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเดินทางเข้าและออกนอกประเทศค่อนข้างยุ่งยาก จะต้องผ่านการกลั่นกรองก่อนอนุญาตให้วีซ่าออกไป ดังนั้นเส้นทาง R3A จึงมีแต่นักท่องเที่ยวชาวจีนไทย และสปป.ลาว ส่วนฝรั่งนักท่องเที่ยวยุโรปจะใช้เส้นทางนี้เพื่อเดินทางไปแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ มากกว่าเช่น หลวงพระบาง หรือใช้เส้นทางเรือล่องแม่น้ำโขง (เสรี กัณทโรจน์, 7 เมษายน 2552)

จากความเปลี่ยนแปลงหลาย ๆ ประการในเชิงของนับตั้งแต่เปิดด่านจนกระทั่งเส้นทาง R3A เปิดใช้ส่งผลให้นักท่องเที่ยวหลังไหลเข้ามาเชิงของเพื่อผ่านด่านไปสู่แหล่งท่องเที่ยวในประเทศเป้าหมายอย่าง สปป.ลาว และจีนเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ผู้ประกอบการในท้องถิ่นเชิงของเริ่มมีความรู้สึกว่าได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวนี้มาก เมื่อเทียบกับส่วนแบ่งทางการตลาดการท่องเที่ยวที่ส่วนใหญ่ตกอยู่กับบริษัทนำเที่ยวจากภายนอก ซึ่งนอกจากผู้ประกอบการท้องถิ่นจะมีเงินทุนน้อยแล้วคนท้องถิ่นเชิงของยังเสียเปรียบเรื่องการตลาดและการประชาสัมพันธ์ทำให้ไม่สามารถสร้างเครือข่ายการทำธุรกิจท่องเที่ยวได้ อีกทั้งผู้ประกอบการจำนวนมากมีการแข่งขันสูง นอกจากนี้หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบด้านการท่องเที่ยวยังไม่สามารถขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ทั้งระดับอำเภอและจังหวัดได้อย่างต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าเมืองเชิงของจะเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญด้านการค้าระหว่างประเทศ และการท่องเที่ยวในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงก็ตาม (เอกสารจากที่ว่าการอำเภอเชิงของ, 7 เมษายน 2552)

4.1.2 เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

หลวงน้ำทาเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ทางเหนือสุดของสปป.ลาวมีด่านสากลที่บ่อเต็นซึ่งติดกับด่านบ่อหานของจีน ซึ่งเป็นด่านที่มีการติดต่อค้าขายกับจีนจากอดีตจนถึงปัจจุบัน มีสภาพทางภูมิศาสตร์เป็นป่าไม้เขตเมืองร้อน อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพันธุ์ไม้และสัตว์ป่าหายากอีกทั้งยังเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ เป็นเส้นทางการค้าและการท่องเที่ยวที่สำคัญของ สปป.ลาว ที่สามารถการเดินทางเชื่อมโยงระหว่างประเทศไทย สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนาของจีน และเมืองสำคัญต่าง ๆ ทั้งแขวงอุดมไซ และแขวงบ่อแก้วตลอดจนเป็นประตูสู่เมืองมรดกโลกหลวงพระบางของจีนอีกด้วย ดังนั้นการศึกษาค้นคว้าวิจัยได้สรุปรายงานการศึกษาตามประเด็นสำคัญต่าง ๆ ของเมืองหลวงน้ำทา ภายหลังจากก่อสร้างเส้นทาง R3A ซึ่งเป็นเส้นทางบกระหว่างประเทศที่เริ่มเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อปี 2551 เป็นต้นมาโดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1.2.1 บริบทด้านสังคมและวัฒนธรรม

1. ลักษณะที่ตั้งและสภาพภูมิศาสตร์

เมืองหลวงน้ำทามีพื้นที่เป็นเขตภูเขาถึงร้อยละ 55 มีชายแดนติดกับพม่าและจีน ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ เป็นแขวงที่อยู่ติดกับแขวงบ่อแก้วและเป็นด่านสากลเข้าสู่ประเทศจีนที่บ่อเต็น สามารถเชื่อมต่อไปพงสาลี หรืออุดมไชย หลวงพระบางและเขตสิบสองปันนามณฑลยูนนานของจีน มีพื้นที่รวม 9,325 ตารางกิโลเมตร สภาพภูมิประเทศเป็นป่าและภูเขาธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์โดยเฉพาะเขตที่ตั้งป่าสงวน “น้ำฮ่า” หรือน้ำฟ้า เต็มไปด้วยพันธุ์พืชและสัตว์ป่า เช่น ช้างป่า กระต่าย กวาง หมูป่า ฯลฯ ประกอบกับมีที่ราบเป็นทุ่งกว้างสลับกับชอกเขาของสองฝั่งแม่น้ำทาแม่น้ำม้า แม่น้ำข่าและน้ำาว เป็นต้น (ดังภาพที่ 4.5)



ภาพที่ 4.5 แผนที่ตั้งของเมืองหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

นอกจากนี้เมืองหลวงน้ำทายังมีที่ตั้งและอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านและเมืองใกล้เคียง ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	สิบสองปันนา ประเทศจีน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ประเทศพม่า
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	แขวงอุดมไซ
ทิศใต้	ติดต่อกับ	แขวงบ่อแก้ว

2. โครงสร้างประชากรและการตั้งถิ่นฐาน

เมืองหลวงน้ำทามีประชากรทั้งหมด 150,000 คนเป็นหญิงประมาณ 73,000 คน ชายประมาณ 77,000 คน (สำนักงานปกครองหลวงน้ำทา, 2552) ประกอบไปด้วย 18 ชนเผ่า เป็นเมืองเล็ก ๆ ตั้งอยู่บนที่ราบอันอุดมสมบูรณ์ โอบล้อมด้วยทิวเขาสลับซับซ้อน ซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ประชากรส่วนใหญ่ของเมืองหลวงน้ำทาเป็นชาวข่า ลานแต่น เข้า มูเซอ และขมุ ซึ่งอาศัยตั้งถิ่นฐานหรือหมู่บ้านอยู่บนไหล่เขา หรือเชิงเขา ร่วมกับกลุ่มลาวลุ่มและกลุ่มชนจีนยูนนานที่อพยพเข้ามาช่วงที่จีนเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยเหตุที่ในจีนเวลานั้นเกิดการรบราฆ่าฟันกันเอง บางเมืองมีพื้นที่ทำนาปลูกข้าวน้อย พลเมืองเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีพื้นที่พอเพียงสำหรับการเพาะปลูก จึงเป็นสาเหตุให้เกิดการอพยพมาตั้งถิ่นฐานใหม่จนได้ชื่อว่า “เมืองศูนย์กลางของชาวเขาหรือเมืองหลวงของชาวข่า” วัดพระธาตุเชียงดิ่ง (เจ้าอาวาสวัดพระธาตุเชียงดิ่ง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, 10 เมษายน 2552)

3. ลักษณะทางสังคม ประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อ

จากการที่เมืองหลวงน้ำทาเป็นเมืองที่มากด้วยชนเผ่าต่าง ๆ ถึง 18 ชนเผ่า จึงทำให้ลักษณะและเอกลักษณ์ทางสังคม ประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อจึงมีความหลากหลาย ทั้งนี้เพราะชนเผ่าต่าง ๆ ยังคงดำรงวิถีชีวิตและความเชื่อที่อิงอยู่กับธรรมชาติและสภาพการตั้งถิ่นฐานที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเรื่องผี เช่น ผีบรรพบุรุษ ผีตามป่าเขาลำเนาไพร ผีเจ้าที่ ฯลฯ ในขณะที่ประชาชนส่วนใหญ่ของหลวงน้ำทาก็ยังคงมีวิถีผูกพันในพระพุทธศาสนาเช่นเดียวกับเมืองอื่น ๆ ในแถบภูมิภาคนี้ (ดูภาพที่ ค 5) โดยประเพณีที่สำคัญของหลวงน้ำทา ได้แก่

1) งานบุญพระธาตุ เป็นงานบุญประจำปีซึ่งจัดขึ้นในปลายเดือนตุลาคมหรือต้นพฤศจิกายน ตามกำหนดวันในปฏิทินทางจันทรคติของแต่ละปีทั้งของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองสิงสถานที่จัดงานคือบริเวณพระธาตุบนเขาทางทิศใต้ของตัวเมือง มีทั้งรูปเทียนอาหารที่ชาวบ้านนำมาถวายพระ ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ก็มาร่วมงานบุญกันอย่างคับคั่ง

2) งานประเพณีสงกรานต์ในเดือนเมษายนและงานบุญบั้งไฟเพื่อขอฝนในช่วงฤดูแล้งของเมืองหลวงน้ำทา จัดขึ้นระหว่างวันที่ 17-20 เมษายนมีช่วงระยะเวลาเกือบสัปดาห์ ทั้งนี้ในแต่ละปีก็จะมีบรรดาหัววัดต่างส่งบั้งไฟเข้าร่วมงานเป็นจำนวนมากเนื่องจากชาวลาวเชื่อว่าการจุดบั้งไฟจะสามารถที่จะสื่อให้เหล่าเทวดาทั้งหลายได้รับรู้ และอำนวยการพรให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล (เจ้าอาวาสวัดหลวงบ้านเชียงใจ เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, 18 เมษายน 2552) ประเพณี

สงครามต์ของหลวงน้ำทาที่มีการเล่นสาดน้ำและออกไปทำบุญตักบาตรและรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุที่วัดและรื่นเริงสังสรรค์เป็นประจำทุกปี

4.1.2.2 บริบทด้านการเมืองและการปกครอง

1. การเมืองและการปกครอง

ระบบการเมืองและการปกครองในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวปกครองโดยระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ โดยพรรคการเมืองเดียว คือพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (The Lao People Revolutionary Party: PRD) มีอำนาจสูงสุดตั้งแต่ลาวเริ่มปกครองระบบสังคมนิยมเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2518 จนถึงปัจจุบัน โดยมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นผู้ชี้นำนโยบายการปกครองเป็นแบบประชาธิปไตยประชาชนมาจากประชาชนเพื่อประชาชนซึ่งถือว่าการเมืองของ สปป.ลาวมีเสถียรภาพที่มั่นคงประเทศหนึ่งในอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง สถาบันการเมืองที่สำคัญประกอบไปด้วย

1) พรรคประชาชนปฏิวัติลาว

2) สภารัฐมนตรี (พรรคประชาชนปฏิวัติทำหน้าที่แต่งตั้งคณะรัฐมนตรี)

3) สภาแห่งชาติ (The National Assembly) ทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติและด้านตุลาการมีหน้าที่ดูแลอนุมัติงบประมาณ การออกและการแก้ไขกฎหมาย ตลอดจนพระราชบัญญัติต่างรวมทั้งการกำกับดูแลการทำงานของรัฐบาลแบ่งอำนาจการปกครองแบ่งออกเป็น 3 ฝ่ายคือ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการ และฝ่ายบริหาร

สำหรับแขวงหลวงน้ำทาแบ่งเขตการปกครองออกเป็น 5 เขต ได้แก่ (1) ลอง (Long) (2) นาแล (Nale) (3) น้ำทา (Namtha) (4) สิง (Sing) และ (5) เวียงภูคา (Viangphoukha) รวม 380 หมู่บ้านมีการจัดตั้งการบริหารงานในระดับต่าง ๆ ดังนี้

หมู่บ้าน ผู้บริหารของบ้าน คือ นายบ้านหรือผู้ใหญ่บ้าน

เมือง (อำเภอ) ผู้บริหารเมือง คือ คณะกรรมการปกครองหรือเจ้าเมือง

แขวง (จังหวัด) ผู้บริหารแขวง คือ คณะกรรมการปกครองหรือเจ้าแขวง

อย่างไรก็ตามข้อได้เปรียบของแขวงหลวงน้ำทาประการแรกคือ มีเสถียรภาพทางการเมือง ประการที่สอง จังหวัดหลวงน้ำทาประกอบด้วยชนเผ่า แม้จะมีความแตกต่างด้านฮีดคอง แต่ก็มีการรวมตัวช่วยเหลือร่วมงานบุญของแต่ละเผ่า รวมถึงไม่มีการแบ่งแยกทางศาสนาด้วย เช่น เมื่อเผ่าใดมีงานบุญเผ่าอื่นก็จะไปสนับสนุน มีการไปมาหาสู่กันในชีวิตประจำวันที่มีความสุขและมีความปลอดภัยสูง (คำเลี่ยน ดันยาแก้ว, 9 เมษายน 2552)

2. ด้านพรมแดนบ่อเต็น

การเดินทางจากเชียงของโดยผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองเชียงของ ของประเทศไทย ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองห้วยทราย เพื่อเดินทางไปผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองบ่อเต็น แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว กับด่านสากลบ่อหาน เมืองลา เขตสิบสองปันนา ไปยังเมืองจิ่งหง มณฑลยูนนานของจีนนั้น นักท่องเที่ยวจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบว่าด้วยการข้ามพรมแดนสากลของด่านตรวจคนเข้าเมือง บ่อเต็นอย่างถูกต้องทั้งนี้ด่านบ่อเต็นเปิดให้บริการตั้งแต่ เวลา 8.00-18.00 น.ทุกวัน ส่วนด่านบ่อหาน เปิดให้บริการตั้งแต่เวลา 8.00-16.00 น.ทุกวัน แต่เนื่องจากเวลาที่ประเทศจีนเร็วกว่าสปป.ลาว 1 ชั่วโมง ดังนั้นด่านบ่อหานจึงปิดการให้บริการตรวจคนเข้าเมืองเร็วกว่าที่ด่านบ่อเต็น สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยควรขอวีซ่าก่อนการเดินทางเพื่อความสะดวกรวดเร็ว โดยสามารถยื่นคำร้องขอวีซ่าเข้าประเทศจีนได้ที่สถานกงสุลจีนประจำประเทศไทย ที่กรุงเทพฯ หรือเชียงใหม่ ค่าธรรมเนียมบริการ 1000 บาท/คน ระยะเวลาขึ้นคำขอปกติ 4 วันทำการ การกรอกข้อมูลต่าง ๆ ที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองบ่อหานมีเจ้าหน้าที่ ตรวจคนเข้าเมืองคอยให้คำแนะนำอยู่ตลอด ไม่เข้าใจสามารถสอบถามได้ทันที หากนักท่องเที่ยวกรอก ข้อมูลไม่ถูกต้องหรือเซ็นรับรองเอกสารไม่ตรงกับหนังสือเดินทางก็อาจจะมีปัญหา และไม่สามารถ เดินทางเข้าประเทศจีนโดยสะดวกได้

4.1.2.3 บริบทด้านเศรษฐกิจ

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

สภาพของโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจของเมืองหลวงน้ำทาเป็นการผลิตภาค การเกษตรเป็นหลัก ประชากรโดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม ปัจจุบันสินค้าหลัก ของหลวงน้ำทามี ข้าว ยางพารา ข้าวโพดและมันสำปะหลัง โดยเฉพาะยางพาราซึ่งส่วนใหญ่เป็น คน จีนมาเช่าพื้นที่ปลูก อีกทั้งยังเป็นแหล่งปลูกข้าวที่สำคัญเช่นกัน นอกจากนี้ก็จะเป็นอาชีพหาของป่า รับจ้างและทำธุรกิจการท่องเที่ยวในชุมชน (คำหล้า ลอหวันซิด, 9 เมษายน 2552)

อย่างไรก็ตามภายหลังจากที่รัฐบาลลาว ได้มีนโยบายผ่อนคลายการควบคุมการลงทุน ของภาคประชาชนลง อนุญาตให้เอกชนและนักลงทุนชาวต่างชาติดำเนินกิจการด้านการค้าและ การลงทุนได้ โดยเฉพาะทางด้านการท่องเที่ยวเนื่องจากหลวงน้ำทามีจุดเด่นทางด้านทิวทัศน์ธรรมชาติ สวยงามและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชนเผ่าที่เรียบง่าย นอกจากนี้ยังมีพรมแดนติดต่อกับจีนตอนใต้ที่ ด่านสากลบ่อเต็น จึงทำให้หลวงน้ำทามีการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจจากเดิมที่พึ่งพาเฉพาะสินค้า เกษตรกรรมและของป่า มาเป็นธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น

2. การค้าและการลงทุน

จากนโยบายของรัฐบาล สปป.ลาว เปิดรับการลงทุนเร่งพัฒนาเศรษฐกิจพื้นที่ภาคเหนือ ทั้งด้านเกษตรกรรม การขนส่งและท่องเที่ยว โดยเร่งแก้ไขปัญหาและอุปสรรคทางด้านการค้า-ลงทุน ทั้งนี้เนื่องจาก สปป.ลาว ต้องการการลงทุนจากต่างประเทศเพื่อพัฒนาพื้นที่ภาคเหนือ สร้างงาน สร้างรายได้แก่ประชาชน รวมถึงมีการถ่ายทอดเทคโนโลยีการบริการที่ต่อเนื่องกับการขนส่ง และการท่องเที่ยว โดยรัฐบาล สปป.ลาว ได้จัดทำข้อตกลงการทำ Contract Farming ระหว่างหอการค้าจังหวัดภาคเหนือตอนบนของไทยกับ 3 แขวงของลาว คือ แขวงหลวงน้ำทา บ่อแก้ว และอุดมไซ กลุ่มทุนไทยที่เข้าไปลงทุนคือ กลุ่มเจริญโภคภัณฑ์ นอกจากนี้ลาวยังจะขยายข้อตกลงในลักษณะเดียวกันนี้กับพม่า เวียดนาม กัมพูชา และจีน โดยให้อำนาจเจ้าแขวงอนุมัติโครงการลงทุนที่มีมูลค่าไม่เกิน 3 ล้านดอลลาร์สหรัฐได้ โดยเน้นการลงทุนภาคเกษตร การแปรรูปผลผลิตการเกษตรและอุตสาหกรรมที่มีการถ่ายโอนเทคโนโลยี ซึ่งปัจจุบันจีนและเวียดนามเข้าไปลงทุนในลาวมากขึ้น (กรมเศรษฐกิจกระทรวงการต่างประเทศ เวียงจันทน์ สปป.ลาว, 13 มิถุนายน 2552)

ในขณะที่แขวงหลวงน้ำทา ก็ได้รับความสนใจจากนักลงทุนต่างประเทศเป็นอย่างมากในการเป็นศูนย์กลางทางผ่านและการบริการที่เกี่ยวข้อง โดยจะสร้างสถานีจอรถและขนถ่ายสินค้า 3 จุด คือที่เมืองเวียงจันทน์ เมืองหลวงน้ำทา และที่สามแยกนาเดย จุดแยกไปจีนและแขวงอุดมไซ แต่ละจุดจะมีบริการครบวงจรทั้งสถานีบริการน้ำมัน ร้านอาหาร โรงแรม ฯลฯ โดยเปิดให้นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุน ขณะนี้มีกลุ่มเครือเจริญโภคภัณฑ์ของไทยและกลุ่มบริษัทแพนกรุ๊ปจำกัด (มหาชน) ที่ได้สัมปทานธุรกิจขนส่งครบวงจร เตรียมเปิดศูนย์ขนส่งและกระจายสินค้าในแขวงหลวงน้ำทา ขณะที่จีนมีการลงทุนในภาคเกษตร โครงการละกว่าหมื่นไร่หลายโครงการ ในแขวงอุดมไซ บ่อแก้ว ไชยะบุรี สำหรับกลุ่มหยา จากยูนนาน ได้รับสัมปทานพัฒนาแหล่งบั้งเหิงและธุรกิจบริการครบวงจรในแขวงบ่อแก้วภายใต้ชื่อโครงการดอกจิวคำ ซึ่งรวมพื้นที่เกาะดอนขาว กลางแม่น้ำโขง โดยใช้เงินลงทุนเบื้องต้น 80 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มทุนจากเกาหลีได้ร่วมทุนกับไทยได้รับสัมปทานในลักษณะเดียวกัน บริเวณเชิงสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งที่ 4 (เชิงของ-ห้วยทราย) ใช้ชื่อว่า เอชที.กรีนซิตี้ใช้เงินลงทุนเบื้องต้น 40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนี้ยังมีการลงทุนในเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษบ่อเต็น-แคนคำ เป็นการพัฒนาคบวงจร การบริหารงานทั้งหมดขึ้นอยู่กับทางจีนเป็นหลัก (แผนอุตสาหกรรมและการค้า แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, 2552)

อย่างไรก็ตามพบว่าจีนมีบทบาทสูงมากในพัฒนา สปป.ลาว โดยเฉพาะเมืองหลวงน้ำทา นักธุรกิจชาวจีนเข้ามาช่วยเหลือและทำธุรกิจจำนวนมาก เช่น การสร้างเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ การปลูกยางพาราและการนำเข้าสินค้าอุปโภคบริโภคที่มีราคาถูกที่ลาวยังผลิตไม่ได้ ส่วนเมืองที่ห่างไกล

ไป เช่น เวียงจันทน์ และหัวทรายก็จะพบเห็นชาวจีนจำนวนมากเดินทางมาค้าขายสินค้ากระจายอยู่ทั่วไป โดยใช้เส้นทาง R3A ในการขนส่งสินค้าที่ส่วนใหญ่เข้ามาทางด่านบ่อหาน เขตสิบสองปันนาของจีน

4.1.2.4 บริบทด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

สถานการณ์การใช้เทคโนโลยีด้านการสื่อสารขององค์กรภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทายังมีใช้อยู่ไม่มากนัก นอกจากด่านตรวจคนเข้าเมืองหัวทรายและบ่อเต็นที่มีการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูลและตรวจสอบประวัติของนักท่องเที่ยวเพื่อความสะดวกและรวดเร็ว ส่วนผู้ประกอบการก็จะพบเฉพาะจุดบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของธนาคารพัฒนาลาว ที่หน้าด่านตรวจคนเข้าเมืองหัวทรายและบ่อเต็นที่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูลการแลกเปลี่ยนเงินตราและพิมพ์ใบเสร็จให้แก่ผู้ใช้บริการ แต่ส่วนใหญ่มักจะไม่มีใบเสร็จให้หากไม่เรียกร้องขอรับใบเสร็จทำให้ไม่มีหลักฐานและอาจนับเงินคลาดเคลื่อนได้จึงเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตขึ้นได้ การใช้โทรศัพท์ส่วนใหญ่ใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ของบริษัทลาวโทรคมนาคม ที่ส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมมากกว่าโทรศัพท์สาธารณะเนื่องจากสะดวกสบายและง่ายต่อการให้บริการทั่วไป

จากการสัมภาษณ์หัวหน้าห้องกานพัวพันการต่างประเทศได้กล่าวถึงการพัฒนาบุคลากรทางเทคโนโลยีการสื่อสารในเมืองหลวงน้ำทาว่า เนื่องจากรัฐยังขาดงบประมาณอย่างเพียงพอในการสนับสนุนการศึกษาของบุคลากรทางด้านนี้ ประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวเขาร้อยละ 85 อยู่กระจัดกระจายเป็นหย่อมเล็กหย่อมน้อยทำให้ยากแก่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น จะเอาโรงเรียนไปตั้งก็ยากเพราะจำนวนนักเรียนน้อยเกินไป เป็นต้น มีพลเมืองน้อย พนักงานหรือข้าราชการยังมีประสบการณ์ในระดับองค์กรน้อย ที่เรียนในระดับปริญญาโท-เอก มีน้อย ซึ่งหลวงน้ำทามีเพียงวิทยาลัยสองแห่ง ถ้าจะเรียนปริญญาตรีด้านนี้ก็จะต้องไปเรียนที่มหาวิทยาลัยแห่งชาติที่เวียงจันทน์และที่หลวงพระบางที่เพิ่งเปิดใหม่ “ในแง่การพัฒนาต้องให้โอกาสแก่ผู้ที่มีศักยภาพก่อน” หมายถึงการพัฒนาจะไปได้ดีเมื่อประชาชนมีศักยภาพในระดับหนึ่งที่จะพร้อมจะตามทันการพัฒนา เช่น มีการศึกษาเพียงพอและเท่าเทียมเสียก่อน (คำสัมภาษณ์ นายแก้ว, 9 เมษายน 2552)

4.1.2.5 บริบทด้านสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมของเมืองหลวงน้ำทา ภายหลังจากการใช้แผนการแก้ไขปัญหาความยากจนให้ได้ภายในปี 2020 ของรัฐบาล สปป.ลาว โดยได้รับความช่วยเหลือจากจีนด้วยการส่งเสริมปลูกต้นยางพารา โดยปลูกมากที่สุดที่เมืองหลวงน้ำทาและเพิ่มพื้นที่การปลูกมากขึ้นเรื่อย ๆ ไปยังเมืองสิงและนาแลส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านบวกและด้านลบต่อเมืองหลวงน้ำทาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแผ้วถางพื้นที่ป่าเพื่อปลูกต้นยางพาราที่เพิ่มสูงขึ้นเนื่องจากเส้นทางคมนาคมการขนส่งสามารถเข้าถึงพื้นที่ได้สะดวกยิ่งขึ้น

จากการสัมภาษณ์ นายบ้าน บ้านหาดยาว ได้กล่าวว่า หมู่บ้านที่ปลูกมาก่อนเป็นอันดับแรกคือบ้านหาดยาวปลูกมาตั้งแต่ปี 1993 ในอดีตพื้นที่ที่นำมาปลูกยางเป็นพื้นที่สวนเก่าและพื้นที่ที่แต่ละหมู่บ้านจัดสรรที่ดินกันเอง ส่วนใหญ่ปลูกทดแทนพื้นที่ข้าวไร่เนื่องจากชาวบ้านหันมาทำนาข้าวแทน ส่วนหมู่บ้านอาข่าหลายพื้นที่ในหลวงน้ำทา ถูกให้ย้ายมาจากที่สูงตามนโยบายเรื่องรักษาป่า โดยรัฐบาลได้ช่วยจัดสรรที่และส่งเสริมคล้ายพาราให้ปลูก สำหรับการถางป่ามาปลูกยางพารามีไม่มากนัก แต่ปัจจุบันกลับมีพื้นที่ถูกบุกรุกแผ้วถางป่าเพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปี เนื่องจากปัจจุบันชาวสวนยางมีความรู้ ความสามารถในการทำแปลงคล้ายๆ ได้เอง โดยสามารถติดตามได้เอง โดยเฉพาะเพียงดางมาจากบริษัทส่งเสริมยางพาราของจีน โดยผลผลิตน้ำยางในปี 2006 มีปริมาณน้ำยาง 640 ตัน และเพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปี คาดว่าในปี 2010 จะมีปริมาณน้ำยางออกสู่ตลาดราว 1,000-1,200 ตันต่อปี สามารถสร้างรายได้ให้เกษตรกรชาวสวนยางของเมืองหลวงน้ำทาเป็นจำนวนมากทำให้ประชาชนภายในชุมชน มีฐานะทางเศรษฐกิจดีขึ้น มีรายได้เพิ่มขึ้น สามารถซื้อโทรทัศน์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เท่าที่จำเป็นได้เพิ่มขึ้น (นายบ้านหาดยาว เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา, 15 เมษายน 2552)

อย่างไรก็ตามภายหลังจากโครงการพัฒนาเส้นทาง R3A เพื่อเชื่อมโยงเส้นทางทางการขนส่ง การค้าและการลงทุน รวมทั้งการท่องเที่ยว ส่งผลทำให้การเดินทางบนเส้นทางดังกล่าวมีความสะดวก รวดเร็วมากยิ่งขึ้น แต่อัตราการเพิ่มพื้นที่เพื่อปลูกต้นยางพาราของสองฝากถนนบนเส้นทาง R3A ก็มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน ซึ่งในอนาคตอาจจะส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและการอนุรักษ์พื้นที่ และวัฒนธรรมดั้งเดิมเมืองหลวงน้ำทา ทั้งนี้เนื่องจากยางพาราเป็นพืชเชิงเดี่ยว หากปลูกเป็นจำนวนมากโดยไม่จำกัดพื้นที่ ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อระบบนิเวศของป่าที่มีอยู่เดิมได้ นอกจากนี้การปลูกยางในพื้นที่ข้าวไร่และป่าเดิมนั้น ยังส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมการปลูกข้าวไร่ และทำให้พื้นที่ป่าลดลงอย่างรวดเร็ว จนถึงปัจจุบันเมืองหลวงน้ำทาก็ยังไม่ได้มีการกำหนดปริมาณพื้นที่ในการปลูกยางพาราแต่อย่างใด

4.1.2.6 บริบทด้านการตลาดการท่องเที่ยว

จากความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทยกับ สปป.ลาว โดยผ่านการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยกับองค์การท่องเที่ยวแห่งชาติสปป.ลาว ได้ทำข้อตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างกันตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 เป็นต้นมา โดยได้กำหนดให้มีความร่วมมือในการพัฒนาบุคลากร การวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมการลงทุนและการตลาดการท่องเที่ยวระหว่างกัน เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวทั้งสองประเทศและการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวไปสู่ประเทศที่สามในภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง

ธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) ได้สนับสนุนการสร้างโครงข่ายระบบโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมขนส่ง พลังงานและการท่องเที่ยว โดยเน้นความร่วมมือตาม

ยุทธศาสตร์การพัฒนาแนวพื้นที่เศรษฐกิจระเบียงเหนือ-ใต้ เชื่อมโยงประเทศไทย-สปป.ลาว และจีน ด้วยเส้นทาง R3A ซึ่งเปิดใช้อย่างเป็นทางการในปี 2551 เป็นต้นมา ส่งผลให้เมืองหลวงน้ำทาเกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตลาดการท่องเที่ยวที่เพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาจาก ยุโรปและอเมริการ้อยละ 70-80 ที่เหลือเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทย, ญี่ปุ่น, จีน ฯลฯ (หัวหน้าห้องกานท่องเที่ยว เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, 9 เมษายน 2552)

นอกจากนี้ธนาคารพัฒนาเอเชียได้จัดสรรเงินจำนวน 40 ล้านดอลลาร์สหรัฐในการสนับสนุนสปป.ลาว โดยเฉพาะเมืองหลวงน้ำทา ภายใต้โครงการพัฒนาการท่องเที่ยวและพัฒนาสาธารณูปการด้านการขนส่ง ซึ่งแผนพัฒนากลุ่มน้ำโขงนี้จะช่วยแก้ไขปัญหาคความยากจน เป็นการส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวและส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว โดยมีแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของภูมิภาค ซึ่งจะมุ่งเน้นให้นักท่องเที่ยวใช้เวลาในการท่องเที่ยวในประเทศกลุ่มแม่น้ำโขงจากเดิมเฉลี่ย 7 วันครึ่ง หรือร้อยละ 70 ของนักท่องเที่ยวที่แวะมาเที่ยวเพียงประเทศเดียวในการเดินทางแต่ละครั้ง ในขณะที่นักท่องเที่ยวที่แวะเที่ยวมากกว่าหนึ่งประเทศในภูมิภาคใช้เวลาเฉลี่ย 3 สัปดาห์ ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นให้เกิดการขยายวันพักเฉลี่ยเพิ่มขึ้น โดยมุ่งเน้นส่งเสริม 3 รูปแบบการท่องเที่ยวได้แก่ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การท่องเที่ยวด้านมรดกวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงผจญภัยและผลักดันให้กลุ่มน้ำโขงทั้ง 6 ประเทศ มุ่งสู่จุดหมายร่วมกันคือจะใช้วีซ่าร่วมกัน (Common GMS Visa) ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวด้วยกัน

อย่างไรก็ตามจากแผนงานดังที่กล่าวมาข้างต้นจนถึงปัจจุบันนี้ยังไม่มี การร่วมมือหรือดำเนินการใด ๆ ที่เป็นรูปธรรมแต่อย่างใด ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยส่วนใหญ่ ยังเป็นลักษณะของการดำเนินงานแบบต่างคนต่างทำไม่มีการกำหนดยุทธศาสตร์หรือมาตรการด้านความร่วมมือทางการท่องเที่ยวตลอดจนการส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวระหว่างผู้ประกอบการทางฝั่งของประเทศไทยหรือของฝ่ายจีนตอนใต้ นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายทางด้านธุรกิจการท่องเที่ยวก็ยังไม่ได้ดำเนินการใด ๆ มีเพียงแต่การเสนอนโยบายตามกรอบความร่วมมือของ GMS เท่านั้น

4.1.2.7 บริบทด้านการท่องเที่ยว

1. นโยบายการท่องเที่ยว

นโยบายของรัฐบาลและแผนงานของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้กำหนดการพัฒนาการตลาดเชิงรุกผลักดันการค้าและการลงทุนด้านการท่องเที่ยว เข้าสู่เมืองชายแดนต่าง ๆ เช่น เมืองหลวงพระบางและเมืองหลวงน้ำทา เป็นการท่องเที่ยวแบบเมืองคู่แฝดหรือเมืองพี่เมืองน้อง (Sister city) ผลักดันสนับสนุนยุทธศาสตร์จังหวัด และกลุ่มจังหวัดชายแดนรัฐบาล ส่งเสริมให้ประชาชน ทำโรงแรม ร้านอาหาร มิได้ปิดกั้น แต่มิได้มีการลดภาษีใด ๆ เป็นพิเศษ เช่น วัสดุก่อสร้าง หรือ การนำเข้ารถยนต์ หรืออื่น ๆ

จากการสัมภาษณ์คำเลี่ยน ดันยาแก้ว (2552) ได้กล่าวถึงนโยบายและการดำเนินงานของทางเมืองหลวงน้ำทาว่า พร้อมทั้งจะพัฒนาและเปิดโอกาสให้บรรดานักลงทุนที่สนใจจากต่างประเทศ เข้ามาลงทุนในหลวงน้ำทาได้ ทั้งนี้เนื่องจากหลายด้านของเมืองหลวงน้ำทายังไม่พร้อม เช่น การบริการ การขนส่ง มาตรฐานการบริการ ปัจจุบันการขนส่งของ สปป.ลาวยังไม่ก้าวหน้ามากนัก การพัฒนาการท่องเที่ยวก็เช่นเดียวกัน หลวงน้ำทามีธรรมชาติ ป่าไม้ น้ำตก แต่ยังไม่สามารถนำเสนอออกมาให้นักท่องเที่ยวเข้าไปได้ นักท่องเที่ยวหลักของหลวงน้ำทาในปัจจุบันคือชาวยุโรป อเมริกา เป็นกลุ่มหลัก นอกจากนั้นก็มี นิวซีแลนด์ แคนาดา เป็นต้น ส่วนในด้านความสำคัญจากนโยบายและความร่วมมือดังกล่าวของเส้นทาง R3A ที่มีต่อหลวงน้ำทานั้น โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ เกิดการขยายตัวจากการพัฒนา ด้านการขนส่ง การท่องเที่ยว โดยเฉพาะการลงทุนด้านการท่องเที่ยวในเรื่องที่พักและบริการด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตามในการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่มาจากภาครัฐเป็นผู้กำหนดทั้งสิ้น ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียและประชาชนภายในท้องถิ่นยังไม่มีบทบาทในการแสดงออกความคิดเห็นด้านการกำหนดนโยบายแต่อย่างใด ส่วนใหญ่มีแต่ชื่นชมกับความสำเร็จของภาครัฐในการดำเนินการพัฒนาเส้นทาง R3A มากกว่า เนื่องจากเห็นเป็นรูปธรรมและเกิดการเปลี่ยนแปลงจากการเดินทางที่สะดวก รวดเร็วขึ้น มากกว่าผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบที่จะเกิดขึ้นกับชุมชนในท้องถิ่นในอนาคตจากนโยบายต่าง ๆ ที่รัฐได้ดำเนินการ

2. แหล่งท่องเที่ยว

หลวงน้ำทาเป็นดินแดนแห่งธรรมชาติและวัฒนธรรมชนเผ่าที่มีเขตทุ่งราบกว้างขวางอุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติ พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นเทือกเขาสลับซับซ้อนเป็นเมืองที่เงียบสงบ ธรรมชาติค่อนข้างอุดมสมบูรณ์ มีพื้นที่ที่ได้รับการประกาศเป็นมรดกของอาเซียน ซึ่งอาเซียนรับรองในปี 2003 หรือที่เรียกว่าอุทยานแห่งชาติน้ำฮ่า กินพื้นที่ครอบคลุม 5 เมือง ภายในป่าสงวนมีน้ำตกหลายแห่ง ถ้ำ และลำธารจึงได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเที่ยวชม

ตารางที่ 4.3 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ ของเมืองหลวงน้ำทา

ลำดับ	แหล่งท่องเที่ยว	สถานที่ท่องเที่ยว
1	ทางธรรมชาติ	อุทยานแห่งชาติน้ำฮ่า, แม่น้ำทา
2	ทางวัฒนธรรม	พระธาตุเชิงดิ่ง, ตลาดเช้าหลวงน้ำทา, ตลาดกลางคืนหลวงน้ำทา(กาดมืด), วัดหลวงบ้านเซียงใจ, ตลาดใหญ่, ชุมชนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ
3	ทางการเกษตร	-
4	มนุษย์สร้างขึ้นมาให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยว	พิพิธภัณฑสถานหลวงน้ำทา, เรือนพญาเซกอง, เส้นทาง R3A

3. สถานการณ์การท่องเที่ยว

หลวงน้ำทาภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทาง R3A เกิดการขยายตัวจากการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานและการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น มีการลงทุนด้านที่พักมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการศึกษาของบุษบา สิทธิการ (2551, หน้า 26) ที่กล่าวถึง โรงแรม เกสเฮ้าส์และที่พักอื่น ๆ ของเมืองหลวงน้ำทาว่า มีปริมาณขยายตัวเพิ่มขึ้นจากเดิม 26 แห่งเป็น 70 แห่ง จำนวนห้องพักรวมจาก 246 ห้องเพิ่มขึ้นเป็น 588 ห้องในปี พ.ศ. 2541 และในปี พ.ศ. 2548-2549 ยอดรวมของห้องพักในหลวงน้ำทาเพิ่มเป็น 668 ห้อง สำหรับรองรับนักท่องเที่ยวซึ่งส่วนใหญ่เดินทางมาจาก ยุโรป อเมริกา ญี่ปุ่น เกาหลี และไทย กิจกรรมที่สนใจ คือ กิจกรรม การเที่ยวเดินทัวร์ป่า ที่เมืองสิง ล่องเรือ หรือขี่รถจักรยานเที่ยวชมหมู่บ้านชนเผ่าใกล้ ๆ เมือง ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยนิยมเดินทางมากับกรุ๊ปทัวร์เป็นลักษณะผ่านมาแวะทานอาหาร หรือพัก 1 คืน แล้วเดินทางต่อไปเมืองจิ่งหงของจีน หลวงน้ำทาจะได้รายได้จากค่าอาหารเป็นหลัก นักท่องเที่ยวชาวไทยไม่นิยมการเดินทางป่าเพราะรู้สึกว่าจะไม่แตกต่างจากป่าในเมืองไทย ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวหลวงน้ำทาผ่านทางด่านตรวจคนเข้าเมือง ห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว และด่านบ่อเต็น แขวงหลวงน้ำทาหรือทางสนามบินหลวงน้ำทา ไม่ต่ำกว่า 50,000 คน (องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว, 2551)

แต่อย่างไรก็ตามหลวงน้ำทาก็ยังเป็นทางผ่านสำหรับนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางต่อไปยังเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนาหรือคุนหมิงของจีน นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะจอดพักรับประทานอาหาร และพักผ่อนระยะสั้น ๆ ทำให้ชุมชนท้องถิ่นในเมืองหลวงน้ำทามีรายได้ จากการจำหน่ายอาหาร สินค้าหัตถกรรมและค่าบริการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้สถานการณ์การท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาดังแต่ต้นปี พ.ศ. 2552 ที่ผ่านมามีนักท่องเที่ยวเมื่อเปรียบเทียบกับ

กับปี พ.ศ. 2551 ทั้งนี้อาจเป็นผลกระทบมาจากภาวะเศรษฐกิจโลกหรือนักท่องเที่ยวไม่มีความเชื่อมั่นในเรื่องความปลอดภัย อันเนื่องมาจากสถานการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทย หลังเกิดเหตุการณ์ประท้วงและปิดสนามบินสุวรรณภูมิ ทำให้นักท่องเที่ยวในเมืองหลวงน้ำทาลดลง เพราะนักท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่ต้องเดินทางผ่านไทย สำหรับนักท่องเที่ยวชาวยุโรป ไม่นิยมเดินทางผ่านเข้ามาทางจีนเพื่อมาหลวงน้ำทามากเท่าใดนัก ทั้งนี้เพราะคนจีนพูดภาษาอังกฤษทำให้การสื่อสารมีปัญหา (หัวหน้าห้องกานท่องเที่ยว เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, 9 เมษายน 2552)

4.1.3 เมืองจิงหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน (ตอนใต้)

เขตปกครองตนเองชนชาติไท สิบสองปันนา คนจีนเรียก ชีซวงปันนา (Xishuang Banna) เป็นจังหวัดหนึ่งของมณฑลยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีเมืองหลวงอยู่ที่เมืองจิงหง (Jinghong) ตั้งอยู่บริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำล้านช้างเป็นศูนย์รวมของอารยธรรมโบราณ และชาวพื้นเมืองหลากหลายชาติพันธุ์กว่า 20 ชนเผ่า ซึ่งหนึ่งในกลุ่มใหญ่นั้นคือชาวเผ่าไท หรือ ไต ที่ประกอบด้วยไทเผ่าต่าง ๆ และกลุ่มไทที่มีมากที่สุดคือ ไทลื้อที่เป็นชนชาติไต ใช้ภาษาจีนกลาง Mandarin ในการสื่อสาร รองลงมาคือภาษาไทลื้อ จุดเด่นของเมืองจิงหงที่สำคัญได้แก่ การเป็นเมืองยุทธศาสตร์การขนส่งและการท่องเที่ยวจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งทางน้ำโดยใช้เส้นทางแม่น้ำโขงและทางอากาศและโดยเฉพาะอย่างยิ่งทางบก ที่สามารถเชื่อมโยงโครงข่ายระหว่างประเทศโดยผ่านเส้นทาง R3A ได้ ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะได้สรุปรายงานการศึกษาตามประเด็นสำคัญต่างๆของเมืองจิงหงภายหลังใช้เส้นทาง R3A ซึ่งเป็นเส้นทางบกกระหว่างประเทศที่เริ่มเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. 2551 ที่ผ่านมา โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1.3.1 บริบทด้านสังคมและวัฒนธรรม

1. ลักษณะที่ตั้งและสภาพภูมิศาสตร์

เมืองจิงหงหรือเชียงรุ่ง เป็นเมืองเก่าแก่โบราณตั้งอยู่ในทำเลที่เหมาะสม โดยอยู่บนเนินเขาหลายลูกทางฝั่งขวาของแม่น้ำโขงซึ่งเป็นคิ่งน้ำขนาดใหญ่ มีเกาะอยู่กลางแม่น้ำ 2 เกาะและมีลำน้ำ 2 สาย คือน้ำฮ้ำและน้ำออกไหลมาบรรจบรวมเป็นแม่น้ำสายเดียวกันไหลลงสู่แม่น้ำโขงตรงคิ่งน้ำกลางเมืองอุดมไปด้วยป่าไม้และสัตว์ป่านานาชนิดมีนกยูงเป็นสัตว์สัญลักษณ์ของเมืองจิงหง โดยชาวไทลื้อเชื่อว่านกยูงเป็นสัญลักษณ์แห่งความโชคดีและมีความสุข จนได้รับสมญานามว่าเป็นอาณาจักรแห่งต้นไม้เป็นเสมือนอู่ข้าวอู่น้ำของมณฑลยูนนานและเป็นดินแดนหนึ่งที่รัฐบาลจีนภาคภูมิใจเพราะทำให้จีนได้ชื่อว่ามีส่วนดินอันกว้างใหญ่ไพศาล



ภาพที่ 4.7 แผนที่ผังของเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน

นอกจากนี้เมืองจิ่งหงยังมีอาณาเขตติดต่อกับเมืองต่าง ๆ ในสิบสองปันนาได้แก่

ทิศตะวันออก	ติดต่อกับเมืองฮายหรือฟูไห่
ทิศตะวันตกเฉียงใต้	ติดต่อกับเมืองหลวง
ทิศตะวันออกเฉียงใต้	ติดต่อกับเมืองฮำ และเมืองเซียงฮำ
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับเมืองอีฮู่ หรืออีงู
ทิศเหนือ	ติดต่อกับเมืองยาง

2. โครงสร้างประชากรและการตั้งถิ่นฐาน

เมืองจิ่งหงมีประชากรทั้งหมดกว่า 360,000 คน มีชนชาติ "ไต" หรือ "ไท" อาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่ ที่เหลือเป็นคนจีนฮั่นและชนเผ่าต่าง ๆ ส่วนใหญ่ร้อยละ 90 ของชนชาติไตนับถือศาสนาพุทธ ชุมชนส่วนใหญ่มีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ผูกพันกับธรรมชาติ ลักษณะการตั้งบ้านเรือนหรือหมู่บ้านมีพัฒนาการการตั้งถิ่นฐานแบบสังคมเครือญาติ ที่รวมกลุ่มเล็ก ๆ แล้วขยายตัวเป็นหมู่บ้าน และเมืองในที่สุด อาศัยลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นตัวกำหนดทำเลที่ตั้ง มีแม่น้ำลำคลองอยู่

ใกล้หมู่บ้านและสะดวกในการเพาะปลูก ดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายพึ่งพาตนเองอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม มีความเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน การสร้างบ้านเรือนแต่ละหลังในหมู่บ้าน คนทั้งหมู่บ้านก็จะร่วมแรงช่วยกัน ในเมืองจิงหงมีหมู่บ้านขนาดใหญ่ ๆ ขึ้นอยู่ร่วมกัน 12 หมู่บ้าน จำนวน ประมาณ 4,500 หลังคาเรือน ส่วนใหญ่จะเป็นหมู่บ้านชาวไทลื้อ (ภาพที่ ค 5)

3. ลักษณะทางสังคม ประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อ

เมืองจิงหงหรือเชียงรุ่งเป็นดินแดนที่มีวิถีวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวไทลื้อมีลักษณะทางสังคมแบบเครือญาติ เริ่มตั้งแต่ปฐมกษัตริย์ของชาวไทลื้อสิบสองปันนา “พญาเจือง” (1160-1180) ที่ได้รวบรวมกลุ่มเมืองเล็ก เมืองน้อยต่าง ๆ และสถาปนา “หอคำเชียงรุ่ง” ซึ่งเป็นรูปแบบของการรวมศูนย์อำนาจและการปกครองด้วยระบบกษัตริย์โดยใช้นโยบายการยอมรับวัฒนธรรมของชนกลุ่มต่าง ๆ ที่อยู่ร่วมกัน ผสมผสานเอกลักษณ์อันโดดเด่นของตนเอง โดยเฉพาะเรือนหลังคามุงด้วยกระเบื้องดินทรงปีกนกที่เรียกว่า หงส์เหือน หรือ เรือนหงส์ ซึ่งสร้างบ้านได้สูงหลังคาลาดต่ำลงมาราวปีกหงส์เรียงรายกันเป็นระเบียบแบบสถาปัตยกรรมไทลื้อ การแต่งกายของหญิงสาวชาวไทลื้อด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันสดใสสวยงาม การดำเนินวิถีชีวิตด้วยภูมิปัญญาดั้งเดิม วิถีชีวิตที่ยังคงผูกพันมั่นคงในพระพุทธศาสนาและภาษาพูดที่เป็นของตนเอง (ภาพที่ ข 6)

ในปี พ.ศ. 2501 เกิดการปฏิวัติวัฒนธรรมครั้งใหญ่ในประเทศจีนมีการเผาทำลายตำรา ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญา ศาสนา วิชาอาคม พระธรรมคัมภีร์ ตำราทางพระพุทธศาสนาในเขตสิบสองปันนาเป็นจำนวนมากการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนาถูกสั่งห้ามโดยเด็ดขาด พระพุทธศาสนา นิิกายเถรวาทที่เคยรุ่งเรืองในจิงหงต้องหยุดลงและขาดช่วงไปในที่สุด วิถีวัฒนธรรมของชาวไทลื้อถูกเข้มงวดกวดขันการปฏิบัติตนตามวิถีวัฒนธรรมถูกลบล้างลงไปกับการปฏิวัติวัฒนธรรมภายใต้การปกครองของจีน จนกระทั่งเมื่อระบอบคอมมิวนิสต์เริ่มผ่อนคลายความเข้มงวดลง เมื่อยุคสมัยผ่านไป ศาสนา ประเพณีและวิถีวัฒนธรรมของชาวไทลื้อก็กลับฟื้นคืนชีวิตอีกครั้ง ภายหลังการเปิดเสรีด้านการท่องเที่ยวของรัฐบาลจีน หลังจากปิดตายดินแดนแห่งนี้มานานกว่ากึ่งศตวรรษ (เจ้าอาวาสวัดป่าเจ เมืองจิงหง เขตสิบสองปันนา, 16 เมษายน 2552) ถึงแม้การปฏิวัติวัฒนธรรมของลัทธิคอมมิวนิสต์มีส่วนในการทำลายภูมิปัญญา ศาสนา ประเพณีและวัฒนธรรมของชาวไทลื้อบางส่วนไปอย่างน่าเสียดายก็ตาม หากแต่วัฒนธรรมประเพณีของชาวไทลื้อในจิงหงก็ยังคงดำรงอยู่เหนียวแน่นจวบจนถึงทุกวันนี้

ด้วยลักษณะอันโดดเด่นของชาวไทลื้อมีนิสัยใจคอไม่ชอบความรุนแรง รักสงบ เคารพนับถือพ่อแม่ ผู้มีอาวุโส ปู่ย่า ตายาย บรรพบุรุษตามความเชื่อเรื่องผีและแถนหรือเทวดาที่ช่วยดูแลปกปักรักษาตั้งแต่สมาชิกในครัวเรือนจนถึงระดับเมือง ตามความเชื่อในพระพุทธศาสนา ผี และแถน ดังจะเห็นได้จากพิธีกรรมในช่วงฤดูกาลต่าง ๆ ควบคู่ไปกับศิลปะการแสดงของไทลื้อ และกิจกรรมงานบุญงาน ประเพณีตามความเชื่อต่าง ๆ อีกมากมาย (ดังตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4 กิจกรรมงานบุญงาน ประเพณีตามความเชื่อต่าง ๆ ของชุมชนเมืองจันท

เดือน	กิจกรรมงานบุญงาน ประเพณี
เกียง (อ้าย)	ปอยขึ้นพระธาตุ, ขึ้นเรือนใหม่, กินแขก (แต่งงาน), เดือนกรรมเข้ากรรม (อยู่ปริวาสกรรม), ตานข้าวใหม่
สาม	เลี้ยงผีเมือง, ปีใหม่ไคลื้อ
สี่	สืบชาตาทรง, บวชตัว, กินแขก, ขึ้นเรือนใหม่
ห้า	ตานหมี่ข้าวน้อย, ตานกองทรายพันกอง
หก	ปอยสงกรานต์ปีใหม่เดือนหก, ปอยบอกไฟลิววด (ขอฝนพระยาเถน)
เจ็ด	ปอยแรกนา (ปักเสาแรกนาในนา บูชาขวัญข้าว)
แปด	ปอยพระบาท (บูชาชักผ้าร้อยพระพุทธรบาท)
เก้า	ตานเข้าพรรษา, ตานข้าวหยาดน้ำ, ตานธรรม, อุทิศส่วนกุศลไปหาญาติพี่น้องผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้ว
สิบ	ตานหมี่ข้าวผู้เฒ่าผู้แก่
สิบเอ็ด	ปอยตานธรรมมหาปาง
สิบสอง	ปอยออกพรรษา, ตานต้นแปก, (ต้นเกียะ), จิกองโหลบอกไฟดอก

หมายเหตุ. จากการสัมภาษณ์ หนานแก้ว ปู่จารย์วัดป่าเจ (มัลคนายก) เมื่อวันที่ 16 เมษายน 2552

สำหรับวัฒนธรรมของชาวไทลื้อนั้นยังมีประเพณีสำคัญ ๆ ที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดได้แก่

1. ประเพณีปีใหม่ ประเพณีสำคัญที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ 13-15 เมษายน และมีการเล่นสาดน้ำและพิธีรดน้ำคำหัวเหมือนกับชนชาติไทในภูมิภาคนี้จะแตกต่างที่ตรงที่ชาวไทลื้อในเขตสิบสองปันนานิยมเล่นสาดน้ำกันเพียงวันเดียวเท่านั้นคือเฉพาะวันที่ 15 เมษายน ส่วนในวันที่ 13-14 จะออกไปทำบุญตักบาตรและทำความสะอาดบ้านเรือน ชนชาติใดมีความผูกพันกับน้ำลึกซึ่งเป็นพิเศษ ชาวไทรักน้ำ ฝนอมน้ำ และเคารพนับถือน้ำ การที่ชาวไทรดน้ำสาดน้ำก็ถือเป็นการอวยพรเช่นเดียวกัน ในหมู่บ้านของชาวไท ไม่ว่าผู้สูงอายหรือเด็ก ๆ ทั้งชาย และหญิงจะสาดน้ำกัน ผู้คนที่ผ่านไปมาและนักท่องเที่ยวก็ไม่เว้นที่จะได้สัมผัสบรรยากาศเฉลิมฉลองอันเอิกเกริกมโหฬาร ชาวไทลื้อในท้องถิ่นจะเตรียมภาชนะใส่น้ำให้กับผู้ที่มาร่วมงานจะเพลิดเพลินกับการเล่นน้ำอย่างสนุกสนานกัน ดังนั้นการดำรงอยู่ของกลุ่ม

ชนชาติไทลื้อท่ามกลางกระแสวัฒนธรรมของชนชาวจีนในเมืองเชียงรุ่งและเมืองอื่น ๆ จึงแสดงให้เห็นถึงความกลมกลืนที่ผสมผสานกับวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมอย่างลงตัว (ดูภาพที่ ก 7)

2. ขบวนแห่วันสงกรานต์ในวันที่ 14 เมษายนของทุกปี เมืองจื๋องจะจัดให้มีการเฉลิมฉลองเทศกาลสงกรานต์ไทลื้อ โดยจะประกอบไปด้วยขบวนแห่ของชนเผ่าต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในเมืองจื๋องอย่างมีสีสันและยิ่งใหญ่ ชมการแสดงดนตรีพื้นบ้าน การฟ้อน และการร่ายรำที่สวยงามของริ้วขบวนที่จัดขึ้นในแต่ละปีจะมีนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวเพื่อชมขบวนแห่ในวันที่ 14 เมษายนของทุกปีเป็นจำนวนมาก (ดูภาพที่ ก 8)

4.1.3.2 บริบทด้านการเมืองและการปกครอง

เมืองจื๋องหรือเชียงรุ่ง ปัจจุบันถูกแบ่งเขตการปกครองให้กลายเป็นกลุ่มชนที่มีฐานะเป็นพลเมืองชั้นสองของประเทศ ซึ่งถูกรอบงำในหลาย ๆ ด้าน จากอารยธรรมและความเป็นอยู่ตามแบบอย่างของชาวจีน แต่ชาวไทลื้อในเมืองจื๋องก็ยังใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย มีวัฒนธรรมประเพณี และวิถีชีวิต ภาษาพูดหรืออักษรธรรมและสถาปัตยกรรมที่เป็นของตนเองในอดีตเมืองจื๋องเทียบเท่ากับจังหวัดใหญ่ แต่ปัจจุบันนี้เป็นเพียงอำเภอ มีเมืองสังกัด คือ เมืองหลวง เมืองสูง เมืองต่ำ เมืองยาง และเมืองเชียงสา แต่ละเมืองมีเจ้าเมืองปกครองขึ้นตรงต่อเมืองจื๋อง

เมืองจื๋องเป็นอำเภอหนึ่งขึ้นอยู่กับเขตปกครองตนเองของชนชาติไตสิบสองปันนา แห่งมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน แบ่งการปกครองออกเป็น 3 เมืองใหญ่ อันได้แก่เมืองเชียงรุ่งหรือ จื๋องในภาษาจีน เมืองฮา และเมืองลา มีที่ว่าการเขตปกครองอยู่ที่เมืองจื๋องชื่อเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า "Xishuangbanna Dai Autonomous Prefecture" แต่รัฐบาลกลางในปัจจุบันก็ได้เข้ามามีบทบาทในการวางรากฐานเพื่อพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นของเมืองจื๋อง ด้วยการผลักดันผู้นำท้องถิ่นทั้งที่เป็นไทลื้อและชนเผ่าอาข่าตามวาระที่เขตปกครองตนเองชนชาติไตสิบสองปันนา กำหนดโดยมีบทบาทในการกำหนดนโยบายร่วมกับเขตปกครองตนเองเขตอื่น ๆ ในมณฑลยูนนานแทนการปกครองแบบเจ้าเมืองในอดีต ถึงแม้ว่าปัจจุบันเจ้าหม่อมคำลือจะได้รับการรับรองสถานะจากเจ้าเมืองในอดีตเป็นแค่ประธานกรรมการประสานงานเขตปกครองตนเองก็ตามแต่ก็ยังได้รับความเคารพจากชนชาติไทลื้อในสิบสองปันนาด้วยดีตลอดมา (หัวหน้าสำนักงานปกครองเมืองจื๋อง และส่วนงานต่างประเทศ เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 19 เมษายน 2552)

4.1.3.3 บริบทด้านสภาพเศรษฐกิจ

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

สภาพของโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจของเมืองจึงหยังเป็นการผลิตภาคการเกษตรและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นหลัก ประชากรโดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปลูกพืชหลัก คือ ยางพารา กัญชหอมและปลูกชา โดยเฉพาะยางพารานั้นปลูกกันแทบทุกหมู่บ้าน (อ่ายปิง, 19 เมษายน 2552) นอกจากนี้เมืองจึงหยังยังสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวเมืองจึงหยังเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากการเปิดใช้ทางด่วนบนเส้นทาง R3A ซึ่งทำให้การเดินทางของนักท่องเที่ยวสะดวกและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น มีความสำคัญอย่างมากต่อการขยายตัวของโครงสร้างทางเศรษฐกิจของเมืองจึงหยังในปัจจุบัน (การท่องเที่ยวขุนนาน เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 19 เมษายน 2552)

2. การค้าและการลงทุน

จากสถิติการค้าต่างประเทศปี 2550 ที่ผ่านมาของเขตเศรษฐกิจการค้าพิเศษ 3 แห่งของเขตปกครองตนเองสิบสองปันนาพบว่ามีมูลค่าถึง 279 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือมากกว่า 2,000 ล้านหยวน จากปริมาณการค้าต่างประเทศที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องหลายปีที่ผ่านมา รวมทั้งความร่วมมือทางเศรษฐกิจที่สิบสองปันนามีกับต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันเมืองจึงหยังมีการค้า และการลงทุนขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว มีบริษัทที่ทำธุรกรรมกับต่างประเทศถึง 216 บริษัท เพิ่มขึ้นจากปีก่อน 45 บริษัท บริษัทเหล่านี้เป็นกำลังสำคัญที่พัฒนาการค้าต่างประเทศ นอกจากนี้เขตเศรษฐกิจพิเศษ ได้อนุมัติการลงทุนจากนักธุรกิจต่างประเทศอีก 6 รายการ คิดเป็นเพิ่มขึ้นร้อยละ 50 เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงปีที่แล้ว มีปริมาณเม็ดเงินลงทุนตามข้อตกลง 13,740,000 ดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 9.6 เท่าและการใช้เงินทุนต่างประเทศตามความเป็นจริงคาดว่าจะสูงถึง 2,500,000 ดอลลาร์สหรัฐ (หัวหน้าสำนักงานปกครองและส่วนงานต่างประเทศเมืองจึงหยัง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 19 เมษายน 2552)

นอกจากนี้เมืองจึงหยังได้เตรียมพร้อมในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ด้วยการลงทุนก่อสร้างโรงแรมระดับ 3 ดาว (50 แห่ง), โรงแรมระดับ 4 ดาว (4 แห่ง), พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด 16 พื้นที่ โดยจัดให้มีแหล่งท่องเที่ยวระดับดีเด่น (4A) จำนวน 4 แห่ง เตรียมพัฒนามัคคุเทศน์กว่า 1,000 คน, จัดเตรียมสนามบิน 2 แห่ง, ท่าเรือ 1 แห่ง รวมทั้งมีการลงทุนการท่องเที่ยวทางน้ำและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (องค์การการท่องเที่ยวขุนนาน เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 19 เมษายน 2552).

4.1.3.4 บริบทด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร

เมืองจันทบุรีได้รับการพัฒนาให้เป็นเมืองแห่งการท่องเที่ยวและความทันสมัยมีการพัฒนาการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารต่าง ๆ เข้ามามีบทบาทในธุรกิจท่องเที่ยวมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารแบบออนไลน์ โดยเฉพาะหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเข้ามาใช้ควบคุมกำกับกับการเดินทางและรักษาความปลอดภัยตลอดเส้นทาง R3A โดยมีศูนย์บังคับการอยู่ที่เมืองจันทบุรีและขุนหมิง ตลอดเส้นทางจะติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิด ทำให้สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ทุกช่วงระยะบนทางด่วนดังกล่าว

นอกจากนี้ยังใช้เครื่องคอมพิวเตอร์และระบบออนไลน์ในการเก็บค่าโดยสารต่าง ๆ บนทางด่วนตลอดเส้นทางเป็นระยะ ๆ จึงนับได้ว่าสามารถอำนวยความสะดวก รวดเร็วให้กับการเดินทาง อีกทั้งยังช่วยลดอุบัติเหตุและให้ความช่วยเหลือได้อย่างรวดเร็ว หากในกรณีประสบอุบัติเหตุทางรถบนท้องถนน เช่นเดียวกันกับสถานีขนส่งของเมืองจันทบุรีก็นำเอาระบบคอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการรับจองตั๋วรถโดยสารต่าง ๆ ถึงแม้ว่าจะยังไม่สมบูรณ์แบบมากนักแต่ก็สร้างความสะดวก รวดเร็วให้แก่ประชาชนและผู้ให้บริการนิยมได้ระดับหนึ่งเช่นกัน สำหรับอัตราการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของประชาชนในเมืองจันทบุรีจะมากกว่าการใช้โทรศัพท์สาธารณะ เนื่องจากมีราคาค่าบริการต่ำและสะดวกสบายกว่า สำหรับด่านตรวจคนเข้าเมืองด่านสากลเมืองบ่อหานและท่าเรือเมืองจันทบุรีก็นำเอาเทคโนโลยีดังกล่าวมาใช้ จึงทำให้สะดวกและรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบออนไลน์ในการตรวจคนเข้าเมืองของจีนนั้นนับได้ว่ามีมาตรฐานระดับสากลสามารถตรวจสอบ ประวัติการเดินทางของนักท่องเที่ยวได้ภายในไม่กี่นาที

อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่วิเทศสัมพันธ์เข้าเมืองจันทบุรี (เงิน, 14 เมษายน 2552) ได้กล่าวถึงการพัฒนาบุคลากรทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารของเมืองจันทบุรีนั้น มุ่งพัฒนาคนหนุ่มคนสาวที่มุ่งมั่นพัฒนาทักษะทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร มุ่งเน้นการศึกษาเอกภาษาต่างประเทศและทักษะคอมพิวเตอร์เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารด้านธุรกิจการท่องเที่ยวจึงนับเป็นโอกาสของคนหนุ่มคนสาวในเมืองจันทบุรีที่จะได้มีโอกาสพัฒนาตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาอังกฤษทางอินเตอร์เน็ตอาจจะกล่าวได้ว่าเมืองจันทบุรีเป็นเมืองที่มีระดับการใช้เทคโนโลยีทางการสื่อสารเข้ามาปรับใช้ในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ขององค์กรธุรกิจได้เป็นอย่างดี

4.1.3.5 บริบทด้านสิ่งแวดล้อม

เมืองจันทบุรีนับเป็นเมืองแห่งทรัพยากรทางธรรมชาติของป่าไม้ที่สำคัญของเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ตั้งอยู่ในจุดศูนย์กลางที่สามารถเชื่อมต่อจากเมืองขุนหมิงผ่านเมืองจันทบุรีและเมืองลาที่ด่านสากลบ่อหาน ข้ามพรมแดน สปป.ลาว ที่ด่านสากลบ่อเต็น ด้วยเส้นทาง R3A จุดเด่นของเส้นทางในปัจจุบันนี้ คือ ลักษณะเส้นทางเป็นทางด่วนตัดตรงแบ่ง

ออกเป็น 4 เลน อย่างดี เจาะทะลุภูเขาออกไปเป็นช่วง ๆ บางช่วงมีความยาวถึง 2-3 กิโลเมตร ทั้งนี้ก็เพื่อรักษาสีเขียวของธรรมชาติการดำเนินการก่อสร้างเส้นทางดังกล่าวได้รับการพัฒนาพื้นที่ให้สอดคล้องไปกับการรักษาสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นอย่างเหมาะสมจึงจะเห็นได้ว่าระหว่างการเดินทางจะพบกับไร่นา และสวนยางพาราปลูกผสมผสานบริเวณบนภูเขาสูงสลับกันไปสุดลูกหูลูกตา จากนั้นก็จะพบกับ ไร่กล้วยหอมและนาข้าวปลูกสลับกันบนบริเวณพื้นที่ราบตามลำดับลงมาอย่างลงตัว

จากการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่การนิคมอุตสาหกรรม เมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา Xishuang banna kinhong industrial zone development (นิติบัญญัติ, 14 เมษายน 2552) ได้กล่าวถึง การได้รับอนุญาตให้จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมแห่งแรกในสิบสองปันนามีพื้นที่ทั้งสิ้น 11.8 ตร.กม. ใน Gadong Sub-District ของเมืองจิ่งหงทั้งนี้ทางการนิคมอุตสาหกรรมจะต้องดำเนินการให้สอดคล้องไปกับสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นตามที่กฎระเบียบกำหนดและการรักษาสภาพแวดล้อม การอนุรักษ์พื้นที่และวัฒนธรรมดั้งเดิมไว้ ด้วยการส่งเสริมของรัฐที่สนับสนุนให้ชาวบ้านปลูกชาในภูเขาสูงราว 1,000 เมตรจากระดับน้ำทะเล และปลูกยางพาราในพื้นที่ต่ำประมาณ 700 เมตรจากระดับน้ำทะเลลงมา ส่วนกล้วยหอมและข้าวปลูกในที่ราบลุ่ม สามพื้นที่นี้เป็นลักษณะของการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีเยี่ยมของเมืองจิ่งหงสามารถสร้างรายได้และแก้ไขปัญหาความยากจนให้แก่เกษตรกร

นอกจากนี้การเกษตรในที่ราบจะทำนา ปลูกผัก ถั่ว ปลูกกล้วย และข้าวโพด พิเศษสำหรับชนเผ่าเข้าปลูกต้นไม้ทำยาสมุนไพร ส่วนหนึ่งมาจากสภาพอากาศที่ไม่หนาวรุนแรงเหมือนมณฑลอื่น ๆ และมีการรักษาสีเขียวควบคู่ไปกับการพัฒนาอย่างสมบูรณ์ ชนเผ่าอยู่บนดอยสูง ปัจจุบันรัฐบาลท้องถิ่น มีนโยบายนำชนเผ่าลงมาจากที่สูง ห้ามเผาป่า เพื่อรักษาป่าไว้โดยจัดสรรที่ทำกินและส่งเสริมให้ปลูกยางพาราเนื่องจากยางพารา ยังคงมีความต้องการสูงเพราะเกี่ยวข้องกับการผลิตภัณฑ์ที่กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่ก็จะไม่ปลูกเพิ่มเพราะยางพาราเป็นพืชเชิงเดี่ยวหากปลูกมากเกินไปจะเกิดการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ คือ อากาศจะร้อนขึ้นส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศน์ในอนาคตได้ ดังนั้นเมืองจิ่งหงจึงเป็นเมืองที่มีระบบการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดี ถึงขยะของเมืองก็มีการณรงค์ให้ประชาชนได้แยกขยะก่อนทิ้งทุกครั้ง

4.1.3.6 บริบทด้านการตลาดการท่องเที่ยว

การส่งเสริมตลาดการท่องเที่ยวของเมืองจิ่งหงนั้นได้ดำเนินการร่วมกับเขตสิบสองปันนาในการศึกษาแนวทางพัฒนาการตลาดด้านการท่องเที่ยวที่เข้าร่วมกับจังหวัดเชียงรายประเทศไทยเพื่อสร้างความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวร่วมกันไทย – จีนในการทำการตลาดร่วมกันด้วยการสำรวจเส้นทางเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวและวัฒนธรรมต่าง ๆ จัดทำ Road Show ร่วมกันทั้งกลุ่มประเทศในนามกลุ่ม GMS (วัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำโขง) ในประเทศกลุ่มเป้าหมายท่องเที่ยวจัดกิจกรรมเปิดตัวหรือประชาสัมพันธ์

การท่องเที่ยว และทำกิจกรรมการตลาดร่วมกันของกลุ่มผู้ประกอบการท่องเที่ยวในประเทศต่าง ๆ ในลักษณะของกลุ่มค้า (สมาคมท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย, 11 เมษายน 2552)

จากการสัมภาษณ์รองผู้ว่าเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา (Chong, 6 เมษายน 2552) ได้กล่าวว่าปัจจุบันเขตสิบสองปันนามีสถานะเป็นเมืองสำคัญของมณฑลยูนนานและประเทศจีน เนื่องจากการก่อสร้างเส้นทาง R3A จากคุนหมิงผ่านเขตสิบสองปันนาไปยังสปป.ลาวและประเทศไทยโดยมีสิบสองปันนาเป็นประตูสู่ประเทศอื่นในกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงรวมทั้งยังสามารถติดต่อกับประเทศในกลุ่มดังกล่าวทางเรือโดยใช้เส้นทางแม่น้ำโขงได้อีกเส้นทางหนึ่ง ตลอดจนการมีสนามบินพาณิชย์ที่พร้อมบริการ 1 แห่ง และกำลังขยายก่อสร้างเพิ่มเติมอีก นอกจากนี้ยังได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่า “เป็นเมืองท่องเที่ยวที่ดีที่สุด พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพเพื่อให้คนมาเที่ยวมากที่สุดรวมถึงการเป็นเมืองท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไทลื้อ และเป็นเมืองแห่งการพักผ่อนที่มีอากาศดีและน่าอยู่” เป็นเมืองหลบหนาวของคนจีนทางตอนบนในอนาคต เนื่องจากการเดินทางโดยถนน R3A ได้เปิดใช้แล้วสิบสองปันนาทำการตลาดการท่องเที่ยวโดยเปิดรับนักท่องเที่ยวจากเอเชียมากขึ้นพร้อมทั้งขอความคิดเห็นและการร่วมมือจากไทยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวสิบสองปันนาให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นภายใต้แนวทาง “เส้นทางมิตรภาพ” โดยการใช้ “การท่องเที่ยว” เป็นสื่อกลางในการสร้างมิตรภาพ และความร่วมมือทางธุรกิจตั้งจุดมุ่งหมายในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยจะเน้นพัฒนาแบบองค์รวมคือพัฒนาทั้งบริษัททัวร์ ไกด์ พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ร้านอาหาร และอื่น ๆ เพื่อเป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีคุณภาพอย่างสมบูรณ์

แต่อย่างไรก็ตามจากแนวทางการดำเนินงานทางด้านการตลาดดังกล่าวยังอยู่ในช่วงระหว่างของการศึกษาความเป็นไปได้เท่านั้นยังไม่มีกำหนดนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ด้านความร่วมมือทางการท่องเที่ยวของเขตสิบสองปันนาและจังหวัดเชียงรายแต่อย่างใดรูปแบบการดำเนินการตลาดของผู้ประกอบการของเมืองจิ่งหงในปัจจุบัน ยังคงเป็นลักษณะที่ต่างคนต่างทำมากกว่าการรวมตัวกันเป็นกลุ่มเนื่องจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่นที่มีขนาดเล็ก ส่วนผู้ประกอบการรายใหญ่จะเป็นนักลงทุนชาวจีนที่มาจากเมืองคุนหมิงหรือจากต่างมณฑลเสียมากกว่า นอกจากนี้ยังพบว่าการพัฒนาความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวของเขตสิบสองปันนากับแขวงหลวงน้ำทาที่ยังไม่มีการดำเนินการใด ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะการเดินทางผ่านไปยังเมืองหลวงพระบางของนักท่องเที่ยวชาวจีนจากเมืองจิ่งหงหรือเมืองคุนหมิงเสียมากกว่า

4.1.3.7 บริบทด้านการท่องเที่ยว

1. นโยบายการท่องเที่ยว

นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว 4 ชาติลุ่มแม่น้ำโขงตอนบน (ไทย พม่า ลาว จีน หรือสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจ) ในปี ค.ศ. 2007 ของรัฐบาลท้องถิ่นเขตสิบสองปันนาได้ทำแผนเสนอต่อรัฐบาลกลางได้แก่ นโยบายการส่งเสริมให้คนจีนเดินทางท่องเที่ยว 4 ประเทศโดยมีจุดเริ่มต้นจากเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา ผ่าน สปป.ลาว ตามเส้นทาง R3A เข้าสู่ประเทศไทย แล้วเดินทางย้อนกลับเข้าพม่า ผ่านเส้นทาง R3B กลับ จีนทางเมืองลา ประเทศไทย-ด้าล้อโดยใช้บัตรผ่านแดน หรือบอร์ดอร์พาส โดยไม่ต้องใช้พาสต์ปอร์ต-วีซ่าใด ๆ ซึ่งอยู่ระหว่างการพิจารณาของรัฐบาลไทย (หัวหน้าสำนักงานองค์การท่องเที่ยวเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา เมืองจิ่งหงเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 18 เมษายน 2552) ทั้งนี้จากผลของการมุ่งมั่นพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง เขตสิบสองปันนาซึ่งเป็นเมืองชายแดนด้านตะวันตกของจีน มีการคมนาคมสะดวกทุกเส้นทาง ทั้งทางบก R3A ที่เปิดให้บริการแล้วทางน้ำผ่านแม่น้ำโขงไปถึง อ.เชียงแสน จ.เชียงราย และทางอากาศอันเป็นไปตามนโยบายเชื่อมโยงจีนกับอาเซียนก่อให้เกิดผลดีต่อเศรษฐกิจของเมืองจิ่งหงเพิ่มสูงขึ้น โดยส่งผลให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นจากเดิมกว่า 20,000 คน ในปี พ.ศ. 2551

ทั้งนี้จากโครงการหลักของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวสิบสองปันนา รัฐบาลกลางได้วางระบบที่สำคัญทางเศรษฐกิจ สร้างถนนหนทางเชื่อมโยงเหนือได้เพื่อให้เมืองจิ่งหงเป็นเมืองท่องเที่ยว ทั้งจากด่านพรมแดนเมืองแม่สายสามารถเดินทางโดยรถยนต์ผ่านพม่าเข้าจิ่งหง และต่อไปยังคุนหมิง หรือแยกขวาไป สปป.ลาว ทะลุออกไปยังเวียดนาม นอกจากถนนแล้วจีนยังได้สร้างท่าเรือที่จิ่งหง พัฒนาแม่น้ำโขงให้เป็นเส้นทางสัญจรทางน้ำ ส่งผลทำให้การเดินทางสะดวกสบาย รวดเร็วสามารถเดินทางไปได้ทั้งทางอากาศ ทางรถยนต์ และทางเรือ ทางด้านแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ่ง จิน ได้สร้างถนนเข้าไปยังสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญทุกแห่ง สร้างกระเช้าข้ามแม่น้ำโขงให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวใหม่ สำหรับบริการนักท่องเที่ยวชาวจีน และชาวต่างชาติ ก่อสร้างและพัฒนาธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวก่อสร้างวัดหลวงไคลื้อ ตลาดบ้านคำเมืองใหม่ และโครงการพัฒนาแม่น้ำโขงเพื่อการท่องเที่ยวทั้งนี้จุดเด่นที่สำคัญสำหรับนักท่องเที่ยว คือ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

นอกจากนี้จากผลการประชุมกรอบความร่วมมือระหว่างจังหวัดภาคเหนือตอนบนของไทยกับมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ด้านการท่องเที่ยวและคมนาคมได้บรรลุข้อตกลงร่วมกัน (สมเกียรติ ชื่นธีระวงศ์, 9 เมษายน 2552) ดังนี้

1) ขยายความร่วมมือในการให้ Visa on arrival แก่นักท่องเที่ยวไทย-จีนเพื่ออำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว โดยเมื่อเส้นทางคมนาคมถนนสาย R3A และ R3B ที่ผ่านพม่าและสปป.ลาวเปิดใช้อย่างเป็นทางการก็จะทำให้มีปริมาณของนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น

2) ฝ่ายจีนเสนอให้ตั้งกลุ่มทำงานเฉพาะกิจด้านท่องเที่ยวภายใต้คณะทำงาน ฯ โดยให้ สำนักงานการท่องเที่ยวของมณฑลยูนนาน และสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ภาคเหนือร่วมมือกันทำงานส่งเสริมการท่องเที่ยวระหว่างยูนนานและกลุ่มจังหวัดล้านนา ประชาสัมพันธ์เพื่อแนะนำการท่องเที่ยวทั้งในจีน และไทย และร่วมกันจัด Package tour ส่งเสริมการท่องเที่ยวทั้งทางน้ำในแม่น้ำโขง และทางบก

จากนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวดังกล่าวส่วนใหญ่จะเป็นภาครัฐของทางฝ่ายจีน ร่วมกับการท่องเที่ยวมณฑลยูนนานที่พยายามขับเคลื่อนร่วมกันกับการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงรายและการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคเหนือ จังหวัดเชียงใหม่เท่านั้นจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่เกิดความร่วมมือเป็นรูปธรรมแต่อย่างใด จึงส่งผลทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวชาวจีนในมณฑลยูนนานที่ต้องการเดินทางมาเยี่ยมญาติหรือท่องเที่ยวในประเทศไทยจึงไม่ขยายตัวเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากการใช้บัตรผ่านแดน หรือบอร์เดอร์พาสโดยไม่ต้องใช้พาสต์ปอร์ต-วีซ่าใด ๆ ของนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีความประสงค์เดินทางมาประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการพิจารณาของรัฐบาลไทยว่าจะสามารถผลักดันให้เกิดเป็นรูปธรรมได้หรือไม่อย่างไร (หน่วยตรวจคนเข้าเมืองบ่อหาน เมืองลาเซตสิบสองปันนา, 18 เมษายน 2552)

2. แหล่งท่องเที่ยว

เมืองจิ่งหงเริ่มได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวสูงขึ้น เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวทางสังคมและวัฒนธรรมที่โดดเด่น มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ภายหลังจากรัฐบาลจีนเริ่มผ่อนปรนให้ผู้คนได้ดำเนินชีวิตตามวิถีวัฒนธรรมของตนมากขึ้นสามารถประกอบกิจกรรมทางศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิม อนุญาตให้ผู้คนมีที่ดินทำกินเป็นของตัวเองสามารถดำเนินธุรกิจและเดินทางไปมาค้าขายกันได้ เนื่องจากมีพรมแดนเชื่อมติดกับสปป.ลาว เมียนมาร์และอยู่ใกล้กับประเทศไทยจึงทำให้เมืองจิ่งหงกลายเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของจีนตอนใต้ในปัจจุบัน (ดังตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ ของเมืองจิ้งหวง

ลำดับ	แหล่งท่องเที่ยว	สถานที่ท่องเที่ยว
1	ทางธรรมชาติ	สวนป่าคงคิย
2	ทางวัฒนธรรม	วัดป่าเจ, วัดมหาธาฐานสุทธาวาส, ก้นหล่นป่า, โข้วพาราณสี
3	ทางการเกษตร	ไร่ชา, สวนกล้วย
4	มนุษย์สร้างขึ้นมาให้ เป็นแหล่งท่องเที่ยว	สวนม่านทิง, วัดหลวงไทลื้อ, ถนนคนเดินเมืองจิ้งหวง

3. สถานการณ์การท่องเที่ยว

ภายหลังจากเส้นทาง R3A สร้างเสร็จและเปิดใช้อย่างเป็นทางการโดยเฉพาะเส้นทางด่วนจากคุนหมิงมายังเมืองจิ้งหวง สามารถใช้เวลาในการเดินทางแค่ 5 ชั่วโมงจากเดิม 10 ชั่วโมง จึงส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเมืองจิ้งหวงเพิ่มมากขึ้นสิ่งดึงดูดใจที่สำคัญของนักท่องเที่ยวคือ แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ และวัฒนธรรมไทลื้อ “คนจีนต้องการมาดูว่าคนไทลื้อใส่ผ้าถุงอย่างไร มาดูวัฒนธรรมชาวไทลื้อ ซึ่งมีแห่งเดียวในประเทศจีน” ส่วนนักท่องเที่ยวไทยเริ่มเข้ามาท่องเที่ยวสิบสองปันนา เมื่อประมาณ ปี พ.ศ. 2547 และก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่อย่างไรก็ตามนักท่องเที่ยวหลักของเมืองจิ้งหวงยังเป็นชาวจีนคิดสัดส่วนประมาณร้อยละ 80 นอกจากนั้นเป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติโดยมีสัดส่วนคนไทยประมาณ ร้อยละ 20 (สิงห์คำ, 10 เมษายน 2552)

การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองจิ้งหวงในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเกิดการขยายตัวทั้งในทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว สังเกตจากราคาที่ดินที่เพิ่มสูงขึ้น และธุรกิจโรงแรมกำลังเติบโต ขณะนี้มีโรงแรม 50-60 แห่งกำลังดำเนินการก่อสร้างและสร้างเพิ่มขึ้นใหม่เรื่อยๆเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มีอัตราเพิ่มสูงขึ้น ดังจะเห็นได้จากในปี พ.ศ. 2550 ที่ผ่านมา เมืองจิ้งหวงมีนักท่องเที่ยวสูงถึง 1 ล้านกว่าคน มีเม็ดเงินสะพัดมากกว่า 3,400 ล้านหยวน หรือประมาณ 15,640 ล้านบาท (อัตราแลกเปลี่ยน 4.6 บาท/1 หยวน) (หัวหน้างานองค์การท่องเที่ยวเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา เมืองจิ้งหวงเขต สิบสองปันนา มณฑลยูนนาน, 18 เมษายน 2552) โดยที่เมืองจิ้งหวง เขตสิบสองปันนา ได้เตรียมความพร้อมในการจัดการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวด้วยการก่อสร้างโรงแรมขนาดกลางและใหญ่ การท่องเที่ยวทางน้ำ กิจกรรมการท่องเที่ยวอื่นๆและเชิงวัฒนธรรมที่หลากหลาย นอกจากนี้ในแต่ละปีเมืองจิ้งหวง ยังได้จัดขบวนพาเหรดแสดงวัฒนธรรมชนชาติประชาชน 4,500 คน จาก กว่า 10 ชนชาติ

แต่งชุดสีสดใสใส่ร้องเพลง และเดินร่าเพื่อฉลองวันสงกรานต์สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและต่างประเทศให้เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองจันทน์เพิ่มมากขึ้น

4.1.3.8 สรุปบริบทด้านต่าง ๆ ของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์

จากผลการศึกษา พบว่าภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการเมื่อต้นปี พ.ศ. 2551 ที่ผ่านมามีผลทำให้ทั้ง 3 เมืองมีการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยว การลงทุนและพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากการเดินทางสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจอยู่มากมาย ทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวและพักผ่อนยังแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ บนเส้นทางดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้น

ด้วยลักษณะทางด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายชาติพันธุ์ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ผูกพันกับธรรมชาติมีการยอมรับวัฒนธรรมของชนกลุ่มต่าง ๆ ที่อยู่ร่วมกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน ซึ่งเปรียบเสมือนบ้านพี่เมืองน้องที่มีประเพณี วัฒนธรรมและความเชื่อที่ใกล้เคียงกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเพณีสงกรานต์ที่จัดขึ้นพร้อมกันช่วง วันที่ 13-15 ของทุกปี ถึงแม้ว่าลักษณะการเมืองและการปกครองจะแตกต่างกัน โดยประเทศไทยปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบการปกครองออกเป็นจังหวัดและการปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาวมีระบบการเมืองและการปกครองโดยระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์โดยพรรคการเมืองเดียว คือพรรคประชาชนปฏิวัติลาว (The Lao People Revolutionary Party : PRD) เป็นผู้ขึ้นขึ้นตรงต่อส่วนกลาง สำหรับเมืองจันทน์นั้นขึ้นอยู่กับ เขตปกครองตนเองของชาติไตสิบสองปันนา แห่งมณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีนปกครองด้วยระบอบสังคมนิยม อยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลกลางแต่มีอำนาจปกครองที่เป็นอิสระ แต่อย่างไรก็ตามทั้ง 3 ประเทศ ก็ให้การสนับสนุนนโยบายการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวร่วมกันจนนำไปสู่โครงการพัฒนาเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ในที่สุด

นอกจากนี้ยังพบว่าสภาพทางด้านเศรษฐกิจของเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจันทน์มีลักษณะ โครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกันเป็นการผลิตภาคการเกษตรเป็นหลักประชากรโดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม รองลงมาเป็นการค้าและการบริการด้านการท่องเที่ยวมีปริมาณการค้าและการลงทุนขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ในขณะที่บริบทการตลาดด้านการท่องเที่ยวมีลักษณะของแนวคิดการทำการตลาดร่วมกัน โดยเฉพาะแนวทางพัฒนาการตลาดด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงรายร่วมกับเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน และ สปป.ลาว เพื่อส่งเสริมและพัฒนาการตลาดร่วมกันแต่อย่างไรก็ตามความร่วมมือกันดังกล่าวทั้งฝ่ายไทย จีน และ สปป.ลาว ในปัจจุบันยังไม่เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมมากเท่าใดนักยังคงเป็นลักษณะต่างคนต่างทำยังไม่มีมีการสร้างเครือข่ายเพื่อพัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวแต่อย่างใด

ส่วนบริบทด้านเทคโนโลยีการสื่อสารมีลักษณะที่แตกต่างเนื่องจากการนำเอาเทคโนโลยีการสื่อสารแบบออนไลน์มาปรับใช้ของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังคงมีอยู่น้อย ในขณะที่อัตราการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่กลับได้รับความนิยมเป็นอย่างมากมีการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูลและประวัตินักท่องเที่ยว บุคลากรทางด้านการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารต่าง ๆ มีทักษะในการใช้งานเป็นอย่างดีสำหรับบริบททางด้านสิ่งแวดล้อมโดยภาพรวมมีลักษณะที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐและสภาพแวดล้อมของแต่ละพื้นที่

4.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เป็นอย่างไร

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่เมืองคัมพรประกอบการท่องเที่ยวที่สำคัญอยู่ 6 ประการได้แก่ (1) สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (3) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (4) การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (5) ที่พักแรมในแหล่งท่องเที่ยว และ (6) กิจกรรมทางการท่องเที่ยวเป็นปัจจัยสำคัญที่แสดงถึงศักยภาพและความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวนั้น ๆ การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสต์เฮาส์ และ รีสอร์ท ธุรกิจนำเที่ยวคือบริษัททัวร์ ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร ธุรกิจบริการขนส่งและธุรกิจร้านขายของที่ระลึก รวมทั้งนักท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างชาติที่เดินทางเข้ามาพักผ่อนและท่องเที่ยวบนพื้นที่ที่ศึกษาได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะโดยผู้วิจัยได้แบ่งรายงานผลการศึกษาที่ได้ตามพื้นที่ที่ศึกษามีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

4.2.1.1 ลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสต์เฮาส์ และรีสอร์ท จำนวน 9 ราย ธุรกิจนำเที่ยว คือบริษัททัวร์ จำนวน 8 ราย ธุรกิจร้านอาหาร หรือภัตตาคาร จำนวน 7 ราย ธุรกิจบริการขนส่ง จำนวน 3 ราย และธุรกิจร้านขายของที่ระลึกจำนวน 3 ราย รวมทั้งสิ้น 30 รายโดยมีผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 4.6 ร้อยละลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทกิจการ
ของเมืองเชียงใหม่

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		นันทิเยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
สถานะภาพการเป็นเจ้าของ										
ผู้จัดการ	3	33.33	5	62.50	3	42.86	0	000.00	0	000.00
เจ้าของ	6	66.67	3	37.50	4	57.14	3	100.00	3	100.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
เพศ										
ชาย	6	66.67	4	50.00	3	42.86	3	100.00	3	100.00
หญิง	3	33.33	4	50.00	4	57.14	0	000.00	0	000.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
อายุเฉลี่ย										
21-30 ปี	1	11.11	1	12.50	0	0	1	33.33	1	33.33
31-40 ปี	3	33.33	4	50.00	1	14.29	2	66.67	1	33.33
41-50 ปี	5	55.56	2	25.50	2	28.57	0	00.00	1	33.34
51-60 ปี	0	00.00	1	12.50	4	57.14	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระดับการศึกษา										
ประถมศึกษา	0	00.00	0	00.00	0	00.00	1	33.33	0	00.00
มัธยมศึกษาตอนต้น	1	11.11	0	00.00	1	14.29	0	00.00	0	00.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	3	33.34	4	50.00	1	14.29	2	66.67	2	66.67
ปริญญาตรี	4	44.44	4	50.00	4	57.14	0	00.00	1	33.33
สูงกว่าปริญญาตรี	1	11.11	0	00.00	1	14.28	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		น้ำเที่ยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
อาชีพปัจจุบัน										
รับราชการหรือ รัฐวิสาหกิจ	3	33.34	2	25.50	0	00.00	2	66.67	0	00.00
เกษตรกรรม	0	00.00	0	00.00	0	00.00	0	00.00	2	66.67
ลูกจ้างบริษัท	1	11.11	1	12.50	1	14.29	0	00.00	0	00.00
ค้าขาย	1	11.11	0	00.00	5	71.42	1	33.33	0	00.00
ธุรกิจส่วนตัว	4	44.44	4	50.00	1	14.29	0	00.00	1	33.33
อื่น ๆ	0	00.00	1	12.50	0	00.00	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระยะเวลาการทำงาน										
1-2 ปี	0	00.00	2	25.50	0	00.00	1	33.33	0	00.00
3-5 ปี	3	33.33	5	62.50	1	14.29	0	00.00	1	33.33
6-10 ปี	5	55.56	1	12.50	3	42.85	2	66.67	2	66.67
11-15 ปี	1	11.11	0	00.00	2	28.57	0	00.00	0	00.00
มากกว่า 15 ปี ขึ้นไป	0	00.00	0	00.00	1	14.29	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระยะเวลาดำเนินกิจการ										
ต่ำกว่า 3 ปี	1	11.11	2	25.50	0	00.00	1	33.33	1	33.33
4-9 ปี	2	22.22	5	62.50	1	14.29	2	66.67	1	33.34
10-15 ปี	3	33.33	1	12.50	5	71.42	0	00.00	1	33.33
16-20 ปี	3	33.34	0	00.00	1	14.29	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
จำนวนพนักงาน										
ต่ำกว่า 5 คน	3	33.33	3	37.50	3	42.86	3	100.00	3	100.00
6 -20 คน	6	66.67	5	62.50	4	57.14	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00

ตารางที่ 4.6 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		น้ำเที่ยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
คนในท้องถิ่น										
ใช่	4	44.44	3	37.50	5	71.42	1	33.33	2	66.67
ไม่ใช่	5	55.56	5	62.50	2	28.58	2	66.67	1	33.33
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
อพยพเข้ามาในพื้นที่										
ต่ำกว่า 3 ปี	0	00.00	1	12.50	2	28.58	0	00.00	1	33.33
4 – 9 ปี	3	33.34	3	37.50	0	00.00	2	66.67	0	00.00
10 – 15 ปี	2	22.22	1	12.50	0	00.00	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00

จากในตารางที่ 4.6 ลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสต์เฮาส์ และรีสอร์ทโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 66.67 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 41-50 ปี หรือ ร้อยละ 55.56 การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีและมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 44.44 และ 33.34 ตามลำดับ อาชีพปัจจุบันคือธุรกิจส่วนตัวหรือ ร้อยละ 44.44 ระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 6-10 ปี หรือ ร้อยละ 55.56 เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง 10-20 ปี รวม ร้อยละ 66.67 มีจำนวนพนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-20 คน หรือร้อยละ 66.67 โดยมีสัดส่วนของผู้ประกอบการที่อพยพเข้ามาดำเนินการในพื้นที่สูงกว่าผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น หรือ ร้อยละ 55.56

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว คือบริษัททัวร์ พบว่าเป็นเพศชาย และหญิงในสัดส่วนที่เท่ากัน หรือร้อยละ 50.00 มีสถานะเป็นผู้จัดการ หรือร้อยละ 62.50 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 31-40 ปี หรือ ร้อยละ 50.00 การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีและมัธยมศึกษาตอนปลายคิดเป็นสัดส่วนที่เท่ากันคือ ร้อยละ 50.00 อาชีพปัจจุบันคือธุรกิจส่วนตัว หรือร้อยละ 50.00 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 3-5 ปี เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง 4-9 ปี มีจำนวนพนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-20 คน และเป็นผู้ประกอบการที่อพยพเข้ามาดำเนินการในพื้นที่หรือร้อยละ 62.50

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีสถานะเป็นผู้จัดการ อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 51-60 ปี การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือร้อยละ

57.14 อาชีพปัจจุบันคือธุรกิจค้าขาย หรือ ร้อยละ 71.42 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 6-10 ปี หรือ ร้อยละ 42.85 เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง 10-15 ปี หรือ ร้อยละ 71.42 มีจำนวนพนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-20 คน หรือร้อยละ 57.14 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น หรือ ร้อยละ 71.42

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจบริการขนส่ง โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 100.00 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 31-40 ปี การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีพปัจจุบันคือรับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 6-10 ปี เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง 4-9 ปี หรือร้อยละ 66.67 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน หรือ ร้อยละ 100.00 และเป็นผู้ประกอบการที่อพยพเข้ามาดำเนินการในพื้นที่ หรือร้อยละ 66.67

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจร้านค้าของที่ระลึก พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือ ร้อยละ 100.00 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-50 ปี หรือ ร้อยละ 33.33 และ 33.34 ตามลำดับ การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีพปัจจุบันคือ เกษตรกรรมมีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 6-10 ปี หรือร้อยละ 66.67 เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง ต่ำกว่า 3-15 ปี หรือ ร้อยละ 33.33 และ 33.34 ตามลำดับ มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน หรือ ร้อยละ 100.00 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น หรือ ร้อยละ 66.67

จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ (พิชัย อินโน, 6 เมษายน 2552) พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวที่นำนักท่องเที่ยวเข้า-ออก ชายแดนไทย-ลาว-จีน ในเมืองเชียงของมีอยู่ 4 ราย คือ บริษัทเอกลักษณ์ทัวร์ บริษัทน้ำโขงทราเวล บริษัทแอนทัวร์ และบริษัทไทย-ลาว ทราเวล และยังมีอีกหลายรายที่เปิดให้บริการนำเที่ยวที่เป็นลูกข่ายของบริษัทใหญ่อื่นๆ ทั้งที่เชียงราย เชียงใหม่ และกรุงเทพฯ นอกจากนี้จาก นับตั้งแต่เปิดด่านในปี พ.ศ. 2532 เกิดการหลั่งไหลของผู้ประกอบการจากต่างถิ่น อพยพเข้ามาเปิดดำเนินการธุรกิจท่องเที่ยวในเชียงของเพิ่มมากขึ้น ส่วนใหญ่จะเป็นกิจการที่พักแรม ร้านอาหาร ธุรกิจบริการต่าง ๆ กลุ่มคนต่างถิ่นเหล่านี้ ได้แก่ ชาวต่างชาติที่มีภรรยาเป็นคนไทย ดังนั้นจึงทำให้สัดส่วนของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นของเมืองเชียงของและผู้ที่อยู่อพยพเข้ามาดำเนินการในพื้นที่คิดเป็นสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.7 ร้อยละลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติเมืองเชียงใหม่

ลักษณะทั่วไป	ชาวไทย		ชาวต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สัญชาติ					
ไทย	42.00	42.00	0	00.00	42.00
อังกฤษ	00.00	00.00	12	12.00	12.00
เยอรมัน	00.00	00.00	9	9.00	9.00
ออสเตรเลีย	00.00	00.00	6	6.00	6.00
ฝรั่งเศส	00.00	00.00	6	6.00	6.00
แคนาดา	00.00	00.00	5	5.00	5.00
อเมริกา	00.00	00.00	4	4.00	4.00
ญี่ปุ่น	00.00	00.00	4	4.00	4.00
เกาหลี	00.00	00.00	3	3.00	3.00
จีน	00.00	00.00	3	3.00	3.00
ไต้หวัน	00.00	00.00	2	2.00	2.00
สิงคโปร์	00.00	00.00	2	2.00	2.00
ลาว	00.00	00.00	2	2.00	2.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
เพศ					
ชาย	18	18.00	39	39.00	57.00
หญิง	24	24.00	19	19.00	43.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
อายุเฉลี่ย					
ต่ำกว่า 20 ปี	8	8.00	2	2.00	10.00
21 – 30 ปี	12	12.00	28	28.00	40.00
31 - 40 ปี	16	16.00	21	21.00	37.00
41 - 50 ปี	4	4.00	5	5.00	9.00
51 - 60 ปี	2	2.00	2	2.00	4.00
รวม	42	42.00	58	40.00	100.00

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ชาวไทย		ชาวต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
	(คน)		(คน)		
การศึกษา					
ประถมศึกษา	0	00.00	2	2.00	2.00
มัธยมศึกษาตอนต้น	8	8.00	4	4.00	12.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	11	11.00	28	28.00	39.00
ปริญญาตรี	20	20.00	23	23.00	43.00
สูงกว่าปริญญาตรี	3	3.00	1	1.00	4.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน					
ต่ำกว่า 20,000 บาท	17	17.00	2	2.00	19.00
20,001 - 30,000 บาท	21	21.00	2	2.00	23.00
30,001 - 50,000 บาท	3	3.00	5	5.00	8.00
50,001 - 100,000 บาท	1	1.00	4	4.00	5.00
100,001 - 200,000 บาท	0	00.00	34	34.00	34.00
มากกว่า 200,000 บาทขึ้นไป	0	00.00	11	11.00	11.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00

4.2.1.2 ลักษณะทั่วไปและการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และพักผ่อนในเมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย รวมทั้งสิ้น 100 ราย โดยมีผลการศึกษาดังนี้

จากในตารางที่ 4.7 ลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติเมืองเชียงของพบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง หรือร้อยละ 58.00 และ 42.00 โดยมีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ถือสัญชาติอังกฤษมากที่สุด หรือร้อยละ 12.00 รองลงมาได้แก่ เยอรมัน หรือร้อยละ 9.00 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-40 ปีรวมร้อยละ 77.00 การศึกษาระดับปริญญาตรีและมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 43.00 และ 39.00 ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวไทย ร้อยละ 21.00 มี

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ช่วงระหว่าง 20,001-30,000 บาท ส่วนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเป็นสัดส่วนที่สูงกว่า อยู่ช่วงระหว่าง 100,001-200,000 บาท หรือ ร้อยละ 34.00

ตารางที่ 4.8 สรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติเมืองเชียงใหม่

การเดินทาง	ความคิดเห็นต่อ การเดินทาง	นักท่องเที่ยวชาว ไทย		นักท่องเที่ยว ต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
		คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ	
1. ความถี่ของการเดินทาง	ครั้งแรก	18	18.00	31	31.00	49.00
2. ช่วงเวลาการเดินทาง	มีนาคม-เมษายน	26	26.00	24	24.00	50.00
3. ระยะเวลาในการเดินทาง						
ท่องเที่ยว	1 สัปดาห์ขึ้นไป	2	2.00	42	42.00	44.00
4. สถานที่ท่องเที่ยวที่ให้ความ สนใจ	พรมแดน แม่น้ำโขง	11	11.00	17	17.00	28.00
5. ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย / วัน	ต่ำกว่า 50 us\$	39	39.00	21	21.00	60.00
6. ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ในการ เดินทางท่องเที่ยว	ค่าเดินทาง	16	16.00	19	19.00	35.00
7. ปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจ เดินทางมาท่องเที่ยว	เดินทางต่อไป สปป.ลาว	9	9.00	21	21.00	30.00
8. กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ ความสนใจ	การพักผ่อน	10	10.00	26	26.00	36.00
9. ลักษณะของการเดินทางมา ท่องเที่ยว	เดินทางด้วยตนเอง	7	7.00	25	25.00	32.00
10. สิ่งจูงใจให้เดินทางมา ท่องเที่ยว	ประชาสัมพันธ์ ทางอินเทอร์เน็ต	14	14.00	22	22.00	36.00
11. ที่พักขณะเดินทางท่องเที่ยว	เกสต์เฮ้าท์	14	14.00	48	48.00	62.00
12. สิ่งประทับใจ	ความสวยงามของ สถานที่ท่องเที่ยว	12	12.00	17	17.00	29.00
13. สิ่งที่ไม่ประทับใจ	-พาหนะเดินทาง	12	12.00	29	29.00	41.00
	-สถานีขนส่ง	10	10.00	19	19.00	29.00
14. สิ่งที่ต้องการได้รับการ ปรับปรุงอย่างเร่งด่วน	-สถานีขนส่ง	10	10.00	19	19.00	29.00
	-พาหนะเดินทาง	13	13.00	12	12.00	25.00

อย่างไรก็ตามจากสรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติเมืองเชียงใหม่ ในตารางที่ 4.8 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก) พบว่า โดยส่วนใหญ่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก หรือร้อยละ 49.00 ช่วง เดือนมีนาคม-เมษายน หรือร้อยละ 50.00 ระยะเวลาการเดินทางท่องเที่ยว 1 สัปดาห์ขึ้นไปหรือร้อยละ 44.00 สถานที่ท่องเที่ยวที่ให้ความสนใจคือ พระเมรุมาศเมืองเชียงใหม่ หรือร้อยละ 28.00 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อวันต่ำกว่า 50 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ 1,750 บาท เป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ร้อยละ 35.00 ปัจจัยสำคัญที่ตัดสินใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว คือเดินทางต่อไปยัง สปป.ลาว หรือร้อยละ 30.00 กิจกรรมที่ให้ความสนใจได้แก่ การพักผ่อน ร้อยละ 36.00 เดินทางมาท่องเที่ยวด้วยตนเอง หรือร้อยละ 32.00 โดยอาศัยการประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ต หรือร้อยละ 36.00 อาศัยปากต่อปาก หรือร้อยละ 62.00 สิ่งที่น่าประทับใจมากที่สุด คือความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวหรือร้อยละ 29.00 ในทางตรงกันข้ามสิ่งที่ไม่ประทับใจมากที่สุดได้แก่ พาหนะในการเดินทางและสถานีขนส่งผู้โดยสารเชียงใหม่ หรือร้อยละ 41.00 และ 29.00 สิ่งที่ต้องการได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วนได้แก่ สถานีขนส่งผู้โดยสาร หรือร้อยละ 29.00 รองลงมาเป็นพาหนะการเดินทาง หรือร้อยละ 25.00 อย่างไรก็ตามหากเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปและการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ พบว่า โดยส่วนใหญ่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันแต่ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ ระเบียบรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีสัดส่วนสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยเนื่องจากมาตรฐานการครองชีพและระเบียบรายได้ชาวต่างชาติที่แตกต่างกัน

4.2.1.3 สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

จากในตารางที่ 4.9 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวว่า แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติของเมืองเชียงใหม่มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติสำคัญมากมายที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่น้ำโขงซึ่งเป็นแม่น้ำนานาชาติ และเป็นพระเมรุมาศทางธรรมชาติที่กั้นระหว่างประเทศไทยกับ สปป.ลาว มีความสวยงามของทิวทัศน์สองฝั่งโขงและเกาะแก่งต่าง ๆ เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยทางธรรมชาติของสัตว์น้ำชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ปลาบึก” ปลาน้ำจืดที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก มีแหล่งกำเนิดอยู่ในแม่น้ำโขงในทุกปีของช่วงฤดูวางไข่ ปลาบึกจะว่ายทวนกระแสน้ำขึ้นมาเพื่อผสมพันธุ์ และวางไข่ ก่อนการล่าปลาบึกชุมชนท้องถิ่นจะจัดให้มีพิธีกรรมบวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึก เพื่อเป็นสิริมงคลทั้งนี้การล่าปลาบึกก็เพื่อการบริโภค และผสมเทียมขยายพันธุ์ลูกปลา สำหรับแจกจ่ายให้กับประชาชนทั่วไป ได้นำไปปล่อยในแหล่งน้ำตามธรรมชาติ

ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและทางการเกษตรของเมืองเชียงของ มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ ของเมืองเชียงของยังมีความโดดเด่นอยู่น้อยเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองเชียงแสนซึ่งเป็นเมืองโบราณที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน โดยเฉพาะสามเหลี่ยมทองคำอันเลื่องชื่อ ถึงแม้ว่าในช่วงงานประเพณีสงกรานต์ของทุกปี จะจัดให้มีพิธีบวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึกและการแข่งเรือประเพณีสองฝั่งโขงก็ตาม แต่ยังไม่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้มากเท่าใดนัก สำหรับแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรพบว่า มีเพียงสวนส้มเขียวหวานบ้านห้วยเม็งเท่านั้นที่โดดเด่น เปิดให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางเข้าไปเก็บส้ม และเที่ยวชมบรรยากาศของสวนส้มแต่ก็ได้รับความสนใจไม่มากนัก

นอกจากนี้ยังพบว่า แหล่งท่องเที่ยวที่มียุทธศาสตร์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของยังมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น เนื่องจากมีเพียงศูนย์การเรียนรู้เกี่ยวกับสัตว์น้ำในแม่น้ำโขง ที่เปิดบริการแก่นักท่องเที่ยวและประชาชนที่สนใจเข้าชม หากแต่ศูนย์การเรียนรู้ดังกล่าว ยังไม่มีระบบการบริหารจัดการที่ดีจึงส่งผลทำให้ไม่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวมากเท่าที่ควร ส่วนการเที่ยวชมโบราณสถานทางพระพุทธศาสนาเช่น วัดต่าง ๆ ของเมืองเชียงของส่วนใหญ่ยังคงเป็นนักท่องเที่ยวภายในประเทศเสียมากกว่า

ตารางที่ 4.9 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก, แก่ง ฯลฯ	*	-	4.31	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.15	ปานกลาง
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.76	ปานกลาง
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มียุทธศาสตร์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม, บ่อนกาสิโน ฯลฯ	*	-	1.69	น้อย
รวม			2.98	ปานกลาง

หมายเหตุ. ค่าเฉลี่ยรวม: ค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว
ระดับความคิดเห็น: ได้จากการถ่วงน้ำหนักของระดับคะแนนความคิดเห็น

ตารางที่ 4.10 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติเมืองเชียงใหม่ของ (จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		ไทย (42 คน)	ระดับความคิดเห็น	ต่างชาติ (58 คน)	ระดับความคิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก, แก่ง, บึง ฯลฯ	*	-	3.47	ปานกลาง	3.67	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี, วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.29	ปานกลาง	3.47	ปานกลาง
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น ฟาร์มสวน ไร่ นา ฯลฯ	*	-	2.67	ปานกลาง	2.13	น้อย
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม, บ่อนคาสิโน ฯลฯ	*	-	2.34	น้อย	1.67	น้อย
รวม			2.94	ปานกลาง	2.74	ปานกลาง

หมายเหตุ. ค่าเฉลี่ยรวม: ค่าเฉลี่ยคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ

จากในตารางที่ 4.10 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่จากนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่างมีความคิดเห็นต่อความพร้อมความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน โดยนักท่องเที่ยวชาวไทยเห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่น้ำโขง และสถานที่ท่องเที่ยวธรรมชาติ อื่น ๆ ของเมืองเชียงใหม่ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาสัมผัสอยู่บ่อยครั้งจึงให้ความสนใจไม่มากนัก ซึ่งต่างจากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่นิยมเดินทางมาเที่ยวชมความยิ่งใหญ่ของแม่น้ำโขง พรมแดนทางธรรมชาติระหว่างประเทศไทยกับ สปป.ลาวที่ต้องอาศัยนั่งเรือข้ามไปเพื่อเข้ารับการตรวจลงตราวิซ่าที่ฝั่งเมืองห้วยทราย อันเป็นความใฝ่ฝัน และความประทับใจในการเดินทางของนักท่องเที่ยวถึงแม้จะใช้ระยะเวลาในการเดินทางแค่เพียง 5-10 นาทีก็ตาม

ส่วนความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวทางการเกษตรพบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาจากต่างจังหวัดมักนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวชมสวนส้มเขียวหวานที่บ้านห้วยเม็ง ซึ่งสามารถเก็บผลส้มได้ด้วยตนเอง แต่เนื่องจากส้มเขียวหวานไม่สามารถให้ผลผลิตได้ตลอดทั้งปี จึงเปิดให้บริการเฉพาะช่วงฤดูกาลเท่านั้นจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติบางกลุ่มที่นิยมท่องเที่ยวชมวิถีชีวิตเกษตรกรก็เช่นเดียวกัน นิยมเที่ยวชมวิถีชีวิตสวนเกษตรริมฝั่งแม่น้ำโขง โดยเฉพาะช่วงระหว่างเส้นทางเชียงของ-เชียงแสน แต่ก็สามารถเที่ยวชมได้เฉพาะช่วงฤดูกาลเท่านั้น เนื่องจากระดับน้ำในแม่น้ำโขงในช่วงฤดูฝนมีผลต่อการเพาะปลูกพืชผักของเกษตรกรทำให้ไม่สามารถเที่ยวชมได้ตลอดทั้งปีจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อย

นอกจากนี้ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติต่างมีความคิดเห็นว่าสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวด้านแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมเดินทางมาเพื่อต้องการข้ามแดนไปท่องเที่ยวยังเมืองหลวงพระบางหรือหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจันทเขตสิบสองปันนาของจีน หรือไม่ก็เพื่อขอประทับตราวีซ่าหรือจ่ายสินค้ำปลอดภาษีประเภทต่างๆมากกว่า ที่จะเดินทางมาท่องเที่ยวโดยตรงจึงทำให้เมืองเชียงของเป็นเพียงเมืองผ่านแดนเท่านั้น เช่นเดียวกับแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งยังมีเพียงศูนย์การเรียนรู้เกี่ยวกับสัตว์น้ำในแม่น้ำโขง และวัดต่าง ๆ ในเมืองเชียงของจึงอยู่ในระดับน้อยเช่นกัน

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจ ทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น	ไทย	ต่างชาติ	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น
			รวม		(42)	(58)	รวม	
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก, แก่ง, บึง, ฯลฯ	*	-	4.31	มาก	3.47	3.67	3.57	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี, วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.15	ปานกลาง	3.29	3.47	3.38	ปานกลาง
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น ฟาร์ม, ไร่, สวน ฯลฯ	*	-	2.76	ปานกลาง	2.67	2.13	2.40	น้อย
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น สวนสาธารณะ, พิพิธภัณฑ์ ฯลฯ	*	-	1.69	น้อย	2.34	1.67	2.01	น้อย
รวม			2.98	ปานกลาง	2.94	2.74	2.84	ปานกลาง

หมายเหตุ. ค่าเฉลี่ยรวม : ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.11 แสดงเปรียบเทียบผลสำรวจความคิดเห็นด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยและผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ทั้งนี้เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้ความสนใจต่อการเที่ยวชมวิถีชีวิตของเกษตรกรรมกว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างเห็นได้ชัดเนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวไทยเห็นว่าการเดินทางมาเที่ยวชมศูนย์การเรียนรู้เกี่ยวกับสัตว์น้ำในแม่น้ำโขง โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการผสมเทียมปลาบึก นับเป็นการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ของโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อยู่ในระดับมาก ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวยังคงอยู่ในระดับปานกลางและน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.12 ความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.67	มากที่สุด
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	*	-	3.30	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.69	มาก
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	4.38	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	*	-	2.61	ปานกลาง
รวม			3.73	มาก

4.2.1.4 เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

จากในตารางที่ 4.12 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า โดยภาพอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นเห็นว่าเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวโดยรถยนต์ มีความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากเส้นทางจากตัวเมืองเชียงใหม่มายังเมืองเชียงใหม่เป็นถนนลาดยางแบบ 2 เลนสวนทางกันทำให้การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ สะดวก รวดเร็ว ส่วนคุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และความปลอดภัยในการเดินทางอยู่ในระดับมากเนื่องจากมีพื้นผิวถนนอยู่ในสภาพดีมีความปลอดภัยในการเดินทางสูง สำหรับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้าและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในทุกฤดูกาลยังมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เนื่องจากเส้นทางบางช่วงอยู่ระหว่างดำเนินการปรับปรุง โดยเฉพาะบริเวณตัวเมืองเชียงใหม่มีถนนสายหลักเพียงเส้นทางเดียวที่ผ่านตัวเมืองเส้นทางเดินเท้าค่อนข้างแคบ และไม่ปลอดภัยสำหรับทางเดินเท้า อีกทั้งในฤดูฝนน้ำไหลหลากการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งไม่สามารถเดินทางโดยสะดวกได้

ตารางที่ 4.13 ความคิดเห็นนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคม
เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทย และต่างชาติเมืองเชียงใหม่ของ (จำนวน 100 คน)			
			ไทย (42 คน)	ระดับความ คิดเห็น	ต่างชาติ (58 คน)	ระดับความ คิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.12	มาก	3.87	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	*	-	3.29	ปานกลาง	3.53	มาก
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	*	-	3.26	ปานกลาง	3.07	ปานกลาง
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	3.97	มาก	3.69	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	*	-	3.26	ปานกลาง	3.13	ปานกลาง
รวม			3.58	ปานกลาง	3.46	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.13 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่ง
ท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่จากนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ พบว่า โดยภาพอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่างมีความ
คิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวโดยรถยนต์และ
ความปลอดภัยในการเดินทาง อยู่ในระดับมาก เนื่องจากมีเส้นทางคมนาคมที่ดี สามารถเดินทางได้
โดยสะดวก รวดเร็วและมีความปลอดภัยสูง อีกทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่นิยมเดินทาง
ท่องเที่ยวด้วยการขับขี้อัตโนมัติโดยสารส่วนบุคคล มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่นิยมใช้บริการรถโดยสาร
ประจำทาง ซึ่งแตกต่างจากนักท่องเที่ยวต่างชาติ ที่ส่วนใหญ่นิยมเดินทางด้วยรถโดยสารประจำทาง
เนื่องจากชอบการเดินทางที่ท้าทาย สามารถสัมผัสกับประชาชนในท้องถิ่นที่ ขึ้น-ลง ระหว่างการ
เดินทางได้ ส่วนคุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวใน
ทุกฤดูกาลมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวบางช่วงอยู่
ระหว่างดำเนินการปรับปรุง ในช่วงฤดูฝนการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวลำบาก บางแห่งมีน้ำ
ท่วมไหลหลาก ทางโค้งถนนลื่น โดยเฉพาะเส้นทางกัวกาญัน-เชียงใหม่ ขณะที่การเข้าถึงแหล่ง
ท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า หรือการเดินทางลงไปท่าเรือในตัวเมืองเชียงใหม่สำหรับนักท่องเที่ยวไทย
นับว่าไม่สะดวกมากนักในทางกลับกันสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติแล้วนับได้ว่ามีความตื่นเต้น
และท้าทายสำหรับการเดินทางจึงทำให้ระดับความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจ ทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	รวม เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น	ไทย (42)	ต่างชาติ (58)	รวม เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.67	มากที่สุด	4.12	3.87	4.00	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วย ทางเดินเท้า	*	-	3.30	ปานกลาง	3.29	3.53	3.41	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.69	มาก	3.26	3.07	3.17	ปานกลาง
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	4.38	มาก	3.97	3.69	3.83	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุก ฤดูกาล	*	-	2.61	ปานกลาง	3.26	3.13	3.20	ปานกลาง
รวม			3.73	มาก	3.58	3.46	3.52	มาก

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.14 แสดงเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่ ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์และคุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติเป็นอย่างมากเนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่มักจะมองภาพรวมมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อยที่สำคัญต่าง ๆ ซึ่งต่างจากนักท่องเที่ยวที่สามารถสัมผัสได้ด้วยตนเอง ในช่วงระหว่างการเดินทางมาท่องเที่ยวบนเส้นทางดังกล่าว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่โดยรวมอยู่ในระดับมากมีเพียงการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์และความปลอดภัยในการเดินทางที่อยู่ในระดับมากส่วนการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้าคุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในทุกฤดูกาลยังมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

4.2.1.5 สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

จากข้อมูลในตารางที่ 4.15 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ ประเภทป้ายแนะนำทางสถานที่ท่องเที่ยวบริการอินเทอร์เน็ต ไปรษณีย์บริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ โทรศัพท์สาธารณะ บริการร้านอาหาร และเครื่องดื่ม และการบริการตรวจคนเข้าเมืองมีความพร้อมอยู่ในระดับมากทั้งนี้ เนื่องจากมีป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยวทั้งภาษาไทย และอังกฤษตั้งอยู่เป็นระยะ ๆ ตลอดเส้นทางท่องเที่ยวมีร้านบริการระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงเปิดให้บริการตั้งแต่เช้าจรดดึกด้วยสาเหตุมาจากเวลาในประเทศไทยกับต่างประเทศไม่ตรงกัน มีบริการรับฝากส่งโปสการ์ดร่วมกับการไปรษณีย์นักท่องเที่ยวสามารถซื้อสินค้าหรือโปสการ์ดติดแสตมป์ก็สามารถฝากส่งกับทางร้านได้ทันที ส่วนบริการเช่ารถจักรยานและจักรยานยนต์เปิดให้บริการอยู่ทั่วไปสามารถเช่าได้ทั้งรายวัน และรายสัปดาห์ มีบริการตู้โทรศัพท์สาธารณะอย่างทั่วถึงในแหล่งท่องเที่ยวการบริการร้านอาหาร และเครื่องดื่มมีความหลากหลาย สามารถเลือกรับประทานได้ทั้งอาหารไทย ลาว และยุโรปนิยมใช้วัตถุดิบปรุงรสที่จัดหาได้ภายในท้องถิ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งปลาจากแม่น้ำโขง และไก่ หรือสาหร่ายแม่น้ำโขงการบริการตรวจคนเข้าเมืองใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลเข้า-ออกด้วยระบบคอมพิวเตอร์มีความสะดวก และรวดเร็ว

ตารางที่ 4.15 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1.สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	2.84	ปานกลาง
2.ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	3.57	มาก
3.ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์	*	-	3.42	ปานกลาง
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	3.53	มาก
5. บริการไปรษณีย์	*	-	3.69	มาก
6. บริการเช่า รถจักรยาน, จักรยานยนต์	*	-	4.07	มาก
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	*	-	2.54	ปานกลาง
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	4.01	มาก
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.69	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหาร และเครื่องดื่ม	*	-	3.53	มาก
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.69	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	3.31	ปานกลาง
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.61	ปานกลาง
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	3.67	มาก
15. อื่นๆ บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	2.73	ปานกลาง
รวม			3.26	ปานกลาง

นอกจากนี้ยังพบว่า สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวด้านอื่น ๆ ยังคงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เนื่องจากสถานที่พักหรือจุดชมวิว ส่วนใหญ่เป็นสถานที่พักริมทางที่กรมทางหลวงจัดสร้างขึ้นเพื่อให้ประชาชนทั่วไปได้ใช้พักผ่อนหรือนั่งรอรถโดยสารประจำทาง ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์ต่างๆ ในแหล่งท่องเที่ยวยังมีไม่มากนัก การบริการน้ำดื่มและน้ำใช้ยังขาดการดูแลรักษาความสะอาดอย่างทั่วถึง ศูนย์รับแจ้งเหตุสำหรับนักท่องเที่ยว มีเฉพาะในตัวเมือง ส่วนนอกเมืองมีระยะทางค่อนข้างไกล หากนักท่องเที่ยวประสบอุบัติเหตุระหว่างการเดินทางก็จะยุ่งยากในการให้ความช่วยเหลือ ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกยังไม่มีผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของเชียงของ นอกจากผลิตภัณฑ์จากไหมหรือสาหร่ายน้ำจืด และหัตถกรรมท้องถิ่นอีกทั้ง ศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวมีเจ้าหน้าที่คอยให้บริการอยู่น้อย ขาดระบบการบริหารจัดการที่ดี

ตารางที่ 4.16 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทย และต่างชาติเมืองเชียงใหม่ของ (จำนวน 100 คน)			
			ไทย		ต่างชาติ	
	มี	ไม่มี	(42 คน)	ระดับความ คิดเห็น	(58 คน)	ระดับความ คิดเห็น
1.สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	2.53	ปานกลาง	2.87	ปานกลาง
2.ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	3.73	มาก	3.64	มาก
3.ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์	*	-	3.13	ปานกลาง	3.53	มาก
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	3.47	ปานกลาง	3.57	มาก
5. บริการไปรษณีย์	*	-	3.52	มาก	3.75	มาก
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	2.93	ปานกลาง	3.73	มาก
7. บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา	*	-	2.53	ปานกลาง	2.01	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.46	น้อย	3.13	ปานกลาง
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.73	ปานกลาง	2.67	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.33	ปานกลาง	3.87	มาก
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	3.21	ปานกลาง	3.27	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.87	ปานกลาง	3.47	ปานกลาง
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.67	ปานกลาง	2.93	ปานกลาง
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	3.47	ปานกลาง	3.37	ปานกลาง
15. อื่น ๆ บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	2.78	ปานกลาง	2.64	ปานกลาง
รวม			3.02	ปานกลาง	3.23	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.16 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่จากนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ พบว่าโดยภาพอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ประเภทป้ายแนะนำทางสถานที่ท่องเที่ยวและบริการไปรษณีย์ มีความพร้อมอยู่ในระดับมากเนื่องจากเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ มีป้ายแนะนำทางสถานที่ท่องเที่ยวที่ชัดเจน และเข้าใจง่ายการให้บริการรับส่งบัตรอวยพรที่ระลึกของการไปรษณีย์มีความสะดวกและรวดเร็ว ส่วนสถานที่พักหรือจุดชมวิว บริการน้ำดื่ม และน้ำใช้ร้านขายของที่ระลึก ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว บริการตรวจคนเข้าเมืองและบริการรถโดยสารประจำทางมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากสถานที่พักหรือจุดชมวิวยังมีอยู่น้อยแห่งโดยเฉพาะริมฝั่งโขง บริการน้ำดื่ม น้ำใช้ยังมีเฉพาะ

สถานีขนส่งผู้โดยสารและสถานีบริการน้ำมันเอกชนเท่านั้น ศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวและรับแจ้งเหตุยังคงเปิดให้บริการเฉพาะบริเวณที่ว่าการอำเภอ ส่วนป้อมยามต่างๆยังมีอยู่น้อย การให้บริการตรวจคนเข้าเมืองรวดเร็วพอใช้ หากแต่ขาดเจ้าหน้าที่คอยให้ความช่วยเหลือในการกรอกข้อมูลเอกสารต่าง ๆ ทำให้ล่าช้าอีกทั้งจำนวนรถโดยสารประจำทางที่เปิดให้บริการส่วนใหญ่อยู่ในสภาพทรุดโทรมและมีจำนวนเที่ยวเดินรถไม่หลากหลาย

นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในหลายประเด็น โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นว่าระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์ บริการอินเทอร์เน็ต บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์และบริการร้านอาหารและเครื่องดื่มมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่นิยมใช้บริการในระหว่างการเดินทาง มากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยจึงสามารถรับทราบข้อเท็จจริงได้เป็นอย่างดี ยกเว้นการบริการห้องน้ำหรือห้องสุขาที่นักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความคิดเห็นว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น เนื่องจากไม่มีจุดจอดพักสำหรับนักท่องเที่ยวเพื่อเข้าห้องน้ำหรือห้องสุขา แต่อย่างใดนอกจากสถานีเติมน้ำมันเอกชน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยซึ่งส่วนใหญ่เดินทางด้วยรถยนต์โดยสารส่วนบุคคล จึงสามารถแวะจอดพักตามสถานีเติมน้ำมันเอกชนได้ตามสะดวก เช่นเดียวกับบริการโทรศัพท์สาธารณะ ที่นักท่องเที่ยวชาวไทยให้ความคิดเห็นว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยเท่านั้นเนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่นิยมใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่มากกว่าโทรศัพท์สาธารณะซึ่งตรงกันข้ามกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.17 แสดงเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติพบว่า โดยส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกันยกเว้นการบริการเช่ารถจักรยานและจักรยานยนต์บริการห้องน้ำหรือห้องสุขาและบริการโทรศัพท์สาธารณะที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ ให้คะแนนระดับความคิดเห็นสูงเกินกว่าข้อเท็จจริงที่นักท่องเที่ยวได้สัมผัสจริงเช่นเดียวกันกับนักท่องเที่ยวไทยที่มีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากให้ความสำคัญ และใช้บริการอยู่น้อย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว การบริการอินเทอร์เน็ต บริการไปรษณีย์ และการให้บริการร้านอาหารและเครื่องดื่มอยู่ในระดับมาก ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวในด้านอื่น ๆ ยังคงอยู่ในระดับปานกลางยกเว้นการบริการห้องน้ำหรือห้องสุขาที่อยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.17 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น	ไทย	ต่างชาติ	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
			รวม		(42)	(58)	รวม	
1.สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	2.84	ปานกลาง	2.53	2.87	2.70	ปานกลาง
2.ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	3.57	มาก	3.73	3.64	3.69	มาก
3.ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์	*	-	3.42	ปานกลาง	3.13	3.53	3.33	ปานกลาง
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	3.53	มาก	3.47	3.57	3.52	มาก
5. บริการไปรษณีย์	*	-	3.69	มาก	3.52	3.75	3.64	มาก
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	4.07	มาก	2.93	3.73	3.33	ปานกลาง
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	*	-	2.54	ปานกลาง	2.53	2.01	2.27	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	4.01	มาก	2.46	3.13	2.80	ปานกลาง
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.69	ปานกลาง	2.73	2.67	2.70	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.53	มาก	3.33	3.87	3.60	มาก
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.69	ปานกลาง	3.21	3.27	3.24	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	3.31	ปานกลาง	2.87	3.47	3.17	ปานกลาง
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.61	ปานกลาง	2.67	2.93	2.80	ปานกลาง
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	3.67	มาก	3.47	3.37	3.42	ปานกลาง
15. อื่น ๆ บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	2.73	ปานกลาง	2.78	2.64	2.71	ปานกลาง
รวม			3.26	ปานกลาง	3.02	3.23	3.13	ปานกลาง

ตารางที่ 4.18 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	*	-	2.62	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	2.69	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	3.09	ปานกลาง
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ	*	-	2.31	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	2.87	ปานกลาง
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.92	ปานกลาง
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	3.07	ปานกลาง
8. อื่น ๆ บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	*	-	2.67	ปานกลาง
รวม			2.78	ปานกลาง

4.2.1.6 การบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

จากในตารางที่ 4.18 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ของด้านการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง การลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM การบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต บริการของโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุข และบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางยกเว้นการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นหรือต่างประเทศที่ยังคงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น เนื่องจากการโฆษณาและประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศ การปรับลดอัตราค่าห้องพัก และบริการต่าง ๆ ในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว (Low-season) เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวยังคงเป็นลักษณะต่างคนต่างทำไม่มีการสร้างเครือข่าย (Net work) ด้านการท่องเที่ยวร่วมกันทั้งภาครัฐ และเอกชนอย่างจริงจังส่วนใหญ่ยังต้องพึ่งพาภาครัฐในการสนับสนุนการโฆษณาประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ซึ่งจะจัดเป็นช่วง ๆ เท่านั้นถึงแม้ว่า

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดเชียงรายและเชิงของจะพยายามขับเคลื่อนกลยุทธ์ต่าง ๆ มา โดยตลอดก็ตาม แต่ก็ยังไม่เกิดความร่วมมือเป็นรูปธรรมมากเท่าใดนัก

ส่วนการให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM ของธนาคารพาณิชย์ต่าง ๆ ที่เปิดให้บริการมีอยู่หลายแห่ง หากแต่อำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวชาวไทยเป็นส่วนใหญ่ การให้บริการชำระเงินด้วยบัตรเครดิตยังเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่เท่านั้น การให้บริการของโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขมักจะประสบกับปัญหาในเรื่องค่าใช้จ่ายเนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้บริษัทประกันชีวิตหรือประกันภัยเป็นผู้จ่ายชำระค่าบริการรักษาพยาบาลมากกว่า ในขณะที่การบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศในช่วงวันหยุดหรือเทศกาลค่อนข้างยุ่งยาก และไม่สะดวกเท่าใดนัก นอกจากนี้ การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นหรือต่างประเทศยังมีอยู่น้อย

ตารางที่ 4.19 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการ
การแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทย และต่างชาติเมืองเชียงของ(จำนวน 100 คน)			
			ไทย	ระดับความ	ต่างชาติ	ระดับความ
	มี	ไม่มี	(42 คน)	คิดเห็น	(58 คน)	คิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศ	*	-	3.53	มาก	3.13	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	2.84	ปานกลาง	2.73	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	2.46	น้อย	2.53	ปานกลาง
4. การออกร้านแสดงสินค้าการ ท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่นๆหรือ ต่างประเทศ	*	-	1.86	น้อย	1.39	น้อยที่สุด
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	2.67	ปานกลาง	2.07	น้อย
6. บริการเบิก – ถอนเงินATM	*	-	3.13	ปานกลาง	2.47	น้อย
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	3.47	ปานกลาง	3.07	ปานกลาง
8. อื่น ๆ บริการแลกเปลี่ยนเงินตรา ต่างประเทศ	*	-	3.20	ปานกลาง	3.33	ปานกลาง
รวม			2.90	ปานกลาง	2.59	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.19 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องบริการของโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขและบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศยังคงมีเว็บไซต์อยู่น้อยการให้บริการของโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขยังไม่ได้ได้รับความน่าเชื่อถือมากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวต่างชาติอีกทั้งนักท่องเที่ยวมักถูกเอารัดเอาเปรียบจากอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราอยู่บ่อยครั้ง หากใช้บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศจากผู้ประกอบการเอกชน

นอกจากนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่แตกต่างกันในหลายประเด็น โดยนักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นว่าการโฆษณาและประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศและการลดค่าบริการต่างๆ ในบางฤดูกาลอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากการปรับลดอัตราค่าห้องพักและบริการต่างๆ ในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยวยังไม่ดึงดูดใจเท่าใดนัก บางกิจกรรมไม่เอื้ออำนวยต่อการท่องเที่ยวเช่นในช่วงฤดูฝนมีน้ำไหลหลากไม่สามารถเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ การโฆษณาและประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวยังมีอยู่น้อยไม่หลากหลายส่วนบริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM การบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นหรือต่างประเทศอยู่ในระดับน้อยและน้อยที่สุด เนื่องจากการให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติไม่สะดวกมากนักการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นหรือต่างประเทศการรับชำระค่าบริการด้วยบัตรเครดิตยังคงมีอยู่น้อย

ส่วนนักท่องเที่ยวชาวไทยมีความคิดเห็นว่าการโฆษณาและประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศอยู่ในระดับมากเนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่มีความคุ้นเคยกับงานประเพณีและแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของเป็นอย่างดี การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM การบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิตสำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากมีความสะดวกสบายในการใช้บริการส่วนการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นหรือต่างประเทศยังคงมีอยู่น้อยมาก

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	การท่องเที่ยว		เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น	ไทย		ต่างชาติ	
	มี	ไม่มี			(42)	(58)	รวม	ความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศ	*	-	2.62	ปานกลาง	3.53	3.13	3.33	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	2.69	ปานกลาง	2.84	2.73	2.79	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	3.09	ปานกลาง	2.46	2.53	2.50	ปานกลาง
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่นๆหรือต่างประเทศ	*	-	2.31	น้อย	1.86	1.39	1.63	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	2.87	ปานกลาง	2.67	2.07	2.39	น้อย
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.92	ปานกลาง	3.13	2.47	2.80	ปานกลาง
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	3.07	ปานกลาง	3.47	3.07	3.27	ปานกลาง
8. อื่น ๆ บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	*	-	2.67	ปานกลาง	3.20	3.33	3.27	ปานกลาง
รวม			2.78	ปานกลาง	2.90	2.59	2.74	ปานกลาง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.20 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นการปรับลดอัตราค่าบริการต่างๆ ในช่วงนอกฤดูกาลท่องเที่ยว และบริการชำระเงินด้วยบัตรเครดิตที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากเนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มักคาดหวังกับการปรับลดอัตราค่าบริการต่างๆ ว่าจะสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น ขณะเดียวกันการชำระค่าบริการต่างๆ ด้วยบัตรเครดิตยังเปิดให้บริการเฉพาะธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีขนาดใหญ่เท่านั้นจึงยังไม่สะดวกมากนัก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการโฆษณาผ่านสื่อต่างๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง บริการเบิก – ถอนเงินสดระบบ ATM บริการของโรงพยาบาลหรือบริการสาธารณสุข และบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล และบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิตยังคงอยู่ในระดับปานกลาง และน้อย เช่นเดียวกันกับการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศที่มีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.21 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.69	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	2.43	น้อย
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	3.92	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	2.23	น้อย
5. วิลเลจน์ สเตย์	*	-	1.85	น้อย
6. เต้นท์ค้างคืน	*	-	1.54	น้อย
รวม			2.61	ปานกลาง

4.2.1.7 ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

จากในตารางที่ 4.21 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นที่ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวประเภทโรงแรมและเกสต์เฮ้าส์มีความพร้อมอยู่ในระดับมากเนื่องจากที่พักโดยส่วนใหญ่เป็นโรงแรมและเกสต์เฮ้าส์ นิยมสร้างติดกับริมฝั่งแม่น้ำโขง เน้นจุดเด่นที่ธรรมชาติของแม่น้ำโขงเป็นหลัก ไม่เน้นสภาพที่พัก ราคาประมาณ 250-500 บาท ซึ่งไม่สูงมากนักส่วนที่พักแบบรีสอร์ท โฮมสเตย์ วิลเลจน์ สเตย์ และเต้นท์ค้างคืนอยู่ในระดับน้อยเนื่องจากไม่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวมากเท่าใดนัก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาแวะพักเพื่อเดินทางข้ามแดนไปยังเมืองหลวงพระบาง หลวงน้ำทาของ สปป.ลาว หรือเมืองจันทน์ เขตสิบสองปันนามากกว่าที่จะอยู่พักนอนที่เมืองเชียงของ

ตารางที่ 4.22 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติเมืองเชียงของ(จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		ไทย (42 คน)	ระดับความคิดเห็น	ต่างชาติ (58 คน)	ระดับความคิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. โรงแรม	*	-	3.86	มาก	3.53	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	1.67	น้อย	1.73	น้อย
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	3.86	มาก	3.93	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	2.67	ปานกลาง	2.27	น้อย
5. วิลเลจ สตรี	*	-	1.53	น้อย	1.73	น้อย
6. เต็นท์ค้างคืน	*	-	1.67	น้อย	1.86	น้อย
รวม			2.54	ปานกลาง	2.51	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.22 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ จากนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ โดยส่วนใหญ่มีความคิดที่สอดคล้องกันว่าที่พักในแหล่งท่องเที่ยวประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากที่พักประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ในเมืองเชียงของมีเปิดบริการสำหรับนักท่องเที่ยวด้วยราคาไม่สูงมากนัก นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติส่วนใหญ่นิยมพักเกสต์เฮ้าส์ ไม่ใช่เพราะว่าราคาถูกแต่เพียงอย่างเดียว หากสามารถเข้ากับบริบทของการท่องเที่ยวในพื้นที่ได้ดี

ส่วนที่พักแบบรีสอร์ท วิลเลจ สตรี และเต็นท์ค้างคืนยังคงอยู่ในระดับน้อยเนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่นิยมเดินทางมาเชียงของ เพื่อเดินทางข้ามพรมแดนไปจับจ่ายสินค้าประเภทปลอดภาษีหรือไม่ก็เดินทางต่อไปยังสิบสองปันนามากกว่ามาท่องเที่ยวโดยตรง นอกจากนี้ นักท่องเที่ยวชาวไทยไม่นิยมพักค้างคืนที่เมืองเชียงของแต่นิยมเดินทางกลับไปพักในตัวเมืองเชียงรายมากกว่าทั้งนี้ก็เพราะนักท่องเที่ยวต้องการไปเดินซื้อหาสินค้าในตลาดในสี่ฟล่าวาที่เปิดให้บริการทุกวันในตัวเมืองเชียงราย ยกเว้นนักท่องเที่ยวชาวไทยบางกลุ่มที่เดินทางมาจากต่างจังหวัดนิยมมาพักค้างคืนแบบโฮมสเตย์ ในบ้านม้งน้อยเพื่อทำกิจกรรมป็นจักรยานร่วมกัน แต่ก็มีเป็นบางช่วงเท่านั้นซึ่งแตกต่างจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่นิยมพักค้างคืนก่อนที่จะเดินทางต่อไปยังหลวงพระบางหรือหลวงน้ำทาของ สปป.ลาว

นอกจากนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว (ผู้จัดการไร่แสงอรุณ รีสอร์ท อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย, 10 เมษายน 2552) ได้กล่าวถึงนักท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่ แวะพักเมืองเชียงของ 1 หรือ 2 คืน ก่อนเดินทางต่อไปสปป.ลาวและจีน ดังนั้นที่พักแบบเบสิค รีสอร์ท โฮมสเตย์ วิลเลจ สตรี ในเมืองเชียงของจึงไม่ค่อยได้รับความนิยมมากเท่าใดนักนอกจากไร่แสงอรุณ รีสอร์ท ซึ่งมีชื่อเสียง และเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวระดับบนของไทย และชาวต่างชาติ ด้วยแนวทางการนำเสนอวิถีชีวิตแบบท้องถิ่นรูปแบบของการทำนา และปลูกผักแทรกอยู่ในพื้นที่เดียวกันกับบ้านพักใช้วิธีการผลิตวัตถุดิบหรือพืชผักต่าง ๆ เองเท่าที่จะทำได้จึงมีเสน่ห์ดึงดูดใจเป็นอย่างมากสำหรับนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบธรรมชาติและวิถีชีวิตของชุมชน กลยุทธ์ของไร่แสงอรุณจึงไม่ได้ขายเพียงห้องพักอย่างเดียวแต่ขายบรรยากาศธรรมชาติที่มีหลากหลายรูปแบบ รวมถึงอาหารสดไม่ใช้สารเคมีจึงทำให้นักท่องเที่ยวจับจองล่วงหน้า และห้องพักเต็มเสมอโดยเฉพาะในช่วงเทศกาล

ตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่ง ท่องเที่ยว	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น	ไทย		ต่างชาติ	
					(42)	(58)	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.69	มาก	3.86	3.53	3.70	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	2.43	น้อย	1.67	1.73	1.70	น้อย
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	3.92	มาก	3.86	3.93	3.90	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	2.23	น้อย	2.67	2.27	2.47	น้อย
5. วิลเลจ สตรี	*	-	1.85	น้อย	1.53	1.73	1.63	น้อย
6. เต็นท์ค้างคืน	*	-	1.54	น้อย	1.67	1.86	1.77	น้อย
รวม			2.61	ปานกลาง	2.54	2.51	2.53	ปานกลาง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.23 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นค่าเฉลี่ยรวมของที่พักในแหล่งท่องเที่ยวด้านโฮมสเตย์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยจะสูงกว่าทั้งของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เนื่องจากที่พักประเภทโฮมสเตย์ของบ้านม้งน้อยได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางจากต่างจังหวัด เพื่อมาทำกิจกรรมปั่นจักรยานเสือภูเขาเป็นช่วง ๆ

นอกจากนี้ยังพบว่าค่าเฉลี่ยรวมที่หักประเภทเด่นที่ค้างคืนของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะต่ำกว่าทั้งของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ เนื่องจากนักท่องเที่ยวที่นิยมชมชอบทัศนียภาพของแม่น้ำโขง มักนิยมเช่าเต็นท์ของผู้ประกอบการเรือเช่ามาล่องไปกลางคืนที่ตามชายหาดแม่น้ำโขง ในช่วง เดือน มีนาคม – พฤษภาคม ซึ่งแม่น้ำโขงมีระดับน้ำลดลงต่ำจนเป็นหาดทรายสวยงามซึ่งผู้ประกอบการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความสนใจน้อย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงที่พักประเภทเกสเฮ้าท์ และโรงแรมที่อยู่ในระดับมาก ส่วนที่พักแบบรีสอร์ท โฮมสเตย์ วิลเลจ สตรี และเต็นท์ค้างคืน ยังคงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.24 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ				
1. ปั่นจักรยาน	*	-	2.68	ปานกลาง
2. ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขง	*	-	2.79	ปานกลาง
รวม			2.74	ปานกลาง
ท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี				
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	2.65	ปานกลาง
2. ประเพณีสงกรานต์ หรือปีใหม่	*	-	3.87	มาก
3. บายศรีสู่ขวัญ	*	-	2.10	น้อย
4. อื่น ๆ - บวงสรวงเจ้าพ่อบลาบึก	*	-	3.21	ปานกลาง
รวม			2.96	ปานกลาง
ท่องเที่ยวจัดแสดง หรือแข่งขันกีฬา				
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	2.67	ปานกลาง
2. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	2.07	น้อย
3. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	-	-	3.67	มาก
4. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	*	-	2.67	ปานกลาง
5. อื่น ๆ - ขบวนแห่สงกรานต์	*	-	3.63	มาก
รวม			2.94	ปานกลาง

4.2.1.8 กิจกรรมทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

จากในตารางที่ 4.24 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของเมืองเชียงของโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีเพียงกิจกรรมการปั่นจักรยานเพื่อชมทิวทัศน์และล่องเรือชมสองฝั่งโขงเท่านั้นที่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีกิจกรรมประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่ที่อยู่ในระดับมาก เนื่องจากในช่วงประเพณีสงกรานต์ของทุกปี ประชาชนในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยวจะจัดให้มีขบวนแห่นางสงกรานต์ และเล่นสาดน้ำกันอย่างสนุกสนานส่วนประเพณีชนเผ่าและพิธีบวงสรวงเจ้าพ่อปลาค้างของเมืองเชียงของประกอบไปด้วยขบวนเรือประมงที่ประดับประดาหัวเรือพร้อมเครื่องเช่นโห่ตามความเชื่อ และการรำรำของชนเผ่าต่าง ๆ อย่างสวยงาม แต่ก็ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวไม่มากนัก เนื่องจากตรงกับงานประเพณีสงกรานต์ของจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทย และ สปป.ลาว จึงอยู่ในระดับปานกลางสำหรับพิธีบายศรีสู่ขวัญมีการปฏิบัติอยู่ในพิธีสำคัญ ๆ หรือการต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองเท่านั้น จึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ส่วนกิจกรรมงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา ก็เช่นเดียวกัน โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีกิจกรรมการแข่งขันเรือประเพณีสงกรานต์ในแม่น้ำโขง และการจัดขบวนแห่สงกรานต์ ที่อยู่ในระดับมาก เนื่องจากในช่วงเทศกาลสงกรานต์ของทุกปีจะมีประเพณีการแข่งขันเรือยาวของชุมชนในท้องถิ่นเมืองเชียงของกับเมืองห้วยทราย สปป.ลาว พร้อมขบวนแห่สงกรานต์รอบเมืองเชียงของทำให้มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และต่างชาติเข้าร่วมงานเป็นจำนวนมาก ขณะที่กิจกรรมการแสดงชนเผ่า งานประกวดและการแข่งขันต่าง ๆ การจัดขบวนแห่สงกรานต์ และงานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง และน้อยเนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวมีการจัดพร้อมกันกับเมืองเชียงแสนจึงทำให้ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวไม่มากนัก

ตารางที่ 4.25 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติเมืองเชียงของ(จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		ไทย	ระดับความ	ต่างชาติ	ระดับความ
	มี	ไม่มี	(42 คน)	คิดเห็น	(58 คน)	คิดเห็น
ทางธรรมชาติ						
1. ปั่นจักรยาน	*	-	2.53	ปานกลาง	2.92	ปานกลาง
2. ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขง	*	-	2.75	ปานกลาง	3.05	ปานกลาง
รวม			2.64	ปานกลาง	2.99	ปานกลาง
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี						
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	2.67	ปานกลาง	2.53	ปานกลาง
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	3.73	มาก	3.87	มาก
3. ขายสิ่วขัวญ	*	-	2.53	ปานกลาง	2.20	น้อย
4. อื่น ๆ - บวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึก	*	-	3.27	ปานกลาง	2.67	ปานกลาง
รวม			3.05	ปานกลาง	2.82	ปานกลาง
ท่องเที่ยวจัดแสดง หรือแข่งขันกีฬา						
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	2.40	น้อย	2.53	ปานกลาง
2.งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	2.34	น้อย	2.53	ปานกลาง
3. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	-	-	3.87	มาก	3.53	มาก
4. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	*	-	2.13	น้อย	2.07	น้อย
5. อื่น ๆ - ขบวนแห่สงกรานต์	*	-	3.53	มาก	3.56	มาก
รวม			2.85	ปานกลาง	2.84	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.25 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ จากนักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่านักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของเมืองเชียงใหม่โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และต่างชาติมีเพียงกิจกรรมการปั่นจักรยานเพื่อชมทิวทัศน์ และล่องเรือชมสองฝั่งโขงเท่านั้น จึงได้รับความสนใจไม่มากนัก ส่วนกิจกรรมทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีกิจกรรมประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่ ที่อยู่ในระดับมาก เนื่องจากในช่วงสงกรานต์เป็นช่วงที่มีอากาศร้อน นักท่องเที่ยวชาวไทยนิยมเดินทางไปเล่นสาดน้ำ

และสังสรรค์กันเป็นกลุ่ม ๆ ตามริมฝั่งแม่น้ำโขงนอกจากนี้ยังมีนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาจาก สปป.ลาว เพื่อเข้ามาไทยหรือที่เดินทางมาจากเชียงใหม่เพื่อไปหลวงพระบางหรือหลวงน้ำทาของ สปป.ลาว มักนิยมหยุดพักค้างคืนและเล่นสาดน้ำในช่วงดังกล่าวด้วยเช่นกัน

ส่วนประเพณีชนเผ่า และการบวงสรวงเจ้าพ่อบลาบิกซึ่งจะจัดให้มีขึ้นในวันที่ 18 เมษายน ของทุก ๆ ปี แต่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวไม่มากนัก โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ไม่เข้าใจถึงพิธีกรรมต่าง ๆ เช่นเดียวกันกับพิธีบายศรีสู่ขวัญซึ่งนักท่องเที่ยวชาวไทยเข้าใจความสำคัญ และความหมายเป็นอย่างดี แต่ในทางกลับกันสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติอาจต้องใช้เวลาเพื่อสร้างความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเชียงใหม่ของส่วนใหญ่เป็นแบบแบ็คแพ็คให้ความสนใจวิถีชีวิตชนเผ่าและการเดินทัวร์ป่ามากกว่ากิจกรรมดังกล่าวจึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

สำหรับงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา ประเภทแข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขงและขบวนแห่สงกรานต์ได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติเป็นจำนวนมากจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก ส่วนการแสดงชนเผ่าและการแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นส่วนใหญ่ นักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสนใจไม่มากนักจึงอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่คิดว่าหาชมได้ตามถนนคนเดินของเมืองเชียงราย และเชียงใหม่อยู่แล้วจึงให้ความสนใจไม่มากนักจึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้นเช่นเดียวกันกับเทศกาลอาหารท้องถิ่นที่ได้รับความสนใจน้อยด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นกิจกรรมงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬาประเภทการแสดงชนเผ่า และเทศกาลอาหารท้องถิ่นที่ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติเนื่องจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีมุมมองเฉพาะภาพรวมมากกว่าซึ่งต่างจากนักท่องเที่ยวที่สัมผัสกับบริบทต่าง ๆ โดยตรงจึงทำให้ค่าคะแนนเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางใน ขณะที่กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีเพียงกิจกรรมการปั่นจักรยานเพื่อชมทิวทัศน์และล่องเรือชมสองฝั่งโขงเท่านั้น เช่นเดียวกันกับกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬาที่มีเพียงกิจกรรมประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่ และการแข่งเรือประเพณีสงกรานต์ในแม่น้ำโขงที่ได้รับความสนใจ

จากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และต่างชาติในขณะที่ยกกิจกรรมด้านอื่น ๆ กลับได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวไม่มากนัก

ตารางที่ 4.26 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ความพร้อมด้านกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวไทยและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ	ไทย	ต่างชาติ	เฉลี่ย	ระดับความ
			รวม	คิดเห็น			รวม	คิดเห็น
ทางธรรมชาติ								
1. ปีนจักรยาน	*	-	2.68	ปานกลาง	2.53	2.92	2.73	ปานกลาง
2. ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขง	*	-	2.79	ปานกลาง	2.75	3.05	2.90	ปานกลาง
รวม			2.74	ปานกลาง	2.64	2.99	2.81	ปานกลาง
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี								
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	2.65	ปานกลาง	2.67	2.53	2.60	ปานกลาง
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	3.87	มาก	3.73	3.87	3.80	มาก
3. บายศรีสู่ขวัญ	*	-	2.10	น้อย	2.53	2.20	2.37	น้อย
4. อื่น ๆ - บวงสรวงเจ้าพ่อปญญิก	*	-	3.21	ปานกลาง	3.27	2.67	2.97	ปานกลาง
รวม			2.96	ปานกลาง	3.05	2.82	2.93	ปานกลาง
ท่องเที่ยวจัดแสดงหรือแข่งขันกีฬา								
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	2.67	ปานกลาง	2.40	2.53	2.47	น้อย
2.งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	2.07	น้อย	2.34	2.53	2.44	น้อย
3. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	-	-	3.67	มาก	3.87	3.53	3.70	มาก
4. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	*	-	2.67	ปานกลาง	2.13	2.07	2.10	น้อย
5. อื่น ๆ - ขบวนแห่สงกรานต์	*	-	3.63	มาก	3.53	3.56	3.54	มาก
รวม			2.94	ปานกลาง	2.85	2.84	2.85	ปานกลาง

4.2.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

4.2.2.1 ลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วย ธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรมเกสต์เฮาส์ และ รีสอร์ท จำนวน 9 ราย ธุรกิจนำเที่ยว คือบริษัททัวร์ จำนวน 8 ราย ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร

จำนวน 7 ราย ธุรกิจบริการขนส่ง จำนวน 3 ราย และธุรกิจร้านขายของที่ระลึกจำนวน 3 รายรวมทั้งสิ้น 30 ราย โดยมีผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 4.27 ร้อยละลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว จำแนกตามประเภทกิจการของเมืองหลวงน้ำทา

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		น้ำเที่ยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
สถานะภาพการเป็นเจ้าของ										
ผู้จัดการ	4	44.44	3	37.50	2	28.58	2	66.67	0	000.00
เจ้าของ	5	55.56	5	62.50	5	71.42	1	33.33	3	100.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
เพศ										
ชาย	6	66.67	5	62.50	6	85.71	2	66.67	0	000.00
หญิง	3	33.33	3	37.50	1	14.29	1	33.33	3	100.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
อายุเฉลี่ย										
21 – 30 ปี	1	11.11	2	25.00	0	0	2	66.67	1	33.33
31 - 40 ปี	1	11.11	3	37.50	1	14.29	1	33.33	2	66.67
41 - 50 ปี	4	44.44	3	37.50	3	42.85	0	00.00	0	00.00
51 - 60 ปี	2	22.23	0	00.00	2	28.57	0	00.00	0	00.00
60 ปีขึ้นไป	1	11.11	0	00.00	1	14.29	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระดับการศึกษา										
ประถมศึกษา	0	00.00	0	00.00	2	28.57	1	33.33	1	33.33
มัธยมศึกษาตอนต้น	3	33.33	1	12.50	2	28.58	2	66.67	2	66.67
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4	44.44	4	50.00	3	42.85	0	00.00	0	00.00
ปริญญาตรี	2	22.23	2	25.00	0	00.00	0	00.00	0	00.00
สูงกว่าปริญญาตรี	0	00.00	1	12.50	0	00.00	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00

ตารางที่ 4.27 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		นันทิเยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
อาชีพปัจจุบัน										
เกษตรกรรม	0	00.00	0	00.00	2	28.57	0	00.00	2	66.67
ค้าขาย	3	33.33	2	25.00	1	14.29	1	33.33	1	33.33
ธุรกิจส่วนตัว	5	55.56	2	25.00	4	57.14	2	66.67	0	00.00
อื่น ๆ - มักุเทศน์	1	11.11	4	50.00	0	00.00	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระยะเวลาการทำงาน										
1-2 ปี	2	22.22	2	25.00	0	00.00	1	33.33	0	00.00
3-5 ปี	2	22.23	2	25.00	0	00.00	1	33.33	2	66.67
6-10 ปี	4	44.44	3	37.50	2	28.58	1	33.34	1	33.33
11-15 ปี	1	11.11	1	12.50	5	71.42	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระยะเวลาดำเนินกิจการ										
ต่ำกว่า 3 ปี	1	11.11	2	25.00	1	14.29	1	33.33	1	33.33
4-9 ปี	5	55.56	5	62.50	3	42.86	2	66.67	2	66.67
10-15 ปี	3	33.33	1	12.50	3	42.85	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
จำนวนพนักงาน										
ต่ำกว่า 5 คน	7	77.78	2	25.00	5	71.42	3	100.00	3	100.00
6-20 คน	2	22.2	6	75.00	2	28.58	0	000.00	0	000.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
คนในท้องถิ่น										
ใช่	7	77.78	5	62.50	7	100.00	2	66.67	3	100.00
ไม่ใช่	2	22.22	3	37.50	0	0	1	33.33	0	000.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
อพยพเข้ามาในพื้นที่										
ต่ำกว่า 3 ปี	2	22.22	1	12.50	0	00.00	0	00.00	0	00.00
4-9 ปี	0	00.00	2	25.00	0	00.00	1	33.33	0	00.00
รวม	2	22.22	3	37.50	0	00.00	1	33.33	0	00.00

จากในตารางที่ 4.27 ลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวของเมืองหลวง น้ำทา พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักแรม เช่น โรงแรม เกสต์เฮาส์และรีสอร์ท โดยส่วนใหญ่เป็น เพศชาย หรือร้อยละ 66.67 มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 55.56 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 41-50 ปี การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 44.44 อาชีพปัจจุบันคือธุรกิจส่วนตัว หรือ ร้อยละ 55.56 ระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 6-10 ปี หรือร้อยละ 44.44 เริ่มเปิดดำเนินการกิจการ ระหว่าง 4-9 ปี รวมร้อยละ 55.56 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น หรือร้อยละ 77.78

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว คือ บริษัททัวร์ พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และมีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 62.50 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 31-50 ปี รวมร้อยละ 75.00 การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีพปัจจุบัน คือ มัคคุเทศน์ หรือร้อยละ 50.00 มีระยะเวลาการทำงาน อยู่ช่วงระหว่าง 6-10 ปี หรือร้อยละ 37.50 เริ่มเปิดดำเนินการกิจการระหว่าง 4-9 ปี หรือร้อยละ 62.50 มีจำนวน พนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-20 คน หรือร้อยละ 75.00 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 62.50

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร พบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย หรือร้อยละ 85.71 มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 71.42 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 41-50 ปี การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 42.85 อาชีพปัจจุบันคือธุรกิจส่วนตัว หรือ ร้อยละ 57.14 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 11-15 ปี หรือร้อยละ 71.42 เริ่มเปิดดำเนินการกิจการ ระหว่าง 4-15 ปี หรือร้อยละ 85.71 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน หรือร้อยละ 71.42 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 100.00

นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจบริการขนส่ง โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายมีสถานะเป็นผู้จัดการ อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-30 ปี การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อาชีพปัจจุบัน คือ ธุรกิจส่วนตัว หรือร้อยละ 66.67 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 1-10 ปี หรือร้อยละ 33.33 และ 33.34 ตามลำดับ เริ่มเปิดดำเนินการกิจการระหว่าง 4-9 ปี หรือร้อยละ 66.67 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน หรือร้อยละ 100.00 และเป็นผู้ประกอบการในท้องถิ่นร้อยละ 66.67

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจร้านขายของที่ระลึก พบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 100.00 อายุเฉลี่ย อยู่ช่วงระหว่าง 31-40 ปีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อาชีพปัจจุบันคือ เกษตรกรรม มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 3-5 ปี และเริ่มเปิดดำเนินการกิจการระหว่างต่ำกว่า 4-9 ปี หรือร้อยละ 66.67 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 100.00

4.2.2.2 ลักษณะทั่วไป และการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติ

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และพักผ่อนในเมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว รวมทั้งสิ้น 100 รายโดยมีผลการศึกษาดังนี้

ตารางที่ 4.28 ร้อยละลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา

ลักษณะทั่วไป	ชาวลาว		ชาวต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สัญชาติ					
ลาว	10	10.00	0	00.00	10.00
ไทย	0	00.00	21	21.00	21.00
อังกฤษ	0	00.00	14	14.00	14.00
เยอรมัน	0	00.00	18	18.00	18.00
ฝรั่งเศส	0	00.00	4	4.00	4.00
แคนาดา	0	00.00	3	3.00	3.00
ไต้หวัน	0	00.00	3	3.00	3.00
ญี่ปุ่น	0	00.00	6	6.00	6.00
เกาหลี	0	00.00	5	5.00	5.00
จีน	0	00.00	6	6.00	6.00
อเมริกา	0	00.00	9	9.00	9.00
อิสราเอล	0	00.00	1	1.00	1.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
เพศ					
ชาย	7	7.00	42	42.00	49.00
หญิง	3	3.00	48	48.00	51.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
อายุเฉลี่ย					
ต่ำกว่า 20 ปี	1	1.00	4	4.00	5.00
21 - 30 ปี	4	4.00	39	39.00	43.00
31 - 40 ปี	3	3.00	29	29.00	32.00
41 - 50 ปี	2	2.00	11	11.00	13.00
51 - 60 ปี	0	0.00	4	4.00	4.00
60 ปีขึ้นไป	0	0.00	3	3.00	3.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

ตารางที่ 4.28 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ชาวลาว		ชาวต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
การศึกษา					
ประถมศึกษา	2	2.00	3	3.00	5.00
มัธยมศึกษาตอนต้น	2	2.00	6	6.00	8.00
มัธยมศึกษาตอนปลาย	4	4.00	27	27.00	31.00
ปริญญาตรี	2	2.00	41	41.00	43.00
สูงกว่าปริญญาตรี	0	0.00	13	13.00	13.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน					
ต่ำกว่า 20,000 บาท	5	5.00	12	12.00	17.00
20,001 - 30,000 บาท	3	3.00	11	11.00	14.00
30,001 - 50,000 บาท	1	1.00	29	29.00	30.00
50,001 - 100,000 บาท	1	1.00	24	24.00	25.00
100,001 - 200,000 บาท	0	0.00	10	10.00	10.00
มากกว่า 200,000 บาทขึ้นไป	0	0.00	4	4.00	4.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

จากลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติของเมืองหลวงน้ำทาในตารางที่ 4.28 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก) พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติร้อยละ 90.00 เป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชายหรือร้อยละ 51.00 และ 49.00 โดยมีสัดส่วนของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ถือสัญชาติไทยเยอรมันและอังกฤษ หรือร้อยละ 21.00, 18.00 และ 14.00 ตามลำดับอายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-40 ปี ร้อยละ 75.00 การศึกษาระดับปริญญาตรี และมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 43.00 และ 31.00 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ช่วงระหว่าง 30,001-50,000 บาท และ 50,001-100,000 บาท หรือร้อยละ 30.00 และ 25.00

ตารางที่ 4.29 สรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา

การเดินทาง	ความคิดเห็นต่อการเดินทาง	นักท่องเที่ยวชาวลาว		นักท่องเที่ยวต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
		(10 คน)	ร้อยละ	(90 คน)	ร้อยละ	
1. ความถี่ของการเดินทาง	ครั้งแรก	4	4.00	51	51.00	55.00
2. ช่วงเวลาการเดินทาง	มีนาคม - เมษายน	9	9.00	36	36.00	45.00
3. ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว	1 สัปดาห์ขึ้นไป	7	7.00	45	45.00	52.00
4. สถานที่ท่องเที่ยวที่ให้ ความสนใจ	แหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติ	6	6.00	34	34.00	40.00
5. ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย / วัน	ต่ำกว่า 50 us\$	10	10.00	76	76.00	86.00
6. ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ใน การเดินทางท่องเที่ยว	ค่าเดินทาง	9	9.00	35	35.00	44.00
7. ปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจ เดินทางมาท่องเที่ยว	ความสวยงามของ สถานที่ท่องเที่ยว	3	3.00	31	31.00	34.00
8. กิจกรรมที่นักท่องเที่ยว ให้ความสนใจ	ทัวร์เดินป่า	1	1.00	37	37.00	38.00
9. ลักษณะของการ เดินทางมาท่องเที่ยว	- เพื่อนชาวต่างชาติ - เดินทางตนเอง	2	2.00	34	34.00	36.00
10. สิ่งจูงใจให้เดินทาง มาท่องเที่ยว	ประชาสัมพันธ์ทาง อินเทอร์เน็ต	2	2.00	35	35.00	37.00
11. ที่พักขณะเดินทาง ท่องเที่ยว	เกสต์เฮ้าส์	2	2.00	45	45.00	47.00
12. สิ่งประทับใจ	ความสวยงามของ สถานที่ท่องเที่ยว	3	3.00	38	38.00	41.00
13. สิ่งที่ไม่ประทับใจ	ไม่มีห้องน้ำสะอาด					
	บนเส้นทาง R3A	2	2.00	29	29.00	31.00
14. สิ่งที่ควรได้รับการ ปรับปรุงอย่างเร่งด่วน	- ห้องน้ำสะอาด	3	3.00	31	31.00	34.00
	- พาหนะเดินทาง	5	5.00	26	26.00	31.00

จากสรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติของเมืองหลวงน้ำทาในตารางที่ 4.29 พบว่าโดยส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรก หรือร้อยละ 55.00 ช่วงเดือนมีนาคม-เมษายน ระยะเวลาท่องเที่ยว 1 สัปดาห์ขึ้นไป หรือร้อยละ 52.00 สถานที่ท่องเที่ยวที่ให้ความสนใจคือ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หรือร้อยละ 40.00 ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อวันต่ำกว่า 50 ดอลลาร์สหรัฐหรือ 1,750 บาท หรือร้อยละ 86.00 เป็นค่าการเดินทาง หรือร้อยละ 44.00 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้

นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้แก่ ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว หรือร้อยละ 34.00 กิจกรรมที่สนใจคือทัวร์เดินป่า หรือร้อยละ 38.00 เดินทางมากับเพื่อนชาวต่างชาติ หรือร้อยละ 36.00 อาศัยการประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ต หรือร้อยละ 37.00 แพคเกจทัวร์ หรือร้อยละ 47.00 สิ่งประทับใจมากที่สุดได้แก่ ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว หรือร้อยละ 41.00 สิ่งที่ไม่ประทับใจมากที่สุดได้แก่ ไม่มีห้องน้ำสะอาดเปิดให้บริการบนเส้นทาง R3A หรือร้อยละ 31.00 สิ่งที่ได้รับ การปรับปรุงอย่างเร่งด่วน ได้แก่ การบริการห้องน้ำสะอาด หรือร้อยละ 34.00 รองลงมาคือ พาหนะในการเดินทาง หรือร้อยละ 31.00

ตารางที่ 4.30 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทาง การท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง ฯลฯ	*	-	4.46	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.53	มาก
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.13	น้อย
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนกาสิโน ฯลฯ	*	-	3.13	ปานกลาง
รวม			3.31	ปานกลาง

4.2.2.3 สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.30 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของเมืองหลวงน้ำทาอยู่ในระดับมาก เนื่องจากมีทัศนียภาพ และความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่าหายาก วิถีชีวิตและความหลากหลายของวัฒนธรรมชนเผ่าต่าง ๆ (ดูแผนภาพที่ 10, 11) เพราะหลวงน้ำทาขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองที่มีความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ ประกอบด้วยชนเผ่า ประมาณ 17 กลุ่ม แม้จะมีความแตกต่างด้านอัตลักษณ์แต่ก็มีการรวมตัวช่วยเหลือร่วมงานบุญของแต่ละเผ่า “มีความปรองดองทางด้านอัตลักษณ์ประเพณี” รวมถึงไม่มีการแบ่งแยกทางศาสนาด้วย อย่างเช่น

เมื่อชนเผ่าใดมีงานบุญ ชนเผ่าอื่นก็จะไปสนับสนุนมีการไปมาหาสู่กันในชีวิตประจำวันมาโดยตลอด จึงทำให้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวต่างชาติให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวอย่างมาก (คำเลี่ยน ตันยาแก้ว, 9 เมษายน 2552).

ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทาง R3A และ บ่อนคาลิโน ซึ่งภายหลังการเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการ ได้เพิ่มความสะดวกและรวดเร็วในการเดินทางมากยิ่งขึ้น หากแต่ในบางช่วงของเส้นทางเกิดไหล่เขาทรุด ดินถล่ม กีดขวางการจราจรและเป็นอันตรายต่อการเดินทางเป็นระยะ ๆ จึงทำให้เสียเวลาในการเดินทาง นอกจากนี้บ่อนคาลิโนซึ่งตั้งอยู่เขตเศรษฐกิจสัมปทานพิเศษของรัฐบาลจีน ชายแดนบ่อเต็น-บ่อหานก็สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวประเภทเสี่ยงโชคเท่านั้นส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรของเมืองหลวงน้ำตายังมีอยู่ไม่มากนัก มีแต่ป่าสวนยางพาราที่ปลูกใหม่และไร่นาเกษตรกรจึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น



ตารางที่ 4.31 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทาง
การท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและ ต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			ลาว	ระดับความ	ต่างชาติ	ระดับความ
	มี	ไม่มี	(10 คน)	คิดเห็น	(90คน)	คิดเห็น
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง บึง ฯลฯ	*	-	4.36	มาก	4.13	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.91	มาก	3.56	มาก
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.36	น้อย	2.44	น้อย
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็น แหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนคาสิโน ฯลฯ	*	-	3.18	ปานกลาง	3.06	ปานกลาง
รวม			3.45	ปานกลาง	3.30	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.31 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา จากนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของเมืองหลวงน้ำทา อยู่ในระดับมากเนื่องจากเมืองหลวงน้ำทาเป็นเมืองที่มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ และสวยงามมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตอุทยานแห่งชาติน้ำฮ่า ซึ่งเป็นป่าสงวนที่ครอบคลุมพื้นที่ของเวียงภูคา และหลวงน้ำทาเข้าไปด้วยมีสัตว์ป่า และพันธุ์ไม้เขตร้อนหายากที่ยังไม่ถูกรบกวน และคงความสมบูรณ์ของผืนป่าไว้ได้ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินิยมเดินทางมาหลวงน้ำทาเพื่อมาเดินทิวป่าที่ชมธรรมชาติ และชมวิถีชีวิตวัฒนธรรมของชนเผ่าต่าง ๆ ที่มีสูงถึง 17 ชนเผ่า ที่ยังคงรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไว้อย่างเหนียวแน่น จึงทำให้ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก

ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวของหลวงน้ำทาได้แก่เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่สามารถเชื่อมโยงกับประเทศไทย สปป.ลาว และจีนได้ บ่อนคาสิโนและศูนย์แสดงสินค้าปลอดภาษี เขตเศรษฐกิจพิเศษบ่อเต็นแดนคำสามารถดึงดูดในนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมากเช่นกัน จึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร

ของหลวงน้ำทายังมีเฉพาะสวนยางพารา และไร่นาของเกษตรกรเท่านั้นจึงไม่โดดเด่นมากเท่าใดนัก จึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.32 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกันยกเว้นแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรที่ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่านักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวไม่ค่อยให้ความสนใจการท่องเที่ยวประเภทนี้มากเท่าใดนัก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมอยู่ในระดับมาก ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรนั้น อยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.32 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจ ทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น	ลาว		ต่างชาติ	
					เฉลี่ย (10)	ต่างชาติด (90)	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ								
เช่น น้ำตก แก่ง บึง ฯลฯ	*	-	4.46	มาก	4.36	4.13	4.25	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม								
เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.53	มาก	3.91	3.56	3.74	มาก
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร								
เช่น พืชสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.13	น้อย	2.36	2.44	2.40	น้อย
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนกาสิโน ฯลฯ	*	-	3.13	ปานกลาง	3.18	3.06	3.12	ปานกลาง
รวม			3.31	ปานกลาง	3.45	3.30	3.38	ปานกลาง

ตารางที่ 4.33 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคม
เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.01	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	*	-	3.48	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.43	ปานกลาง
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	3.82	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	*	-	2.56	ปานกลาง
รวม			3.46	ปานกลาง

4.2.2.4 เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.33 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าเป็นเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวโดยรถยนต์และความปลอดภัยในการเดินทางมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการคมนาคมขนส่งบนเส้นทาง R3A จากเมืองห้วยทรายถึงด่านบ่อเต็นสามารถเดินทางได้สะดวก และรวดเร็ว มีมาตรการรักษาความปลอดภัยและการตรวจสอบอย่างเข้มงวดจากเจ้าหน้าที่ตำรวจแขวงหลวงน้ำทาจึงทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างปลอดภัย ส่วนการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า คุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในทุกฤดูกาลอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากพื้นผิวถนนบางแห่งขรุขระเกิดการชำรุดทรุดโทรมอยู่ในระหว่างดำเนินการปรับปรุง การเดินทางในแหล่งท่องเที่ยวช่วงฤดูฝนเพื่อเข้าไปยังแหล่งท่องเที่ยวก่อนช่วงลำบาก รถยนต์โดยสารไม่สามารถเดินทางเข้าไปได้ต้องอาศัยเดินทางเท้าเท่านั้น (ดูแผนภาพที่ ค 12)

ตารางที่ 4.34 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		ลาว		ต่างชาติ	
	มี	ไม่มี	(10 คน)	ระดับความคิดเห็น	(90คน)	ระดับความคิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.32	มาก	3.97	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	*	-	3.38	ปานกลาง	3.49	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.45	ปานกลาง	3.36	ปานกลาง
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	3.95	มาก	3.81	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	*	-	2.64	ปานกลาง	2.02	น้อย
รวม			3.55	ปานกลาง	3.33	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.34 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาจากนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า นักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์และความปลอดภัยในการเดินทางอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเส้นทางคมนาคมสามารถเดินทางได้อย่างสะดวก รวดเร็ว ถึงแม้จะมีบางช่วงที่มีดินถล่มจากไหล่เขาลื่นเข้ามาถึงเส้นกึ่งกลางของถนนก็ตาม แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคต่อการเดินทาง ส่วนการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า และคุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากผิวหน้าถนนหลุมร่อนเป็นหลุมเป็นบ่อ ทำให้ต้องความระมัดระวังเป็นพิเศษในการเดินทาง สำหรับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล นักท่องเที่ยวต่างชาติมีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่านักท่องเที่ยวชาวลาอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติสัมผัสกับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในช่วงฤดูฝนมีน้ำไหลหลากเป็นบางแห่ง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวค่อนข้างลำบากจึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น (ดูแผนภาพที่ ค 13)

ตารางที่ 4.35 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคม เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น	ลาว	ต่างชาติ	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
			รวม		(10)	(90)	รวม	
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.01	มาก	4.32	3.97	4.15	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วย ทางเดินเท้า			3.48	ปานกลาง	3.38	3.49	3.44	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.43	ปานกลาง	3.45	3.36	3.41	ปานกลาง
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	3.82	มาก	3.95	3.81	3.88	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุก ฤดูกาล	*	-	2.56	ปานกลาง	2.64	2.02	2.33	น้อย
รวม			3.46	ปานกลาง	3.55	3.33	3.44	ปานกลาง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.35 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติ พบว่าโดยส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาลที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวลาว มีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวลาวโดยส่วนใหญ่มักจะคุ้นเคยกับการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้คืออยู่แล้ว จึงทำให้มีค่าเฉลี่ยรวมสูงตามไปด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์และความปลอดภัยในการเดินทาง อยู่ในระดับมาก ส่วนการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้าคุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลางสำหรับการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาลนั้น ยังคงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.36 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	2.37	น้อย
2. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	3.58	มาก
3. ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์	*	-	3.93	มาก
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	3.62	มาก
5. บริการไปรษณีย์	*	-	2.86	ปานกลาง
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	3.67	มาก
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	*	-	1.92	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.06	น้อย
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.53	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.73	มาก
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.73	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.43	น้อย
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.36	น้อย
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	3.26	ปานกลาง
15. อื่นๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	2.75	ปานกลาง
รวม			2.92	ปานกลาง

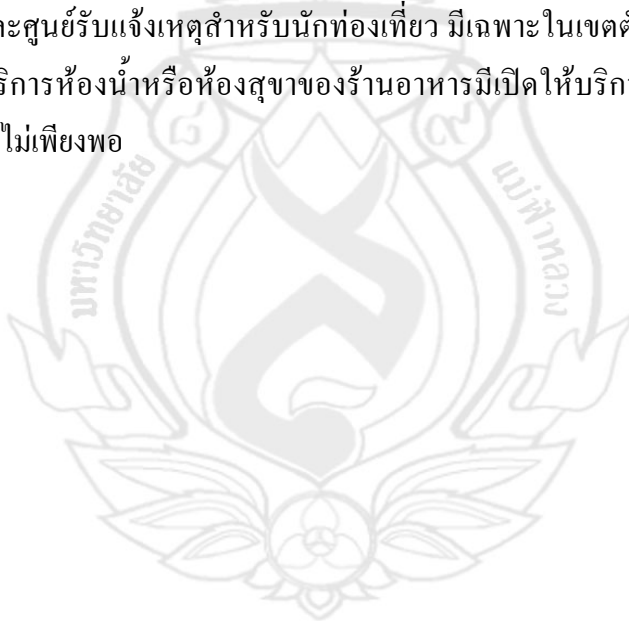
4.2.2.5 สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.36 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวประเภทป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์ บริการอินเทอร์เน็ต บริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ตลอดจน บริการร้านอาหารและเครื่องดื่มมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากตลอดสองฟากเส้นทาง R3A มีระบบสื่อความหมาย และป้ายสัญลักษณ์ที่เข้าใจง่าย ทั้งภาษาลาว และภาษาอังกฤษ ติดตั้งเป็นช่วง ๆ ตลอดเส้นทางจึงทำให้เข้าใจได้ง่าย การให้บริการอินเทอร์เน็ต บริการเช่ารถจักรยานและจักรยานยนต์ มีอยู่หลายแห่งไม่ยุ่งยาก ราคาเช่าไม่สูงมากนัก การบริการร้านอาหาร และเครื่องดื่ม

มีอยู่ทั่วไปสามารถรับประทานอาหารที่หลากหลาย โดยเฉพาะในช่วงเย็นของทุกวันนักท่องเที่ยวสามารถรับประทานอาหาร และเครื่องดื่ม ในบรรยากาศของตลาดกลางคืนหรือคาเฟ่ซึ่งจะมีสินค้า และอาหารที่หาได้ภายในท้องถิ่น มาวางจำหน่ายทั้งประชาชนชาวลาวและนักท่องเที่ยวทั่วไปได้สามารถเลือกสรรได้ตามชอบใจ

ส่วนการบริการไปรษณีย์บริการน้ำดื่ม และน้ำใช้ร้านขายของที่ระลึกบริการตรวจคนเข้าเมือง และบริการรถโดยสารประจำทางอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากการบริการไปรษณีย์ไม่ค่อยสะดวกมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง บริการน้ำดื่ม และน้ำใช้ยังมีอยู่น้อย ร้านขายของที่ระลึกส่วนใหญ่จำหน่ายเฉพาะสินค้าหัตถกรรมไม่มีความหลากหลายของผลิตภัณฑ์บริการตรวจคนเข้าเมืองมีการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในการบันทึก และตรวจสอบข้อมูลนักท่องเที่ยวแต่มีความล่าช้า การบริการรถโดยสารประจำทางยังมีจำนวนเที่ยวการเดินรถอยู่น้อย (รูปภาพที่ 14) สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวด้านอื่น ๆ ยังคงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากในแหล่งท่องเที่ยว ยังมีสถานที่พักหรือจุดชมวิวกีฬาและบริการโทรศัพท์สาธารณะอยู่น้อย ศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว และศูนย์รับแจ้งเหตุสำหรับนักท่องเที่ยว มีเฉพาะในเขตตัวเมืองหลวงน้ำทาเท่านั้น ในขณะที่การบริการห้องน้ำหรือห้องสุขาของร้านอาหารมีเปิดให้บริการฟรีแต่ความสะดวกและจำนวนห้องน้ำมีไม่เพียงพอ



ตารางที่ 4.37 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาและ ต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			ลาว (10 คน)	ระดับความ คิดเห็น	ต่างชาติ (90คน)	ระดับความ คิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. ศาลาที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	2.18	น้อย	2.34	น้อย
2. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ ท่องเที่ยว	*	-	3.68	มาก	3.41	ปานกลาง
3. ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์	*	-	3.45	ปานกลาง	3.63	มาก
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	3.27	ปานกลาง	3.25	ปานกลาง
5. บริการไปรษณีย์	*	-	2.91	ปานกลาง	2.81	ปานกลาง
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	3.47	ปานกลาง	3.62	มาก
7. บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา	*	-	2.09	น้อย	1.81	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.27	น้อย	2.12	น้อย
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.18	น้อย	2.19	น้อย
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.18	ปานกลาง	3.38	ปานกลาง
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.90	ปานกลาง	2.94	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.54	ปานกลาง	2.38	น้อย
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.36	น้อย	2.31	น้อย
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	2.95	ปานกลาง	2.87	ปานกลาง
15. อื่น ๆ-บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	3.68	มาก	3.54	มาก
รวม			2.87	ปานกลาง	2.84	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.37 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา ของนักท่องเที่ยวชาวลา และต่างชาติพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่านักท่องเที่ยวชาวลา และต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวประเภทบริการรถโดยสารประจำทาง มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการใช้บริการรถโดยสารประจำทางระหว่างประเทศมีความสะดวก และรวดเร็วมีความปลอดภัยสูง ส่วนบริการอินเทอร์เน็ตไปรษณีย์ร้านอาหาร และเครื่องดื่ม ร้านขายของที่ระลึก และบริการตรวจคนเข้าเมืองอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากบริการอินเทอร์เน็ต การโหลดข้อมูลล่าช้า และมีเหตุการณ์นี้ดล่มบ่อยครั้งบริการไปรษณีย์

บริการร้านอาหาร และเครื่องดื่ม และร้านขายของที่ระลึกมีราคาแพง การบริการตรวจคนเข้าเมืองไม่มีเจ้าหน้าที่คอยให้คำแนะนำ และตรวจสอบจึงทำให้ล่าช้า ส่วนศาลาที่พักหรือจุดชมวิวบริการห้องน้ำหรือห้องสุขา บริการโทรศัพท์ และน้ำดื่มน้ำใซ้อยู่ในระดับน้อยเนื่องจากศาลาที่พัก หรือจุดชมวิวมียัดไว้สำหรับนักท่องเที่ยวเดินป่าเท่านั้น บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา บริการน้ำดื่มและน้ำใซ้ มีอยู่น้อยไม่สะดวกสบายเท่าใดนัก บ่อยครั้งที่รถโดยสารประจำทางจะหยุดพักระหว่างทางในป่า เพื่อให้ผู้โดยสารได้เข้าห้องน้ำบริเวณป่าละเมาะข้างทาง (ดูภาพที่ ค 15) อีกทั้งยังไม่มีตู้บริการโทรศัพท์สาธารณะสำหรับให้บริการบนเส้นทาง R3A แต่อย่างใด หากกรณีประสบอุบัติเหตุการติดต่อสื่อสารลำบากเนื่องจากไม่มีคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ในช่วงบนเขาหากใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ในการติดต่อสื่อสาร

นอกจากนี้ยังพบว่านักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน คือป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยวโดยนักท่องเที่ยวชาวลาวมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากในบางช่วงของเส้นทางในแหล่งท่องเที่ยวมีป้ายแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวเป็นภาษาลาว ทำให้นักท่องเที่ยวชาวลาวสามารถเข้าใจได้ง่าย แต่สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติต้องแสดงภาษาจีนหรือภาษาไทยนอกเหนือจากภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน ส่วนระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์ พบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากมีระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์ในแหล่งท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง และเข้าใจง่าย ซึ่งต่างจากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวที่เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวลาวต่างจากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ไม่นิยมใช้แผนที่ และหนังสือคู่มือการเดินทางระหว่างการท่องเที่ยวจึงให้ความสำคัญไม่มากนัก

สำหรับบริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ พบว่านักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่นิยมเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์เพื่อใช้เดินทางท่องเที่ยว มากกว่านักท่องเที่ยวชาวลาวจึงอยู่ในระดับมาก ส่วนศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวก็มีเอกสารแจกฟรีที่เป็นภาษาลาวและภาษาอังกฤษ นักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสนใจน้อย เนื่องจากนักท่องเที่ยวมักจะมีหนังสือคู่มือการเดินทางอยู่แล้ว หากไม่เข้าใจถึงจะสอบถามจากเจ้าหน้าที่ศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว

แต่อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.38 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกันยกเว้นการบริการอินเทอร์เน็ต บริการน้ำดื่ม และน้ำใซ้รวมทั้งบริการร้านอาหารและเครื่องดื่มที่แตกต่างกันเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มักจะให้คะแนนความคิดเห็นจากภาพรวมเป็นหลัก ส่วนการบริการรถโดยสารประจำทางพบว่านักท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าผู้ประกอบการ

ธุรกิจการท่องเที่ยว เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ นิยมใช้บริการรถโดยสารประจำทางระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวเยี่ยมชมสัมผัสกับการให้บริการด้านนี้ได้มากกว่า

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยวระบบสื่อความหมาย หรือ สัญลักษณ์ และบริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์อยู่ในระดับมาก ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวในด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง และน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.38 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น	ลาว (10)	ต่างชาติ (90)	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1. สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	2.37	น้อย	2.18	2.34	2.26	น้อย
2. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	3.58	มาก	3.68	3.41	3.55	มาก
3. ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์	*	-	3.93	มาก	3.45	3.63	3.54	มาก
4. บริการอินเตอร์เน็ต	*	-	3.62	มาก	3.27	3.25	3.26	ปานกลาง
5. บริการไปรษณีย์	*	-	2.86	ปานกลาง	2.91	2.81	2.86	ปานกลาง
6. บริการเช่า รถจักรยานจักรยานยนต์	*	-	3.67	มาก	3.47	3.62	3.55	มาก
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	*	-	1.92	น้อย	2.09	1.81	1.95	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.06	น้อย	2.27	2.12	2.20	น้อย
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.53	ปานกลาง	2.18	2.19	2.19	น้อย
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.73	มาก	3.18	3.38	3.28	ปานกลาง
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.73	ปานกลาง	2.90	2.94	2.92	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.43	น้อย	2.54	2.38	2.46	น้อย
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.36	น้อย	2.36	2.31	2.34	น้อย
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	3.26	ปานกลาง	2.95	2.87	2.91	ปานกลาง
15. อื่น ๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	2.75	ปานกลาง	3.68	3.54	3.61	มาก
รวม			2.92	ปานกลาง	2.87	2.84	2.86	ปานกลาง

ตารางที่ 4.39 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	*	-	2.73	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	2.53	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	3.47	ปานกลาง
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่น อื่นๆหรือต่างประเทศ	*	-	2.46	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	1.48	น้อยที่สุด
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.06	น้อย
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	2.26	น้อย
8. อื่น ๆ - บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	*	-	2.27	น้อย
รวม			2.41	น้อย

4.2.2.6 การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

จากในตารางที่ 4.39 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา ด้านการโฆษณา และประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศและการลดค่าบริการในบางฤดูกาลมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากการโฆษณาและประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวยังคงมีเฉพาะองค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว และบริษัทเอกชนบางรายเท่านั้นที่ดำเนินการอยู่ยังไม่มีการสร้างเครือข่าย หรือสร้างความร่วมมือทางการท่องเที่ยว กับผู้ประกอบการไทย หรือจีนตอนใต้ ส่วนใหญ่เป็นลักษณะต่างคนต่างทำมีการแข่งขันสูง โดยเฉพาะธุรกิจทัวร์เดินป่า ขณะที่การลดอัตราค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล ส่วนใหญ่เป็นการลดราคาห้องพัก ค่าบริการอื่น ๆ ก็ยังไม่ได้ปรับลดแต่อย่างใด

จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว (ผู้จัดการเฮือนพัก และร้านอาหารคาราฮาวด์ เมืองหลวงน้ำทา, 12 เมษายน 2552) ได้กล่าวถึงการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศยังมีอยู่น้อยถึงแม้ว่าบางเกสเฮ้าส์ที่เริ่มสร้างเว็บไซต์เพื่อประชาสัมพันธ์กิจการของตนเอง ส่วนใหญ่เป็นบริษัททัวร์ที่เจ้าของกิจการหรือหุ้นส่วนอยู่ในเมืองไทย หรือต่างประเทศ ที่มีทุนค่อนข้างสูงได้ดำเนินการมากกว่า การรวมกลุ่มของผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น เพื่อสร้างเครือข่าย และพัฒนาตลาดการท่องเที่ยวยังไม่มีมีแต่องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาวเท่านั้น ที่ดำเนินการอยู่จึงทำให้เมืองหลวงน้ำทากลายเป็นแค่ทางผ่าน เพราะไม่มีกลยุทธ์ในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาท่องเที่ยวโดยตรงได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มุ่งเดินทางไปเมืองจิงหง หรือคุนหมิงมากกว่า

ส่วนการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ การให้บริการเบิก-ถอนเงินสด ด้วยระบบ ATM บริการโรงพยาบาล หรือสถานบริการสาธารณสุข และบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ อยู่ในระดับน้อยเนื่องจากเมืองหลวงน้ำทาเพิ่งมีธนาคารพาณิชย์ที่เปิดให้บริการตู้กดเงินสดด้วยระบบ ATM เป็นแห่งแรกในช่วงต้น ปีพ.ศ. 2551 (ดูภาพที่ ค 16) การให้บริการของโรงพยาบาลหรือบริการสาธารณสุขในเมืองหลวงน้ำทายังได้รับความน่าเชื่อถือในการรักษาพยาบาลอยู่น้อย นักท่องเที่ยวมักจะเดินทางกลับทันทีหรือถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลที่เชียงราย ซึ่งมีอุปกรณ์ด้านการแพทย์และการให้ความช่วยเหลือที่ปลอดภัยมากกว่า นอกจากนี้การรับชำระค่าบริการต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิตของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ยังไม่นิยมมากเท่าใดนักจึงยังคงอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ตารางที่ 4.40 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาและต่างชาติต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่ง ท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวและ ต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			ลาว	ระดับความ	ต่างชาติ	ระดับความ
	มี	ไม่มี	(10 คน)	คิดเห็น	(90คน)	คิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆทั้งภายในและ ต่างประเทศ	*	-	3.09	ปานกลาง	3.06	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่าง ต่อเนื่อง	*	-	2.72	ปานกลาง	2.56	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	2.81	ปานกลาง	3.06	ปานกลาง
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับ ท้องถิ่นอื่น ๆหรือต่างประเทศ	*	-	1.73	น้อย	1.94	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	1.45	น้อยที่สุด	1.44	น้อยที่สุด
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.45	น้อย	1.94	น้อย
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	2.54	น้อย	2.06	น้อย
8. อื่น ๆ – บริการแลกเปลี่ยนเงินตรา ต่างประเทศ	*	-	2.43	น้อย	2.22	น้อย
รวม			2.40	น้อย	2.29	น้อย

จากในตารางที่ 4.40 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา จากนักท่องเที่ยวชาวลาและต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่านักท่องเที่ยวชาวลา และต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าการโฆษณา และประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง และการลดค่าบริการในบางฤดูกาลอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารจากอินเทอร์เน็ต และหนังสือคู่มือการท่องเที่ยว การโฆษณา และประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวใน และต่างประเทศยังมีน้อย

ส่วนการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ การให้บริการเบิก-ถอนเงินสด ด้วยระบบ ATM บริการโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุข และบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับน้อย เนื่องการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทาจะร่วมออกร้านแสดงสินค้า และการท่องเที่ยวที่เมืองจันทบุรีจัดขึ้นเป็นประจำทุกปีจึงยังคงน้อยมาก การบริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM ยังไม่สะดวกมากนัก นักท่องเที่ยวสามารถถอนเงินสดเป็นเงินสดได้ครั้งละ 700,000 บาทต่อครั้ง คิดเป็นเงินไทย 2,800 บาทจึงทำให้ต้องถอนเงินหลายครั้ง

และต้องเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย อีกทั้งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางไปท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทายังให้ความเชื่อมั่นในการรักษาพยาบาลของโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขอยู่น้อย การบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศในช่วงวันหยุดราชการ และเสาร์-อาทิตย์ไม่เปิดทำการ นอกจากด่านตรวจคนเข้าเมืองห้วยทรายและบ่อเต็นเท่านั้น เช่นเดียวกันกับการรับชำระค่าบริการต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิตยังมีอยู่น้อยมาก

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.41 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาลและการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดโดยนักท่องเที่ยวจะมีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากเห็นว่ากลยุทธ์การปรับลดราคาของผู้ประกอบการนั้นไม่ได้แตกต่างกันมากนักจากฤดูกาลท่องเที่ยวปกติ จึงไม่มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวแต่อย่างใด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศ การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องและการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM โรงพยาบาล หรือบริการสาธารณสุขบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ อยู่ในระดับน้อย สำหรับบริการรับชำระค่าบริการต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิตยังคงอยู่ในระดับน้อยที่สุดเท่านั้น (ดูภาพที่ ค 17)

ตารางที่ 4.41 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น	ลาว		ต่างชาติ	
					(10)	ติ(90)	เฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	*	-	2.73	ปานกลาง	3.09	3.06	3.08	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	2.53	ปานกลาง	2.72	2.56	2.64	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	3.47	ปานกลาง	2.81	3.06	2.94	ปานกลาง
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่นๆหรือต่างประเทศ	*	-	2.46	น้อย	1.73	1.94	1.84	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	1.48	น้อยที่สุด	1.45	1.44	1.45	น้อยที่สุด
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.06	น้อย	2.45	1.94	2.20	น้อย
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	2.26	น้อย	2.54	2.06	2.30	น้อย
8. อื่น ๆ - บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	*	-	2.27	น้อย	2.43	2.22	2.33	น้อย
รวม			2.41	น้อย	2.40	2.29	2.34	น้อย

ตารางที่ 4.42 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.68	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	1.51	น้อย
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	4.33	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	3.48	ปานกลาง
5. วิลเลจน์ สเตย์	*	-	2.13	น้อย
6. เต้นท์ค้างคืน	*	-	1.67	น้อย
รวม			2.80	ปานกลาง

4.2.2.7 ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.43 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากที่พักส่วนใหญ่เป็นโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ รัฐบาลให้การช่วยเหลือด้วยการลดหย่อนภาษีในระยะแรกที่เริ่มดำเนินธุรกิจ เพราะรัฐต้องการส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นได้ลงทุนทำธุรกิจด้านการท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้เพื่อรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทาง R3A (ลำก้าง, 9 เมษายน 2552) ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมพักเกสต์เฮ้าส์ เนื่องจากราคาไม่สูงมากนัก ราคาตั้งแต่ 30,000-50,000 กีบ หรือคิดเป็นเงินไทย 120-200 บาท (รูปภาพที่ ค 18, ค 19) ส่วนที่พักประเภทโฮมสเตร์มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้นถึงแม้ว่าเมืองหลวงน้ำทาจะมีโครงการ Nam Ha Ecotourism Project ที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการรักษาธรรมชาติ ส่งเสริมให้เกิดรายได้และการพัฒนาอาชีพด้วยการเลี้ยงเป็ด ไก่ หัตถกรรม หรือการเป็นไกด์นำเที่ยว ปัจจุบันมีหมู่บ้านที่เป็นที่พักโฮมสเตย์อยู่ 2 หมู่บ้านและ หมู่บ้านที่เป็นเส้นทางท่องเที่ยวแต่ไม่พักค้าง ในหมู่บ้านอีก 6 หมู่บ้านนักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาเป็นกลุ่มใหญ่สามารถพักได้หลายคนต่อหลัง จึงได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นอย่างมาก (หัวหน้าห้องการท่องเที่ยว เมืองหลวงน้ำทา, 9 เมษายน 2552) นอกจากนี้ยังพบว่าที่พักประเภทรีสอร์ท วิลเลจ สตรีและเด็นท์ค้างคืนยังคงมีอยู่ไม่กี่แห่งที่เปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวจึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.43 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			ลาว	ระดับความ	ต่างชาติ	ระดับความ
	มี	ไม่มี	(10 คน)	คิดเห็น	(90คน)	คิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.46	มาก	3.62	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	1.54	น้อย	1.56	น้อย
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	4.09	มาก	4.25	มาก
4. โฮมสเตร์	*	-	2.68	ปานกลาง	2.63	ปานกลาง
5. วิลเลจ สตรี	*	-	2.18	น้อย	2.25	น้อย
6. เเด็นท์ค้างคืน	*	-	2.36	น้อย	2.12	น้อย
รวม			2.72	ปานกลาง	2.74	ปานกลาง

จากในตารางที่ 4.43 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาจากนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่านักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากที่พักส่วนใหญ่เป็นโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ราคาไม่สูงมากนัก เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยว และพักผ่อน โดยเฉพาะเดินทางทัวร์ป่าเที่ยวชมธรรมชาติ และวิถีชีวิตชนเผ่าต่าง ส่วนที่พักประเภทโฮมสเตย์มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากนักท่องเที่ยวบางกลุ่มนิยมมาพักโฮมสเตย์ของชุมชนในหลวงน้ำทา นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมเดินทางมาเป็นกลุ่ม สามารถพักได้หลายคนต่อหลังสำหรับที่พักประเภทรีสอร์ท วิลเลจเนสตร์ และเต็นท์ค้างคืนยังมีอยู่ไม่กี่แห่งเท่านั้น จึงอยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 4.44 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่ง ท่องเที่ยว	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น	ลาว (10)	ต่างชา ติ(90)	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.68	มาก	3.46	3.62	3.54	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	1.51	น้อย	1.54	1.56	1.55	น้อย
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	4.33	มาก	4.09	4.25	4.17	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	3.48	ปานกลาง	2.68	2.63	2.66	ปานกลาง
5. วิลเลจเนสตร์	*	-	2.13	น้อย	2.18	2.25	2.22	น้อย
6. เต็นท์ค้างคืน	*	-	1.67	น้อย	2.36	2.12	2.24	น้อย
รวม			2.80	ปานกลาง	2.72	2.74	2.73	ปานกลาง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.44 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านในที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นที่พักประเภทโฮมสเตย์ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจะมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเห็นว่าปัจจุบันมีหมู่บ้านที่เป็นที่พักโฮมสเตย์อยู่ 2 หมู่บ้าน และหมู่บ้านที่เป็นเส้นทางท่องเที่ยวแต่ไม่พักค้างในหมู่บ้านอีก 6

หมู่บ้านซึ่งเป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยวที่นิยมเดินทางมาเป็นกลุ่มใหญ่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงที่พักประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ที่อยู่ในระดับมาก ส่วนที่พักประเภทโฮมสเตย์อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับที่พักประเภทรีสอร์ต วิลเลจ สตรี และเดินที่ค้างคืน ยังคงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

4.2.2.8 กิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.45 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.45 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
ทางธรรมชาติ				
1. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	*	-	3.54	มาก
2. ล่องแก่ง	*	-	3.52	มาก
3. ล่องแพไม้ไผ่	*	-	2.68	ปานกลาง
4. ล่องเรือยาง	*	-	2.52	ปานกลาง
5. ขี่ช้าง	*	-	3.25	ปานกลาง
6. อื่น ๆ - ดูนก	*	-	2.05	น้อย
รวม			2.93	ปานกลาง
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี				
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	3.56	มาก
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	3.76	มาก
3. บายศรีสู่ขวัญ	*	-	2.34	น้อย
4. อื่น ๆ - สรงน้ำพระธาตุ	*	-	2.54	ปานกลาง
รวม			3.05	ปานกลาง
จัดแสดงหรือแข่งขันกีฬา				
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	2.95	ปานกลาง
2. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	2.89	ปานกลาง
3. อื่น ๆ - การแห่บั้งไฟ	*	-	2.54	ปานกลาง
รวม			2.79	ปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยภาพรวม มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมทัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ และกิจกรรมล่องแก่งที่อยู่ในระดับมาก เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นอย่างมาก ส่วนกิจกรรมล่องแพไม้ไผ่ ล่องเรือยาง และขี่ช้างอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะเป็นกิจกรรมที่สนุก และท้าทาย แต่ในช่วงฤดูฝนน้ำไหลหลากไม่สามารถล่องแพไม้ไผ่ และเรือยางได้ เช่นเดียวกับกิจกรรมขี่ช้างที่สามารถเดินทางได้ในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ของการเดินทัวร์ป่าเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมการดูนก เป็นกิจกรรมเฉพาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่ชื่นชอบเป็นส่วนบุคคลจึงอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น (ดูภาพที่ ค 20, ค 21)

ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวเทศกาลสงกรานต์หรือปีใหม่ อยู่ในระดับมาก เนื่องจากช่วงเทศกาลแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และเข้าร่วมกิจกรรมการสาดน้ำในวันสงกรานต์เป็นจำนวนมาก ในขณะที่กิจกรรมการสงฆ์พระธาตุก็เป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเช่นกัน ส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวชาวลาวที่เดินทางมาจากห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว หรือพงสาลีมาร่วมงานบุญเสียมามากกว่าจึงอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับกิจกรรมบายศรีสู่ขวัญนั้นนิยมจัดขึ้นเพื่อต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองหรือนักท่องเที่ยวชาวลาวที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ และเดินทางกลับมาเยี่ยมญาติเท่านั้นจึงอยู่ในระดับน้อย

สำหรับกิจกรรมงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากกิจกรรมการแสดงชนเผ่า และงานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวได้ในช่วงการท่องเที่ยวทัวร์เดินป่าเป็นการแสดงของชนเผ่าอาข่า และไทลื้อในเมืองสิงห์ นับเป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวสามารถมีส่วนร่วมอย่างกับชนเผ่าในแหล่งท่องเที่ยวได้ ส่วนการแห่บั้งไฟจะจัดขึ้นในช่วงหลังเทศกาลสงกรานต์ หรือปีใหม่ของทุกปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขอให้เทวดาบนสวรรค์ได้รับทราบ และคลบนันดาลให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล ตามความเชื่อของชาวลาว จึงมีนักท่องเที่ยวให้ความสนใจน้อย

จากในตารางที่ 4.46 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา จากนักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่านักท่องเที่ยวชาวลาว และต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

โดยมีกิจกรรมทัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ ล่องแก่ง และขี่ช้างอยู่ในระดับมากเนื่องจากกิจกรรมดังกล่าวเป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ที่เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา นักท่องเที่ยวสามารถเดินทัวร์ป่าได้ตามโปรแกรมที่การท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทาและผู้ประกอบการเอกชนจัดขึ้น ราคาค่อนข้างสูงเช่น 2 คืน 3 วัน 2,500 บาท หรือ 3 คืน 5 วัน 3,500 บาท รวมอาหารและมัคคุเทศก์แต่ก็ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก ส่วนกิจกรรมล่องแพล่องเรือยางอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สนุก และท้าทายแต่ก็มีความเสี่ยงสูง สำหรับกิจกรรมดูนกเป็นกิจกรรมที่นักท่องเที่ยวชาวลาวให้ความสนใจน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติมากกว่า

ตารางที่ 4.46 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาและต่างชาติต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		ลาว (10 คน)	ระดับความคิดเห็น	ต่างชาติ (90คน)	ระดับความคิดเห็น
	มี	ไม่มี				
ทางธรรมชาติ						
1. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	*	-	3.81	มาก	3.75	มาก
2. ล่องแก่ง	*	-	3.90	มาก	3.80	มาก
3. ล่องแพไม้ไผ่	*	-	3.36	ปานกลาง	3.25	ปานกลาง
4. ล่องเรือยาง	*	-	2.73	ปานกลาง	2.69	ปานกลาง
5. ขี่ช้าง	*	-	3.55	มาก	3.68	มาก
6. อื่น ๆ - ดูนก	*	-	2.09	น้อย	2.69	ปานกลาง
รวม			3.24	ปานกลาง	3.31	ปานกลาง
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี						
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	2.82	ปานกลาง	2.69	ปานกลาง
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	3.64	มาก	3.44	ปานกลาง
3. บายศรีสู่ขวัญ	*	-	2.09	น้อย	1.69	น้อย
4. อื่น ๆ - สรงน้ำพระธาตุ	*	-	2.67	ปานกลาง	2.42	น้อย
รวม			2.81	ปานกลาง	2.56	ปานกลาง
จัดแสดงหรือแข่งขันกีฬา						
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	2.81	ปานกลาง	2.88	ปานกลาง
2.งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	2.49	ปานกลาง	2.65	ปานกลาง
3. อื่น ๆ - การแห่บั้งไฟ	*	-	2.45	น้อย	2.63	ปานกลาง
รวม			2.58	ปานกลาง	2.72	ปานกลาง

ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมประเพณี พบว่านักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติต่างมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีกิจกรรมประเพณีชนเผ่า อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากเมืองหลวงน้ำทา มีชนเผ่าต่าง ๆ อาศัยอยู่จำนวนมากแต่ประเพณี และวัฒนธรรมที่แสดงให้กับนักท่องเที่ยว เป็นเพียงกิจกรรมที่จัดมากขึ้นเพื่อแสดงให้นักท่องเที่ยวได้รับชมเสียมากกว่า ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวเทศกาลสงกรานต์หรือปีใหม่ สำหรับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวลาว อยู่ในระดับมาก เนื่องจากในช่วงสงกรานต์ในแต่ละปีมีนักท่องเที่ยวชาวลาวนิยมเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในหลวงน้ำทา และเข้าร่วมกิจกรรมการสาดน้ำในวันสงกรานต์เป็นจำนวนมาก แต่สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมไปร่วมกิจกรรมที่หาดแม่น้ำโขงที่เมืองหลวงพระบาง หรือห้วยทรายมากกว่า ในขณะที่กิจกรรมการสรงน้ำพระธาตุก็เป็นกิจกรรมที่ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวชาวลาวเป็นส่วนใหญ่อ้างอิงอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับกิจกรรมบายศรีสู่ขวัญนั้นเป็นกิจกรรมที่ไม่นิยมมากนักจึงอยู่ในระดับน้อย

นอกจากนี้กิจกรรม งานจัดแสดง หรือการแข่งขันกีฬา พบว่านักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติ ต่างมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากกิจกรรมการแสดงชนเผ่า และงานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมในช่วงการท่องเที่ยวทัวร์เดินป่าอยู่แล้ว จึงให้ความสนใจไม่มากนักส่วนการแช่และจุดบั้งไฟในช่วงหลังเทศกาลสงกรานต์ หรือปีใหม่ของทุกปีสำหรับนักท่องเที่ยวชาวลาวสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้เป็นประจำอยู่แล้ว จึงให้ความสนใจน้อยซึ่งแตกต่างจากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ให้ความสนใจ เนื่องจากไม่สามารถพบเห็นได้บ่อยครั้งนัก

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.47 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติพบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกันยกเว้นกิจกรรมทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทขี่ช้าง และศิลปวัฒนธรรม หรือประเพณีชนเผ่าที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะกิจกรรมขี่ช้าง ซึ่งนักท่องเที่ยวจะมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ชื่นชอบ และนิยมขี่ช้างเที่ยวชมธรรมชาติ จึงมีค่าเฉลี่ยรวมที่สูง ส่วนกิจกรรมประเพณีชนเผ่าพบว่านักท่องเที่ยวจะมีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรมประเพณีชนเผ่าเป็นการจัดแสดงขึ้นเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉพาะ มากกว่าที่จะเป็นกิจกรรมที่ชนเผ่าต่าง ๆ มีอยู่จริงในวิถีชีวิตของตนเองจึงมีค่าเฉลี่ยรวมที่ต่ำ ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภททัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ และกิจกรรมการท่องเที่ยวในระดับมาก ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี พบว่ากิจกรรมการท่องเที่ยวเทศกาลสงกรานต์หรือปีใหม่เท่านั้น ที่อยู่ในระดับมาก ส่วนกิจกรรมการจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ ยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง และน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.47 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา

ความพร้อมด้านกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวลาวและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ ความคิดเห็น	ลาว (10)	ต่างชาติ (90)	เฉลี่ย รวม	ระดับความ ความคิดเห็น
ทางธรรมชาติ								
1. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	*	-	3.54	มาก	3.81	3.75	3.78	มาก
2. ล่องแก่ง	*	-	3.52	มาก	3.90	3.80	3.85	มาก
3. ล่องแพไม้ไผ่	*	-	2.68	ปานกลาง	3.36	3.25	3.31	ปานกลาง
4. ล่องเรือยาง	*	-	2.52	ปานกลาง	2.73	2.69	2.71	ปานกลาง
5. ขี่ช้าง	*	-	3.25	ปานกลาง	3.55	3.68	3.62	มาก
6. อื่น ๆ - ดูนก	*	-	2.05	น้อย	2.09	2.69	2.39	น้อย
รวม			2.93	ปานกลาง	3.24	3.31	3.28	ปานกลาง
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี								
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	3.56	มาก	2.82	2.69	2.78	ปานกลาง
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	3.76	มาก	3.64	3.44	3.54	มาก
3. บายศรีสู่ขวัญ	*	-	2.34	น้อย	2.09	1.69	1.89	น้อย
4. อื่น ๆ - สรงน้ำพระธาตุ	*	-	2.54	ปานกลาง	2.67	2.42	2.55	ปานกลาง
รวม			3.05	ปานกลาง	2.81	2.56	2.69	ปานกลาง
จัดแสดงหรือแข่งขันกีฬา								
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	2.95	ปานกลาง	2.81	2.88	2.85	ปานกลาง
2.งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	2.89	ปานกลาง	2.49	2.65	2.57	ปานกลาง
3. อื่น ๆ - การแข่งม้าไฟ	*	-	2.54	ปานกลาง	2.45	2.63	2.54	ปานกลาง
รวม			2.79	ปานกลาง	2.58	2.72	2.65	ปานกลาง

4.2.3 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปีนา มณฑลยูนนาน

4.2.3.1 ลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยธุรกิจที่พักแรมเช่น โรงแรมเกสต์เฮาส์และรีสอร์ท จำนวน 9 ราย ธุรกิจนำเที่ยวคือ บริษัททัวร์ จำนวน 8 ราย ธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร จำนวน 7 ราย ธุรกิจบริการขนส่ง จำนวน 3 ราย และธุรกิจร้านขายของที่ระลึก จำนวน 3 ราย รวมทั้งสิ้น 30 ราย โดยมีผลการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 4.48 ร้อยละลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวจำแนกตามประเภทกิจการของเมืองจันทบุรี

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		นำเที่ยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
สถานประกอบการเป็นเจ้าของ										
ผู้จัดการ	2	22.22	3	37.50	0	000.00	0	000.00	1	33.33
เจ้าของ	7	77.78	5	62.50	7	100.00	3	100.00	2	66.67
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
เพศ										
ชาย	7	77.78	7	87.50	7	100.00	2	66.67	1	33.33
หญิง	2	22.22	1	12.50	0	000.00	1	33.33	2	66.67
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
อายุเฉลี่ย										
21 - 30 ปี	0	00.00	3	37.50	0	00.00	0	000.00	2	66.67
31 - 40 ปี	3	33.33	3	37.50	3	42.85	0	000.00	1	33.33
41 - 50 ปี	4	44.44	2	25.00	3	42.86	3	100.00	0	00.00
51 - 60 ปี	2	22.23	0	00.00	1	14.29	0	000.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
ระดับการศึกษา										
มัธยมศึกษาตอนต้น	0	00.00	1	12.50	2	28.57	3	100.00	1	33.33
มัธยมศึกษาตอนปลาย	5	55.56	4	50.00	3	42.85	0	000.00	2	66.67
ปริญญาตรี	3	33.33	3	37.50	2	28.58	0	000.00	0	00.00
สูงกว่าปริญญาตรี	1	11.11	0	00.00	0	00.00	0	000.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00

ตารางที่ 4.48 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ประเภทของกิจการ									
	ที่พักแรม		นันทิเยว		ร้านอาหาร		บริการขนส่ง		ของที่ระลึก	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
อาชีพปัจจุบัน										
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	0	00.00	1	12.50	0	00.00	1	33.33	0	00.00
เกษตรกรรม	1	11.11	0	00.00	0	00.00	0	00.00	2	66.67
ค้าขาย	4	44.44	2	25.00	4	57.14	2	66.67	1	33.33
ธุรกิจส่วนตัว	2	22.23	2	25.00	3	42.86	0	00.00	0	00.00
อื่น ๆ - มัคคุเทศน์	2	22.22	3	37.50	0	00.00	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.0
ระยะเวลาดำเนินการกิจการ										
ต่ำกว่า 3 ปี	3	33.33	4	50.00	3	42.85	2	66.67	1	33.33
4-9 ปี	3	33.34	2	25.00	2	28.57	1	33.33	2	66.67
10-15 ปี	2	22.22	1	12.50	1	14.29	0	00.00	0	00.00
16 - 20 ปี	1	11.11	1	12.50	1	14.29	0	00.00	0	00.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
จำนวนพนักงาน										
ต่ำกว่า 5 คน	2	22.22	3	37.50	2	28.57	1	33.33	3	100.00
6 - 20 คน	3	33.34	3	37.50	4	57.14	2	66.67	0	000.00
21 - 30 คน	3	33.33	1	12.50	1	14.29	0	00.00	0	000.00
มากกว่า 30 คน ขึ้นไป	1	11.11	1	12.50	0	00.00	0	00.00	0	000.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
คนในท้องถิ่น										
ใช่	6	66.67	5	62.50	5	71.42	2	66.67	3	100.00
ไม่ใช่	3	33.33	3	37.50	2	28.58	1	33.33	0	000.00
รวม	9	100.00	8	100.00	7	100.00	3	100.00	3	100.00
อพยพเข้ามาในพื้นที่										
ต่ำกว่า 3 ปี	2	22.22	2	25.00	2	28.58	0	00.00	0	000.00
4-9 ปี	1	11.11	1	12.50	0	00.00	0	00.00	0	000.00
10-15 ปี	0	00.00	0	00.00	0	00.00	1	33.33	0	000.00
รวม	3	100.00	3	37.50	2	28.58	1	33.33	0	000.00

จากในตารางที่ 4.48 ลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเมืองจันทบุรี พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจที่พักแรมเช่น โรงแรมเกสต์เฮาส์ และรีสอร์ท โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย และมีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 77.78 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 41-50 ปี หรือร้อยละ 44.44 การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 55.56 อาชีพปัจจุบันคือ ค้าขาย มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 1-2 ปี หรือร้อยละ 44.44 เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง 3-9 ปี มีจำนวนพนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-30 คน รวมร้อยละ 66.67 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่นร้อยละ 66.67

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว คือบริษัททัวร์ พบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย หรือร้อยละ 87.50 มีสถานะเป็นผู้จัดการ หรือร้อยละ 62.50 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-40 ปี รวมร้อยละ 75.00 การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 50.00 อาชีพปัจจุบันคือ มัคคุเทศน์ หรือร้อยละ 37.50 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 3-5 ปี เริ่มเปิดดำเนินการต่ำกว่า 3 ปี หรือร้อยละ 50.00 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คนและ 6-20 คนรวมร้อยละ 75.00 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 62.50

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารหรือภัตตาคาร พบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ หรือร้อยละ 100.00 อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 31-50 ปี รวมร้อยละ 85.71 การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 42.85 อาชีพปัจจุบันคือธุรกิจส่วนตัว หรือร้อยละ 57.14 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 1-2 ปี เริ่มเปิดดำเนินการต่ำกว่า 3 ปี หรือร้อยละ 42.85 มีจำนวนพนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-20 คน หรือร้อยละ 57.14 และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 71.42

นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจบริการขนส่ง โดยส่วนใหญ่เป็นเพศชาย หรือร้อยละ 66.67 มีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 41-50 ปี การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือร้อยละ 100.00 อาชีพปัจจุบันคือ ค้าขาย หรือร้อยละ 66.67 มีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 3-5 ปี หรือร้อยละ 100.00 เริ่มเปิดดำเนินการต่ำกว่า 3 ปี มีจำนวนพนักงานอยู่ในช่วงระหว่าง 6-20 คนและเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 66.67

ส่วนผู้ประกอบการธุรกิจร้านขายของที่ระลึก พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีสถานะเป็นเจ้าของกิจการ อายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-30 ปี การศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีพปัจจุบันคือ เกษตรกรรมมีระยะเวลาการทำงานอยู่ช่วงระหว่าง 3-5 ปี เริ่มเปิดดำเนินการระหว่าง 4-9 ปี หรือร้อยละ 66.67 มีจำนวนพนักงานต่ำกว่า 5 คน และเป็นผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น ร้อยละ 100.00

4.2.3.2 ลักษณะทั่วไป และการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติเมืองจิ้งหง

การเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ใช้แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และพักผ่อนในเมืองจิ้งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน รวมทั้งสิ้น 200 คน โดยมีผลการศึกษาดังนี้

จากลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวจีน และชาวต่างชาติของเมืองจิ้งหง ในตารางที่ 4.49 พบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวชาวจีน หรือร้อยละ 62.00 ส่วนชาวต่างชาติ ร้อยละ 38.00 โดยมีสัดส่วนของเพศชายมากกว่าเพศหญิงหรือร้อยละ 63.50 และ 36.50 มีอายุเฉลี่ยอยู่ช่วงระหว่าง 21-40 ปี รวมร้อยละ 65.50 การศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย หรือร้อยละ 35.50 ระดับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ช่วงระหว่างต่ำกว่า 20,000 บาท และ 20,001-30,000 บาท หรือร้อยละ 41.50 และ 32.00 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.49 ร้อยละลักษณะทั่วไปของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติของเมืองจิ้งหง

ลักษณะทั่วไป	ชาวจีน (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สัญชาติ					
จีน	124	62.00	0	00.00	62.00
ไทย	0	00.00	51	25.50	25.50
อังกฤษ	0	00.00	4	2.00	2.00
เยอรมัน	0	00.00	3	1.50	1.50
แคนาดา	0	00.00	2	1.00	1.00
อเมริกา	0	00.00	4	2.00	2.00
ฝรั่งเศส	0	00.00	3	1.50	1.50
ลาว	0	00.00	5	2.50	2.50
เมียนมาร์	0	00.00	4	2.00	2.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
เพศ					
ชาย	78	39.00	49	24.50	63.50
หญิง	46	23.00	27	13.50	36.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

ตารางที่ 4.49 (ต่อ)

ลักษณะทั่วไป	ชาวจีน (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
อายุเฉลี่ย					
ต่ำกว่า 20 ปี	24	12.00	6	3.00	15.00
21 - 30 ปี	49	24.50	18	9.00	33.50
31 - 40 ปี	30	15.00	34	17.00	32.00
41 - 50 ปี	16	8.00	8	4.00	12.00
51 - 60 ปี	3	1.50	7	3.50	5.00
60 ปีขึ้นไป	2	1.00	3	1.50	2.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน					
ต่ำกว่า 20,000 บาท	77	38.50	6	3.00	41.50
20,001 - 30,000 บาท	24	12.00	40	20.00	32.00
30,001 - 50,000 บาท	19	9.50	19	9.50	19.00
50,001 - 100,000 บาท	2	1.00	4	2.00	3.00
100,001 - 200,000 บาท	1	0.50	4	2.00	2.50
มากกว่า 200,000 บาทขึ้นไป	1	0.50	3	1.50	2.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

จากข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติของเมืองจิ้งหวงในตารางที่ 4.50 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก) พบว่า โดยส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวเป็นครั้งแรกหรือร้อยละ 53.50 ช่วง เดือน มีนาคม-เมษายน หรือร้อยละ 64.50 ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว 4 วัน หรือร้อยละ 46.50 สถานที่ท่องเที่ยวที่ให้ความสนใจคือ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม หรือร้อยละ 38.50 ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ยต่อวันอยู่ระหว่าง 50-100 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ 1,750-3,500 บาท หรือร้อยละ 62.00 ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่เป็นค่าการเดินทาง หรือร้อยละ 35.00 ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวได้แก่ สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว หรือร้อยละ 27.50 กิจกรรมที่สนใจคือการเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ และการเล่นสาดน้ำสงกรานต์ หรือร้อยละ 22.00 และ 19.00 โดยเดินทางมาเป็นกลุ่มทัวร์ หรือร้อยละ 29.50 สิ่งสนใจในการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว ได้แก่ การชมรายการทางโทรทัศน์ หรือร้อยละ 25.50 ช่วงระหว่างการเดินทางอาศัยพักโรงแรม หรือบังกาโล หรือ

ร้อยละ 47.00 สิ่งที่นักท่องเที่ยวประทับใจ ได้แก่ ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว หรือร้อยละ 24.00 รองลงมาได้แก่ เส้นทาง R3A หรือร้อยละ 17.50 สิ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ประทับใจได้แก่ การปรับขึ้นราคาที่พักแรมในช่วงเทศกาล หรือร้อยละ 39.00 และสิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วนได้แก่ ห้องน้ำสะอาดและที่พักโรงแรม หรือร้อยละ 21.50 และ 20.50

ตารางที่ 4.50 สรุปการเดินทางของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติเมืองจิ้งหวง

การเดินทาง	ความคิดเห็นต่อการเดินทาง	นักท่องเที่ยวชาวจีน		นักท่องเที่ยวต่างชาติ		รวม (ร้อยละ)
		124 คน	ร้อยละ	76 คน	ร้อยละ	
1. ความถี่ของการเดินทาง	ครั้งแรก	52	26.00	55	27.50	53.50
2. ช่วงเวลาการเดินทาง	มีนาคม - เมษายน	87	43.50	42	21.00	64.50
3. ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว	4 วัน	45	22.50	48	24.00	46.50
4. สถานที่ท่องเที่ยวที่ให้	แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	54	27.00	23	11.50	38.50
5. ค่าใช้จ่ายโดยเฉลี่ย /วัน	50 – 100 us\$	79	39.50	45	22.50	62.00
6. ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ในการเดินทางท่องเที่ยว	ค่าเดินทาง	45	22.50	25	12.50	35.00
7. ปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว	สิ่งอำนวยความสะดวก	43	21.50	12	6.00	27.50
8. กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ	การเดินทาง - เที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยว	23	11.50	21	10.50	22.00
	- สาดน้ำสงกรานต์	29	14.50	9	4.50	19.00
9. ลักษณะของการเดินทางมาท่องเที่ยว	- เป็นกลุ่มทัวร์	34	17.00	25	12.50	29.50
	- เดินทางตนเอง	27	13.50	23	11.50	25.00
10. สิ่งจูงใจให้เดินทางมาท่องเที่ยว	- ทางโทรทัศน์	32	16.00	19	9.50	25.50
	- ทางอินเทอร์เน็ต	26	13.00	23	11.50	24.50
11. ที่พักขณะเดินทางท่องเที่ยว	โรงแรมหรือ	67	33.50	27	13.50	47.00
	บังกาโล					
12. สิ่งประทับใจ	ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	25	12.50	23	11.50	24.00
13. สิ่งที่ไม่ประทับใจ	การปรับราคาที่พัก	54	27.00	24	12.00	39.00
14. สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน	- ห้องน้ำสะอาด	28	14.00	15	7.50	21.50
	- ที่พักโรงแรม	21	10.50	20	10.00	20.50

ตารางที่ 4.51 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง ฯลฯ	*	-	3.62	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.67	มาก
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่นพืชสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.94	ปานกลาง
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนกาสิโน ฯลฯ	*	-	4.40	มาก
รวม			3.66	มาก

4.2.3.3 สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

จากในตารางที่ 4.51 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับมากเนื่องจากเมืองจันทบุรีมีความอุดมสมบูรณ์ของป่าไม้เขตร้อนตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติมากมาย มีวิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมที่หลากหลาย โดยเฉพาะประเพณีสงกรานต์ไทลื้อที่มีขบวนแห่สงกรานต์และการเล่นสาดน้ำที่ยิ่งใหญ่จัดขึ้นระหว่างวันที่ 13-15 เมษายนของทุกปี นอกจากนี้ยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นเพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวอีกมากมายหลายแห่งได้แก่ Mengle หรือ ป่าดงดิบ เส้นทางควนลอดอุโมงค์ R3A และ วัดหลวงไคลื้อ ในแต่ละปี สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางทางการเกษตรอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากส่วนใหญ่เป็นไร่นาสวนยางพารา และกล้วยหอม นักท่องเที่ยวสามารถชื่นชมได้ในช่วงระหว่างการเดินทางอยู่แล้วจึงไม่ค่อยดึงดูดใจนักท่องเที่ยวมากเท่าใดนัก (ดูภาพที่ ค 22)

ตารางที่ 4.52 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		จีน (124 คน)	ระดับความคิดเห็น	ต่างชาติ (76คน)	ระดับความคิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง บึง ฯลฯ	*	-	4.22	มาก	3.92	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.70	มาก	3.83	มาก
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น ฟาร์มสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.85	ปานกลาง	2.89	ปานกลาง
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนคาสิโน ฯลฯ	*	-	3.67	มาก	3.54	มาก
รวม			3.61	มาก	3.55	มาก

จากในตารางที่ 4.52 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง จากนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเมืองจิ้งหวงเป็นเมืองแห่งธรรมชาติของป่าไม้อันอุดมสมบูรณ์ของจีน นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่นิยมเดินทางมาเที่ยวชมธรรมชาติสัมผัสกับแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และสถาปัตยกรรมแบบไทลื้อ อีกทั้งยังสามารถเข้าชมป่าดงดิบ และการแสดงชนเผ่าต่าง ๆ อีกมากมาย ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร นักท่องเที่ยวสามารถ ชมการกรีดยางพารา ชิมชารสดีและการตัดกล้วยหอม แต่ก็ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวไม่มากนักจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.53 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจ ทางการท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น	จีน (124)	ต่างชาติ (76)	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง ฯลฯ	*	-	3.62	มาก	4.22	3.92	4.07	มาก
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	*	-	3.67	มาก	3.70	3.83	3.77	มาก
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่นา ฯลฯ	*	-	2.94	ปานกลาง	2.85	2.89	2.87	ปานกลาง
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้าง ขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนคาสิโน ฯลฯ	*	-	4.40	มาก	3.67	3.54	3.61	มาก
รวม			3.66	มาก	3.61	3.55	3.58	มาก

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.53 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติ พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติทางวัฒนธรรม และที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก โดยแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีค่าเฉลี่ยรวมของนักท่องเที่ยวสูงกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เมื่อเดินทางมาถึงจิ้งหวง แล้วเกิดความประทับใจมากกว่าที่คาดหวังไว้ จึงมีค่าเฉลี่ยรวมที่สูงมาก เช่นเดียวกันกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวในประเด็นแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทั้งนี้เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเห็นว่าเมืองจิ้งหวงมีแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้มากเช่นกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวงโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.54 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคม
เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.53	มากที่สุด
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	*	-	3.46	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.73	มาก
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	4.13	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	*	-	2.87	ปานกลาง
รวม			3.74	มาก

4.2.3.4 เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท

จากในตารางที่ 4.54 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณารายละเอียดพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และความปลอดภัยในการเดินทาง มีความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก ตามลำดับ เนื่องจากเส้นทาง R3A จากบ่อหาน-จันท-ขุนหมิง มณฑลยูนนานเป็นทางด่วน 4 เลน เส้นทางตรง ทะลุภูเขาสูงด้วยอุโมงค์เชื่อมต่อระหว่างภูเขาด้วยสะพานคอนกรีตแข็งแรง พื้นผิวถนนเรียบ (ดูภาพที่ ค 23, ค 24) ถนนอยู่ในสภาพดี การเดินทางขนส่งโดยรถยนต์มีความสะดวกและรวดเร็วมีความปลอดภัยสูง ส่วนเส้นทาง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้าไม่สะดวกมากนัก เส้นทางแคบและโค้งเป็นอันตราย ในฤดูฝนจะมีหินไหลมาจากภูเขา ถนนลื่นเป็นช่วง ๆ จึงต้องเดินทางด้วยความระมัดระวังสูงนอกจากนี้การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในฤดูฝนมีความยากลำบาก รถอาจติดหล่มโคลนได้จึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ตารางที่ 4.55 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคม
เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจีนและ ต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			จีน (124 คน)	ระดับความ คิดเห็น	ต่างชาติ (76คน)	ระดับความ คิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.13	มาก	3.92	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	*	-	3.30	ปานกลาง	3.08	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	*	-	3.57	มาก	3.75	มาก
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	4.10	มาก	3.92	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	*	-	2.68	ปานกลาง	2.75	ปานกลาง
รวม			3.56	มาก	3.48	มาก

จากในตารางที่ 4.55 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่ง
ท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวงจากนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติ พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณารายละเอียดพบว่านักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติมีความคิดเห็นที่
สอดคล้องกันว่า การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และ
ความปลอดภัยในการเดินทางมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่ง
ท่องเที่ยวสามารถเดินทางได้อย่างสะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทางด่วน R3A ซึ่งใช้ความเร็วได้ดีมี
ทางแยกเข้าเมืองและด่านเก็บเงินเป็นช่วง ๆ ส่วนใหญ่เป็นรถยนต์โดยสารหรือรถยนต์ส่วนบุคคล มีรถ
มอเตอร์ไซด์อยู่บ้าง ถนนอยู่ในสภาพดีมีความปลอดภัยสูง ส่วนเส้นทาง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของ
เมืองจิ้งหวงบางแห่งยังคงต้องใช้บริการรถโดยสารท้องถิ่นผ่านหมู่บ้านต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นเส้นทางเก่า
ที่ใช้เดินทางกันในอดีตจวบจนปัจจุบันทั้งทางรถยนต์และทางเดินเท้า สภาพของพื้นผิวถนนอยู่ใน
สภาพดี แต่มีข้อเสียก็คือเส้นทางแคบ และโค้งอันตรายในฤดูฝนจะมีหินไหลมาจากภูเขา ถนนเป็น
ช่วง ๆ จึงต้องเดินทางด้วยทางเท้าเท่านั้นดังนั้นการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า และ
การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาลของเมืองจิ้งหวงจึงไม่สะดวกมากนัก จึงมีความพร้อมอยู่ในระดับ
ปานกลาง

ตารางที่ 4.56 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อ
ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคม เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น	จีน (124)	ต่างชาติ (76)	เฉลี่ย	ระดับ ความ คิดเห็น
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	*	-	4.53	มากที่สุด	4.13	3.92	4.03	มาก
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วย ทางเดินเท้า	*	-	3.46	ปานกลาง	3.30	3.08	3.19	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	*	-	3.73	มาก	3.57	3.75	3.66	มาก
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	*	-	4.13	มาก	4.10	3.92	4.01	มาก
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุก ฤดูกาล	*	-	2.87	ปานกลาง	2.68	2.75	2.72	ปานกลาง
รวม			3.74	มาก	3.56	3.48	3.52	มาก

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.56 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวพบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้าที่ แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเห็นว่าการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ภายหลังการเปิดใช้เส้นทางด่วน R3A จันทบุรี-ชุมพลบุรีได้เพิ่มความสะดวก และรวดเร็วในการเดินทางสามารถใช้เวลาในการเดินทางแค่ 5 ชั่วโมงจากเดิม 10 ชั่วโมง จึงส่งผลทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเมืองจันทบุรีเพิ่มมากขึ้น ส่วนการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้าเห็นว่าเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ทำง่าย เหมาะสำหรับผู้สูงอายุ นักท่องเที่ยวที่นิยม และชื่นชอบการทัวร์เดินป่าอยู่แล้ว จึงมีค่าคะแนนเฉลี่ยที่สูงกว่านักท่องเที่ยว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และความปลอดภัยในการเดินทาง ที่อยู่ในระดับมากที่สุด และมาก ส่วนเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเท้า และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาลอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.57 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว	
	ท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	3.76	มาก
2. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	4.37	มาก
3. ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์	*	-	4.03	มาก
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	1.93	น้อย
5. บริการไปรษณีย์	*	-	2.06	น้อย
6. บริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	2.47	น้อย
7. บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา	*	-	2.03	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.13	น้อย
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.53	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.53	มาก
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.73	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.06	น้อย
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.53	ปานกลาง
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	2.93	ปานกลาง
15. อื่นๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	3.61	มาก
รวม			2.85	ปานกลาง

4.2.3.5 สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

จากในตารางที่ 4.57 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า สถานที่พักหรือจุดชมวิว ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมาย และสัญลักษณ์ บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม และบริการรถโดยสารประจำทางมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากตลอดสองฟากถนนบนเส้นทาง R3A มีป้ายแนะนำเส้นทางและสถานที่ท่องเที่ยวตลอดจนป้ายบอกเส้นทางเป็นภาษาจีน และอังกฤษเป็นระยะ ๆ อย่างชัดเจน มีสถานที่พักหรือจุดชมวิว สำหรับนักท่องเที่ยวเป็นระยะ ๆ มีสถานีขนส่งโดยสารเฉพาะเมืองจันทบุรีถึง 3 แห่งด้วยกันเปิดให้บริการรถโดยสารภายในประเทศและระหว่างประเทศ (ดูภาพที่ ค 24) ได้แก่หลวงน้ำทา-คุณหมิง หรือหลวงน้ำทา-จันทบุรีและห้วยทราย-จันทบุรีเพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางให้แก่นักท่องเที่ยวมี

การให้บริการพื้นฐานหลายอย่างแก่ผู้โดยสาร เช่น น้ำดื่มฟรี ที่ฝากกระเป๋า ที่นั่งผู้โดยสารไม่น้อยจนเกินไป และร้านสะดวกซื้อ มีพนักงานตรวจสอบความเรียบร้อย และให้ข้อมูลแก่ผู้โดยสารเป็นอย่างดี การบริการอาหาร และเครื่องดื่มมีความหลากหลายสามารถเลือกรับประทานอาหารประเภทต่าง ๆ ได้

ส่วนบริการน้ำดื่ม และน้ำใช้ ร้านขายของที่ระลึก ศูนย์รับแจ้งเหตุสำหรับนักท่องเที่ยว และการให้บริการตรวจคนเข้าเมืองมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากบริการตรวจคนเข้าเมืองของชายแดนบ่อหานมีการตรวจสอบ และบันทึกข้อมูลด้วยระบบคอมพิวเตอร์ ความรวดเร็วพอใช้ มีเจ้าหน้าที่คอยอำนวยความสะดวก และให้คำแนะนำเป็นอย่างดีแต่เนื่องจากนักท่องเที่ยวและชาวจีนที่เดินทางเข้าออกเมืองมีจำนวนมากจึงทำให้การตรวจลงตราล่าช้า ร้านขายของที่ระลึกส่วนใหญ่เป็นสินค้าของชาวจีน หากแต่การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษค่อนข้างลำบาก บริการน้ำดื่มสะอาดยังคงมีบริการเฉพาะด่านตรวจคนเข้าเมือง และสถานีขนส่งเมืองจิ้งหงเท่านั้น นอกจากนี้ยังพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พักอยู่เป็นระยะเวลาสั้น ๆ จึงไม่นิยมใช้บริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ การใช้บริการไปรษณีย์ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวไม่มากนัก การบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงมีอยู่น้อย บริการโทรศัพท์สาธารณะไม่เป็นที่นิยมส่วนใหญ่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ บริการห้องน้ำหรือห้องสุขายังสะอาดไม่เพียงพอมีความสะดวกสบายน้อยจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

จากในตารางที่ 4.58 แสดงความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหงพบว่านักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่าป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยวและระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญต่าง ๆ จะแสดงป้ายสัญลักษณ์ทั้งภาษาไทย อังกฤษ จีน ไทลื้อ และลาวอย่างชัดเจน (ดูภาพที่ ค 26, ค 27) มีแผนที่แสดงเส้นทางต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง

ส่วนสถานที่พักหรือจุดชมวิว บริการไปรษณีย์ บริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ บริการน้ำดื่ม และน้ำใช้และร้านขายของที่ระลึก มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเนื่องจากสถานที่พักหรือจุดชมวิว ในช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ มีนักท่องเที่ยวใช้บริการเป็นจำนวนมาก บริการไปรษณีย์มีค่าบริการสูง และยุ่งยากในการกรอกข้อมูล บริการน้ำดื่มน้ำมีเฉพาะสถานีขนส่งผู้โดยสารและด่านตรวจคนเข้าเมืองเท่านั้น (ดูภาพที่ ค 28) สำหรับร้านขายของที่ระลึกมีสินค้าของชาวจีนกระจายอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะร้านชา และผลไม้แปรรูปต่าง ๆ มีการบริการสาธิตการชงชาและบริการน้ำดื่มสะอาดไว้บริการนักท่องเที่ยวด้วยเช่นกัน

ตารางที่ 4.58 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจีนและ ต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			จีน (124 คน)	ระดับความ คิดเห็น	ต่างชาติ (76คน)	ระดับความ คิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1.สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	3.47	ปานกลาง	3.33	ปานกลาง
2.ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	3.70	มาก	3.57	มาก
3.ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์	*	-	3.58	มาก	3.67	มาก
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	2.53	ปานกลาง	2.24	น้อย
5. บริการไปรษณีย์	*	-	2.73	ปานกลาง	2.92	ปานกลาง
6. บริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	2.96	ปานกลาง	2.83	ปานกลาง
7. บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา	*	-	2.13	น้อย	1.75	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.09	น้อย	2.17	น้อย
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.92	ปานกลาง	2.68	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.67	มาก	3.49	ปานกลาง
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.91	ปานกลาง	3.25	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.13	น้อย	2.75	ปานกลาง
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.43	น้อย	2.42	น้อย
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	2.48	น้อย	3.17	ปานกลาง
15. อื่น ๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	3.28	ปานกลาง	3.73	มาก
รวม			2.87	ปานกลาง	2.93	ปานกลาง

จากการสัมภาษณ์ผู้จัดการโรงแรมเชียงร้าน (ยูอัน, 14 เมษายน 2552) ได้กล่าวถึงนักท่องเที่ยวชาวจีน และชาวต่างชาติในเมืองจิ้งหวงว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวทั้งแบบกรุ๊ปทัวร์ และแบบครอบครัวเดินทางมาโดยรถยนต์ส่วนตัว และรถโดยสารปรับอากาศท่องเที่ยวพักผ่อน และท่องเที่ยวอยู่ในจังหวัดระยะเวลาสั้นๆ จึงไม่นิยมใช้บริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์ และรถยนต์ การบริการไปรษณีย์ส่วนใหญ่เป็นลักษณะของการส่งโปสการ์ดที่ระลึก ซึ่งได้รับความนิยมทั้งนักท่องเที่ยวชาวจีน และชาวต่างชาติแต่ราคาค่อนข้างสูง

ส่วนบริการอินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์สาธารณะ มีค่าบริการสูงนักท่องเที่ยวต่างชาติใช้บริการน้อย บริการร้านอาหาร และเครื่องดื่ม ราคาร้านอาหาร และเครื่องดื่มไม่แพง เมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณของอาหารที่นำมาเสิร์ฟแต่รสชาติจืด และมีมันเยิ้มไม่ถูกปากสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ บริการห้องน้ำหรือห้องสุขาสาธารณะไม่มีประตูปิดอย่างมิดชิด ศูนย์ข้อมูล

สำหรับนักท่องเที่ยว และศูนย์รับแจ้งเหตุสำหรับนักท่องเที่ยวการสื่อสารลำบาก การให้บริการตรวจคนเข้าเมือง นักท่องเที่ยวชาวจีนชอบลัดคิวระหว่างยื่นเข้าแถวรอการตรวจคนเข้าเมืองจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางและน้อย

ตารางที่ 4.59 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น	จีน (124)	ต่างชาติ (76)	เฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. สถานที่พักหรือจุดชมวิว	*	-	3.76	มาก	3.47	3.33	3.40	ปานกลาง
2. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	*	-	4.37	มาก	3.70	3.57	3.64	มาก
3. ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์	*	-	4.03	มาก	3.58	3.67	3.63	มาก
4. บริการอินเทอร์เน็ต	*	-	1.93	น้อย	2.53	2.24	2.39	น้อย
5. บริการไปรษณีย์	*	-	2.06	น้อย	2.73	2.92	2.83	ปานกลาง
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	*	-	2.47	น้อย	2.96	2.83	2.90	ปานกลาง
7. บริการห้องน้ำหรือห้องสุขา	*	-	2.03	น้อย	2.13	1.75	1.94	น้อย
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	*	-	2.13	น้อย	2.09	2.17	2.13	น้อย
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	*	-	2.53	ปานกลาง	2.92	2.68	2.80	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	*	-	3.53	มาก	3.67	3.49	3.58	มาก
11. ร้านขายของที่ระลึก	*	-	2.73	ปานกลาง	2.91	3.25	3.08	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	*	-	2.06	น้อย	2.13	2.75	2.44	น้อย
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	*	-	2.53	ปานกลาง	2.43	2.42	2.43	น้อย
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	*	-	2.93	ปานกลาง	2.48	3.17	2.83	ปานกลาง
15. อื่นๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	*	-	3.61	มาก	3.28	3.73	3.51	มาก
รวม			2.85	ปานกลาง	2.87	2.93	2.90	ปานกลาง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.59 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรีทั้งผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวพบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นบริการอินเทอร์เน็ต บริการไปรษณีย์ บริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ตลอดจนศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่านักท่องเที่ยว เป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เห็นว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังใช้บริการอยู่น้อยจึงไม่ค่อยให้ความสนใจในสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ดังกล่าวมากนัก

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยวระบบสื่อความหมาย และสัญลักษณ์ บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม และรถโดยสารประจำทางอยู่ในระดับมากส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง และน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.60 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	*	-	3.62	มาก
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	3.46	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	2.20	น้อย
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ	*	-	2.47	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	2.65	ปานกลาง
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.73	ปานกลาง
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	2.33	น้อย
8. อื่น ๆ - ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศ	*	-	2.42	น้อย
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตรา ต่างประเทศ	*	-	2.21	น้อย
รวม			2.68	ปานกลาง

4.2.3.6 การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

จากในตารางที่ 4.60 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเมืองจันทบุรีมีสถานีโทรทัศน์สัญญาณช่องพิเศษ เขตสิบสองปันนาจึงทำให้สามารถนำเสนอรายการท่องเที่ยวและแนะนำแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศได้จึงทำให้ผู้ชมรายการทางโทรทัศน์ต่างก็ให้ความสนใจ และเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ส่วนการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM และการบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องต้องเสียค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง บริการเบิก-ถอน เงินสดด้วยระบบ ATM และการบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิตก็ยังคงมีเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ใช้บริการ อีกทั้งนักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ ยังคงนิยมใช้จ่ายสินค้าและบริการด้วยเงินสดมากกว่าใช้บัตรเครดิต

ส่วนการลดอัตราค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาลยังมียุ่่น้อยมากในทางตรงกลับกันมีแต่การปรับเพิ่มราคาที่พัก อาหาร และเครื่องดื่มในช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ เช่น สงกรานต์ ตรุษจีน และวันขึ้นปีใหม่ของทุก ๆ ปี จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการร้านอาหาร (สิงห์คำ, 10 เมษายน 2552) กล่าวถึงนักท่องเที่ยวชาวไทยโดยส่วนใหญ่ว่ามักจะเดินทางมาแวะทานอาหารไทยที่ใหญ่ที่สุดในเมืองจันทบุรี คือ ร้านอาหารไทย “ชัย ชวน ชิม” บนถนนเชียงล้านเนื่องจากอาหารจีนมีรสชาติไม่ถูกปากนักท่องเที่ยวชาวไทยอีกทั้งในช่วงเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ร้านอาหารในเมืองจันทบุรีจะมีการปรับราคาอาหาร และบริการให้เพิ่มสูงขึ้นสำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีนถือว่าเป็นปกติที่ปฏิบัติกันอยู่แล้ว แต่สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติจะตกใจซึ่งทางร้านอาหารของคุณสิงห์คำไม่เคยปรับเพิ่มราคาแต่อย่างใด

นอกจากนี้การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวกับต่างประเทศยังมีน้อยมีเฉพาะการเปิดแสดงศิลปวัฒนธรรมลุ่มน้ำโขงร่วมกับการท่องเที่ยวเชียงราย ซึ่งจัดขึ้นเพียงปีละครั้งเท่านั้น ขณะเดียวกันนักท่องเที่ยวชาวจีนที่มาจากต่างมณฑล ส่วนใหญ่ยังคงใช้บริการโรงพยาบาลหรือบริการสาธารณสุขน้อยเนื่องจากค่าบริการมีราคาสูง ส่วนการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศก็เปิดให้บริการน้อยมาก นักท่องเที่ยวต่างชาติส่วนใหญ่ นิยมใช้บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ บริเวณชายแดนบ่อหานมากกว่า ซึ่งมีทั้งธนาคารหรือสถาบันการเงิน และแลกเงินได้ดินที่มีอัตราแลกเปลี่ยนที่สูงกว่าธนาคารในเมืองจันทบุรีจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.61 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
	ท่องเที่ยว		จีน (124 คน)	ระดับความคิดเห็น	ต่างชาติ (76คน)	ระดับความคิดเห็น
	มี	ไม่มี				
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	*	-	3.89	มาก	3.21	ปานกลาง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	2.87	ปานกลาง	2.58	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	2.21	น้อย	1.98	น้อย
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่นๆหรือต่างประเทศ	*	-	2.73	ปานกลาง	2.24	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	2.68	ปานกลาง	2.55	ปานกลาง
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	*	-	2.95	ปานกลาง	2.14	น้อย
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	2.34	น้อย	2.19	น้อย
8. อื่นๆ - ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศ	*	-	2.34	น้อย	2.59	ปานกลาง
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	*	-	1.83	น้อย	2.09	น้อย
รวม			2.65	ปานกลาง	2.40	น้อย

จากในตารางที่ 4.61 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวง จากนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่านักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ทั้งในระดับปานกลาง และน้อย ยกเว้นนักท่องเที่ยวชาวจีนที่เห็นว่าการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศ มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสาร การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของเมืองจิ้งหวง จากสถานีโทรทัศน์ สัญญาณช่องพิเศษเขตสิบสองปันนา ซึ่งนำเสนอรายการท่องเที่ยวผ่านสื่อต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องทั้งภายใน และต่างประเทศ การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM ยังคงมีเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีนที่ใช้บริการ นอกจากนี้นักท่องเที่ยวชาวจีนที่มาจากมณฑลอื่น ๆ ส่วนใหญ่ยังคงนิยมจับจ่ายสินค้า และบริการด้วยเงินสดมากกว่าใช้บัตรเครดิตจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนการลดอัตราค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล การให้บริการโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขและการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศยังมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อย เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจด้านที่พัก และร้านอาหารในเมืองจิ้งหวง มีการรวมตัวกันปรับเพิ่มราคา ค่าที่พักและอาหารและเครื่องดื่มในช่วงเทศกาลสงกรานต์ ตรุษจีนและวันขึ้นปีใหม่ขงทุก ๆ ปี ในทางตรงกันข้ามกลับไม่สนับสนุนให้มีการปรับลดราคาอัตราค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล เนื่องจาก ปัจจุบันที่พักในเมืองจิ้งหวงยังไม่เพียงพอต่อการรองรับนักท่องเที่ยว อัตราการใช้บริการโรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขภายในเมืองจิ้งหวงยังมีอยู่น้อย เนื่องจากมีราคาค่อนข้างแพง ส่วนการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศเปิดให้บริการน้อย เพราะนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจิ้งหวงส่วนใหญ่เป็นชาวจีน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินิยมแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศที่ธนาคาร หรือแลกได้ดินที่ด่านพ่อกานเสียมากกว่า เนื่องจากได้อัตราแลกเปลี่ยนที่สูงกว่าในเมืองจิ้งหวง

นอกจากนี้ยังพบว่าการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ จากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น เนื่องจาก ในแต่ละปีเมืองจิ้งหวงจะจัดให้มีงานออกร้าน และแสดงสินค้าการท่องเที่ยวนานาชาติเป็นประจำ มีการเปิดแสดงศิลปวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวร่วมกับการท่องเที่ยวของเชียงราย ส่วนความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายในต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน นักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักท่องเที่ยวชาวจีนอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติโดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทยเห็นว่าการสร้างเครือข่ายทางด้านการตลาดการท่องเที่ยวทั้งของประเทศไทย สปป.ลาว และจีนร่วมกัน หากแต่ก็มีเพียงปีละครั้งในช่วงเทศกาลเท่านั้น อีกทั้งเส้นทาง R3A เริ่มเปิดใช้อย่างเป็นทางการเมื่อปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นมาจึงทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองจิ้งหวงยังคงสร้างเครือข่ายได้ไม่มากนักจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.63 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้นการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด โดยผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่านักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเห็นว่าการนำเสนอรายการท่องเที่ยวแนะนำแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศทางสัญญาณช่องพิเศษเขตสิบสองปันนามาโดยตลอดอยู่แล้ว

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ เท่านั้นอยู่ในระดับมาก ส่วนการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM และการบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิตอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ ตลอดจนความร่วมมือทางการตลาดและการสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวกับต่างประเทศ และการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับน้อยเท่านั้น

ตารางที่ 4.62 เปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น	จีน (124)	ต่างชาติ (76)	เฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	*	-	3.62	มาก	3.89	3.21	3.55	มาก
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	*	-	3.46	ปานกลาง	2.87	2.58	2.73	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	*	-	2.20	น้อย	2.21	1.98	2.10	น้อย
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ	*	-	2.47	น้อย	2.73	2.24	2.49	น้อย
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	*	-	2.65	ปานกลาง	2.68	2.55	2.62	ปานกลาง
6. บริการเบิก - ถอนเงิน ATM	*	-	2.73	ปานกลาง	2.95	2.14	2.55	ปานกลาง
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	*	-	2.33	น้อย	2.34	2.19	2.27	น้อย
8. อื่น ๆ - ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศ	*	-	2.42	น้อย	2.34	2.59	2.47	น้อย
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	*	-	2.21	น้อย	1.83	2.09	1.96	น้อย
รวม			2.68	ปานกลาง	2.65	2.40	2.52	ปานกลาง

ตารางที่ 4.63 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.76	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	1.45	น้อยที่สุด
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	3.60	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	3.01	ปานกลาง
5. วิลเลจ สเตอร์	*	-	2.52	ปานกลาง
6. เติ้นที่ค้างคืน	*	-	1.67	น้อย
รวม			2.67	ปานกลาง

4.2.3.7 ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท

จากในตารางที่ 4.63 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าที่พักประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากเมืองจันทมีโรงแรมทั้งระดับ 3 ดาว และ 4 ดาว และเกสต์เฮ้าส์ตั้งอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่สร้างเป็นตึกสูงหลายชั้น คล้ายหอพัก (ดูภาพที่ ค 29) ราคาไม่สูงมากนัก ส่วนที่พัก แบบโฮมสเตย์ ในบ้านไทลื้อเก่าที่ปรับปรุงหรือสร้างใหม่บนที่ดินเดิม ราคาไม่สูงเช่นกัน โดยเฉพาะที่บ้านหนองปอง และกาดันป่าหรือเมืองอำ ซึ่งกำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวจีน และชาวต่างชาติซึ่งต้องการมาสัมผัสวิถีชีวิต และวัฒนธรรมของชาวไทลื้อ แต่ในช่วงเทศกาลสำคัญต่าง ๆ มักจะถูกจองจนเต็มหมดจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับที่พักแบบวิลเลจ สเตอร์ ซึ่งเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวไทย มีเปิดให้บริการเฉพาะที่กาดันป่าเท่านั้น ส่วนที่พักแบบเติ้นที่ค้างคืนซึ่งจะเปิดให้บริการในช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ แต่ไม่มีบริการห้องน้ำหรือห้องสุขา นอกจากใช้ห้องน้ำสาธารณะสำหรับที่พักแบบรีสอร์ทยังมีเปิดบริการน้อยมาก เนื่องจากไม่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวจีนจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว (Lijuan และ Qihong, 13 เมษายน 2552) ได้กล่าวถึงการบริการห้องพักในช่วงเทศกาลสงกรานต์ ตรุษจีน และวันขึ้นปีใหม่ของเมืองจิงหนง ทุกปีว่า ผู้ประกอบการที่พักโรงแรมร้านอาหาร และเครื่องดื่มต่าง ๆ ส่วนใหญ่ในเมืองจิงหนงแทบจะทุกแห่งจะมีการปรับเพิ่มราคาที่พักโรงแรม และค่าอาหารและบริการต่าง ๆ สูงขึ้นหลายเท่าตัว เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวปริมาณของห้องพักไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวอยู่แล้ว (ดูภาพที่ ค 30) สำหรับนักท่องเที่ยวชาวจีนถือว่าเป็นเรื่องปกติที่ปฏิบัติกันในช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ แต่สำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติก็จะตกใจ และไม่ประทับใจได้

ตารางที่ 4.64 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิงหนง

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่ง ท่องเที่ยว	ทรัพยากรการ ท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจีนและ ต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			จีน		ต่างชาติ	
	มี	ไม่มี	(124 คน)	ระดับความ คิดเห็น	(76คน)	ระดับความ คิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.68	มาก	3.31	ปานกลาง
2. รีสอร์ท	*	-	1.36	น้อยที่สุด	1.43	น้อยที่สุด
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	3.58	มาก	3.45	ปานกลาง
4. โฮมสเตย์	*	-	2.56	ปานกลาง	2.70	ปานกลาง
5. วิลเลจ สเตอร์	*	-	2.43	น้อย	2.24	น้อย
6. เติ้นท์ค้างคืน	*	-	1.34	น้อยที่สุด	1.63	น้อยที่สุด
รวม			2.49	น้อย	2.46	น้อย

จากในตารางที่ 4.64 แสดงผลการสำรวจความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิงหนง จากนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า ที่พักประเภทโฮมสเตย์มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากบ้านพักประเภทโฮมสเตย์ในบ้านไท่ลื้อเก่า ๆ มุงด้วยกระเบื้องดินชอราคาไม่สูงมากนักเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวจีน และชาวต่างชาติ แต่ในช่วงเทศกาลจะมีการปรับราคาเพิ่มสูงกว่าปรกติมาก ส่วนที่พักประเภทวิลเลจ สเตอร์ ยังเปิดให้บริการอยู่น้อย เช่นเดียวกันกับที่พักประเภทรีสอร์ท ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวไทยนิยมเป็นอย่างมาก แต่เปิดให้บริการอยู่น้อยมาก สำหรับเต็นท์ค้างคืนซึ่งจะเปิดให้บริการในช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ เท่านั้นจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

นอกจากนี้ยังพบว่านักท่องเที่ยวชาวจีน มีความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว ประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากปัจจุบันที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิงหงบมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะบนถนนเซี่ยงถ้านจะเห็นห้องพักริมหรืออยู่ระหว่างก่อสร้าง กระจายกระจายทั่วไป ทั้งโรงแรมขนาด 3 ดาว และ 4 ดาว หรือเกสต์เฮ้าส์ ที่นิยมสร้างเป็นตึกสูงหลายชั้นราคาไม่สูงมากนักจึงเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวชาวจีนเป็นอย่างมาก ส่วนนักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นว่ามีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เนื่องจากห้องพักริมส่วนใหญ่มีกลิ่นอับหรือกลิ่นควนบูห์ สิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่ได้มาตรฐานสากล โดยเฉพาะห้องน้ำ หรือห้องสุขายังเป็นแบบนั่งธรรมดา พร้อมทั้งเป็นท่อระบายน้ำไปในตัว อีกทั้งในช่วงเทศกาลสำคัญต่าง ๆ เช่นสงกรานต์มีการปรับราคาที่พักสูงถึง 3-5 เท่าตัวจากราคาปกติ

ตารางที่ 4.65 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิงหงบ

ความพร้อมด้านที่พักใน แหล่งท่องเที่ยว	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น	จีน (124)	ต่างชาติ (76)	เฉลี่ย รวม	ระดับความ คิดเห็น
1. โรงแรม	*	-	3.76	มาก	3.68	3.31	3.50	มาก
2. รีสอร์ท	*	-	1.45	น้อยที่สุด	1.36	1.43	1.40	น้อยที่สุด
3. เกสต์เฮ้าส์	*	-	3.60	มาก	3.58	3.45	3.52	มาก
4. โฮมสเตย์	*	-	3.01	ปานกลาง	2.56	2.70	2.63	ปานกลาง
5. วิลเลจ สตรี	*	-	2.52	ปานกลาง	2.43	2.24	2.34	น้อย
6. เต็นท์ค้างคืน	*	-	1.67	น้อย	1.34	1.63	1.49	น้อยที่สุด
รวม			2.67	ปานกลาง	2.49	2.46	2.48	น้อย

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.65 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อ ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติพบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกันยกเว้นนักท่องเที่ยวต่างชาติที่แตกต่างอย่างเห็นได้ชัดโดยมีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวต่างชาติเห็นว่าความพร้อมในด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจิงหงบยังคงไม่ได้มาตรฐาน อีกทั้งยังมีกลิ่นอับหรือกลิ่นควนบูห์ และห้องน้ำที่ยังไม่สะอาดเพียงพอ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และน้อย โดยมีที่พักประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ที่อยู่ในระดับมาก ส่วนโฮมสเตย์อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับวิลเลจ สตรี อยู่ในระดับปานกลาง และน้อย เช่นเดียวกันกับรีสอร์ท และเดย์แคมป์อยู่ในระดับน้อย และน้อยที่สุดเท่านั้น

ตารางที่ 4.66 ความคิดเห็นของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)	
	มี	ไม่มี	ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับความคิดเห็น
ทางธรรมชาติ				
1. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	*	-	4.23	มาก
2. ล่องแก่ง	*	-	3.63	มาก
3. ล่องเรือยาง	*	-	3.42	ปานกลาง
4. ขี่ช้าง	*	-	3.86	มาก
5. ขี่ม้า	*	-	2.85	ปานกลาง
6. อื่น ๆ - ดูนกยูง	*	-	3.53	มาก
รวม			3.59	มาก
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี				
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	3.59	มาก
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	4.56	มากที่สุด
3. อื่น ๆ - ปอยไทลื้อ	*	-	2.52	ปานกลาง
รวม			3.56	มาก
จัดแสดง หรือ แข่งขันกีฬา				
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	4.82	มากที่สุด
2. โรงละครหรือการเล่นท้องถิ่น	*	-	3.67	มาก
3. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	3.55	มาก
4. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	*	-	2.83	ปานกลาง
5. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	*	-	2.91	ปานกลาง
6. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ	*	-	2.58	ปานกลาง
7. อื่น ๆ - การจัดขบวนแห่สงกรานต์	*	-	4.63	มากที่สุด
รวม			3.57	มาก

4.2.3.8 กิจกรรมทางการท่องเที่ยวเมืองจันทบุรี

จากในตารางที่ 4.66 แสดงผลสำรวจความพร้อมด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรีของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมากโดยมีกิจกรรมทัวร์เดินป่าที่วชิรชนวนธรรมชาติ ล่องแก่ง จันทบุรี และ ดูนกยูง มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากกิจกรรมดังกล่าว จัดการแสดงประกอบเพลงของ เสือ สิงโต ม้า และหมึกวาช การเป่านกหวีดเรียกรวมหมู่ของนกยูงซึ่งได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้กิจกรรมล่องแก่งในแม่น้ำโขง และจันทบุรี สามารถชมทิวทัศน์ของสองฝากฝั่งแม่น้ำโขงได้ ขณะที่กิจกรรมขี่ช้างก็ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากเช่นกัน สำหรับกิจกรรมขี่ม้านั้นเป็นกิจกรรมยอดฮิตของแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของมณฑลอื่น ๆ ในจันทบุรีไม่ค่อยได้รับความนิยมเท่าใดนัก ส่วนกิจกรรมล่องเรือยางยังเป็นกิจกรรมระยะสั้น ๆ ไม่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวจึงมีความพร้อม รวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี พบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวเทศกาลสงกรานต์ หรือปีใหม่ และประเพณีชนเผ่าอยู่ในระดับมากที่สุด และมาก เนื่องจากกิจกรรมการเล่นสาดน้ำในวันสงกรานต์ของทุกปี มีนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นสาดน้ำเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการเล่นสาดน้ำสงกรานต์จำลอง โดยให้นักท่องเที่ยวเข้าร่วมกิจกรรมการเล่นสาดน้ำ ด้วยการดักน้ำจากภาชนะที่จัดเตรียมไว้ให้ สาดใส่นักท่องเที่ยว วันหนึ่งจะมีการแสดงอย่างน้อยวันละ 3-5 รอบ ขึ้นอยู่กับช่วงเทศกาล และจำนวนนักท่องเที่ยว เนื่องจากที่จันทบุรีมีการสาดน้ำในเทศกาลสงกรานต์เฉพาะในวันที่ 15 เมษายนของทุกปีเพียงวันเดียวจึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ที่ไม่สามารถเดินทางมาร่วมงานในช่วงเวลาดังกล่าวหันมาให้ความสนใจกิจกรรมการเล่นสาดน้ำจำลองกันเป็นจำนวนมาก (ดูภาพที่ ค 31) สำหรับงานปอยไทลื้อ ซึ่งจะจัดขึ้นช่วงหลังเทศกาลสงกรานต์ของแต่ละชุมชนในเมืองจันทบุรี นักท่องเที่ยวให้ความสนใจน้อยจึงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

สำหรับกิจกรรม งานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬาพบว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวมีความคิดเห็นโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการแสดงชนเผ่า ขบวนแห่สงกรานต์และการแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นที่อยู่ในระดับมากที่สุด และมาก เนื่องจากเมืองจันทบุรีจัดให้มีกิจกรรมขบวนแห่ในเทศกาลสงกรานต์ขึ้นในวันที่ 14 เมษายนของทุกปี มีการจัดขบวนพาเหรดแสดงวัฒนธรรมชนชาติและการแสดงชนเผ่าต่าง ๆ เพื่อฉลองวันปีใหม่ไทลื้อ ในช่วงเย็นมีกิจกรรมงานแสดงโรงละคร หรือการละเล่นท้องถิ่น การแสดงจินตลีลา

โชว์เมืองพาราณสีตามแบบศิลปะการแสดงของไทย และการแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น นักท่องเที่ยวทั้งชาวจีน และชาวต่างชาติต่างเข้าชมกันอย่างแน่นหนาเกือบทุกวัน ส่วนกิจกรรมงานแสดงเทศกาลอาหารท้องถิ่น และกิจกรรมการแข่งขันเรือประเพณี ต่างเป็นกิจกรรมภายในของแต่ละท้องถิ่นสามารถหาชมได้โดยทั่วไปในงานประเพณีปอยไทยเช่นเดียวกันกับกิจกรรมงานประกวด และการแข่งขันต่าง ๆ ในเมืองจิงหนิงน้อย จึงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ตารางที่ 4.67 ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจิงหนิง

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ทรัพยากรการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยรวมคะแนนความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติเมืองหลวงน้ำทา(จำนวน 100 คน)			
			จีน	ระดับความ	ต่างชาติ	ระดับความ
	มี	ไม่มี	(124 คน)	คิดเห็น	(76คน)	คิดเห็น
ทางธรรมชาติ						
1. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	*	-	4.12	มาก	3.92	มาก
2. ล่องแก่ง	*	-	3.83	มาก	3.84	มาก
3. ล่องเรือยาง	*	-	3.22	ปานกลาง	3.16	ปานกลาง
4. ขี่ช้าง	*	-	3.83	มาก	3.62	มาก
5. ขี่ม้า	*	-	2.78	ปานกลาง	2.58	ปานกลาง
6. อื่น ๆ - ดูนกยูง	*	-	3.72	มาก	3.60	มาก
รวม			3.58	มาก	3.45	ปานกลาง
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี						
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	3.83	มาก	3.20	ปานกลาง
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	4.52	มากที่สุด	4.75	มากที่สุด
3. อื่น ๆ - ปอยไทย	*	-	3.34	ปานกลาง	3.56	มาก
รวม			3.90	มาก	3.84	มาก
จัดแสดง หรือ แข่งขันกีฬา						
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	4.53	มากที่สุด	4.92	มากที่สุด
2. โรงละครหรือการเล่นท้องถิ่น	*	-	3.74	มาก	3.41	ปานกลาง
3.งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	3.78	มาก	3.27	ปานกลาง
4. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	*	-	3.04	ปานกลาง	3.35	ปานกลาง
5. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	*	-	3.13	ปานกลาง	3.42	ปานกลาง
6. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ	*	-	2.87	ปานกลาง	2.24	น้อย
7. อื่น ๆ - การจัดขบวนแห่สงกรานต์	*	-	4.57	มากที่สุด	4.46	มาก
รวม			3.67	มาก	3.58	มาก

จากข้อมูลในตารางที่ 4.67 แสดงผลสำรวจความคิดเห็น ต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองจันทองของนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติพบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่านักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติมีความคิดเห็นที่สอดคล้องกันว่า โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะกิจกรรมทัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ ล่องแก่ง กิจกรรมขี่ช้าง และการดูนกยูง เนื่องจากกิจกรรมนั่งกระเช้าข้ามแม่น้ำโขงเพื่อท่องเที่ยวป่าดงดิบ เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจันทองเป็นอย่างมาก กระเช้าหนึ่งตัวสามารถนั่งได้ 2-3 คน จากจุดเริ่มต้นไปถึงปลายทางคือเกาะขนาดใหญ่ใช้เวลาประมาณ 10 นาที มีการจัดการแสดงประกอบเพลงของ เสือ สิงโต ม้า และหมึกควายการเป่านกหวีดเรียกรวมหมู่ของนกยูง นอกจากนี้กิจกรรมล่องแก่งและล่องเรือยางในแม่น้ำโขงของเมืองจันทองก็ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวจีน และชาวต่างชาติเป็นจำนวนมาก เพราะเป็นกิจกรรมผจญภัย และท้าทาย ในขณะที่กิจกรรมขี่ช้างก็ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติเป็นอย่างมากเช่นกัน สำหรับกิจกรรมขี่ม้า และล่องเรือยาง นักท่องเที่ยวให้ความสนใจน้อย จึงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี พบว่า โดยภาพรวม มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะกิจกรรมในเทศกาลสงกรานต์ หรือปีใหม่ มีการเล่นสาดน้ำในวันสงกรานต์ของทุกปี นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่ให้ความสนใจกิจกรรมการเล่นสาดน้ำกันเป็นจำนวนมาก จึงมีความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนประเพณีชนเผ่า เป็นการแสดงการรำรำแบบไทลื้อ การแสดงเป่าเครื่องดนตรี และการขับร้องเพลงไทลื้อ นักแสดงไทลื้อส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงนิยมขึ้นเป็นวงกลมชักชวนให้นักท่องเที่ยวเข้าไปร่วมสนุกสนานด้วยการฟ้อนรำร่วมกันจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก และปานกลาง เช่นเดียวกันกับงานปอยไทลื้อ ซึ่งจะจัดขึ้นช่วงหลังเทศกาลสงกรานต์ของแต่ละชุมชนในเมืองจันทอง นักท่องเที่ยวชาวจีนให้ความสำคัญไม่มากนักจึงมีความพร้อม อยู่ในระดับปานกลาง แต่สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวไทย กลับนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวงานปอยไทลื้อเป็นจำนวนมากจึงอยู่ในระดับมาก

สำหรับกิจกรรมงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา พบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก กิจกรรมที่สำคัญได้แก่ การแสดงชนเผ่า การจัดขบวนแห่ในเทศกาลสงกรานต์ โรงละครหรือการละเล่นท้องถิ่น และแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นมีความพร้อมอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เนื่องจาก ในแต่ละปีจะมีกิจกรรมที่ยิ่งใหญ่ของเมืองจันทองที่นักท่องเที่ยวทั่วทุกสารทิศทั้งชาวจีน และต่างชาติต่างให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมคือขบวนแห่ในเทศกาลสงกรานต์เมืองจันทอง ที่จัดขึ้นใน วันที่ 14 เมษายน ของทุกปี ในแต่ละปีจะมีการจัดขบวนพาเหรดแสดงวัฒนธรรม

ชนชาติ และการแสดงชนเผ่าต่าง ๆ ประชาชนกว่า 4,500 คนจากกว่า 10 ชนเผ่า แต่งชุดสีลันสดใส่ ร้องเพลง และเต้นรำ เพื่อฉลองเทศกาลวันสงกรานต์ คนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวในจังหวัดต่างสาด น้ำกันอย่างสนุกสนานในงานเทศกาลสงกรานต์ ช่วงเย็นก็จะมีกิจกรรมงานจัดแสดงโรงละครหรือ การละเล่นท้องถิ่นเป็นกิจกรรมการแสดงจินตลีลาโชว์ เมืองพาราณสีตามแบบศิลปะการแสดงของ ไทลื้อ งานแสดงจะเริ่มประมาณช่วงเวลา 19.00 น. เป็นการนำเสนอถึงพระพุทธศาสนาที่เดินทางเข้ามาถึงเมืองสิบสองปันทา และการโชว์ถึงวัฒนธรรมชนเผ่าต่าง ๆ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของไทลื้อ เมืองจิ่งหวง ส่วนกิจกรรมงานแสดงเทศกาลอาหารท้องถิ่น และกิจกรรมการแข่งขันเรือประเพณีต่างเป็นกิจกรรม ภายใน ของแต่ละท้องถิ่นที่สามารถหาชมได้โดยทั่วไปในงานประเพณีปอยไทลื้ออยู่แล้ว ส่วนใหญ่ เป็นกิจกรรมเพื่อความสนุกสนาน และความสามัคคีจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.68 เปรียบเทียบความคิดเห็นผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวต่อความพร้อม ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจิ่งหวง

ความพร้อมด้านกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว (จำนวน 30 คน)		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ (จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ	จีน	ต่างชาติ	เฉลี่ย	ระดับความ
			รวม	คิดเห็น	(124)	(76)	รวม	คิดเห็น
ทางธรรมชาติ								
1. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	*	-	4.23	มาก	4.12	3.92	4.02	มาก
2. ล่องแก่ง	*	-	3.63	มาก	3.83	3.84	3.84	มาก
3. ล่องเรือยาง	*	-	3.42	ปานกลาง	3.22	3.16	3.19	ปานกลาง
4. ขี่ช้าง	*	-	3.86	มาก	3.83	3.62	3.73	มาก
5. ขี่ม้า	*	-	2.85	ปานกลาง	2.78	2.58	2.68	ปานกลาง
6. อื่น ๆ - ดูนกยูง	*	-	3.53	มาก	3.72	3.60	3.66	มาก
รวม			3.59	มาก	3.58	3.45	3.52	มาก
ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี								
1. ประเพณีชนเผ่า	*	-	3.59	มาก	3.83	3.20	3.52	มาก
2. ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่	*	-	4.56	มากที่สุด	4.52	4.75	4.64	มากที่สุด
3. อื่น ๆ - ปอยไทลื้อ	*	-	2.52	ปานกลาง	3.34	3.56	3.45	ปานกลาง
รวม			3.56	มาก	3.90	3.84	3.87	มาก

ตารางที่ 4.68 (ต่อ)

ความพร้อมด้านกิจกรรมการ ท่องเที่ยว	ทรัพยากร		ผู้ประกอบการท่องเที่ยว		ค่าเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวจีนและต่างชาติ			
	การท่องเที่ยว		(จำนวน 30 คน)		(จำนวน 100 คน)			
	มี	ไม่มี	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น	จีน (124)	ต่างชาติ (76)	เฉลี่ย	ระดับความ คิดเห็น
จัดแสดง หรือ แข่งขันกีฬา								
1. การแสดงชนเผ่า	*	-	4.82	มากที่สุด	4.53	4.92	4.73	มากที่สุด
2. โรงละครหรือการเล่น ท้องถิ่น	*	-	3.67	มาก	3.74	3.41	3.58	มาก
3. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	*	-	3.55	มาก	3.78	3.27	3.53	มาก
4. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	*	-	2.83	ปานกลาง	3.04	3.35	3.20	ปานกลาง
5. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	*	-	2.91	ปานกลาง	3.13	3.42	3.28	ปานกลาง
6. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ	*	-	2.58	ปานกลาง	2.87	2.24	2.56	ปานกลาง
7. อื่น ๆ - การจัดขบวนแห่ สงกรานต์	*	-	4.63	มากที่สุด	4.57	4.46	4.52	มากที่สุด
รวม			3.57	มาก	3.67	3.58	3.62	มาก

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.68เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว จากผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติ พบว่าส่วนใหญ่มีลักษณะที่สอดคล้องกัน ยกเว้นกิจกรรมทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งนักท่องเที่ยวจะมีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ให้ความสนใจน้อย เช่นเดียวกันกับกิจกรรมปอยไทลื้อ ซึ่งนักท่องเที่ยวจะมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เห็นว่ากิจกรรมปอยไทลื้อ เป็นกิจกรรมของชุมชนที่หาชมได้ยากกิจกรรมหนึ่ง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภทการทัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ การล่องแก่ง ขี่ช้าง และดูนกยูงที่มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ประเพณีสงกรานต์หรือปีใหม่ และประเพณีชนเผ่าที่อยู่ในระดับมากที่สุดและมาก เช่นเดียวกันกับกิจกรรมการจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา ประเภทการแสดงชนเผ่า ขบวนแห่สงกรานต์ และการแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่นอยู่ในระดับมากที่สุดและมาก นอกจากนี้กิจกรรมอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง

4.2.4 ข้อเสนอแนะ

การรวบรวมข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติประกอบไปด้วย 3 ประเด็นหลัก ได้แก่ (1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว (2) ปัญหา/อุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยว และ (3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยผู้วิจัยได้ทำการรวบรวม และสังเคราะห์ข้อมูลในประเด็นสำคัญ ๆ ที่ได้ถูกกล่าวถึงมากที่สุดในแต่ละประเด็น โดยสรุปเรียงตามลำดับความสำคัญอธิบายแยกเป็นเมืองโดยมีรายละเอียดดังนี้

4.2.4.1 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เมืองเชียงใหม่

1. ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การขยายตัวทางด้านปริมาณการค้า และการลงทุนด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างชาติเพิ่มสูงขึ้น

ข. รัฐต้องดำเนินการก่อสร้างสถานีขนส่งระหว่างประเทศเมืองเชียงใหม่ เพื่อรองรับการขยายตัวทางการท่องเที่ยว

ค. พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว สร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ให้มีเส้นทางคมนาคมสามารถเข้าถึงได้ง่าย มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว

ง. มีการสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ทั้งของภาครัฐและเอกชนบนเส้นทาง R3A เพิ่มสูงขึ้น

จ. ส่งเสริมพัฒนาความร่วมมือเพื่อนำไปสู่การกำหนดให้มี Entry visa ร่วมกันระหว่างไทย สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน

2) ปัญหา / อุปสรรค ของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน และการบริการด้านการท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ

ข. ขาดงบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐในการส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน

ค. ขาดเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อประชาสัมพันธ์ทางการส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว

ง. มาตรการรักษาความปลอดภัยตลอดจนมาตรการควบคุมการเอาผิดเอาเปรียบของผู้ประกอบการที่มีนักท่องเที่ยวยังไม่เพียงพอ

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวร่วมกันจัดทำโปรแกรมเพื่อส่งเสริมการตลาด ส่งเสริมชุมชนการจัดการที่พัฒนา และส่งเสริมความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ควรพิจารณาดำเนินการก่อสร้างสถานีขนส่งผู้โดยสารเมืองเชียงของเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชน และนักท่องเที่ยว

ข. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ กระจายการท่องเที่ยวจากเมืองหลัก สู่มืองรองบนเส้นทาง R3A

ค. ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A คนไทยเที่ยวจีน และ สปป.ลาว คนจีนเที่ยว สปป.ลาว และไทย

ง. ปรับปรุง และพัฒนาเส้นทางคมนาคม และระบบคมนาคมขนส่งให้สะดวกและรวดเร็ว

จ. ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ไว้คอยให้ความสะดวก และแนะนำในการกรอกเอกสารในการเข้า-ออก เมืองที่ด่านเข้าเมืองเชียงของเพื่อเพิ่มความสะดวกและรวดเร็วสำหรับนักท่องเที่ยว

2. ข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวชาวไทย และต่างชาติ เมืองเชียงของ

1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยงสนับสนุนซึ่งกันและกันด้วยการสร้างเครือข่ายเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของทั้ง ไทย สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนาจะเพิ่มสูงขึ้น

ข. การกำหนดกฎระเบียบต่าง ๆ ต้องให้รัดกุมเพื่อที่จะสามารถอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวได้ ขณะเดียวกันทั้งภาครัฐ และเอกชนต้องลงทุนในการส่งเสริม และพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองเชียงของให้สามารถรองรับการขยายตัวได้ในอนาคต

ค. ดำเนินการก่อสร้างสถานีขนส่งระหว่างประเทศเมืองเชียงของเพื่อรองรับการขยายตัวของนักท่องเที่ยว

ง. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น

2) ปัญหา / อุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการบริการด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ของเมืองเชียงของยังไม่เพียงพอ

ข. ไม่มีสถานีขนส่งผู้โดยสาร ขาดสถานที่จอดพักผู้โดยสารระหว่างการเดินทางมายังเมืองเชียงของ

ค. จำนวนรถโดยสารที่เปิดให้บริการสำหรับนักท่องเที่ยวมีน้อยไม่ทันสมัย เกี่ยวการเดินทางไม่หลากหลาย และใช้เวลาการเดินทางล่าช้า

ง. ขาดการส่งเสริมการตลาด และประชาสัมพันธ์ด้านกิจกรรมเทศกาล ประเพณี และวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการทางการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานีขนส่งผู้โดยสารเชิงของและที่พักผู้โดยสารระหว่างการเดินทาง

ข. ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ไว้คอยให้ความสะดวก และแนะนำในการกรอกเอกสารในการเข้า-ออก เมืองที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองเชิงของ

ค. บริษัทนำเที่ยวจะต้องประสานความร่วมมือกับผู้ประกอบการธุรกิจทางการท่องเที่ยวทั้งของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทในการสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวร่วมกัน เพื่อสร้างความสะดวก รวดเร็วให้นักท่องเที่ยว

ง. ควรมีสวนย์บริการข้อมูลทางการท่องเที่ยวประจำเมืองจันท และเมืองหลวงน้ำทาไว้คอยประชาสัมพันธ์ และสร้างความเข้าใจให้นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวชาวจีน

4.2.4.2 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว เมืองหลวงน้ำทา

1. ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เมืองหลวงน้ำทา

1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. เมืองหลวงน้ำทามีการขยายตัว ทางด้านการค้า การลงทุนทางการท่องเที่ยวจากนักลงทุนจากต่างชาติเพิ่มสูงขึ้น

ข. รัฐอนุญาตให้สัมปทานธุรกิจท่องเที่ยวแก่เอกชนเป็นผู้ดำเนินการทำให้มีการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น

ค. การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจะเชื่อมโยงสนับสนุนซึ่งกันและกันด้วยการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ พื้นฟูประเพณี และวัฒนธรรมท้องถิ่น อนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้สิ่งแวดล้อมร่วมกัน

ง. นักท่องเที่ยวภายในประเทศมีปริมาณเพิ่มสูงขึ้นผู้ประกอบการท่องเที่ยวต้องเตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

2) ปัญหา/อุปสรรค ของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการบริการทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา จะมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจากไม่มีงบประมาณในการดำเนินการ

ข. โครงการบ่อเต็นแดนคำซึ่งรัฐบาลลาวเปิดให้รัฐบาลจีนได้เข้าสัมปทานในระยะยาว จะส่งผลทำให้ผู้ประกอบการในท้องถิ่นเมืองหลวงน้ำทาเสียผลประโยชน์และไม่สามารถแข่งขันได้

ค. ภายหลังจากการเปิดใช้สะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) ในปี 2555 จะส่งผลทำให้ปริมาณการใช้เส้นทาง R3A ของรถยนต์ส่วนบุคคล และรถโดยสารประจำทาง และรถบรรทุก มีอัตราเพิ่มสูงขึ้นจะส่งผลทำให้เส้นทางและทรัพยากรทางธรรมชาติเสื่อมโทรมลง

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการทางการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวต่าง ๆ รัฐจะต้องให้การสนับสนุนในด้านงบประมาณ ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะสามารถรองรับการขยายตัวทางการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาได้

ข. ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว จำเป็นต้องสร้างความร่วมมือกับผู้ประกอบการทั้งของไทยและจีน เพื่อสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวร่วมกัน

ค. ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจะต้องให้ความร่วมมือกันในการดำเนินธุรกิจไม่ใช่ต่างคนต่างทำ

ง. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ บนเส้นทาง R3A ของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจิ่งหง

2. ข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวชาวลาวและต่างชาติของเมืองหลวงน้ำทา

1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ภายหลังจากการเปิดใช้สะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) ในปี 2555 จะส่งผลทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวเดินทางมาหลวงน้ำทาเพิ่มสูงขึ้นส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านบวก และด้านลบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาในอนาคตได้

ข. เมืองหลวงน้ำทาจะกลายเป็นเมืองทางผ่านสำหรับเดินทางไปประเทศไทย และจีน (ตอนใต้) เท่านั้นดังนั้นรัฐจะต้องพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริการทางการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยวต่าง ๆ เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยว

ค. การพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองหลวงน้ำทา ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตชนเผ่า และความเรียบง่ายของเมือง

2) ปัญหา/อุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ภายหลังจากการเปิดใช้สะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) ในปี 2555 จะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และวิถีชีวิตของเมืองหลวงน้ำทา

ข. เมืองหลวงน้ำทาจะถูกใช้ให้เป็นแค่ทางผ่านมากกว่าเป็นเมืองท่องเที่ยว ชาวเมืองหลวงน้ำทาไม่สามารถที่จะกอบโกยผลประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวได้เท่าใดนัก

ค. การสื่อสารภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ยังมีอยู่น้อยเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารและทำความเข้าใจกับนักท่องเที่ยว

ง. เมืองหลวงน้ำทาจะเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวต่างชาตินำไปสู่ปัญหาทางสังคมต่าง ๆ ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาโสเภณี และยาเสพติด ฯลฯ

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. รัฐควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการบริการทางการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ให้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่พักผู้โดยสาร ระหว่างการเดินทาง และบริการห้องน้ำสะอาดต่าง ๆ

ข. พัฒนา และส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวร่วมกันจัดทำโปรแกรมเพื่อส่งเสริมการตลาดส่งเสริมชุมชนการจัดการที่พัก

ค. ควรจะต้องมีการจัดฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรเข้าสู่ภาคบริการด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะทักษะด้านภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ง. ควรคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากร และแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเพณี วัฒนธรรมอันเก่าแก่ของหลวงน้ำทาไว้อย่างเหนียวแน่น

4.2.4.3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองจันท

1. ข้อเสนอแนะ ของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเมืองจันท

1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ปริมาณนักท่องเที่ยวชาวจีนและชาวต่างชาติเดินทางไปท่องเที่ยวยังจังหวัด และเมืองท่องเที่ยวต่างบนเส้นทาง R3A มีปริมาณเพิ่มสูงขึ้น

ข. ภาครัฐจะให้การสนับสนุน ผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่นได้เข้าไปร่วมทุนหรือลงทุนกับผู้ประกอบการของเมืองเชียงของ และเมืองหลวงน้ำทา

ค. สร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มสูงขึ้นในอนาคต

ง. ส่งเสริมและพัฒนาความร่วมมือเพื่อนำไปสู่การกำหนดให้มี Entry visa ร่วมกันระหว่างไทย สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน

2) ปัญหา/อุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การควบคุม และการกำกับดูแลสำหรับผู้ประกอบการชาวจีนไม่ให้ปรับเพิ่มค่าที่พัก อาหารและเครื่องดื่มหรือการบริการอื่น ๆ ในหลวงน้ำทาต้องได้รับการดำเนินการแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ข. การสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในเมืองจิ่งหยังมีอยู่น้อย

ค. นักท่องเที่ยวจะต้องเสียค่าใช้จ่าย ในการเดินทางบนทางด่วนเส้นทาง R3A ของช่วงการเดินทางในจีนจึงทำให้เป็นภาระแก่นักท่องเที่ยว

ง. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการด้านการท่องเที่ยวตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ของเมืองเซียงของยังไม่เพียงพอ

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ภาครัฐควรให้ความสนใจพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานบริการทางการท่องเที่ยวตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง

ข. ส่งเสริมการสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A คนไทย ชาวจีน และ สปป.ลาว คนจีนเที่ยว สปป.ลาว และไทย

ค. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ บนเส้นทาง R3A ของเมืองเซียงของหลวงน้ำทา และจิ่งหยัง

ง. ควรเพิ่มปริมาณรถโดยสารประจำทางระหว่างประเทศ ทั้งเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว ถึงเมืองจิ่งหยังให้เพิ่มสูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยวชาวจีน และต่างชาติของเมืองจิ่งหยัง

1) แนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. ปริมาณของนักท่องเที่ยวชาวจีน ที่จะเดินทางมาเที่ยวจิ่งหยัง และต่อไปยังเมืองหลวงน้ำทา หรือเมืองหลวงพระบาง และเมืองเซียงของจะเพิ่มสูงขึ้นหลังจากการเปิดใช้สะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เซียงของ-ห้วยทราย) ในปี พ.ศ. 2555

ข. การขึ้นขอวีซ่าเข้า-ออก เพื่อเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวยังเมืองจิ่งหยัง สปป.ลาว และเมืองเซียงของ จะสะดวกมากยิ่งขึ้นภายใต้กรอบความร่วมมือทางด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันภายในภูมิภาค

ค. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว วิถีชีวิต ประเพณี สังคมและวัฒนธรรมตลอดจนสิ่งแวดล้อมของเมืองจึงจะเปลี่ยนไปอันเนื่องมาจากการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว

2) ปัญหา/อุปสรรคของการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการทางการท่องเที่ยวตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ยังไม่เพียงพอโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่การบริการห้องน้ำสาธารณะ

ข. การปรับเพิ่มราคาที่พัก อาหารและเครื่องดื่มและการบริการต่าง ๆ ในช่วงเทศกาลสำคัญ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศกาลสงกรานต์ไทลื้อ วันขึ้นปีใหม่ และตรุษจีนส่งผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวเมืองจึง

ค. ค่าตัวโดยสารเพื่อเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเมืองจึงมีราคาแพง

ง. การสื่อสารภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ยังมีอยู่น้อยเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารและทำความเข้าใจกับนักท่องเที่ยวเนื่องจากชาวจีนสื่อสารด้วยภาษาจีนกลางเป็นหลัก

3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

ก. รัฐควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานความพร้อมด้านการท่องเที่ยวตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวให้เพียงพอโดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องน้ำสาธารณะ และมีประตูปิดมิดชิด

ข. พัฒนาและส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวร่วมกันจัดทำโปรแกรมเพื่อส่งเสริมการตลาดและส่งเสริมความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ

ค. ควรมีศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีความประสงค์จะเดินทางไปท่องเที่ยวต่อยังเมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงของเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยว

ง. ปรับปรุง และพัฒนาที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐานเพิ่มมากขึ้น

ดังนั้นจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวภายในประเทศและชาวต่างชาติของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจึงหัง จึงสรุปได้ว่าแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A มีอัตราการขยายตัวทางด้านปริมาณการค้า การลงทุนด้านการท่องเที่ยวตลอดจนนักท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างชาติเพิ่มสูงขึ้น ภาครัฐต้องดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และความพร้อมด้านการท่องเที่ยวตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวให้เพียงพอ พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว สร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ ให้มีเส้นทางคมนาคมสามารถเข้าถึงได้ง่ายมี

ระบบสาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวอีกทั้งการสร้างเครือข่ายทางด้านการท่องเที่ยวร่วมกันทั้งของภาครัฐและเอกชนกระจายการท่องเที่ยวจากเมืองหลักสู่เมืองรองบนเส้นทาง R3A เพิ่มสูงขึ้นเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวได้

ส่วนปัญหาและอุปสรรค สรุปได้ว่าการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และการบริการด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ของเมืองเชียงใหม่ยังไม่เพียงพอ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการบริการทางการท่องเที่ยว จะมีลักษณะค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจากไม่มีงบประมาณในการดำเนินการ ขณะเดียวกันจำนวนเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อประชาสัมพันธ์และอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวยังมีไม่เพียงพอเช่นเดียวกัน

สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว สรุปได้ว่ารัฐควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน และความพร้อมด้านการท่องเที่ยวตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวให้เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องน้ำสะอาด พัฒนา และส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวร่วมกัน พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชื่อมโยง และสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศร่วมกัน ควรมีศูนย์ข้อมูลข่าวสารสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีความประสงค์จะเดินทางไปท่องเที่ยวต่อยังเมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงใหม่ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวปรับปรุง และพัฒนาที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวกให้ได้มาตรฐานเพิ่มมากขึ้นเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคต

4.2.5 ภาพรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทาง R3A

การสรุปความพร้อมด้านการท่องเที่ยวด้วยการพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการถ่วงน้ำหนัก แปลผลเป็นค่าเฉลี่ยรวมของแต่ละเมือง จากนั้นนำค่าเฉลี่ยรวมไปจัดกลุ่มระดับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว โดยตัดแปลงมาจากเกณฑ์การจัดกลุ่มความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2551) แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ (1) ค่าเฉลี่ยรวม 3.51-5.00 หมายถึงระดับความพร้อมสูง (2) ค่าเฉลี่ยรวม 2.51-3.50 หมายถึง ระดับความพร้อมปานกลาง และ (3) ค่าเฉลี่ยรวม 1.00-2.50 หมายถึง ระดับพร้อมต่ำ

อย่างไรก็ตามการกำหนดความพร้อมด้านการท่องเที่ยวนี้ใช้เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคะแนนรวมเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละองค์ประกอบ โดยตัดแปลงมาจากเกณฑ์การจัดกลุ่มความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา คือ (1) คะแนนเฉลี่ยรวม 2.51-5.00 หมายถึง มี

ความพร้อม (2) คะแนนเฉลี่ยรวม 0.01-2.50 หมายถึง ไม่มีความพร้อม ในการรองรับนักท่องเที่ยว
ในอนาคต โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.69 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชิงของ
เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจังห

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการ ท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ยรวม					
	เชียงใหม่		หลวงน้ำทา		จังห	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่อง เที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่อง เที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่อง เที่ยว
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง ฯลฯ	4.31	3.57	4.46	4.25	3.62	4.07
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	3.15	3.38	3.53	3.74	3.67	3.77
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่นพืช สวน ไร่ นา ฯลฯ	2.76	2.40	2.13	2.40	2.94	2.87
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็น แหล่งท่องเที่ยวเช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนกาสิโน ฯลฯ	1.69	2.01	3.13	3.12	4.40	3.61
รวม	2.98	2.84	3.31	3.38	3.66	3.58

ตารางที่ 4.70 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ระดับความพร้อม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง ฯลฯ	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง	สูง	สูง
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น ฟาร์ม สวน ไร่นา ฯลฯ	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนกาสิโน ฯลฯ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง

หมายเหตุ. ระดับความพร้อมสูง = 3.51-5.00, ปานกลาง = 2.51-3.50, ต่ำ = 1.00-2.50

ตารางที่ 4.71 เปรียบเทียบความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง ฯลฯ	☆	-	☆	-	☆	-
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น ประเพณี วิถีชีวิต ฯลฯ	☆	-	☆	-	☆	-
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น ฟาร์ม สวน ไร่นา ฯลฯ	☆	-	-	☆	☆	-
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม บ่อนกาสิโน ฯลฯ	-	☆	☆	-	☆	-

หมายเหตุ. พร้อม = 2.51-5.00, ไม่พร้อม = 0.01-2.50

4.2.5.1 ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

จากในตารางที่ 4.69, 4.70 และ 4.71 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท พบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของทั้ง 3 เมือง ต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองหลวงน้ำทาที่มีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าเมืองเชียงของ และเมืองจันทอย่างเห็นได้ชัด ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยมีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้นเมืองเชียงของที่มีค่าเฉลี่ยรวมต่ำกว่า โดยมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรของเมืองจันทมีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทา แต่ก็มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ขณะที่เมืองเชียงของมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นเมืองหลวงน้ำทาที่มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำ จึงไม่มีความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรแต่อย่างใด ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นมาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท มีค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าเมืองเชียงของ และเมืองหลวงน้ำทาจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นเมืองเชียงของที่มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำ จึงไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.71 และ 4.72 จึงสรุปได้ว่า เมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันท โดยภาพรวมมีความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของเมืองหลวงน้ำทา และจันทมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ยกเว้นเมืองเชียงของที่มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับแหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรของเมืองจันท และเมืองเชียงของมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นเมืองหลวงน้ำทาที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด สำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นมาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท และหลวงน้ำทา มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง และปานกลาง ยกเว้นเมืองเชียงของที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด

ตารางที่ 4.72 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เมือง
เชียงใหม่ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันท

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ยรวม					
	เชียงใหม่		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	4.67	4.00	4.01	4.15	4.53	4.03
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	3.30	3.41	3.48	3.44	3.46	3.19
3. คุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.69	3.17	3.43	3.41	3.73	3.66
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	4.38	3.83	3.82	3.88	4.13	4.01
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	2.61	3.20	2.56	2.33	2.87	2.72
รวม	3.73	3.52	3.46	3.44	3.74	3.52

ตารางที่ 4.73 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่
เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยว	ระดับความพร้อม					
	เชียงใหม่		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. คุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง

4.2.5.2 ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์

จากในตารางที่ 4.73 , 4.74 และ 4.75 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทน์พบว่า โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับสูงและปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ และเมืองจันทน์มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ และความปลอดภัยในการเดินทาง ที่มีค่าเฉลี่ยรวมสูง จึงมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทน์ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่า เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทน์อย่างเห็นได้ชัดจึงมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้นสำหรับการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล ทั้ง 3 เมืองต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.74 เปรียบเทียบความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทน์

ความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันทน์	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
1. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์	☆	-	☆	-	☆	-
2. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า	☆	-	☆	-	☆	-
3. คุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	☆	-	☆	-	☆	-
4. ความปลอดภัยในการเดินทาง	☆	-	☆	-	☆	-
5. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล	☆	-	☆	-	☆	-

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.73 และ 4.74 จึงสรุปได้ว่าเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจันทน์โดยภาพรวมมีความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูงและปานกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์ และความปลอดภัยในการเดินทางที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนคุณภาพของเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า และการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาลมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ตารางที่ 4.75 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมือง
เชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันท

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ยรวม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว
1.สถานที่พักหรือจุดชมวิ	2.84	2.70	2.37	2.26	3.76	3.40
2.ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	3.57	3.69	3.58	3.55	4.37	3.64
3.ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์	3.42	3.33	3.93	3.54	4.03	3.63
4. บริการอินเทอร์เน็ต	3.53	3.52	3.62	3.26	1.93	2.39
5. บริการไปรษณีย์	3.69	3.64	2.86	2.86	2.06	2.83
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	4.07	3.33	3.67	3.55	2.47	2.90
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	2.54	2.27	1.92	1.95	2.03	1.94
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	4.01	2.80	2.06	2.20	2.13	2.13
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	2.69	2.70	2.53	2.19	2.53	2.80
10. บริการร้านอาหารและ เครื่องดื่ม	3.53	3.60	3.73	3.28	3.53	3.58
11. ร้านขายของที่ระลึก	2.69	3.24	2.73	2.92	2.73	3.08
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	3.31	3.17	2.43	2.46	2.06	2.44
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	2.61	2.80	2.36	2.34	2.53	2.43
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	3.67	3.42	3.26	2.91	2.93	2.83
15. อื่นๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	2.73	2.71	2.75	3.61	3.61	3.51
รวม	3.26	3.13	2.92	2.86	2.85	2.90

4.2.5.3 ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันท

จากในตารางที่ 4.75, 4.76 และ 4.77 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทพบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจันทโดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยวระบบสื่อความหมาย และสัญลักษณ์ และบริการอาหารและเครื่องดื่มที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองจันทที่มีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าทั้งเมืองเชียงของ และหลวงน้ำทาอย่างเห็นได้ชัด

ส่วนความพร้อมด้านการบริการน้ำดื่มและน้ำใช้ บริการตรวจคนเข้าเมือง บริการรถโดยสารประจำทางและร้านขายของที่ระลึกโดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางถึงสูง ยกเว้นบริการห้องน้ำหรือห้องสุขาของทั้ง 3 เมืองที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น ส่วนบริการโทรศัพท์สาธารณะ ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว และศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวของเมืองเชียงของมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเมืองหลวงน้ำทา และจังหวัดจันทบุรีไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 4.76 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	ระดับความพร้อม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันทบุรี	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว
1. สถานที่พักหรือจุดชมวิว	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	สูง	ปานกลาง
2. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
3. ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง	สูง	สูง
4. บริการอินเทอร์เน็ต	สูง	สูง	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ
5. บริการไปรษณีย์	สูง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง
6. บริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์	สูง	ปานกลาง	สูง	สูง	ต่ำ	ปานกลาง
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	สูง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
10. บริการร้านอาหารและเครื่องดื่ม	สูง	สูง	สูง	ปานกลาง	สูง	สูง
11. ร้านขายของที่ระลึก	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ต่ำ
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
15. อื่นๆ -บริการรถโดยสารประจำทาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง	สูง

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.76 และ 4.77 จึงสรุปได้ว่าเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจังหวัดจันทบุรี โดยภาพรวม มีความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง โดยมี ป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมาย และสัญลักษณ์ และบริการอาหาร และเครื่องดื่ม มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวใน

ด้านอื่น ๆ ต่างมีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งใน ระดับสูง และปานกลาง ยกเว้นบริการห้องน้ำ หรือห้องสุขาของทั้ง 3 เมือง ศาลาที่พักหรือจุดชมวิวของเมืองหลวงน้ำทา บริการอินเทอร์เน็ตและไปรษณีย์ของเมืองจันทบุรี ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว และศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใดเนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ตารางที่ 4.77 เปรียบเทียบความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกใน แหล่งท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันทบุรี	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
1.ศาลาที่พักหรือจุดชมวิว	☆	-	-	☆	☆	-
2.ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว	☆	-	☆	-	☆	-
3.ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์	☆	-	☆	-	☆	-
4. บริการอินเทอร์เน็ต	☆	-	☆	-	-	☆
5. บริการไปรษณีย์	☆	-	☆	-	-	☆
6. บริการเช่า รถจักรยาน จักรยานยนต์	☆	-	☆	-	☆	-
7. บริการห้องน้ำ หรือห้องสุขา	-	☆	-	☆	-	☆
8. บริการโทรศัพท์สาธารณะ	☆	-	-	☆	-	☆
9. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้	☆	-	☆	-	☆	-
10. บริการร้านอาหารและ เครื่องดื่ม	☆	-	☆	-	☆	-
11. ร้านขายของที่ระลึก	☆	-	☆	-	☆	-
12. ศูนย์ข้อมูลนักท่องเที่ยว	☆	-	-	☆	-	☆
13. ศูนย์รับแจ้งเหตุนักท่องเที่ยว	☆	-	-	☆	-	☆
14. บริการตรวจคนเข้าเมือง	☆	-	☆	-	☆	-
15. อื่น ๆ - บริการรถโดยสารประจำทาง	☆	-	☆	-	☆	-

4.2.5.4 ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรี

จากในตารางที่ 4.78, 4.79 และ 4.80 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรีพบว่าเมืองเชียงของและจันทบุรีมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเมืองหลวงน้ำทาไม่มีความพร้อมแต่อย่างใดเนื่องจากค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ตารางที่ 4.78 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรี

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ยรวม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันทบุรี	
	ผู้ประกอบ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบ	นักท่องเที่ยว
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	2.62	3.13	2.73	3.08	3.62	3.55
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	2.69	2.73	2.53	2.64	3.46	2.73
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	3.09	2.53	3.47	2.94	2.20	2.10
4. การออกเรือนแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ	2.31	1.39	2.46	1.84	2.47	2.49
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	2.87	2.07	1.48	1.45	2.65	2.62
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	2.92	2.47	2.06	2.20	2.73	2.55
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	3.07	3.07	2.26	2.30	2.33	2.27
8. อื่น ๆ - ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศ	-	-	-	-	2.42	2.47
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	2.67	3.33	2.27	2.33	2.21	1.96
ภาพรวม	2.78	2.59	2.41	2.34	2.68	2.52

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจันทบุรี โดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศของเมืองจันทบุรีที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกันกับการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยว

อย่างต่อเนื่องของทั้ง 3 เมือง ต่างก็มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน ส่วนการลดค่าบริการในบางฤดูกาลของเมืองเชียงของ และเมืองหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่นหรือต่างประเทศของทั้ง 3 เมือง ต่างไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวม อยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

นอกจากนี้ยังพบว่าบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต การเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM ของเมืองเชียงของและเมืองจันทน์มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเมืองหลวงน้ำทาไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำ สำหรับการบริการของโรงพยาบาลหรือสาธารณสุข และการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ของเมืองเชียงของอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทน์ต่างไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำ เช่นเดียวกันกับความพร้อมมือทางการตลาดและการสร้างเครือข่ายต่างประเทศของเมืองจันทน์ที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 4.79 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ระดับความพร้อม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันทน์	
	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ
5. บริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
6. บริการเบิก - ถอนเงิน ATM	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ
8. อื่น ๆ - ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศ	-	-	-	-	ต่ำ	ต่ำ
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.79 และ 4.80 จึงสรุปได้ว่า เมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจังหวัดยโสธรมีความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายใน และต่างประเทศของเมืองเชียงของ ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองเชียงของ และหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่นหรือต่างประเทศของทั้ง 3 เมือง การลดค่าบริการในบางฤดูกาลของเมืองเชียงของ การให้บริการ โรงพยาบาล หรือสาธารณสุข และการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงของ ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศของเมืองเชียงของต่างไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ตารางที่ 4.80 เปรียบเทียบความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียง

ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จังหวัด	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
1. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ	☆	-	☆	-	☆	-
2. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง	☆	-	☆	-	☆	-
3. การลดค่าบริการในบางฤดูกาล	☆	-	☆	-	-	☆
4. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ	-	☆	-	☆	-	☆
5. รับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต	☆	-	-	☆	☆	-
6. บริการเบิก – ถอนเงิน ATM	☆	-	-	☆	☆	-
7. โรงพยาบาลหรือสาธารณสุข	☆	-	-	☆	-	☆
8. อื่น ๆ - ความร่วมมือทางการตลาดและสร้างเครือข่ายต่างประเทศ	-	-	-	☆	-	☆
- บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	☆	-	-	☆	-	☆

ตารางที่ 4.81 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวง
น้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ยรวม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว
1. โรงแรม	3.69	3.70	3.68	3.54	3.76	3.50
2. รีสอร์ท	2.43	1.70	1.51	1.55	1.45	1.40
3. เกสต์เฮ้าส์	3.92	3.90	4.33	4.17	3.60	3.52
4. โฮมสเตย์	2.23	2.47	3.48	2.66	3.01	2.63
5. วิลเลจ สเตอร์	1.85	1.63	2.13	2.22	2.52	2.34
6. เดี๋ยวที่ค้างคืน	1.54	1.77	1.67	2.24	1.67	1.49
รวม	2.61	2.53	2.80	2.73	2.67	2.48

ตารางที่ 4.82 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา
และเมืองจันท

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ระดับความพร้อม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประ กอบการ	นักท่องเที่ยว
1. โรงแรม	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
2. รีสอร์ท	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ
3. เกสต์เฮ้าส์	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
4. โฮมสเตย์	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
5. วิลเลจ สเตอร์	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ต่ำ
6. เดี๋ยวที่ค้างคืน	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ

ตารางที่ 4.83 เปรียบเทียบความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
1. โรงแรม	☆	-	☆	-	☆	-
2. รีสอร์ท	-	☆	-	☆	-	☆
3. เกสต์เฮ้าส์	☆	-	☆	-	☆	-
4. โฮมสเตย์	-	☆	☆	-	☆	-
5. วิลเลจ สเตอร์	-	☆	-	☆	-	☆
6. เดีนที่ค้างคืน	-	☆	-	☆	-	☆

4.2.5.5 ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

จากในตารางที่ 4.81 , 4.82 และ 4.83 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทพบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่าความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจันท ประเภทโรงแรมและเกสต์เฮ้าส์ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยมีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน ส่วนที่พักประเภทโฮม สเตอร์ ของเมืองจันทมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับที่พักประเภทรีสอร์ท วิลเลจ สเตอร์ และเดีนที่ค้างคืนของทั้ง 3 เมือง ต่างไม่มีความพร้อมแต่อย่างใดเนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

อย่างไรก็ตามจากตารางที่ 4.82 และ 4.83 จึงสรุปได้ว่า เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทโดยภาพรวมมีความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง โดยทั้ง 3 เมืองต่างมีที่พักในแหล่งท่องเที่ยวประเภทโรงแรมและเกสต์เฮ้าส์ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนที่พักประเภทโฮม สเตอร์ของเมืองจันทมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับที่พักประเภทรีสอร์ท วิลเลจ สเตอร์ และเดีนที่ค้างคืนของทั้ง 3 เมืองต่างไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ตารางที่ 4.84 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองเชิงของ เมืองหลวง
น้ำทาและเมืองจิงหง

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ยรวม					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จิงหง	
	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ						
1. ปั่นจักรยาน	2.68	2.73	-	-	-	-
2. ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขง	2.79	2.90	-	-	-	-
3. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	-	-	3.54	3.78	4.23	4.02
4. ล่องแก่ง	-	-	3.52	3.85	3.63	3.84
5. ล่องแพไม้ไผ่	-	-	2.68	3.31	3.42	3.19
6. ล่องเรือยาง	-	-	2.52	2.71	3.86	3.73
7. ชี่ช้าง	-	-	3.25	3.62	2.85	2.68
8. อื่น ๆ - ดูนกหรือดูนกยูง	-	-	2.05	2.39	3.53	3.66
รวม	2.74	2.81	2.93	3.28	3.59	3.52
ท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี						
1. ประเพณีชนเผ่า	2.65	2.60	3.56	2.78	3.59	3.52
2. ประเพณีสงกรานต์ หรือปีใหม่	3.87	3.80	3.76	3.54	4.56	4.64
3. บายศรีสู่ขวัญ	2.10	2.37	2.34	1.89	-	-
4. อื่น ๆ - บวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึก	3.21	2.97	-	-	-	-
- สรงน้ำพระธาตุ	-	-	2.54	2.55	-	-
- ปอยไฟเกลือ	-	-	-	-	2.52	3.45
รวม	2.96	2.93	3.05	2.69	3.56	3.87
จัดแสดง หรือ แข่งขันกีฬา						
1. การแสดงชนเผ่า	2.67	2.47	2.95	2.85	4.82	4.73
2. โรงละครหรือการเล่นท้องถิ่น	-	-	-	-	3.67	3.58
3. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	2.07	2.44	2.89	2.57	3.55	3.53
4. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	3.67	3.70	-	-	2.83	3.20
5. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	2.67	2.10	-	-	2.91	3.28
6. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ	3.63	3.54	-	-	2.58	2.56
7. อื่น ๆ - การจัดขบวนแห่สงกรานต์	-	-	-	-	4.63	4.52
- แห่ผึ้งไฟ	-	-	2.54	2.54	-	-
รวม	2.94	2.85	2.79	2.65	3.57	3.62

4.2.5.6 ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจิ่งหง

จากในตารางที่ 4.84, 4.85 และ 4.86 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทา พบว่า โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเมืองจิ่งหงมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง

หากพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีกิจกรรมการเดินทัวร์ป่าเที่ยวชมธรรมชาติ การล่องแก่งของเมืองหลวงน้ำทา และกิจกรรมการดูนกของเมืองจิ่งหง ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยมีสัดส่วนของค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าเมืองเชียงของ และจิ่งหงอย่างเห็นได้ชัด ส่วนกิจกรรมการปั่นจักรยาน ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขงของเมืองเชียงของมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับกิจกรรมการล่องแพไม้ไผ่ของเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจิ่งหงที่มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นกิจกรรมดูนกของเมืองหลวงน้ำทาเท่านั้น ที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมประเพณี สงกรานต์หรือปีใหม่ของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจิ่งหงมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองจิ่งหงที่สัดส่วนของค่าเฉลี่ยรวมสูงกว่าเมืองเชียงของ และเมืองจิ่งหงอย่างเห็นได้ชัด เช่นเดียวกับกิจกรรมประเพณีชนเผ่าของเมืองจิ่งหง ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองเชียงของ และหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นกิจกรรมบายศรีสู่ขวัญของเมืองเชียงของ และหลวงน้ำทาที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใดเนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ตารางที่ 4.85 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองเชียงใหม่ของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ระดับความพร้อม					
	เชียงใหม่		หลวงน้ำทา		จันท	
	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ						
1. ปั่นจักรยาน	ปานกลาง	ปานกลาง	-	-	-	-
2. ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขง	ปานกลาง	ปานกลาง	-	-	-	-
3. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	-	-	สูง	สูง	สูง	สูง
4. ล่องแก่ง	-	-	สูง	สูง	สูง	สูง
5. ล่องแพไม้ไผ่	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. ล่องเรือยาง	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
7. ขี่ช้าง	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
8. อื่น ๆ - ดูนกหรือดูนกยูง	-	-	ต่ำ	ต่ำ	สูง	สูง
ท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี						
1. ประเพณีชนเผ่า	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง	สูง	สูง
2. ประเพณีสงกรานต์ หรือปีใหม่	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง	สูง
3. บายศรีสู่ขวัญ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	ต่ำ	-	-
4. อื่น ๆ - บวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึก	ปานกลาง	ปานกลาง	-	-	-	-
- สรงน้ำพระธาตุ	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง	-	-
- ปอยไทลื้อ	-	-	-	-	ปานกลาง	สูง
จัดแสดง หรือ แข่งขันกีฬา						
1. การแสดงชนเผ่า	ปานกลาง	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
2. โรงละครหรือการเล่นท้องถิ่น	-	-	-	-	สูง	สูง
3. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
4. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	สูง	สูง	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง
5. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	ปานกลาง	ต่ำ	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง
6. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ	สูง	สูง	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง
7. อื่น ๆ - การจัดขบวนแห่สงกรานต์	-	-	-	-	สูง	สูง
- แห่ผึ้งไฟ	-	-	ปานกลาง	ปานกลาง	-	-

ตารางที่ 4.86 เปรียบเทียบความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เชียงของ		หลวงน้ำทา		จันท	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ						
1. ปั่นจักรยาน	☆	-	-	-	-	-
2. ล่องเรือชมทิวทัศน์สองฝั่งโขง	☆	-	-	-	-	-
3. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ	-	-	☆	-	☆	-
4. ล่องแก่ง	-	-	☆	-	☆	-
5. ล่องแพไม้ไผ่	-	-	☆	-	☆	-
6. ล่องเรือยาง	-	-	☆	-	☆	-
7. จี่ช้าง	-	-	-	-	☆	-
8. อื่น ๆ - ดูนกหรือดูนกยูง	-	-	-	☆	-	-
ท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี						
1. ประเพณีชนเผ่า	☆	-	☆	-	☆	-
2. ประเพณีสงกรานต์ หรือปีใหม่	☆	-	☆	-	☆	-
3. บายศรีสู่ขวัญ	-	☆	-	☆	-	-
4. อื่น ๆ - บวงสรวงเจ้าพ่อปลานึก	☆	-	☆	-	-	-
- สรงน้ำพระธาตุ	-	-	☆	-	-	-
- ปอยไทลื้อ	-	-	-	-	☆	-
จัดแสดง หรือ แข่งขันกีฬา						
1. การแสดงชนเผ่า	☆	-	☆	-	☆	-
2. โรงละครหรือการเล่นท้องถิ่น	-	-	☆	-	☆	-
3. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น	-	☆	-	-	☆	-
4. แข่งเรือประเพณีในแม่น้ำโขง	☆	-	-	-	☆	-
5. เทศกาลอาหารท้องถิ่น	-	☆	☆	-	☆	-
6. งานประกวดและแข่งขันต่าง ๆ	☆	-	-	-	☆	-
7. อื่น ๆ - การจัดขบวนแห่สงกรานต์	-	-	☆	-	-	-
- แห่ผึ้งไฟ	-	-	-	-	-	-

นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมการจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬาโดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมการแสดงชนเผ่า โรงละครหรือการแสดงท้องถิ่น การแสดงดนตรีพื้นบ้านและการจัดขบวนแห่วันสงกรานต์ของเมืองจันทมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนกิจกรรมอื่นๆ อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนกิจกรรมการแสดงดนตรีพื้นบ้านของเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทา อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นกิจกรรมการแข่งขันเรือประเพณีในแม่น้ำโขง และการแข่งขันเรือยาวของเมืองเชียงของมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนกิจกรรมอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

อย่างไรก็ตามจากตารางที่ 4.85 และ 4.86 จึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมมีความอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเมืองจันทุมเมืองมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ทั้งกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรมประเพณี และการจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา ยกเว้นกิจกรรมบาสเกตบอลของเมืองเชียงของ และหลวงน้ำทา กิจกรรมคูนของเมืองหลวงน้ำทา การแสดงดนตรีพื้นบ้าน และเทศกาลอาหารท้องถิ่นของเมืองเชียงของที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใดเนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

4.2.6 เปรียบเทียบรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจันทุมเมือง

การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาเอาผลสรุปของแต่ละองค์ประกอบมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวโดยใช้เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคะแนนรวมเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละองค์ประกอบซึ่งได้แปลงมาจากเกณฑ์การจัดกลุ่มความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2551) คือ (1) คะแนนเฉลี่ยรวม 2.51-5.00 หมายถึง มีความพร้อม (2) คะแนนเฉลี่ยรวม 0.01-2.50 หมายถึง ไม่มีความพร้อมโดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.87 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A						รวมเฉลี่ย
	ค่าเฉลี่ยรวมเมือง เชียงของ		ค่าเฉลี่ยรวมเมือง หลวงน้ำทา		ค่าเฉลี่ยรวมเมือง อิงหง		
	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	
1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	2.98	2.84	3.31	3.38	3.66	3.58	3.29
2. เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	3.73	3.52	3.46	3.44	3.74	3.52	3.57
3. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่ง ท่องเที่ยว	3.26	3.13	2.92	2.86	2.85	2.90	2.99
4. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	2.78	2.74	2.41	2.34	2.68	2.52	2.58
5. ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	2.61	2.53	2.80	2.73	2.67	2.48	2.64
6. กิจกรรมการท่องเที่ยว	2.88	3.12	2.92	2.87	3.57	3.67	3.17
รวม	3.04	2.98	2.97	2.94	3.20	3.11	3.04

ตารางที่ 4.88 เปรียบเทียบระดับความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เมืองเชียงของ		เมืองหลวงน้ำทา		เมืองจันท	
	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว	ผู้ประกอบการ	นักท่องเที่ยว
1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
2. เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	สูง	สูง	สูง	ปานกลาง	สูง	สูง
3. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
4. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ	ต่ำ	ปานกลาง	ปานกลาง
5. ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ต่ำ
6. กิจกรรมการท่องเที่ยว	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง

จากในตารางที่ 4.87 และ 4.88 แสดงเปรียบเทียบความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันท โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความพร้อมด้าน

เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้นอยู่ในระดับสูง ส่วนความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่พิกในแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาเปรียบเทียบในรายละเอียดความพร้อมด้านการท่องเที่ยว พบว่าความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรีอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองเชียงใหม่และเมืองหลวงน้ำทา ยังมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของทั้ง 3 เมืองพบว่าต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยที่เมืองเชียงใหม่และเมืองจันทบุรีมีสัดส่วนของคะแนนเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้น เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว ก็มีสัดส่วนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีค่าคะแนนรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

สำหรับความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว พบว่าทั้ง 3 เมืองต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่เมืองเชียงใหม่มีสัดส่วนของคะแนนเฉลี่ยรวมสูงกว่าเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรี เช่นเดียวกันกับความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวพบว่าเมืองเชียงใหม่และเมืองจันทบุรีต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีสัดส่วนของคะแนนเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้นเมืองหลวงน้ำทาที่ผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวต่างมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่า ไม่พร้อม โดยมีค่าคะแนนรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

นอกจากนี้ยังพบว่า ความพร้อมด้านที่พิกในแหล่งท่องเที่ยวของทั้ง 3 เมืองต่างมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีสัดส่วนของคะแนนเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้นเมืองจันทบุรีที่มีค่าคะแนนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีความคิดเห็นที่ไม่พร้อมมีค่าคะแนนรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ส่วนความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว พบว่าเมืองจันทบุรีมีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ในขณะที่เมืองเชียงใหม่และเมืองหลวงน้ำทามีความพร้อมด้านอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยมีสัดส่วนของคะแนนเฉลี่ยรวมที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.89 เปรียบเทียบรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว	เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A					
	เมืองเชียงของ		เมืองหลวงน้ำทา		เมืองจันท	
	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม	พร้อม	ไม่พร้อม
1. สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	☆	-	☆	-	☆	-
2. เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	☆	-	☆	-	☆	-
3. สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	☆	-	-	-	-	-
4. การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	☆	-	☆	☆	☆	-
5. ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	☆	-	-	-	☆	☆
6. กิจกรรมการท่องเที่ยว	☆	-	☆	-	☆	-

อย่างไรก็ตามจากในตารางที่ 4.88 และ 4.89 แสดงเปรียบเทียบรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวทั้ง 6 ด้าน พบว่าเมืองเชียงของมีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้น ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนเมืองหลวงน้ำทา พบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางยกเว้นการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้นที่ไม่มีความพร้อมแต่อย่างใดเนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ระดับต่ำเท่านั้น ส่วนเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง และสูงสำหรับสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

สำหรับเมืองจันท พบว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นที่พักในแหล่งท่องเที่ยวที่ไม่พร้อมโดยมีค่าคะแนนรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทโดยภาพรวมมีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทเท่านั้นที่ไม่มีความพร้อม

ด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ระดับต่ำเท่านั้น

4.3 การวิเคราะห์ช่องว่าง (Gap analysis) ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

การวิจัยในครั้งนี้ได้ประยุกต์การวิเคราะห์ช่องว่างของกรมการพัฒนาฝีมือแรงงาน (2550) มาใช้ในการวิเคราะห์ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว เพื่อเปรียบเทียบช่องว่างและสิ่งที่ขาดหายไปที่ควรเติมให้เต็ม ด้วยการนำผลสรุปคะแนนรวมเฉลี่ยจากแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่ได้ มาเข้าตารางวิเคราะห์เปรียบเทียบความพร้อมด้านการท่องเที่ยวทั้ง 6 ด้านโดยมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 4.90 ผลการวิเคราะห์ช่องว่างรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

ลำดับ	ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's)	ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก	ระดับความพร้อมที่คาดหวัง	ความพร้อม (รวมเฉลี่ย)	ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยว	ผลคูณของช่องว่าง	ลำดับความสำคัญ
1	สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	3.29	5	2.91	- 2.09	- 6.89	1
2	เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว	3.57	5	3.63	- 1.37	- 4.89	6
3	สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	2.99	5	3.20	- 1.80	- 5.38	5
4	การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	2.58	5	2.76	- 2.24	- 5.78	4
5	ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	2.64	5	2.57	- 2.43	- 6.42	2
6	กิจกรรมการท่องเที่ยว	3.17	5	3.00	- 1.95	- 6.10	3

หมายเหตุ. ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก หมายถึง ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมความคิดเห็นของผู้ประกอบการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันท

4.3.1 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ

จากในตารางที่ 4.90 แสดงผลการวิเคราะห์ช่องว่างรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของพบว่า มีช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการ

พัฒนาเป็นอันดับแรก เนื่องจากความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อยู่ในระดับสูง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร และแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวยังคงอยู่ในระดับปานกลาง และต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.11)

ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สอง เนื่องจากความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงที่พักประเภทเกสเฮ้าส์ และโรงแรมที่อยู่ในระดับสูง ส่วนที่พักแบบรีสอร์ท โฮมสเตย์ วิลเลจส์ สตรี และเดินที่ค้างคืนยังคงอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.23)

ส่วนช่องว่างความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่ โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ กิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา ยังคงอยู่ในระดับปานกลางต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.26)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เมืองเชียงใหม่มีช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนอยู่ 3 อันดับตามความสำคัญได้แก่ (1) ความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (2) ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และ (3) ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวซึ่งสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศและชาวต่างชาติได้ ขณะเดียวกันก็ต้องพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ให้มีความหลากหลายเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ก็ต้องเตรียมความพร้อมทางด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้น

ตารางที่ 4.91 ผลการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ลำดับ	ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's)	ค่าเฉลี่ย ถ่วง น้ำหนัก	ระดับความ พร้อมที่ คาดหวัง	ความพร้อม (รวมเฉลี่ย)	ช่องว่างความ พร้อมด้าน การท่องเที่ยว	ผลคูณ ของ ช่องว่าง	ลำดับ ความ สำคัญ
1	สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	3.29	5	3.35	- 1.65	- 5.43	6
2	เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	3.57	5	3.45	- 1.55	- 5.53	5
3	สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่ง ท่องเที่ยว	2.99	5	2.89	- 2.11	- 6.31	3
4	การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	2.58	5	2.38	- 2.62	- 6.76	1
5	ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	2.64	5	2.77	- 2.23	- 5.89	4
6	กิจกรรมการท่องเที่ยว	3.17	5	2.90	- 2.10	- 6.68	2

4.3.2 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.91 แสดงผลการวิเคราะห์ช่องว่างรวมความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา พบว่ามีช่องว่างความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรก เนื่องจากเมืองหลวงน้ำทายังไม่มีความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแต่อย่างใด โดยอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น มีเพียงการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง และการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาลที่อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่นๆหรือต่างประเทศ การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM โรงพยาบาลหรือบริการสาธารณสุข บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศและบริการรับชำระค่าบริการต่างๆด้วยบัตรเครดิตยังคงอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.41)

ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สองเนื่องจากความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภททัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติและกิจกรรมการล่องแก่งเท่านั้นอยู่ในระดับสูง ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรมการจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬาและอื่น ๆ ยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.47)

ส่วนช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของ

เมืองหลวงน้ำทา โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์และบริการเช่ารถจักรยานและจักรยานยนต์ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวในด้านอื่นๆส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.38)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเมืองหลวงน้ำทา มีช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนอยู่ 3 อันดับตามความสำคัญได้แก่ (1) ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากไม่มีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวแต่อย่างใด (2) ความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว และ (3) ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวเนื่องจากมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยเฉพาะการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาให้เพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งการบริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM โรงพยาบาลหรือบริการสาธารณสุข บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และบริการรับชำระค่าบริการต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิตให้เพิ่มสูงขึ้นนอกจากนี้ยังต้องพัฒนามีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่จะสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ ขณะเดียวกัน ก็ต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความพร้อมทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้นอีกทั้งยังต้องปรับปรุงที่พักในแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานเพิ่มสูงขึ้น

ตารางที่ 4.92 ผลการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองจังหวัด

ลำดับ	ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's)	ค่าเฉลี่ย ถ่วง น้ำหนัก	ระดับความ พร้อมที่ คาดหวัง	ความพร้อม (รวมเฉลี่ย)	ช่องว่างความ พร้อมด้าน การท่องเที่ยว	ผลคูณ ของ ช่องว่าง	ลำดับ ความ สำคัญ
1	สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว	3.29	5	3.62	- 1.38	- 4.54	5
2	เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยว	3.57	5	3.63	- 1.37	- 4.89	4
3	สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่ง ท่องเที่ยว	2.99	5	2.88	- 2.12	- 6.34	2
4	การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว	2.58	5	2.60	- 2.40	- 6.19	3
5	ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว	2.64	5	2.58	- 2.42	- 6.39	1
6	กิจกรรมการท่องเที่ยว	3.17	5	3.62	- 1.38	- 4.37	6

4.3.3 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองจันท

จากในตารางที่ 4.92 แสดงผลการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองจันท พบว่ามีช่องว่างความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรก เนื่องจากความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันท โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ มีเพียงที่พักประเภทโรงแรมและเกสต์เฮาส์ ที่อยู่ในระดับสูง ส่วนที่พักประเภทโฮมสเตย์ วิลเลจ สเตอร์ อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับรีสอร์ท และเดย์คันทรีอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.65)

ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สอง เนื่องจากความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมาย และสัญลักษณ์ บริการร้านอาหารและเครื่องดื่มและรถโดยสารประจำทาง ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.59)

ส่วนช่องว่างความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจันทโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศเท่านั้นที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM และการบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิตอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ ตลอดจนความร่วมมือทางการตลาดและการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวกับต่างประเทศและการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.62)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเมืองจันท มีช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างเร่งด่วนอยู่ 3 อันดับตามความสำคัญได้แก่ (1) ความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง และต่ำ โดยเฉพาะที่พักไม่พอเพียงสำหรับรองรับนักท่องเที่ยว และต้องพิจารณาแก้ไขการปรับขึ้นราคาค่าที่พักในช่วงเทศกาลสำคัญต่าง ๆ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยว (2) ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวและ (3) ความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบริการห้องน้ำ/ห้องสุขาที่สะอาดเพียงพอมีประตูปิดมิดชิดยังคงเป็นสิ่งจำเป็น ในขณะเดียวกันก็ควรเพิ่มความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปรับลดราคาการบริการท่องเที่ยวบางช่วงฤดูกาล การเปิดรับชำระ

ค่าบริการด้วยบัตรเครดิตและการออกร้านแสดงต่าง ๆ เพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของเมืองจันทบุรีให้เพิ่มมากขึ้น

อย่างไรก็ตามจากผลการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวในตารางที่ 4.91, 4.92 และ 4.93 จึงสรุปได้ว่า เมืองเซียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรีมีช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน โดยเมืองเซียงของมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมทางท่องเที่ยว ส่วนเมืองหลวงน้ำทาก็มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว สำหรับเมืองจันทบุรีมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

4.4 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก (SWOT) เมืองเซียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี

การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอกของเมืองเซียงของหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี มีวัตถุประสงค์ในการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และ อุปสรรค โดยประยุกต์ใช้กับตารางการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal factors analysis summary (IFAS)) และตารางการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External factors analysis summary (EFAS)) ของ Hill (1995) และอัจฉรา จันทร์ฉาย (2545) ด้วยตารางการวิเคราะห์แบบถ่วงน้ำหนัก (ดังตารางที่ 3.2) ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์ตามรูปแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ของ David (1995) (ดังตารางที่ 3.4) ด้วยการวิเคราะห์บริบทการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยี การสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาด บนพื้นที่ที่ศึกษา (ดูรายละเอียดได้จากภาคผนวก ข) โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.4.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เมืองเซียงของ

จากในตารางที่ 4.93 และ 4.94 แสดงสรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายใน และภายนอกของเมืองเซียงของ พบว่ามีจุดแข็งอยู่ใน ระดับปานกลาง มีจุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคอยู่ในระดับสูง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าเมืองเซียงของมีจุดแข็งด้าน สังคม และวัฒนธรรม เทคโนโลยีการสื่อสาร และการตลาด อยู่ในระดับสูง เนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยวชายแดนที่สำคัญ

ระหว่างประเทศไทย และ สปป.ลาว เป็นจุดยุทธศาสตร์การตั้งถิ่นฐานที่สำคัญมีประวัติและความเป็นมาที่ยาวนานด้วยวัฒนธรรมประเพณีเป็นเอกลักษณ์อันหลากหลาย ตลอดจนความเชื่อเกี่ยวกับปลาบึกที่มีในแม่น้ำโขงแห่งเดียวในโลก มีการปรับใช้เทคโนโลยีการสื่อสารมาใช้ในภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การให้บริการโทรศัพท์ที่มีความหลากหลายทั้งภายใน และต่างประเทศ บุคลากรที่มีทักษะทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารอย่างเพียงพอ ตลาดการท่องเที่ยวมีการขยายตัวสูง มีการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ปริมาณนักท่องเที่ยวภายใน และต่างประเทศปรับตัวสูงขึ้น

ตารางที่ 4.93 สรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ

บริบท	เมืองเชียงของ			
	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)	โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
1. เศรษฐกิจ	3.90	3.60	4.30	4.10
2. สังคมและวัฒนธรรม	4.20	3.80	4.40	3.95
3. การเมืองและการปกครอง	3.60	4.50	3.70	4.30
4. เทคโนโลยีการสื่อสาร	4.10	3.90	3.80	3.80
5. สิ่งแวดล้อม	3.70	3.80	3.70	4.60
6. การตลาดการท่องเที่ยว	4.20	4.20	4.30	4.30
7. การท่องเที่ยว	3.60	4.30	4.00	3.80
รวมเฉลี่ย	3.84	4.02	4.03	4.12

ขณะเดียวกันเมืองเชียงของยังมีจุดอ่อนสูงด้าน การเมืองและการปกครอง การตลาดการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว เนื่องจากการชุมนุมประท้วงทางการเมืองทำให้ขาดเสถียรภาพทางด้านการเมือง การขออนุญาตดำเนินกิจการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมีความล่าช้า การส่งเสริมการตลาดของภาครัฐ และเอกชน เป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดการสำรวจตลาด และการสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยว การวิจัย และพัฒนาการตลาดท่องเที่ยว ตลอดจนการส่งเสริมการตลาดไม่ต่อเนื่อง กรอบกับแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งอยู่ห่างไกล การเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในบางฤดูกาลลำบาก ขาดแคลนบุคลากร ผู้ชำนาญการด้านการท่องเที่ยวและความพร้อมในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคสูงด้านเศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง สิ่งแวดล้อมและการตลาดการท่องเที่ยวเนื่องจาก ภาวะเศรษฐกิจของโลกดลยส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง ซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ ผู้ประกอบการจากจีนเริ่มเข้ามาลงทุนเพิ่มสูงขึ้นส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการภายในประเทศที่มีทุนน้อย การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ต้องพึ่งพาต่างประเทศทำให้ส่งผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนาภายในพื้นที่ความวุ่นวายทางการเมืองของประเทศไทยส่งผลต่อการตัดสินใจเดินทางของนักท่องเที่ยวนโยบายด้านการท่องเที่ยวถูกปรับเปลี่ยนไปตามการโยกย้ายข้าราชการและรัฐมนตรีส่งผลกระทบต่อการทำงานของข้าราชการในท้องถิ่น เช่นเดียวกันกับอุปสรรคด้านสิ่งแวดล้อม อันเนื่องมาจากการสร้างเขื่อนกั้นแม่น้ำโขงของจีนเพื่อผลิตพลังงานไฟฟ้าส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของแม่น้ำโขง ระดับน้ำขึ้นลงผิดปกติส่งผลกระทบต่อประมงและการเกษตรริมฝั่งโขงการจับปลาบึกในแม่น้ำโขงมีแนวโน้มลดลงขาดการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐในการศึกษาถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง การพัฒนาการตลาดภายใต้กรอบของ GMS มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติ การส่งเสริมการตลาดด้านท่องเที่ยวต้องใช้งบประมาณสูงอีกทั้งต้องใช้ระยะเวลาในการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านการตลาด การสร้างเครือข่ายทางการตลาดการท่องเที่ยวมีความยุ่งยาก และซับซ้อน

ตารางที่ 4.94 สรุประดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ

บริบท	เมืองเชียงของ			
	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)	โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
1. เศรษฐกิจ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
2. สังคมและวัฒนธรรม	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง
3. การเมืองและการปกครอง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง	สูง
4. เทคโนโลยีการสื่อสาร	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
5. สิ่งแวดล้อม	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง
6. การตลาดการท่องเที่ยว	สูง	สูง	สูง	สูง
7. การท่องเที่ยว	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง

หมายเหตุ. เกณฑ์ระดับปัจจัยภายใน และภายนอก หมายถึง ระดับคะแนนถ่วงน้ำหนักตั้งแต่ 4.01-5.00 = สูง, 3.01-4.00 = ปานกลาง, และ 1.00-3.00 = ต่ำ

แต่อย่างไรก็ตามเมืองเชียงของก็มีโอกาสสูงด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และการตลาดการท่องเที่ยว เนื่องจากเนื่องจากกรอบความร่วมมือใน GMS เริ่มมีความเป็นรูปธรรมและส่งผลต่ออนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงมากขึ้น อีกทั้งการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว และจีนมีการขยายตัวสูง มีการลงทุนด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในสปป.ลาว และเมืองจึงเพิ่มสูงขึ้นภายหลังเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างไรก็ดีตามหากการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) จะส่งผลทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นด้วยประวัติความเป็นมาที่ยาวนานสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ ทั้งนี้รัฐมีนโยบายในการอนุรักษ์ซึ่งประเพณี วัฒนธรรมอันดีงามส่งเสริมการแสดง วัฒนธรรม ประเพณีร่วมกับ สปป.ลาว และสิบสองปันนา การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวทั่วโลกและการท่องเที่ยวภายในอนุภูมิภาคเริ่มปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น ภายหลังจากการเปิดเสรีทางด้านการตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ สามารถเอื้ออำนวยต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยวส่งผลต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างประเทศ อย่างไรก็ดีตามเนื่องจากรัฐให้การสนับสนุนผู้ประกอบการภายในท้องถิ่นให้มีการลงทุนด้านการท่องเที่ยวที่หลากหลายเพิ่มสูงขึ้นซึ่งเป็นโอกาสที่จะสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวทั่วโลกให้เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวได้ในอนาคต

ตารางที่ 4.95 สรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายใน และภายนอกของเมืองหลวงน้ำทา

บริบท	เมืองหลวงน้ำทา			
	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)	โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
1. เศรษฐกิจ	3.80	4.00	4.30	3.80
2. สังคมและวัฒนธรรม	4.10	3.90	4.50	3.80
3. การเมืองและการปกครอง	3.70	4.00	4.40	3.70
4. เทคโนโลยีการสื่อสาร	3.80	4.30	4.40	3.80
5. สิ่งแวดล้อม	3.60	4.60	3.80	3.80
6. การตลาดการท่องเที่ยว	4.10	4.30	4.30	4.30
7. การท่องเที่ยว	4.20	3.50	4.40	3.80
รวมเฉลี่ย	3.90	4.09	4.30	3.86

4.4.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เมืองหลวงน้ำทา

จากในตารางที่ 4.95 และ 4.96 แสดงสรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายใน และภายนอก ของเมืองหลวงน้ำทา พบว่ามีจุดแข็ง และอุปสรรคอยู่ในระดับปานกลางมีจุดอ่อน และโอกาสอยู่ในระดับสูง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า เมืองหลวงน้ำทามีจุดแข็งสูงด้านสังคม และวัฒนธรรม การตลาดการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นจุดยุทธศาสตร์การตั้งถิ่นฐานที่สำคัญมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ด้วยวัฒนธรรม ประเพณีเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นเป็นสังคมแบบพึ่งพาตนเอง และชุมชนมีวิถีชีวิตผูกพันกับธรรมชาติและมีความเชื่อทางศาสนาพุทธอีกทั้งมีการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง ตลาดการท่องเที่ยวมีการขยายตัวสูง การเปิดตลาดด้านการท่องเที่ยวใหม่ในต่างประเทศส่งผลทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวภายใน และต่างประเทศปรับตัวสูงขึ้นด้วยแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากมาย มีวัฒนธรรม ประเพณีที่หลากหลายอีกทั้งยังมีแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ บ่อนกาสิโน จึงสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้

ขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนสูงด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาดการท่องเที่ยว เนื่องจากการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารมีการลงทุนสูง มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ต้องเสียค่าลิขสิทธิ์สูงในการพัฒนาใช้เทคโนโลยีการสื่อสารและการบริหารจัดการข้อมูล นอกจากนี้ยังพบว่า การบุกรุกทำลายป่าเพื่อเพิ่มพื้นที่ปลูกยางพารา ซึ่งยังไม่มีมาตรการควบคุมปริมาณพื้นที่การปลูกยางพาราอย่างชัดเจนอีกทั้งนโยบายการแก้ปัญหาความยากจนของ รัฐบาลสปป.ลาว ขาดการศึกษาถึงผลกระทบในระยะยาวประชาชนขาดความเข้าใจถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่ทรงคุณค่าไว้ ก็อาจจะส่งผลกระทบในอนาคตได้ เช่นเดียวกันกับการส่งเสริมการตลาดของภาครัฐ และเอกชนเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดการสำรวจตลาด และการสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง การส่งเสริมการตลาดไม่กระทำอย่างต่อเนื่อง และขาดความพร้อมด้านการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.96 สรุประดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองหลวงน้ำทา

บริบท	เมืองหลวงน้ำทา			
	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)	โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
1. เศรษฐกิจ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง
2. สังคมและวัฒนธรรม	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง
3. การเมืองและการปกครอง	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง
4. เทคโนโลยีการสื่อสาร	ปานกลาง	สูง	สูง	ปานกลาง
5. สิ่งแวดล้อม	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. การตลาดการท่องเที่ยว	สูง	สูง	สูง	สูง
7. การท่องเที่ยว	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง

นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคสูงด้านการตลาดการท่องเที่ยว เนื่องจากการพัฒนาการตลาดท่องเที่ยวภายใต้กรอบของGMS มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติ ต้องใช้ระยะเวลานานในการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านการตลาด การส่งเสริมการตลาดและการสร้างเครือข่ายทางการตลาดการท่องเที่ยวมีความยุ่งยากและซับซ้อนต้องใช้งบประมาณสูง

แต่อย่างไรก็ตามก็มีโอกาสสูงด้านเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร การตลาดการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว เนื่องจากด้วยกรอบความร่วมมือในGMS เริ่มมีความเป็นรูปธรรมและส่งผลต่อภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงมากขึ้น อีกทั้งการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว และจีน มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องมีการลงทุนด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว และเมืองจิ่งหงเพิ่มสูงขึ้นภายหลังเปิดใช้ R3A ส่งผลทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นด้วยลักษณะสังคม และวัฒนธรรม ที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์และนโยบายในการอนุรักษ์ซึ่งประเพณี วัฒนธรรมอันดีงามจึงสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ กรอบกับกฎหมายการค้า และการลงทุนในต่างประเทศ เอื้ออำนวยต่อการลงทุนด้วยความมีเสถียรภาพทางการเมืองของ สปป.ลาว ส่งผลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนชาวต่างชาติ มีการอนุญาตให้นักลงทุนชาวต่างชาติได้มีโอกาสเข้าไปลงทุนในหลวงน้ำทาเพิ่มสูงขึ้นด้วยการเปิดเสรีทางด้านการโทรคมนาคมระหว่างประเทศ สามารถเอื้ออำนวยต่อการเลือกใช้เทคโนโลยีการสื่อสารเพื่อสร้างเป็นความได้เปรียบด้านการแข่งขัน อีกทั้งการขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวภายในอนุภูมิภาคของทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้นนอกจากนี้รัฐยังให้การสนับสนุนผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น การสร้างกรอบความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านส่งผลต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศ

ตารางที่ 4.97 สรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองจันท

บริบท	เมืองจันท			
	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)	โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
1. เศรษฐกิจ	4.00	3.70	4.30	4.20
2. สังคมและวัฒนธรรม	4.30	3.60	4.20	3.60
3. การเมืองและการปกครอง	4.30	3.60	4.00	3.70
4. เทคโนโลยีการสื่อสาร	4.30	3.80	3.90	3.70
5. สิ่งแวดล้อม	4.80	3.50	4.00	3.50
6. การตลาดการท่องเที่ยว	4.30	4.40	4.30	4.20
7. การท่องเที่ยว	4.30	3.80	4.10	3.90
รวมเฉลี่ย	4.33	3.77	4.11	3.83

4.4.3 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เมืองจันท

จากในตารางที่ 4.97 และ 4.98 แสดงสรุปค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองจันท พบว่ามีจุดแข็งและโอกาสอยู่ในระดับสูง มีจุดอ่อนและอุปสรรค อยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าเมืองจันทมีจุดแข็งทางด้านสังคม และวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม การตลาดการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยว เนื่องจากเมืองจันทมีลักษณะทางสังคม และวัฒนธรรมมีความเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่น มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์สามารถรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามได้เป็นอย่างดี วิถีชีวิตผูกพันกับธรรมชาติ และความเชื่อทางศาสนาพุทธด้วยความมีเสถียรภาพด้านการเมืองของจีนมีนโยบายด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจนการกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการข้ามแดน และการบริหารจัดการด่านตรวจคนเข้าเมืองมีความสะดวก และรวดเร็ว มีความปลอดภัยสูงรวมทั้งการปรับใช้เทคโนโลยีการสื่อสารในองค์กรภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การให้บริการโทรศัพท์ที่มีความหลากหลายทั้งภายใน และต่างประเทศ มีบุคลากรที่มีทักษะทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารอย่างเพียงพอ ตลอดจนการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของเมืองจันทมีการศึกษาถึงผลกระทบก่อนการดำเนินงาน การจัดสรรพื้นที่การเกษตรอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อยกเพิ่มรายได้เกษตรกร ประชาชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศในอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง ผ่านสถานีโทรทัศน์สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้โดยตรงมีการเปิดตลาดด้านการท่องเที่ยวใหม่ส่งผลทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยว

ภายในและต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมไทยที่โดดเด่นด้วยความเป็นมิตรไมตรีและรอยยิ้มของผู้คน ด้วยเส้นทางการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสะดวก รวดเร็วมีแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้นเพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอยู่หลายแห่ง เช่น ปางดงดิบ วัดหลวงไคลื้อ เป็นต้น

ขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนด้านการตลาดการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวเนื่องจากการส่งเสริมการตลาดของภาครัฐ และเอกชนเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ ขาดการสำรวจตลาด และการสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวในประเทศไทยและสปป.ลาว มีไม่มากนัก กรอบกับแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่งอยู่ห่างไกล เช่น กาลันป่า และปางดงดิบ ตลอดจนการเดินทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในบางฤดูกาลลำบาก บัตรเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญๆ ในจังหวัดมีราคาสูง ขาดความพร้อมในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งห้องน้ำสะอาดมีฝอย่างปิดมิดชิด

ตารางที่ 4.98 สรุประดับปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองจันท

บริบท	เมืองจันท			
	จุดแข็ง (S)	จุดอ่อน (W)	โอกาส (O)	อุปสรรค (T)
1. เศรษฐกิจ	ปานกลาง	ปานกลาง	สูง	สูง
2. สังคมและวัฒนธรรม	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง
3. การเมืองและการปกครอง	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
4. เทคโนโลยีการสื่อสาร	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
5. สิ่งแวดล้อม	สูง	ปานกลาง	ปานกลาง	ปานกลาง
6. การตลาดการท่องเที่ยว	สูง	สูง	สูง	สูง
7. การท่องเที่ยว	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง

นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคสูงด้านเศรษฐกิจเนื่องจากภาวะเศรษฐกิจของโลกถดถอยส่งผลต่อเศรษฐกิจของประเทศอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง รวมทั้งผู้ประกอบการเงินจากต่างถิ่นเริ่มเข้ามาลงทุน เปิดดำเนินธุรกิจด้านการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการภายในท้องถิ่นเริ่มขาดแคลนแรงงาน ด้านบริการท่องเที่ยว กรอบกับการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ) มีไม่มากนัก วัฒนธรรมประเพณีโดยส่วนใหญ่จะเป็นของชนชาติไทลื้อมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ การเข้ามาของสื่อต่าง ๆ อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม และวัฒนธรรมท้องถิ่นได้ อีกทั้งการเพิ่มพื้นที่ปลูกยางพารา

เป็นจำนวนมากในจังหวัดจะส่งผลทำให้พื้นที่ป่าธรรมชาติลดลง กรอบกับการอพยพเข้ามาในพื้นที่ของประชาชนต่างถิ่น เพื่อปลูกยางพาราอาจส่งผลกระทบต่อในอนาคตได้ อย่างไรก็ตามการพัฒนาการตลาดภายใต้กรอบของ GMS มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติต้องใช้ระยะเวลานานในการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านการตลาด การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวชาวจีนต้องกระทำอย่างต่อเนื่องใช้งบประมาณสูง

อย่างไรก็ตามก็มีโอกาสสูงด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การตลาดการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยว เนื่องจากกรอบความร่วมมือใน GMS เริ่มมีความเป็นรูปธรรมและส่งผลต่ออนุภูมิภาค ลุ่มแม่น้ำโขงมากขึ้น การท่องเที่ยวของ สปป.ลาว และของจีนมีการขยายตัวสูงอย่างต่อเนื่อง การลงทุนด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน สปป.ลาว และเมืองจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นภายหลังเปิดใช้ R3A การก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) จะส่งผลทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นมีอัตราการขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวภายในอนุภูมิภาคและของโลกเพิ่มสูงขึ้น ความหลากหลายทางชาติพันธุ์สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติได้อีกทั้งรัฐมีนโยบายในการอนุรักษ์ซึ่งวัฒนธรรม ประเพณีมีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างชาติถือเป็นหนึ่งในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่ามีการขยายตัวการท่องเที่ยวชาวจีนเพิ่มสูงขึ้นเนื่องจากการเดินทางด้วยทางด่วนบน R3A สะดวกและรวดเร็วและการสร้างกรอบความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านส่งผลต่อการท่องเที่ยวภายในประเทศอนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น

4.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจังหวัด

การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจังหวัด จำเป็นต้องกำหนดแผนยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกของบริบทด้านต่าง ๆ ตลอดจนผลการศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ข้อเสนอแนะและการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวด้วยการกำหนดยุทธศาสตร์ทั้งในเชิงรุกและเชิงรับ เพื่อนำเอาจุดเด่นจากจุดแข็งและโอกาสมาขยายผลหรือเสริมการพัฒนาที่มีอยู่ ในขณะเดียวกันก็ต้องป้องกันหรือแก้ไขจุดอ่อนและข้อจำกัดที่มีอยู่ให้มากที่สุดโดยใช้แบบแผนความสัมพันธ์ TOWS Matrix ซึ่งผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในข้อมูลแต่ละคู่ดังกล่าว ทำให้เกิดยุทธศาสตร์สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ (1) ยุทธศาสตร์เชิงรุก (2) ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (3) ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข และ (4) ยุทธศาสตร์เชิงรับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

TOWS Matrix	จุดแข็ง (Strengths) ↓	จุดอ่อน (Weaknesses) ↓
โอกาส → (Opportunity)	SO (ยุทธศาสตร์เชิงรุก) <u>สังคมและวัฒนธรรม</u> <u>การตลาดการท่องเที่ยว</u>	WO (ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข) <u>ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว</u> <u>การตลาดการท่องเที่ยว</u>
อุปสรรค → (Threats)	ST (ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน) <u>การตลาดการท่องเที่ยว</u>	WT (ยุทธศาสตร์เชิงรับ) <u>การตลาดการท่องเที่ยว</u>

หมายเหตุ. ดัดแปลงมาจาก David, F. (1995). Strategic management and business policy.

ภาพที่ 4.8 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ของเมืองเชียงใหม่

จากในภาพที่ 4.8 แสดงแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงใหม่ พบว่าเมืองเชียงใหม่มีจุดแข็ง และโอกาสสูงควรวางยุทธศาสตร์เชิงรุก (SO) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งและสร้างโอกาสทางด้านสังคมและวัฒนธรรมและการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงรับ (WT) เพื่อลดจุดอ่อนและอุปสรรคที่มีสูงด้านการตลาดการท่องเที่ยว นอกจากนี้ก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (ST) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งด้านการตลาดการท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งและต้องลดอุปสรรคที่มีอยู่สูงจากภายนอกที่ควบคุมไม่ได้ให้ลดต่ำลง อีกทั้งยังต้องวางยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข (WO) เพื่อลดจุดอ่อนที่มีอยู่สูงและเพิ่มโอกาสที่มีสูงทั้งด้านความพร้อมด้านการท่องเที่ยวและการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้

4.5.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ

วิสัยทัศน์ ท่องเที่ยวเชียงของข้ามแดนทองแม่น้ำโขง เชื่อมโยงหลวงน้ำทาและจีน ตอนใต้ ส่งเสริมและสร้างรายได้ให้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกัน

พันธกิจ พัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ของเมืองเชียงของจังหวัดเชียงราย ประเทศไทยเชื่อมโยงเมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน(ตอนใต้)ด้วยการประสานผลประโยชน์ร่วมกัน

เป้าหมาย

1. พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ของเมืองเชียงของเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A
2. พัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจิ่งหง จีน มณฑลยูนนาน
3. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกและทางน้ำ โดยใช้เส้นทาง R3A
4. สร้างเครือข่ายและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว ร่วมกันของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจิ่งหง จีน มณฑลยูนนาน

4.5.1.1 ยุทธศาสตร์เชิงรุก

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวมุ่งเน้นให้เมืองเชียงของเป็นประตูสู่สปป.ลาวและมณฑลยูนนานจีนตอนใต้ที่มีความสำคัญระดับนานาชาติเชื่อมโยงประเพณี วัฒนธรรม การค้าและการลงทุนด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองจิ่งหงเขตสิบสองปันนา และเมืองหลวงน้ำทาและหลวงพระบางของ สปป.ลาว ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของเชียงของและเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจของจังหวัดเชียงราย ด้วยการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้เดินทางเข้า-ออก ทางด่านเมืองเชียงของให้เพิ่มมากขึ้น โดยผ่านเส้นทาง R3A

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวด้วยการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกโดยใช้เส้นทาง R3A จากจังหวัดเชียงรายเชื่อมโยงสองประเทศและสามารถต่อเนื่องไปยังเวียดนาม (เชียงราย-เชียงของ-ห้วยทราย-หลวงพระบาง-เวียงจันทน์-สะหวันเขต-เวียดนาม และพม่า (เชียงราย-เชียงของ-ห้วยทราย-หลวงน้ำทา -จิ่งหง -หมิงเซิง-เมืองยอง-เมืองพะยาก-ท่าจีเหล็ก-แม่สาย) ส่วนทางเรือนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปและกลับโดยใช้เส้นทาง

R3A เชื่อมโยงกับเส้นทางเดินเรือในแม่น้ำโขงจากท่าเรือเชียงของ-เชียงแสน-ห้วยผาง-กว๊านเหลียว-จังหวัดเว้-เวียงจันทน์ การกำหนดโปรแกรมในระหว่างการเดินทางประสานโปรแกรมร่วมกับการเดินทางด้วยพาหนะอื่นๆที่หลากหลาย และการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ

4.5.1.2 ยุทธศาสตร์เชิงรับ

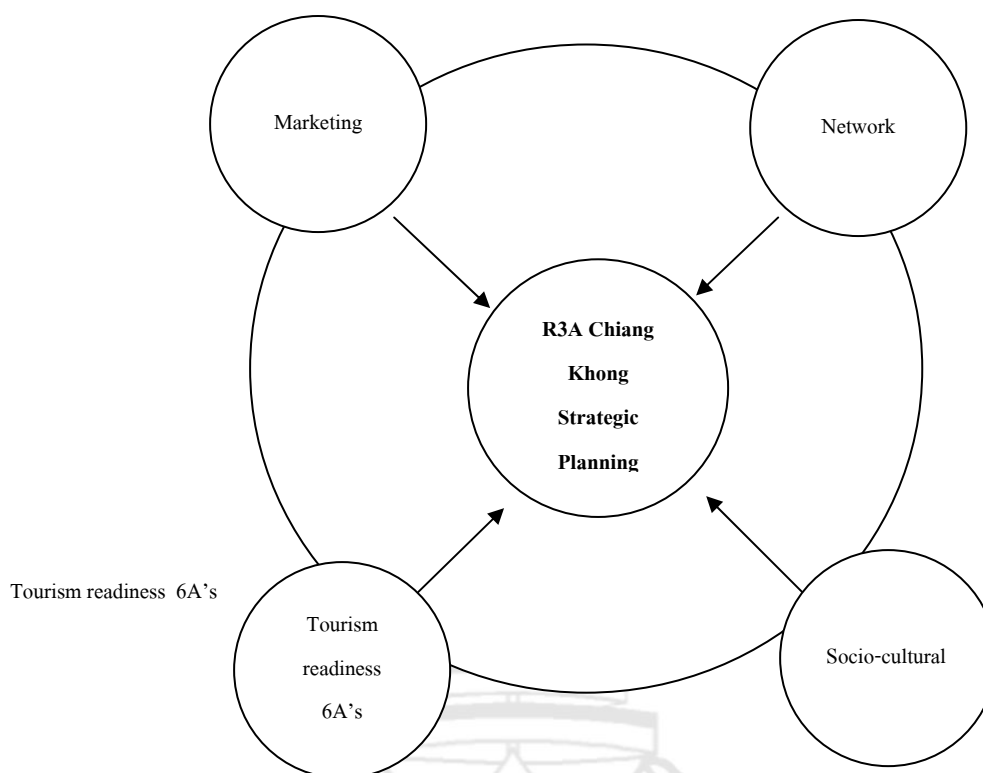
ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองเชียงของให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวโดยให้เมืองเชียงของเป็นศูนย์กลางของธุรกิจการท่องเที่ยวและการเดินทางไปยัง สปป.ลาว และ เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนานของจีนด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการบริการการท่องเที่ยว การประชุมสัมมนา ศูนย์แสดงสินค้าและของที่ระลึกภายในท้องถิ่นและเรือท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง

4.5.1.3 ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข

ยุทธศาสตร์การพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ผสมผสานในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ปรับปรุงระเบียบพิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมีการกำหนดกิจกรรมการพัฒนาทั้ง 3 ประเทศ ปรับปรุงด่านตรวจคนเข้าเมืองให้สามารถอำนวยความสะดวกร่วมกันได้

4.5.1.4 ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน

ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือกับ สปป.ลาว และ มณฑลยูนนานทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชนในการพัฒนาพื้นที่ มุ่งเน้นความร่วมมือทางด้านการค้าและการลงทุนทางการท่องเที่ยว ร่วมกัน ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว “Three country one destination” เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกันตลอดจนการพัฒนาที่สนับสนุนซึ่งกันและกันในลักษณะการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกัน แนวทางนี้จะสามารถสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยว และการตลาดร่วมกัน ลดการแข่งขันและความได้เปรียบซึ่งกันและกัน



ภาพที่ 4.9 ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A เมืองเชียงของ

4.5.1.5 แผนงานโครงการ

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของสามารถกำหนดแผนงานโครงการที่สำคัญต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเชื่อมโยงการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอนาคตได้ โดยมีแผนงานทั้งในระยะสั้น (1-3ปี) ระยะปานกลาง (มากกว่า 3-5 ปี) และระยะยาว (มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป) ตามโครงการต่าง ๆ ดังนี้

1. แผนงานการพัฒนากการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ

1) แผนงานการพัฒนากการท่องเที่ยวในระยะสั้นได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเพณี วัฒนธรรมซึ่งกันและกัน
- ข. โครงการพัฒนาและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม
- ค. โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงของสู่แหล่งน้ำท่า และสิบ

สองปี

2) แผนงานการพัฒนากการท่องเที่ยวในระยะปานกลางได้แก่

- ก. โครงการท่องเที่ยวสายสัมพันธ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาว และจีน

ข. โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม 3 แผ่นดิน ไทย สปป.ลาว และจีน
 ค. แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่ โครงการพัฒนา
 พื้นที่ และอนุรักษ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาว และจีน

2. แผนงานการพัฒนาเส้นทางการเดินทาง และการท่องเที่ยว

1) แผนงานการพัฒนาเส้นทางการเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวจาก R3A สู່แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ

ข. โครงการเส้นทางท่องเที่ยวจากเชียงของสู่หลวงน้ำทา และสิบสองปันนา

2) แผนงานการพัฒนาเส้นทางการเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการส่งเสริมระบบเครือข่ายการเดินทางบนเส้นทาง R3A กับ
 มณฑลอื่น ๆ ในประเทศจีน

ข. โครงการส่งเสริมโครงข่ายการเดินทางระหว่างประเทศบนเส้นทาง R3A
 และท่าเรือในแม่น้ำโขง

3) แผนงานการพัฒนาเส้นทางการเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาโครงข่ายเส้นทางท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย
 สปป.ลาว จีน และอาเซียน

ข. โครงการก่อสร้างสถานีรถไฟสากลเชียงของ

ค. โครงการออกแบบ และวางผังสถานีขนส่งผู้โดยสารสากลเมืองเชียงของ

ง. โครงการก่อสร้างสนามบินเมืองเชียงของ

3. แผนงานการพัฒนาเมืองเชียงของให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยว

1) แผนงานการพัฒนาเมืองเชียงของให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวใน ระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการออกแบบก่อสร้างศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวเชียงของ

ข. โครงการจัดทำผังเมืองเพื่อพัฒนาพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนาท่าเรือเชียงของเพื่อการท่องเที่ยว

2) แผนงานการพัฒนาเมืองเชียงของให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวใน ระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการก่อสร้างศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวเชียงของ

ข. โครงการพัฒนา และฝึกอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

3) แผนงานการพัฒนาเมืองเชียงของให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการความร่วมมือทางธุรกิจการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย สปป.ลาว และจีน

4. แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว
 ก) โครงการพัฒนา และปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและ
 ธรรมชาติ

ข) โครงการพัฒนาชายฝั่งริมแม่น้ำโขง

ค) โครงการสำรวจแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่

ข. โครงการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

ก) โครงการพัฒนาที่พักให้ได้มาตรฐานสากล

ข) โครงการพัฒนาที่พักในชุมชน

ค) โครงการพัฒนาที่พักแบบโฮมสเตย์

ง) โครงการพัฒนาบุคลากรด้านการบริการที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว

ก) โครงการส่งเสริมการจัดกิจกรรม เทศกาลประเพณี

ข) โครงการแข่งเรือประเพณี 3 แผ่นดิน

ค) โครงการพัฒนากิจกรรมทางการท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง

ง. โครงการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ก) โครงการฝึกอบรมผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว

ข) โครงการพัฒนานักบริหารการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ค) โครงการอบรมมัคคุเทศก์ในชุมชน

ง) โครงการอบรมภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ และจีนกลาง) เพื่อการสื่อสาร

ด้านการท่องเที่ยว

จ) โครงการพัฒนาการประชาสัมพันธ์ และผลิตสื่อด้านการท่องเที่ยว

2) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

ก) โครงการห้องน้ำสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว

ข) โครงการปรับปรุงที่พักริมทางในแหล่งท่องเที่ยว

ค) โครงการทำป้ายแนะนำแหล่งท่องเที่ยว 4 ภาษา (ไทย ลาว จีน และ อังกฤษ)

ข. โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนาเส้นทางเชียงของ-เชียงรายเชื่อมสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 4 (เชียงของ-ห้วยทราย)

ง. โครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 4 (เชียงของ-ห้วยทราย)

3) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการปรับปรุงเส้นทางเชียงของ-เชียงราย-กรุงเทพฯ-เชียงใหม่ เส้นทาง R3A กับอาเซียน

5. แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว

1) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวเชียงของ-ห้วยทราย

ข. โครงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงเชียงของ-หลวงน้ำทา สปป.ลาว-จังหวัด-อุบลราชธานี

ค. โครงการโรดโชว์การท่องเที่ยวเชียงของ-หลวงน้ำทา-จังหวัด

2) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ชุมชนเมืองเชียงของ (Chiang Khong Channel) เพื่อส่งเสริม และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารและการตลาดด้านการท่องเที่ยว

ข. โครงการจัดตั้งวิสาหกิจชุมชนแม่บ้านโฮ้งเชียงของ

ค. โครงการส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย สปป.ลาว และจีน

3) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

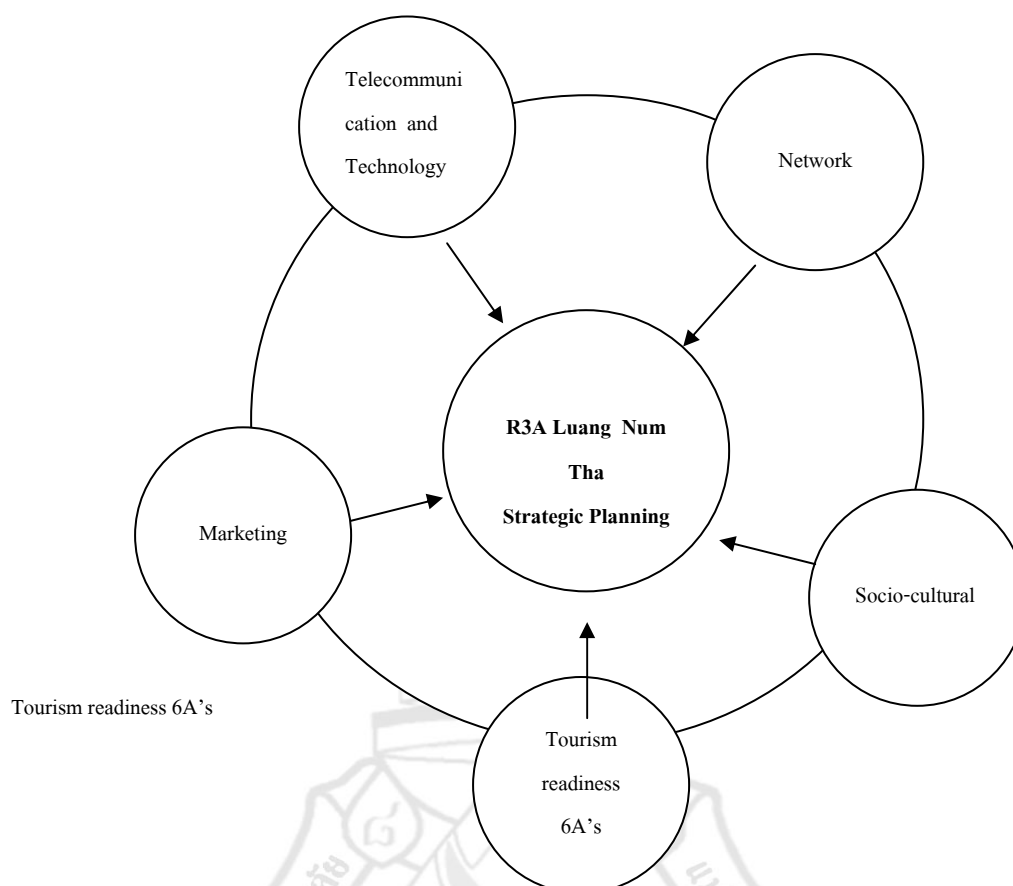
ก. โครงการความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียวกัน (Three country one destination)

ข. โครงการท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง

TOWS Matrix	จุดแข็ง (Strengths) ↓	จุดอ่อน (Weaknesses) ↓
โอกาส → (Opportunity)	SO (ยุทธศาสตร์เชิงรุก) สังคมและวัฒนธรรม การท่องเที่ยว	WO (ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข) เทคโนโลยีการสื่อสาร การตลาดการท่องเที่ยว ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว
อุปสรรค → (Threats)	ST (ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน) การตลาดการท่องเที่ยว	WT (ยุทธศาสตร์เชิงรับ) การตลาดการท่องเที่ยว

ภาพที่ 4.10 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix หลวงน้ำทา

จากในภาพที่ 4.10 แสดงแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ปัจจัยภายในและภายนอก (SWOT) ของเมืองหลวงน้ำทา พบว่า มีจุดแข็งและโอกาสสูงทางด้าน สังคมและวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวที่มีอยู่ควรวางยุทธศาสตร์เชิงรุก (SO) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งและสร้างโอกาสที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงรับ (WT) เพื่อลดจุดอ่อนและอุปสรรคที่มีสูง ด้านการตลาดด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (ST) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งที่มีอยู่ให้แข็งแกร่ง และต้องลดอุปสรรคที่มีอยู่สูงจากภายนอกที่ควบคุมไม่ได้ให้ลดต่ำลงด้านการตลาดด้านการท่องเที่ยว อีกทั้งยังต้องวางยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข (WO) เพื่อลดจุดอ่อนที่มีอยู่สูง และเพิ่มโอกาสที่มีสูงทั้งด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร การตลาดด้านการท่องเที่ยวและความพร้อมด้านการท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้



ภาพที่ 4.11 ยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A เมืองหลวงน้ำทา

4.5.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา

วิสัยทัศน์ เมืองถิ่นหลวงน้ำทาแดนคำมอเลิศล้ำวัฒนธรรมประเพณีชนเผ่าท่องเที่ยวเมืองเก่า ท่ามกลางธรรมชาติอันสมบูรณ์เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์เชื่อมโยงเชิงของและจินตนาการได้ส่งเสริมและสร้างรายได้ให้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานการพัฒนการท่องเที่ยวร่วมกัน

พันธกิจ พัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ของเมืองหลวงน้ำทาเชื่อมโยงเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน และเมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย ด้วยการประสานผลประโยชน์ร่วมกัน

เป้าหมาย

1. พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ของเมืองหลวงน้ำทาเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A
2. พัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองหลวงน้ำทา เชียงของและเมืองจิ่งหง จิน มณฑลยูนนาน
3. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว และส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกและทางอากาศโดยใช้เส้นทางR3A
4. สร้างเครือข่าย และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองหลวงน้ำทา เมืองจิ่งหง จิน มณฑลยูนนาน และเมืองเชียงของ

4.5.2.1 ยุทธศาสตร์เชิงรุก

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทามุ่งเน้นให้เมืองหลวงน้ำทาเป็นเมืองเป้าหมายของการเดินทางบนเส้นทาง R3A เชื่อมโยงมายังเมืองเชียงของของไทย และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จิน ที่มีความสำคัญระดับนานาชาติเชื่อมโยงประเพณีวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองสิง เขต และเมืองหลวงพระบางของสปป.ลาว ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของหลวงน้ำทา และเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจ และการลงทุนด้านการท่องเที่ยวของ สปป.ลาว ด้วยการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติให้เดินทางเข้า-ออกทางด่านเมืองห้วยทราย และบ่อเต็นให้เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งยังจะเป็นแหล่งท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวจีนให้เดินทางเข้ามาโดยใช้เส้นทาง R3A เพิ่มสูงขึ้นในอนาคต
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวด้วยการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว และส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกโดยใช้เส้นทาง R3A จากหลวงน้ำทาเชื่อมโยงสองประเทศ และสามารถต่อเนื่องไปยังเวียดนาม (หลวงน้ำทา-ห้วยทราย-หลวงพระบาง-เวียงจันทน์-สะหวันเขต-เวียดนาม) ไทยและพม่า (ห้วยทราย-หลวงน้ำทา-จิ่งหง-หมิงเซิง-เมืองยอง-เมืองพะยาก-ท่าจีเหล็ก-แม่สาย-เชียงราย) ส่วนประเทศจีน (หลวงน้ำทา-บ่อเต็น-เมืองลา-จิ่งหง-คุนหมิง)ทางอากาศ นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปและกลับโดยใช้เส้นทาง R3A เชื่อมโยงกับเส้นทางอากาศ จากสนามบินหลวงน้ำทาไปยังสนามบินหลวงพระบาง และสนามบินสากลวัดไต ที่เวียงจันทน์ สนามบินคุนหมิง มณฑลยูนนาน ประเทศจีนและสนามบินสากลเชียงรายประสานโปรแกรมร่วมกับการเดินทางด้วยพาหนะอื่น ๆ ที่หลากหลาย และการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ

4.5.2.2 ยุทธศาสตร์เชิงรับ

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองหลวงน้ำทาให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมระหว่างประเทศโดยให้เมืองหลวงน้ำทาเป็นศูนย์บริการการท่องเที่ยวและการขนส่งนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ให้สามารถการเดินทางไปยังเชียงของของไทย และเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนานของจีน ได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการคมนาคม ศูนย์แสดงสินค้า อาหารและของที่ระลึกภายในท้องถิ่นและศูนย์บริการเติมน้ำมันเพื่อการเดินทาง

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารเพื่อการท่องเที่ยวโดยให้เมืองหลวงน้ำทาเป็นศูนย์บริการสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ในการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว การบริการด้านการท่องเที่ยวและความปลอดภัยในการเดินทาง

4.5.2.3 ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข

ยุทธศาสตร์การพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ด้วยการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวและสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว ปรับปรุงระเบียบพิธีการต่างๆที่เกี่ยวข้องมีการกำหนดกิจกรรมการพัฒนาร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ ปรับปรุงด่านตรวจคนเข้าเมืองให้สามารถอำนวยความสะดวกร่วมกันได้

4.5.2.4 ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน

ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือระหว่างประเทศไทย และมณฑลยูนนานของจีนทั้งภาครัฐ เอกชนและชุมชนในการพัฒนาพื้นที่มุ่งเน้นความร่วมมือทางด้านการค้าและการลงทุนทางการท่องเที่ยวร่วมกันส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว “Three country one destination” เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ตลอดจนการพัฒนาที่สนับสนุนซึ่งกันและกันในลักษณะการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกันแนวทางนี้จะสามารถสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวและการตลาดร่วมกัน ลดการแข่งขันและความได้เปรียบซึ่งกันและกัน

4.5.2.5 แผนงานโครงการ

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาสามารถกำหนดแผนงานโครงการที่สำคัญต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเชื่อมโยงการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอนาคตได้ โดยมีแผนงานทั้งในระยะสั้น (1-3 ปี) ระยะปานกลาง (มากกว่า 3-5 ปี) และระยะยาว (มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป) ตามโครงการต่าง ๆ ดังนี้

1. แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา

1) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเพณี วัฒนธรรมซึ่งกันและกัน
- ข. โครงการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเมืองสิง
- ค. โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวพื้นที่ท่องเที่ยวสู่เชิงของและสิบสองปันนา

2) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

- ก. โครงการท่องเที่ยวสายสัมพันธ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดิน ไทย สปป.ลาว และจีน
- ข. โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม 3 แผ่นดิน ไทย สปป.ลาว และจีน

3) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาพื้นที่อนุรักษวัฒนธรรม 3 แผ่นดิน (ไทย, สปป.ลาว, จีน)

2. แผนงานการพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวจาก R3A สู่แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ
- ข. โครงการเส้นทางท่องเที่ยวจากหลวงน้ำทาสู่เชิงของและสิบสองปันนา

2) แผนงานพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

- ก. โครงการส่งเสริมระบบเครือข่ายการเดินทางบนเส้นทาง R3A
- ข. โครงการส่งเสริมโครงการเดินทางระหว่างประเทศบนเส้นทาง

R3A และท่าอากาศยานหลวงน้ำทา

3) แผนงานพัฒนาเส้นทางเดินทาง และการท่องเที่ยวระยะยาวได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาโครงข่ายทางท่องเที่ยว ไทย สปป.ลาว จีน และอาเซียน
- ข. โครงการพัฒนาโครงข่ายทางเดินทาง และการบินระหว่างประเทศ

3. แผนงานพัฒนาเมืองหลวงน้ำทาให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมระหว่างประเทศ

1) แผนงานพัฒนาเมืองหลวงน้ำทาให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมระหว่างประเทศในระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการออกแบบก่อสร้างศูนย์กลางการคมนาคมหลวงน้ำทา
- ข. โครงการจัดทำผังเมืองเพื่อพัฒนาพื้นที่ศูนย์กลางการคมนาคม
- ค. โครงการพัฒนาและปรับปรุงสถานีบริการบนเส้นทาง R3A
- ง. โครงการออกแบบและวางผังสถานีขนส่งผู้โดยสารสากลเมืองหลวงน้ำทา

2) แผนงานพัฒนาเมืองหลวงน้ำทาให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมระหว่างประเทศระยะปานกลาง ได้แก่

- ก. โครงการก่อสร้างศูนย์กลางการคมนาคมหลวงน้ำทา
- ข. โครงการก่อสร้างสถานีขนส่งผู้โดยสารสากลเมืองหลวงน้ำทา
- ค. โครงการพัฒนาและฝึกอบรมบุคลากรด้านการคมนาคมระหว่างประเทศ

3) แผนงานพัฒนาเมืองหลวงน้ำทาให้เป็นศูนย์กลางการคมนาคมระหว่างประเทศในระยะยาว ได้แก่

- ก. โครงการก่อสร้างศูนย์บริการคมนาคมสากลเมืองหลวงน้ำทา
- ข. โครงการก่อสร้างทางรถไฟคูนหมิง-หลวงน้ำทา-เชียงของ-กรุงเทพฯ

4. แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว
 - ก) โครงการฝึกอบรมผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว
 - ข) โครงการพัฒนานักบริหารการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
 - ค) โครงการอบรมมัคคุเทศน์ในชุมชน
 - ง) โครงการอบรมภาษาต่างประเทศ(อังกฤษและจีนกลาง)เพื่อการสื่อสาร
 - จ) โครงการพัฒนาการประชาสัมพันธ์และผลิตสื่อด้านการท่องเที่ยว
 - ฉ) โครงการส่งเสริมการรับบริการชำระค่าบริการด้วยบัตรเครดิต
- ข. โครงการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว
 - ก) โครงการส่งเสริมการจัดกิจกรรมเทศกาลประเพณีชนเผ่า
 - ข) โครงการแข่งปั้งไฟประเพณี 3 แผ่นดิน
 - ค) โครงการพัฒนากิจกรรมการเดินทัวร์ป่าธรรมชาติ
 - ง) โครงการเยาวชนสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยวนานาชาติ
 - จ) โครงการเดิน วิ่งมาราธอนนานาชาติ R3A

ค. โครงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

- ก) โครงการห้องน้ำสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว
- ข) โครงการปรับปรุงที่พักริมทางในแหล่งท่องเที่ยว
- ค) โครงการปรับปรุงการให้บริการโทรศัพท์สาธารณะ
- ง) โครงการปรับปรุงการให้บริการน้ำดื่มสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว
- จ) โครงการก่อสร้างศูนย์ข้อมูล และรับแจ้งเหตุบนเส้นทาง R3A

ง. โครงการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

- ก) โครงการพัฒนาที่พักให้ได้มาตรฐานสากล

- ข) โครงการพัฒนาที่พักในชุมชน
- ค) โครงการพัฒนาที่พักแบบโฮมสเตย์ชนเผ่า
- ง) โครงการพัฒนาบุคลากรด้านการบริการที่พักในแหล่งท่องเที่ยว
- 2) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่
 - ก. โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
 - ข. โครงการพัฒนาสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว
 - ค. โครงการพัฒนาเส้นทางหลวงน้ำทา-ห้วยทราย เชื่อมสะพานมิตรภาพไทย-ลาว แห่งที่ 4 (เชียงของ-ห้วยทราย)
- 3) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่
 - ก. โครงการปรับปรุงเส้นทางหลวงน้ำทา-ห้วยทราย-เชียงของเชื่อมโยงเส้นทาง R3A กับอาเซียน
- 5. แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว
 - 1) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว ในระยะสั้น ได้แก่
 - ก. โครงการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวหลวงน้ำทา เชียงของ และสิบสองปันนา
 - ข. โครงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงเชียงของ-หลวงน้ำทา สปป.ลาว-จังหวัด-คุนหมิง
 - 2) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว ในระยะปานกลาง ได้แก่
 - ก. โครงการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ชุมชนเมืองหลวงน้ำทา (Luang Num Tha Channel) เพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารและการตลาดด้านการท่องเที่ยว
 - ข. โครงการจัดตั้งวิทยุชุมชนลุ่มแม่น้ำโขงหลวงน้ำทา
 - ค. โครงการส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย สปป.ลาวและจีน
 - 3) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว ในระยะยาว ได้แก่
 - ก. โครงการความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียวกัน (Three country one destination)
 - ข. โครงการท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง

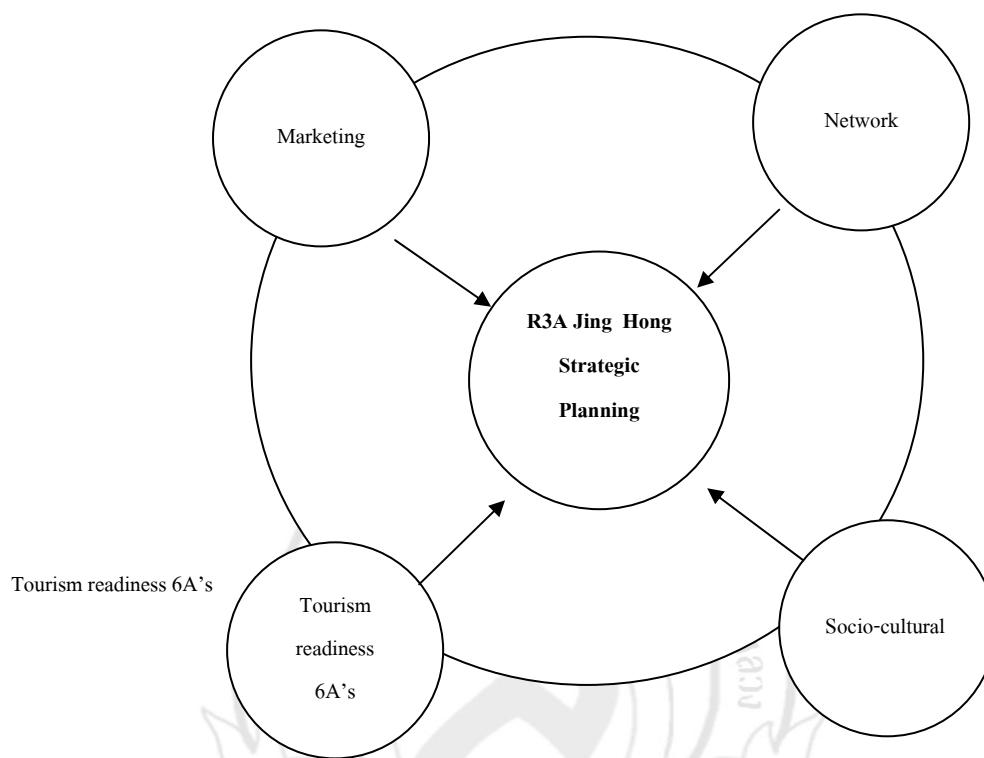
TOWS Matrix	จุดแข็ง (Strengths) ↓	จุดอ่อน (Weaknesses) ↓
โอกาส → (Opportunity)	SO (ยุทธศาสตร์เชิงรุก) สังคมและวัฒนธรรม การท่องเที่ยว	WO (ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข) ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว การตลาดการท่องเที่ยว
อุปสรรค → (Threats)	ST (ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน) การตลาดการท่องเที่ยว	WT (ยุทธศาสตร์เชิงรับ) การตลาดการท่องเที่ยว

ภาพที่ 4.12 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix เมืองจันท

จากในภาพที่ 4.12 แสดงแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ป้ายภายในและภายนอก (SWOT) ของเมืองจันท พบว่ามีจุดแข็งและโอกาสสูงควรวางยุทธศาสตร์เชิงรุก (SO) ด้วยการเพิ่มจุดแข็ง และสร้างโอกาสทางด้าน สังคมและวัฒนธรรม และการท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงรับ (WT) เพื่อลดจุดอ่อนและอุปสรรคที่มีสูง ด้านการตลาดด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (ST) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งที่มีอยู่ให้แข็งแกร่ง และต้องลดอุปสรรคที่มีอยู่สูงจากภายนอกที่ควบคุมไม่ได้ให้ลดต่ำลงด้านการตลาดด้านการท่องเที่ยวอีกทั้งยังต้องวางยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข (WO) เพื่อลดจุดอ่อนที่มีอยู่สูงและเพิ่มโอกาสที่มีสูงด้านความพร้อมด้านการท่องเที่ยว และการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้

4.5.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวเมืองจ้หง

วิสัยทัศน์ ท่องเที่ยวเมืองจ้หง แคนถิ่นวัฒนธรรมไทลื้อ งามเรื่องชื่อธรรมชาติ ชุนเขา และแม่น้ำโขงเชื่อมโยงหลวงน้ำทา และเชียงของ ส่งเสริม และสร้างรายได้ให้ท้องถิ่นอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานการพัฒนากการท่องเที่ยวร่วมกัน



ภาพที่ 4.13 ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A เมืองหลวงจ้หง

พันธกิจ พัฒนากการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ของเมืองจ้หงเขตสิบสองปันนามณฑลยูนนาน เชื่อมโยง เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย ด้วยการประสานผลประโยชน์ร่วมกัน

เป้าหมาย

1. พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ของเมืองจ้หงเพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A
2. พัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวก่อนร่วมกันของเมืองจ้หง เมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงของ

3. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบก และทางน้ำโดยใช้เส้นทาง R3A

4. สร้างเครือข่าย และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองจิ้งหะ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงของ

4.5.3.1 ยุทธศาสตร์เชิงรุก

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองจิ้งหะโดยให้เมืองจิ้งหะเป็นเส้นทางเชื่อมโยง สปป.ลาว และเมืองเชียงของของไทย ที่มีความสำคัญระดับนานาชาติเชื่อมโยงประเพณี วัฒนธรรม การค้าและการลงทุนด้านการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองหลวงน้ำทาและเมืองเชียงของ ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ และเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจของเขตสิบสองปันนาด้วยการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนให้เดินทางเข้ามาทางด่านเมืองหลวงน้ำทาและเชียงของให้เพิ่มมากขึ้นโดยผ่านเส้นทาง R3A

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวด้วยการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกโดยใช้เส้นทาง R3A จากเมืองจิ้งหะเชื่อมโยง 3 ประเทศ และสามารถต่อเนื่องไปยังเวียดนาม (คุนหมิง-จิ้งหะ-หลวงน้ำทา-หลวงพระบาง-เวียงจันทน์-สะหวันเขต-เวียดนาม หรือไทย และพม่า (คุนหมิง-จิ้งหะ-หลวงน้ำทา-ห้วยทราย-เชียงของ-เชียงราย-กรุงเทพฯ-สิงคโปร์ หรือกัมพูชา และมาเลเซีย) ส่วนเส้นทางไปทางพม่าคือ (คุนหมิง-จิ้งหะ-เหมิงเซิง-เมืองยอง-เมืองพะยาก-ท่าลี่-แม่สาย-เชียงราย-กรุงเทพฯ) ส่วนทางเรือนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปและกลับโดยใช้เส้นทาง R3A เชื่อมโยงกับเส้นทางเดินเรือในแม่น้ำโขง-จากท่าเรือเชียงของ-เชียงแสน-ห้วยผาง-กวนเหล้อย-จิ้งหะ แคว้นสิบสองปันนา การกำหนดโปรแกรมในระหว่างการเดินทางสามารถประสานโปรแกรมร่วมกับการเดินทางด้วยพาหนะอื่น ๆ ที่หลากหลาย และการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ

4.5.3.2 ยุทธศาสตร์เชิงรับ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองจิ้งหะให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวของจีนตอนใต้ โดยให้เมืองจิ้งหะเป็นศูนย์รวมของธุรกิจการท่องเที่ยว และการเดินทางไปยังมณฑลยูนนานและมณฑลอื่น ๆ ของจีน สปป.ลาว ไทย และพม่าผ่านเส้นทาง R3A ด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการการท่องเที่ยว การประชุมสัมมนา ศูนย์แสดงสินค้าและวัฒนธรรม ร้านของที่ระลึก ภายในท้องถิ่นและเรือท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง

4.5.3.3. ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข

ยุทธศาสตร์การพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) โดยการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และเส้นทาง

คมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวปรับปรุงระเบียบพิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการกำหนดกิจกรรมการพัฒนาาร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ ปรับปรุงด่านตรวจคนเข้าเมืองให้สามารถอำนวยความสะดวกร่วมกันได้

4.5.3.4 ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน

ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือกับ สปป.ลาว และไทยทั้งภาครัฐ เอกชนและชุมชนในการพัฒนาพื้นที่ มุ่งเน้นความร่วมมือทางด้านการค้าและการลงทุนทางการท่องเที่ยวร่วมกันส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว “Three country one destination” เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ตลอดจนการพัฒนาที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน ในลักษณะการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกัน แนวทางนี้จะสามารถสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวและการตลาดร่วมกันลดการแข่งขันและความได้เปรียบซึ่งกันและกัน

4.5.3.5 แผนงานโครงการ

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวของเมืองจึงหสามารถกำหนดแผนงานโครงการที่สำคัญต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเชื่อมโยงการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอนาคตได้ โดยมีแผนงานทั้งในระยะสั้น (1-3ปี) ระยะปานกลาง (มากกว่า 3-5 ปี) และระยะยาว (มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป) ตามโครงการต่าง ๆ ดังนี้

1. แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองจึงห

1) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเพณี วัฒนธรรมซึ่งกันและกัน
- ข. โครงการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเมืองจึงห
- ค. โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวพี่น้องไทลื้อสู่หลวงน้ำทาและเชียงของ

2) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

- ก. โครงการท่องเที่ยวสายสัมพันธ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาวและจีน
- ข. โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม 3 แผ่นดิน ไทย สปป.ลาว และจีน

3) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนา พื้นฟู และอนุรักษ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาว

และจีน

2. แผนงานการพัฒนาเส้นทางเดินทาง และการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาเส้นทางเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวจาก R3A สู่แหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ

ข. โครงการเส้นทางท่องเที่ยวจากจังหวัดสุโขทัย สปป.ลาว ไทย พม่า และมณฑล
อื่น ๆ ในประเทศจีน

2) แผนงานพัฒนาเส้นทางเดินทางการท่องเที่ยวในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการส่งเสริมระบบเครือข่ายการเดินทางบนเส้นทาง R3A และมณฑล
อื่น ๆ ในประเทศจีน

ข. โครงการส่งเสริมโครงข่ายการเดินทางระหว่างประเทศบนเส้นทาง
R3A และท่าเรือในแม่น้ำโขง

3) แผนงานพัฒนาเส้นทางเดินทางการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาโครงข่ายทางการท่องเที่ยว ไทย สปป.ลาว จีน และอาเซียน

ข. โครงการก่อสร้างสถานีรถไฟสากลเมืองจิ้งหวง

3. แผนงานพัฒนาเมืองจิ้งหวงให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวของจีนตอนใต้

1) แผนงานพัฒนาเมืองจิ้งหวงให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวของจีนตอนใต้
ในระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการออกแบบก่อสร้างศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวเมืองจิ้งหวง

ข. โครงการจัดทำผังเมืองเพื่อพัฒนาพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนาท่าเรือจิ้งหวง กาฉิ่นป้าเพื่อการท่องเที่ยว

2) แผนงานพัฒนาเมืองจิ้งหวงให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวของจีนตอน
ใต้ในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการก่อสร้างศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวเมืองจิ้งหวง

ข. โครงการพัฒนา และฝึกอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

ค. แผนงานพัฒนาเมืองจิ้งหวงให้เป็นศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวของจีน
ตอนใต้ในระยะยาว ได้แก่ โครงการก่อสร้างศูนย์การท่องเที่ยวสากลเมืองจิ้งหวง

4. แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

ก) โครงการพัฒนาที่พักให้ได้มาตรฐานสากล

ข) โครงการพัฒนาที่พักในหมู่บ้านไทลื้อ

ค) โครงการพัฒนาที่พักแบบโฮมสเตย์ไทลื้อ

ง) โครงการพัฒนาบุคลากรด้านการบริการที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

จ) โครงการพัฒนาผู้ประกอบการด้านที่พักเมืองจิ้งหวง

- ข. โครงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว
 - ก) โครงการห้องน้ำสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว
 - ข) โครงการปรับปรุงที่พักริมทางในแหล่งท่องเที่ยว
 - ค) โครงการปรับปรุงการให้บริการโทรศัพท์สาธารณะ
 - ง) โครงการปรับปรุงการให้บริการน้ำดื่มสะอาดในแหล่งท่องเที่ยว
 - จ) โครงการก่อสร้างศูนย์ข้อมูลและรับแจ้งเหตุบนเส้นทาง R3A
- ค. โครงการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว
 - ก) โครงการฝึกอบรมผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว
 - ข) โครงการพัฒนานักบริหารการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
 - ค) โครงการอบรมมัคคุเทศก์ในชุมชน
 - ง) โครงการอบรมภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ และ ไทย) เพื่อการสื่อสาร

ด้านการท่องเที่ยว

- จ) โครงการพัฒนาการประชาสัมพันธ์และผลิตสื่อด้านการท่องเที่ยว
- ฉ) โครงการส่งเสริมการรับบริการชำระค่าบริการด้วยบัตรเครดิต
- ง. โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
 - ก) โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว R3A เชื่อมโยงท่าเรือจังหวัด
 - ข) โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวจากจังหวัดสู่เมืองชลอื่น ๆ ในจีน
 - ค) โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวจังหวัดจันทบุรี-เหมิงเซิง-ท่าช้างเหล็ก-แม่สาย-เชียงราย และเชียงใหม่-กรุงเทพฯ

2) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว
- ข. โครงการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว
- ค. โครงการพัฒนาเส้นทาง R3A เชื่อมสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 4

(เชียงใหม่-หัวเวียง)

3) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่

- ก. โครงการปรับปรุงเส้นทางคุนหมิง-จังหวัดหลวงน้ำทา-เชียงใหม่-เชียงราย-กรุงเทพฯ เชื่อมโยงเส้นทาง R3A กับอาเซียน

5. แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว

- 1) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

- ก. โครงการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวเมืองจันทบุรี-หลวงพ่อและเชียงของ
- ข. โครงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชื่อมโยง จังหวัด-หลวงพ่อและเชียงของ-เชียงของ-เชียงใหม่-กรุงเทพฯ

2) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะปานกลาง ได้แก่

- ก. โครงการจัดตั้งวิสาหกิจชุมชนแม่บ้านโฮ้งจังหวัด
- ข. โครงการส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่างจังหวัดในประเทศไทยและสปป.ลาว

3) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

- ก. โครงการความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียวกัน (Three country one destination)
- ข. โครงการท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่บ้านโฮ้ง

4.6 ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A เมืองเชียงของเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรี

ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A จำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับบริบทด้านต่าง ๆ ของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี ด้วยการกำหนดยุทธศาสตร์ทั้งในเชิงรุกและเชิงรับเพื่อนำเอาจุดเด่นหรือจุดแข็งและโอกาสการพัฒนาการท่องเที่ยวมาขยายผลหรือเสริมการพัฒนาที่มีอยู่ ในขณะเดียวกันก็ต้องแก้ไขจุดอ่อนและอุปสรรคที่มีอยู่ให้มากที่สุด ดังนั้นในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A จึงใช้แนวทางการกำหนดยุทธศาสตร์โดยใช้รูปแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ซึ่งเป็นตารางการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดแข็งกับโอกาส จุดแข็งกับข้อจำกัด จุดอ่อนกับโอกาส และจุดอ่อนกับข้อจำกัด ควบคู่กับข้อเสนอแนะต่าง ๆ ตลอดจนการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนพื้นที่ที่ศึกษา (ดูรายละเอียดได้จากภาคผนวก ข) ซึ่งผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในข้อมูลแต่ละคู่ดังกล่าว ในแต่ละเมืองก็จะมียุทธศาสตร์ที่แตกต่างกันเนื่องจากบริบทในด้านต่าง ๆ ที่แตกต่างกันก็จะส่งผลต่อยุทธศาสตร์ที่กำหนดด้วยเช่นกัน

แต่อย่างไรก็ตามการกำหนดยุทธศาสตร์โดยใช้รูปแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ในครั้งนี้ เป็นเพียงทางหนึ่งในการค้นหากลยุทธ์ที่เป็นไปได้เท่านั้น ในการกำหนดยุทธศาสตร์ในความเป็นจริง ยังขึ้นอยู่กับพิจารณาของการตัดสินใจของผู้บริหารหรือผู้กำหนดนโยบายในระดับประเทศหรือระหว่างประเทศควบคู่ไปด้วย

ดังนั้นจากการเปรียบเทียบระดับปัจจัยภายใน และภายนอก ของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี (ดังตารางที่ 4.99) สามารถนำมาบันทึกลงในตารางแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix (ดังตารางที่ 4.100) ดังนี้

ตารางที่ 4.99 เปรียบเทียบคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรี

บริษัท	S			W			O			T		
	CH	LNT	JH	CH	LNT	JH	CH	LNT	JH	CH	LNT	JH
เศรษฐกิจ	3.90	3.80	4.00	3.60	4.00	3.70	4.30	4.30	4.30	4.10	3.80	4.20
สังคมและวัฒนธรรม	4.20	4.10	4.30	3.80	3.90	3.60	4.40	4.50	4.20	3.95	3.80	3.60
การเมืองและการปกครอง	3.60	3.70	4.30	4.50	4.00	3.60	3.70	4.40	4.00	4.30	3.70	3.70
เทคโนโลยีการสื่อสาร	4.10	3.80	4.30	3.90	4.30	3.80	3.80	4.40	3.90	3.80	3.80	3.70
สิ่งแวดล้อม	3.70	3.60	4.80	3.80	4.60	3.50	3.70	3.80	4.00	4.60	3.80	3.50
การตลาดการท่องเที่ยว	4.20	4.10	4.30	4.20	4.30	4.40	4.30	4.30	4.30	4.30	4.30	4.20
การท่องเที่ยว	3.60	4.20	4.30	4.30	3.50	3.80	4.00	4.40	4.10	3.80	3.80	3.90
รวมเฉลี่ย	3.84	3.90	4.33	4.02	4.09	3.77	4.03	4.30	4.11	4.12	3.86	3.83

หมายเหตุ. CH หมายถึง เมืองเชียงของ, LNT หมายถึง เมืองหลวงน้ำทา, JH หมายถึง เมืองจันทบุรี

จากในตารางที่ 4.99 และ 4.100 (ดูรายละเอียดภาคผนวก ข) แสดงเปรียบเทียบคะแนนถ่วงน้ำหนักปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรี สรุปได้ว่าทั้ง 3 เมืองมีระดับของจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคหรือภัยคุกคามของบริษัทของการท่องเที่ยว เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม และการตลาดการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน

หากพิจารณาในรายละเอียดเปรียบเทียบ ค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักรวมจุดแข็งบริบทด้านต่าง ๆ โดยภาพรวม พบว่า เมืองจันทบุรีมีจุดแข็งอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองเชียงของและหลวงน้ำทาอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมืองจันทบุรีมีจุดแข็งทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักสูงที่สุด ส่วนเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทามีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักจุดแข็งที่ใกล้เคียงกัน ยกเว้นด้านเทคโนโลยีการสื่อสารเมืองเชียงของที่มีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักจุดแข็งสูงกว่าเมืองหลวงน้ำทาอย่างเห็นได้ชัด ขณะเดียวกันเมืองหลวงน้ำทา กลับมีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักจุดแข็งด้านการท่องเที่ยวสูงกว่าเมืองเชียงของ

ส่วนรายละเอียดเปรียบเทียบค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักรวมจุดอ่อนบริบทด้านต่าง ๆ โดยภาพรวม พบว่า เมืองหลวงน้ำทาและเมืองเชียงของมีจุดอ่อนอยู่ในระดับสูง โดยเมืองจันทบุรีอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับเมืองหลวงน้ำทามีจุดอ่อนด้านสิ่งแวดล้อมมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุด ส่วนเมืองเชียงของมีจุดอ่อนต่ำกว่าเมืองหลวงน้ำทา แต่สูงกว่าเมืองจันทบุรีอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งจุดอ่อนด้านการตลาดการท่องเที่ยวและการเมืองและการปกครองสำหรับเมืองจันทบุรีนั้นมีจุดอ่อนต่ำกว่าเมืองเชียงของและเมืองหลวงน้ำทาเกือบทุกบริบท ยกเว้นการตลาดการท่องเที่ยวที่สูงกว่าเมืองหลวงน้ำทาและเมืองเชียงของ

สำหรับรายละเอียดเปรียบเทียบค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักรวมโอกาสของบริบทด้านต่าง ๆ โดยภาพรวม พบว่า ทั้ง 3 เมืองมีโอกาสอยู่ในระดับสูง ขณะที่เมืองหลวงน้ำทามีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักรวมโอกาสสูงที่สุด เมื่อเทียบกับเมืองหลวงน้ำทาและจันทบุรี สำหรับเมืองหลวงน้ำทานั้นมีโอกาสอยู่ในระดับสูงเกือบทุกบริบทยกเว้นโอกาสด้านสิ่งแวดล้อม โดยมีคะแนนถ่วงน้ำหนักต่ำกว่าเมืองจันทบุรีแต่สูงกว่าเมืองเชียงของ ส่วนเมืองจันทบุรีมีคะแนนถ่วงน้ำหนักด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจที่สูงกว่าบริบทด้านอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด

ตารางที่ 4.100 เปรียบเทียบคะแนนถ่วงน้ำหนักรวมระดับปัจจัยภายในและภายนอกของ เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี

ปัจจัยภายในและภายนอก	S	W	O	T
เมืองเชียงของ	ปานกลาง	สูง	สูง	สูง
เมืองหลวงน้ำทา	ปานกลาง	สูง	สูง	ปานกลาง
เมืองจันทบุรี	สูง	ปานกลาง	สูง	ปานกลาง

หมายเหตุ. เกณฑ์ระดับปัจจัยภายในและภายนอก หมายถึงระดับคะแนนถ่วงน้ำหนักตั้งแต่ 4.01-5.00 = สูง, 3.01-4.00 = ปานกลาง, และ 1.00-3.00 = ต่ำ

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบในรายละเอียดอุปสรรคของบริบทด้านต่าง ๆ โดยภาพรวมพบว่า เมืองเชียงของมีอุปสรรคอยู่ในระดับสูง ส่วนเมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทองอยู่ในระดับปานกลาง โดยเมืองเชียงของมีอุปสรรคด้านสิ่งแวดล้อม การเมืองการปกครองและการตลาดท่องเที่ยวที่มีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักสูงกว่าเมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทองอย่างเห็นได้ชัด ส่วนเมืองหลวงน้ำทามีอุปสรรคสูงด้านการตลาดการท่องเที่ยว โดยมีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักใกล้เคียงกับเมืองเชียงของ และเมืองจันทอง นอกจากนี้เมืองจันทองยังมีอุปสรรคต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองเชียงของ และหลวงน้ำทา โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุปสรรคด้านเศรษฐกิจและการตลาดการท่องเที่ยวที่มีค่าคะแนนถ่วงน้ำหนักใกล้เคียงกับเมืองหลวงน้ำทา และเชียงของ

TOWS Matrix	จุดแข็ง (Strengths) ↓	จุดอ่อน (Weaknesses) ↓
โอกาส → (Opportunity)	SO (ยุทธศาสตร์เชิงรุก) <u>Jinghong</u>	WO (ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข) <u>Chiangkong</u> <u>Laung Nam Tha</u> <u>Jinghong</u>
อุปสรรค → (Threats)	ST (ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน) <u>Jinghong</u> <u>Chiangkong</u> <u>Laung Nam Tha</u>	WT (ยุทธศาสตร์เชิงรับ) <u>Chiangkong</u>

ภาพที่ 4.14 แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทอง

จากในตารางที่ 4.104 แสดงแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ภาพรวมปัจจัยภายในและภายนอก (SWOT) ของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี พบว่าเมืองจันทบุรีมีจุดแข็งและโอกาสสูง ควรวางยุทธศาสตร์เชิงรุก (SO) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งและสร้างโอกาสทางด้านสังคมและวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น (ดูรายละเอียดจากภาพที่ 4.14)

ส่วนเมืองเชียงของก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงรับ (WT) เพื่อลดจุดอ่อนและอุปสรรคที่มีสูง ด้านการตลาดด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงเชิงแก้ไข (WO) เพื่อลดจุดอ่อนที่มีอยู่สูงและเพิ่มโอกาสที่มีสูงด้านการตลาดการท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้ (ดูรายละเอียดจากภาพที่ 4.8)

สำหรับเมืองหลวงน้ำทาก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงเชิงแก้ไข (WO) เนื่องจากมีจุดอ่อนสูงแต่ก็มีโอกาสสูง ควรกำหนดยุทธศาสตร์เชิงแก้ไขจุดอ่อนที่มีอยู่ เพื่อลดจุดอ่อนที่มีอยู่สูงและเพิ่มโอกาสที่มีสูงด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร การตลาดการท่องเที่ยว (ดูรายละเอียดจากตารางที่ 4.10) ขณะเดียวกันทั้งเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจันทบุรีก็ต้องลดจุดอ่อนด้านความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) เนื่องจากมีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ได้ (ดูรายละเอียดจากตารางที่ 4.87 และ 4.88) เพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้

แต่อย่างไรก็ตามทั้งเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และจันทบุรีก็ต้องวางยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (ST) ด้วยการเพิ่มจุดแข็งที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งและต้องลดอุปสรรคที่มีอยู่ให้ลดต่ำลงด้านการตลาดการท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้ (ดูรายละเอียดจากภาพที่ 4.8, 4.10 และ 4.12)

4.7 ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

วิสัยทัศน์ ร่วมพัฒนากการท่องเที่ยวสามแผ่นดินเชื่อมโยงถิ่นเชียงของสิบสองปันนาและหลวงน้ำทาแดนคำ กามเลิศล้ำวัฒนธรรมไทลื้อ ลือเลื่องชื่อแม่น้ำโขง

พันธกิจ พัฒนากการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย-คุณหมิง) เมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนามณฑลยูนนาน จีน ด้วยการประสานผลประโยชน์ร่วมกัน

เป้าหมาย

1. พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน

2. ประสานความร่วมมือเพื่อส่งเสริม และพัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์

3. พัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อให้เมืองเชียงของเป็นประตูการท่องเที่ยวสากลบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

4. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางโดยใช้เส้นทาง R3A

5. สร้างเครือข่ายและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองจันทน์ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงของ

4.7.1 ยุทธศาสตร์เชิงรุก

4.7.1.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวโดยให้ทั้ง 3 เมืองให้สามารถเชื่อมโยงไปยังเมืองจันทน์ สปป.ลาว และเมืองเชียงของของไทยที่มีความสำคัญระดับนานาชาติเชื่อมโยงประเพณีวัฒนธรรม การค้าและการลงทุนด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองหลวงน้ำทาและเมืองเชียงของ ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนากการท่องเที่ยวเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ และเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจของเขตสิบสองปันนา ด้วยการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนให้เดินทางมาทางด่านเมืองหลวงน้ำทาและเชียงของให้เพิ่มมากขึ้นโดยผ่านเส้นทาง R3A

4.7.1.2 ยุทธศาสตร์การพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวด้วยการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกโดยใช้เส้นทาง R3A จากเมืองจันทน์เชื่อมโยง 3 ประเทศ และสามารถต่อเนื่องไปยังเวียดนาม (คุนหมิง-จันทน์-หลวงน้ำทา-หลวงพระบาง-เวียงจันทน์-สะหวันเขต-เวียดนาม หรือไทยและพม่า (คุนหมิง-จันทน์-หลวงน้ำทา-ห้วยทราย-เชียงของ-เชียงราย-กรุงเทพฯ-สิงคโปร์ หรือกัมพูชา และมาเลเซีย) ส่วนเส้นทางไปทางพม่าคือ (คุนหมิง-จันทน์-หมิงเซิง-เมืองยอง-เมืองพะยาก-ท่าจี้เหล็ก-แม่สาย-เชียงราย-กรุงเทพฯ) ส่วนทางเรือนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปและกลับโดยใช้เส้นทาง R3A เชื่อมโยงกับเส้นทางเดินเรือในแม่น้ำโขง จากท่าเรือเชียงของ-เชียงแสน-ห้วยผา-กวนเหล่-จันทน์ แคว้นสิบสองปันนา การกำหนดโปรแกรมในระหว่างการเดินทางสามารถประสานโปรแกรมร่วมกับการเดินทางด้วยพาหนะอื่น ๆ ที่หลากหลาย และการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ

4.7.2 ยุทธศาสตร์เชิงรับ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวโดยให้เมืองท่องเที่ยวทั้ง 3 เมืองให้เป็นศูนย์กลางของธุรกิจการท่องเที่ยวและการเดินทางไปยังเมืองเชียงของ ประเทศไทย สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนานของจีน ด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการการท่องเที่ยว การประชุมสัมมนา ศูนย์แสดงสินค้า และของที่ระลึกภายในท้องถิ่นและเรือท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง

4.7.3 ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข

ยุทธศาสตร์การพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) โดยการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ปรับปรุงระเบียบพิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีการกำหนดกิจกรรมการพัฒนาาร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ ปรับปรุงด่านตรวจคนเข้าเมืองให้สามารถอำนวยความสะดวกร่วมกันได้

4.7.4 ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน

ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือกับสปป.ลาวและไทยทั้งภาครัฐ เอกชนและชุมชนในการพัฒนาพื้นที่ มุ่งเน้นความร่วมมือทางด้านการค้าและการลงทุนทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว “Three country one destination” เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกันตลอดจนการพัฒนาที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน ในลักษณะการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกันแนวทางนี้จะสามารถสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวและการตลาดร่วมกันลดการแข่งขันและความได้เปรียบซึ่งกันและกัน

อย่างไรก็ตามยุทธศาสตร์และแผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันทน์ ดังกล่าวจะสามารถดำเนินการ และสำเร็จลงได้นั้นจะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบท และนโยบายการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของแต่ละพื้นที่ ในการที่จะเข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวให้ประสบผลสำเร็จได้

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลของการศึกษาและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษา ยุทธศาสตร์การพัฒนากองท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงใหม่-คุนหมิง) ในพื้นที่กลุ่มเมืองศูนย์กลางการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ของแต่ละประเทศ คือ (1) เมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย (2) เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ (3) เมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ประเทศจีน โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณ ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก เอกสาร ครอบคลุมทั้งรายงานการศึกษาทางวิชาการ รายงานการวิจัย หนังสือบทความ วารสาร ข้อมูลทางระบบออนไลน์ (Internet) ฐานข้อมูลงานวิจัยเอกสาร ตำรา สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเชิงลึกเกี่ยวกับบริบทด้านต่าง ๆ ของพื้นที่บนเส้นทาง R3A ได้แก่ กลุ่มผู้บริหารภาครัฐและเอกชนและผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการเก็บข้อมูลจากแบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ด้วยการศึกษาคำาเอกสาร ผลงานวิทยานิพนธ์ และผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวบนพื้นที่ดังกล่าว ได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ สามารถสรุปผลของการศึกษาตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ทั้งสิ้น 3 ประเด็นหลัก ดังนี้

5.1.1 บริบทของการท่องเที่ยว สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A มีลักษณะอย่างไร

การศึกษาบริบทของการท่องเที่ยว สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาดบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการทราบถึงลักษณะของบริบทในด้านต่าง ๆ บนพื้นที่ที่ศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A จากการศึกษา สรุปได้ว่าบริบทด้านการท่องเที่ยว สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการตลาดบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A มีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ส่วนบริบทด้านการเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสารและสิ่งแวดล้อมมีลักษณะที่แตกต่างกัน

หากพิจารณารายละเอียดโดยแยกเป็นประเด็นของแต่ละบริบท พบว่าบริบทด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทน์ โดยภาพรวมมีลักษณะที่ใกล้เคียงกัน เนื่องจากภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการเมื่อต้น ปี พ.ศ.2551 เป็นต้นมา ส่งผลทำให้การขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นมีการลงทุน และพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น ปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวและพักผ่อนยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ บนเส้นทาง R3A เพิ่มขึ้น

บริบทสังคม และวัฒนธรรมโดยภาพรวมมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันด้วยความหลากหลายทางชาติพันธุ์ที่มีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ผูกพันกับธรรมชาติ มีความเรียบง่ายเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ซึ่งกันและกัน จึงเปรียบเสมือนบ้านพี่เมืองน้องที่มีประเพณีวัฒนธรรม และความเชื่อที่ใกล้เคียงกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งประเพณีสงกรานต์ที่จัดขึ้นพร้อมกันช่วงวันที่ 13-15 ของทุกปี

บริบทการเมืองและการปกครองโดยภาพรวมมีลักษณะที่แตกต่างกันสำหรับประเทศไทยปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบ่งการปกครองออกเป็นจังหวัดและการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเมืองเชียงของ ขึ้นตรงกับจังหวัดเชียงราย ส่วน สปป.ลาว มีระบบการเมืองและการปกครองเป็นระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ โดยมีพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเป็นผู้ขึ้นตรงต่อส่วนกลางโดยเมืองหลวงน้ำทาชั้นตรงกับแขวงหลวงน้ำทา ส่วนสาธารณรัฐประชาชนจีนปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลกลาง โดยเมืองจันทน์ขึ้นตรงกับเขตปกครองตนเองชนชาติไตสิบสองปันนาแห่งมณฑลยูนนาน ประเทศจีน แต่มีอำนาจปกครองอิสระ

บริบททางด้านเศรษฐกิจโดยภาพรวมมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันด้วยลักษณะโครงสร้างทางเศรษฐกิจเป็นการผลิตภาคการเกษตรเป็นหลักประชากรโดยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางด้านเกษตรกรรม รองลงมาเป็นการค้าและการบริการด้านการท่องเที่ยว มีปริมาณการค้าและการลงทุนขยายตัวเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ภายหลังการเปิดใช้เส้นทาง R3A

บริบทการตลาดการท่องเที่ยวโดยภาพรวมมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันเนื่องจากมีการส่งเสริมการตลาดร่วมกันโดยเฉพาะแนวทางพัฒนาการตลาดด้านการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงรายร่วมกับเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนานทั้งนี้เนื่องจากตลาดการท่องเที่ยวของทั้ง 3 เมืองมีการขยายตัวเพิ่มสูงขึ้น ภายหลังการเปิดใช้เส้นทาง R3A แต่อย่างไรก็ตามความร่วมมือกันทางด้านการท่องเที่ยวของทั้งฝ่ายไทยและจีนในปัจจุบันยังไม่เกิดการสร้างเครือข่ายและความร่วมมือด้านการตลาดการท่องเที่ยวอย่างเป็นทางการมากนัก

บริบทด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร โดยภาพรวมมีลักษณะที่แตกต่างกันลักษณะการนำเอาเทคโนโลยีการสื่อสารแบบออนไลน์มาใช้ของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวยังคงมีอยู่น้อย ในขณะที่อัตราการใช้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ในทุกเมืองกลับได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ส่วนการใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการบันทึกข้อมูล และประวัตินักท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมีการนำเอาเทคโนโลยีทางด้านนี้มาใช้อยู่มากโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตรวจสอบประวัติในการตรวจลงตราให้วีซ่าแก่นักท่องเที่ยว นอกจากนี้บุคลากรทางด้านการใช้เทคโนโลยีการสื่อสารก็มีทักษะในการใช้งานเป็นอย่างดีและมีจำนวนพอเพียง

บริบทด้านสิ่งแวดล้อมโดยภาพรวมมีลักษณะที่แตกต่างกันทั้งนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐและสภาพแวดล้อมของแต่ละพื้นที่ บนเส้นทาง R3A โดยที่เมืองเชียงของภายหลังจากการสร้างเขื่อนกั้นแม่น้ำโขงและการระเบิดเกาะแก่งบริเวณแม่น้ำโขงตอนบน เกิดการเปลี่ยนแปลงวงจรรน้ำขึ้น-น้ำลงของระดับน้ำในแม่น้ำโขง ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม ระบบนิเวศน์และการขยายพันธุ์ของสัตว์น้ำต่าง ๆ ส่วนหลวงน้ำทาได้ปรับเปลี่ยนพื้นที่ทางการเกษตรแบบล้มลุก มาปลูกยางพารา และมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น ปัจจุบันมีพื้นที่ที่ถูกบุกรุกแผ้วถางป่าเพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปีซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์พื้นที่ป่าไม้และวัฒนธรรมดั้งเดิมของเมืองน้ำทาในอนาคตได้ สำหรับเมืองจิ่งหงมีลักษณะสภาพแวดล้อมผูกพันกับทรัพยากรทางธรรมชาติและป่าไม้โดยพัฒนาพื้นที่ให้สอดคล้องไปกับการรักษาสภาพแวดล้อมของท้องถิ่นอย่างเหมาะสม ด้วยรูปแบบการส่งเสริมจากรัฐที่สนับสนุนให้ชุมชนปลูกขานาภูเขาสูงราว 1,000 เมตรจากระดับน้ำทะเลและปลูกยางพาราในพื้นที่ต่ำกว่า 700 เมตรจากระดับน้ำทะเลลงมา ส่วนกล้วยหอมและข้าวปลูกในที่ราบลุ่ม

ทั้งนี้ เป็นลักษณะของการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีเยี่ยมของเมืองจึงช่วยสร้างงานและเพิ่มรายได้ สามารถแก้ไขปัญหาคาใจความยากจนให้แก่เกษตรกรได้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการเมื่อต้นปี พ.ศ. 2551 เป็นต้นมา ส่งผลทำให้เกิดการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยว การลงทุนและพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น มีปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวและพักผ่อนยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ บนเส้นทาง R3A เพิ่มขึ้น ด้วยลักษณะของบริบทที่ใกล้เคียงกันทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ มีโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจเป็นการผลิตภาคการเกษตรเป็นหลัก มีการทำการตลาดการท่องเที่ยวร่วมกัน กลายเป็นจุดเด่นที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว ภายใต้บริบทการเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสารและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันโดยขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐและสภาพแวดล้อมของแต่ละพื้นที่ แต่ก็ทำได้เป็นอุปสรรคในด้านการส่งเสริมและพัฒนาความร่วมมือในด้านต่างๆแต่อย่างไรก็ตามนำไปสู่ความร่วมมือภายใต้โครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ได้สำเร็จและเปิดใช้อย่างเป็นทางการในที่สุด

5.1.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เป็นอย่างไร

การศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการนักท่องเที่ยวได้ในอนาคต จากการศึกษาสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันทน์ โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น หากพิจารณาในรายละเอียดโดยแยกออกเป็นกลุ่มเมืองที่ศึกษาพบว่า

5.1.2.1 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ จ.เชียงราย ประเทศไทย

จากการศึกษา สรุปได้ว่า ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้นที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การจัดการสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญของเมืองเชียงของยังคงมีเฉพาะเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้นที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงเส้นทางจากเชียงรายถึงเมืองเชียงของที่สามารถเดินทางได้อย่างสะดวก รวดเร็วและปลอดภัย ในขณะที่สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของยังมีเพียงแม่น้ำโขงพรมแดนทางธรรมชาติระหว่างประเทศไทย และสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเท่านั้นที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อไปยัง สปป.ลาว และจีนตอนใต้ซึ่งหากเปรียบเทียบถึงความพร้อมในด้านสิ่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวของเมืองเชียงของก็ยังมีน้อยกว่าเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจิ่งหง จีนตอนใต้ ถึงแม้ว่าเมืองเชียงของจะมีสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่โดดเด่นและสูงกว่าเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจิ่งหงก็ตาม หากแต่ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวยังคงมีความพร้อมและความโดดเด่นไม่แตกต่างกันมากเท่าใดนัก เมื่อเปรียบเทียบกับเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจิ่งหง จึงทำให้เมืองเชียงของเป็นเพียงทางผ่านสำหรับนักท่องเที่ยว ที่ต้องการเดินทางต่อไปยังเมืองหลวงน้ำทาของ สปป.ลาว หรือ เมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนามากกว่าที่จะอยู่พักผ่อน และเดินทางมาท่องเที่ยวโดยตรง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอยู่หลายด้านด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้น เนื่องจากยังมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

5.1.2.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว

จากการศึกษา สรุปได้ว่า ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้นที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่ยังไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญ และโดดเด่นของเมืองหลวงน้ำทา ได้แก่ เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะการเดินทางด้วยเส้นทาง R3A จากเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว ถึงด่านบ่อเต็นแขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว ผ่านด่านเมืองลา ของเขตสิบสองปันนา เชื่อมโยงไปยัง เมืองจิ่งหง ภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทางดังกล่าวสามารถนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆของเมืองหลวงน้ำทาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนทำให้สามารถขนส่งสินค้า ประชาชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวทั้งภายในประเทศ และต่างชาติได้เพิ่มสูงขึ้น ถึงแม้

สภาพถนนจากตัวเมืองห้วยทราย ผิวถนนเริ่มขรุขระ เกิดการชำรุดทรุดโทรม ผิวหน้าถนนหลุดร่อน บางช่วงไหล่เขาพังทลายเข้ามาถึงเส้นกึ่งกลางถนนก็ตาม แต่การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์และรถโดยสารก็สามารถเดินทางไปถึงเป้าหมายได้อย่างสะดวก รวดเร็วและปลอดภัยสูง

ขณะเดียวกันหลวงน้ำทาก็มีความได้เปรียบในเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมชนเผ่าที่มากกว่าเมืองเชียงของจึงทำให้สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้เพิ่มสูงขึ้นในแต่ละปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่นิยมเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวและสัมผัส ประเพณี วิถีชีวิต วัฒนธรรม และความงามของเมืองอีกทั้งความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่าหายาก ตลอดจนความหลากหลายของพันธุ์ไม้ในป่าเขตร้อนต่าง ๆ แห่งนี้ ถึงแม้ว่าสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวยังคงมีอยู่ในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับเมืองเชียงของ และเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนาก็ตาม หากแต่ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวยังคงมีความโดดเด่นไม่แตกต่างมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับเมืองเชียงของและเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนาจึงทำให้เมืองหลวงน้ำทาเป็นเพียงทางผ่านสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางต่อไปยังเมืองเชียงของ หรือเมืองจันทบุรี มากกว่าที่จะอยู่พักผ่อนหรือเดินทางมาท่องเที่ยวโดยตรง หากแต่เมืองหลวงน้ำทาก็มีเสน่ห์ และมีเมืองท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทาแขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว ยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว อยู่อีกหลายด้านด้วยกัน โดยเฉพาะดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยวซึ่งมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ขณะเดียวกันจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความพร้อมด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากยังไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เมื่อเปรียบเทียบกับความพร้อมในด้านอื่น ๆ

5.1.2.3 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา ประเทศจีน

จากการศึกษา สรุปได้ว่าโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางโดยมีเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมการท่องเที่ยวและดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนความพร้อมทางด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางยกเว้นที่พักในแหล่งท่องเที่ยวที่ยังไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด

หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญและโดดเด่นของเมืองจันทบุรี ได้แก่ เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเส้นทางด่วน R3A จากบ่อหาน-จันทบุรี-คุนหมิง-มณฑลยูนนานของจีนที่สร้างเป็นทางด่วน 4 เลน ทะลุภูเขาสูงด้วยอุโมงค์และเชื่อมต่อ

ระหว่างภูเขาด้วยสะพานคอนกรีตแข็งแรงผิวทางเรียบสะดวกสบาย และใช้ความเร็วได้ดี มีทางแยกเข้าเมือง และด่านเก็บเงินค่าทางด่วนเป็นช่วง ๆ ส่วนใหญ่เป็นรถยนต์โดยสาร หรือรถส่วนตัว มีป้ายบอกเส้นทางทั้งภาษาจีน อังกฤษ ไทย และลาวเป็นระยะ ๆ อย่างชัดเจน จึงทำให้การเดินทางคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์มีความสะดวกมีความปลอดภัยในการเดินทางสูง ภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทางดังกล่าว ทำให้นักท่องเที่ยวชาวจีนและต่างชาติเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวลิสสองปันนากันมากขึ้น โดยเฉพาะเมืองจิ่งหง สิ่งดึงดูดใจของนักท่องเที่ยวที่สำคัญได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยวเดินทางมาเมืองจิ่งหงก็เพื่อเที่ยวชมธรรมชาติ วิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีความหลากหลายของชาวไทลื้อ โดยเฉพาะประเพณีสงกรานต์ การเล่นสาดน้ำ ที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ 13-15 เมษายนของทุกปี

ในขณะเดียวกันก็สามารถเที่ยวชมป่าดงดิบ การแสดงทางวัฒนธรรม เช่น การแสดงวัฒนธรรมไทลื้อ การแสดงสาดน้ำสงกรานต์ และวัดหลวงไตลื้อ ในทุกปีมีนักท่องเที่ยวเดินทางมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก อีกทั้งยังมีกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญได้แก่ กิจกรรมเดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ ชီးช้าง ล่องแก่ง และการดูนกยูง กิจกรรมนั่งกระเช้าข้ามแม่น้ำโขง นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการท่องเที่ยววัฒนธรรม ประเพณีที่สำคัญ ได้แก่ การรำยาแบบไตลื้อ การแสดงเป่าเครื่องดนตรี การขับร้องเพลงไทลื้อ และขบวนแห่สงกรานต์อันยิ่งใหญ่ของเมืองจิ่ง ซึ่งต่างก็ได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวจีนและต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวจิ่งหงเป็นจำนวนมากในแต่ละปี จึงทำให้เมืองจิ่งหงมีความโดดเด่นและได้เปรียบทั้งเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวและกิจกรรมทางการท่องเที่ยวมากกว่าเมืองเชียงของ ประเทศไทยและเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว อย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ว่าสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และที่พักในแหล่งท่องเที่ยวจะมีความพร้อมต่ำกว่าเมืองเชียงของและไม่แตกต่างจากเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว มากนักก็ตาม แต่ด้วยประวัติศาสตร์อันยาวนาน กรอบกับเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทลื้ออันโดดเด่นจึงทำให้เมืองจิ่งเป็นเมืองที่มีความพร้อมด้านการท่องเที่ยวโดยภาพรวมสูงกว่าเมืองเชียงของและหลวงน้ำทาอย่างเห็นได้ชัด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองจิ่งหง เขตลิสสองปันนา ประเทศจีนยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวอยู่หลายด้านด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มสูง ขณะเดียวกันก็จำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความพร้อมด้านที่พักในแหล่ง

ท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้นเนื่องจากยังไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด เมื่อเปรียบเทียบกับความพร้อมในด้านอื่น ๆ

5.1.3 การวิเคราะห์ช่องว่าง (Gap analysis) ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

การวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบช่องว่างหรือสิ่งที่ขาดหายไปที่ควรเติมให้เต็มของความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A จากการศึกษา สรุปได้ว่าเมืองเชียงของ หลวงน้ำทา และเมืองจันทุมพูนมีช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน โดยเมืองเชียงของมีช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมา ได้แก่ ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ส่วนเมืองหลวงน้ำทามีช่องว่างความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมา ได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว สำหรับเมืองจันทุมพูนมีช่องว่างความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมา ได้แก่ ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวหากพิจารณาในรายละเอียดโดยแยกออกเป็นกลุ่มเมืองที่ศึกษาพบว่า

5.1.3.1 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ

จากการศึกษา สรุปได้ว่าเมืองเชียงของมีช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรก เนื่องจากความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อยู่ในระดับสูง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตรและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวยังคงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.11)

ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สอง เนื่องจากความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองเชียงของโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงที่พักประเภทเกสเฮ้าส์ และ โรงแรมที่อยู่ในระดับสูง ส่วนที่พักแบบ รีสอร์ท โฮมสเตย์ วิลเลจ สตรี และเต็นท์ค้างคืนยังคงอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.23)

ส่วนช่องว่างความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ โดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่กิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ กิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และงานจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬา ยังคงอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.26)

5.1.3.2 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองหลวงน้ำทา

จากการศึกษา สรุปได้ว่า เมืองหลวงน้ำทามีช่องว่างความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรกเนื่องจากเมืองหลวงน้ำทายังไม่มีความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวแต่อย่างใด โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้นมีเพียงการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องและการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาลที่อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM โรงพยาบาลหรือบริการสาธารณสุขบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศและบริการรับชำระค่าบริการต่าง ๆ ด้วยบัตรเครดิตยังคงอยู่ในระดับต่ำเช่นกัน (ดังตารางที่ 4.41)

ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สอง เนื่องจากความพร้อมด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงกิจกรรมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประเภททัวร์เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ และกิจกรรมการล่องแก่งเท่านั้นอยู่ในระดับสูง ส่วนกิจกรรมการท่องเที่ยวศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรมการจัดแสดงหรือการแข่งขันกีฬาและอื่น ๆ ยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.47)

ส่วนช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมายหรือสัญลักษณ์และบริการเช่ารถจักรยาน และจักรยานยนต์ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวในด้านอื่น ๆ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.38)

5.1.3.2 ช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวเมืองจึงหง

จากการศึกษา สรุปได้ว่า เมืองจึงหงมีช่องว่างความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรก เนื่องจากความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจึงหงยังไม่มีความพร้อมแต่อย่างใด โดยมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้นมีเพียงที่พักประเภทโรงแรม และเกสต์เฮ้าส์ที่อยู่ในระดับสูง ส่วนที่พักประเภทโฮมสเตร์ วิลเลจส์ สเตร์ อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับรีสอร์ท และเด็นท์ค้างคืนอยู่ในระดับต่ำ (ดังตารางที่ 4.64)

ขณะเดียวกันก็มีช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สอง เนื่องจากความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจึงหงโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีป้ายแนะนำทาง และสถานที่

ท่องเที่ยว ระบบสื่อความหมายและสัญลักษณ์ บริการร้านอาหารและเครื่องดื่มและรถโดยสารประจำทางที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.58)

ส่วนช่องว่างความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับที่สาม เนื่องจากความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของเมืองจึงหวงโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงการโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศเท่านั้นที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง การให้บริการเบิก-ถอนเงินสดด้วยระบบ ATM และการบริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิตอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการลดค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศตลอดจนความร่วมมือทางการตลาดและการสร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยวเกี่ยวกับต่างประเทศ และการบริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับต่ำเท่านั้น (ดังตารางที่ 4.61)

5.1.4 เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A ของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจึงหวงใช้วิธีพิจารณาด้วยแบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix ซึ่งเป็นตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดแข็งกับโอกาส (SO) จุดแข็งกับอุปสรรค (ST) จุดอ่อนกับโอกาส (WO) และจุดอ่อนกับอุปสรรค (WT) ซึ่งผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในข้อมูลแต่ละคู่นำไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์ร่วมกับผลสรุปความพร้อมด้านการท่องเที่ยวและข้อเสนอแนะ สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ (1) ยุทธศาสตร์เชิงรุก (2) ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (3) ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไขและ (4) ยุทธศาสตร์เชิงรับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1.4.1 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เมืองเชียงของ

จากการศึกษา สรุปได้ว่า ปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองเชียงของมีจุดแข็งอยู่ในระดับปานกลาง มีจุดอ่อน โอกาสและอุปสรรคอยู่ในระดับสูง หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าเมืองเชียงของมีจุดแข็งด้านสังคมและวัฒนธรรมเทคโนโลยีการสื่อสารและการตลาดอยู่ในระดับสูง ขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนสูงด้านการเมืองและการปกครอง การตลาดการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคสูงด้านเศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง สิ่งแวดล้อมและการตลาดการท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามเมืองเชียงของก็มีโอกาสสูงด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และการตลาดการท่องเที่ยว

5.1.4.2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เมืองหลวงน้ำทา

จากการศึกษา สรุปได้ว่าปัจจัยภายในและภายนอกของเมืองหลวงน้ำทามีจุดแข็งและอุปสรรคอยู่ในระดับปานกลางมีจุดอ่อนและโอกาสอยู่ในระดับสูง หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่า เมืองหลวงน้ำทามีจุดแข็งสูงด้านสังคม และวัฒนธรรม การตลาดการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนสูงด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาดการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคสูงด้านการตลาดการท่องเที่ยว แต่อย่างไรก็ตามก็มีโอกาสสูงด้านเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรม การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร การตลาดการท่องเที่ยว

5.1.4.3 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เมืองจังหวัด

จากการศึกษา สรุปได้ว่าปัจจัยภายใน และภายนอกของเมืองจังหวัดมีจุดแข็ง และโอกาสอยู่ในระดับสูง มีจุดอ่อน และอุปสรรคอยู่ในระดับปานกลาง หากพิจารณาในรายละเอียดพบว่าเมืองจังหวัดมีจุดแข็งสูงด้านสังคม และวัฒนธรรม การเมือง และการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อม การตลาดการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว ขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนสูงด้านการตลาดการท่องเที่ยวและการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีอุปสรรคสูงด้านเศรษฐกิจแต่มีโอกาสสูงด้านเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรม การตลาดการท่องเที่ยว และการท่องเที่ยว

5.1.5 ยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

จากการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนากการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจังหวัดด้วยการกำหนดยุทธศาสตร์ทั้งในเชิงรุกและเชิงรับเพื่อนำเอาจุดเด่นจากจุดแข็งและโอกาสมาขยายผลหรือเสริมการพัฒนาที่มีอยู่ในขณะเดียวกันก็ต้องป้องกันหรือแก้ไขจุดอ่อนและข้อจำกัดที่มีอยู่ให้มากที่สุด โดยใช้แบบความสัมพันธ์ TOWS Matrix จึงสามารถกำหนดยุทธศาสตร์ได้ดังนี้

วิสัยทัศน์ ร่วมพัฒนากการท่องเที่ยวสามแผ่นดิน เชื่อมโยงถิ่นเชียงของ สิบสองปันนาและหลวงน้ำทาแดนคำ กามเลิศล้ำวัฒนธรรมไทลื้อ ลือเลื่องชื่อแม่น้ำโขง

พันธกิจ พัฒนากการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย-คุณหมิง) เมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนามณฑลยูนนาน จีนด้วยการประสานผลประโยชน์ร่วมกัน

เป้าหมาย

1. พัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) ของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์ เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน
2. ประสานความร่วมมือเพื่อส่งเสริมและพัฒนาความเชื่อมโยงการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทน์
3. พัฒนาการตลาดการท่องเที่ยวเพื่อให้ เมืองเชียงของเป็นประตูสู่การท่องเที่ยวสากลบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A
4. พัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางโดยใช้เส้นทาง R3A
5. สร้างเครือข่ายและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวร่วมกันของเมืองจันทน์ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองเชียงของ

5.1.5.1 ยุทธศาสตร์เชิงรุก

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว โดยให้ทั้ง 3 เมืองให้สามารถเชื่อมโยงไปยังเมืองจันทน์ สปป.ลาว และเมืองเชียงของของไทยที่มีความสำคัญระดับนานาชาติเชื่อมโยงประเพณีวัฒนธรรม การค้าและการลงทุนด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมืองหลวงน้ำทาและเมืองเชียงของ ทั้งนี้เพื่อให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจ และเสริมสร้างการพัฒนาเศรษฐกิจของเขตสิบสองปันนาด้วยการดึงดูดนักท่องเที่ยวชาวจีนให้เดินทางเข้ามาทางด่านเมืองหลวงน้ำทาและเชียงของให้เพิ่มมากขึ้นโดยผ่านเส้นทาง R3A

2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเส้นทางเดินทางและการท่องเที่ยวด้วยการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและส่งเสริมการเดินทางทั้งทางบกโดยใช้เส้นทาง R3A จากเมืองจันทน์เชื่อมโยง 3 ประเทศและสามารถต่อเนื่องไปยังเวียดนาม (คุนหมิง-จันทน์-หลวงน้ำทา-หลวงพระบาง-เวียงจันทน์-สะหวันเขต-เวียดนาม หรือไทย และพม่า (คุนหมิง-จันทน์-หลวงน้ำทา-ห้วยทราย-เชียงของ-เชียงราย-กรุงเทพฯ-สิงคโปร์ หรือกัมพูชา และมาเลเซีย) ส่วนเส้นทางไปทางพม่า คือ (คุนหมิง-จันทน์-เหมิงเซิง-เมืองยอง-เมืองพะยาก-ท่าขี้เหล็ก-แม่สาย-เชียงราย-กรุงเทพฯ) ส่วนทางเรือนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปและกลับโดยใช้เส้นทาง R3A เชื่อมโยงกับเส้นทางเดินเรือในแม่น้ำโขง จากท่าเรือเชียงของ-เชียงแสน-ห้วยพวง-กวนเหล่-จันทน์ แคว้นสิบสองปันนา การกำหนดโปรแกรมในระหว่างการเดินทาง สามารถประสานโปรแกรมร่วมกับการเดินทางด้วยพาหนะอื่นๆที่หลากหลาย และการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ

5.1.5.2 ยุทธศาสตร์เชิงรับ

ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวโดยให้เมืองท่องเที่ยวทั้ง 3 เมืองให้เป็นศูนย์กลางของธุรกิจการท่องเที่ยวและการเดินทางไปยังเมืองเชียงของประเทศไทย สปป.ลาว และเขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนานของจีนด้วยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การบริการการท่องเที่ยว การประชุมสัมมนา ศูนย์แสดงสินค้าและของที่ระลึกภายในท้องถิ่นและเรือท่องเที่ยวในแม่น้ำโขง

5.1.5.3 ยุทธศาสตร์เชิงแก้ไข

ยุทธศาสตร์การพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว(6A's) โดยการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว และเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ปรับปรุงระเบียบวิธีการต่างๆที่เกี่ยวข้องมีการกำหนดกิจกรรมการพัฒนาาร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ ปรับปรุงด้านตรวจคนเข้าเมืองให้สามารถอำนวยความสะดวกร่วมกันได้

5.1.5.4 ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน

ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยวด้วยการส่งเสริม และสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือกับ สปป.ลาว และไทยทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชน ในการพัฒนาพื้นที่ มุ่งเน้นความร่วมมือทางด้านการค้าและการลงทุนทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยว “Three Country One Destination” เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ตลอดจนการพัฒนาที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน ในลักษณะการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกัน แนวทางนี้จะสามารถสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยว และการตลาดร่วมกันลดการแข่งขัน และความได้เปรียบซึ่งกันและกัน

5.1.5.5 แผนงานโครงการ

จากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเมืองเชียงของ หลวงน้ำทาและจันทน์ สามารถกำหนดแผนงานโครงการหลักที่สำคัญต่าง ๆ เพื่อพัฒนาเชื่อมโยงการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการขยายตัวด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศในอนาคตได้โดยมีแผนงานทั้งในระยะสั้น (1-3 ปี) ระยะปานกลาง (มากกว่า 3-5 ปี) และ ระยะยาว (มากกว่า 5 ปี ขึ้นไป) ตามโครงการต่าง ๆ ดังนี้

1. แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยว

1) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะสั้นได้แก่

- ก. โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเพณีวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน
- ข. โครงการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม
- ค. โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวพี่น้องไทลื้อสู่หลวงน้ำทา และเชียงของ

2) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการท่องเที่ยวสายสัมพันธ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาว และจีน

ข. โครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาว และจีน

3) แผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาฟื้นฟูอนุรักษ์วัฒนธรรม 3 แผ่นดินไทย สปป.ลาว และจีน

2. แผนงานการพัฒนาเส้นทาง การเดินทาง และการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาเส้นทาง การเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวจาก R3A สู่อำเภอท่องเที่ยวอื่น ๆ

ข. โครงการเส้นทางท่องเที่ยวจากจังหวัด สปป.ลาว ไทย พม่า และมณฑล
อื่น ๆ ในประเทศจีน

2) แผนงานพัฒนาเส้นทาง การเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการส่งเสริมระบบเครือข่ายการเดินทางบนเส้นทาง R3A และ
มณฑลอื่น ๆ ในประเทศจีน

ข. โครงการส่งเสริมโครงการเดินทางระหว่างประเทศบนเส้นทาง
R3A และท่าเรือในแม่น้ำโขง

3) แผนงานพัฒนาเส้นทาง การเดินทาง และการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาโครงการทางท่องเที่ยว ไทย สปป.ลาว จีน และอาเซียน

ข. โครงการก่อสร้างสถานีรถไฟสากลเมืองจิ่งหง

3. แผนงานการพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยว

1) แผนงานการพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการออกแบบก่อสร้างศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงของ
หลวงน้ำทาและจิ่งหง

ข. โครงการจัดทำผังเมืองเพื่อพัฒนาพื้นที่ศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนาท่าเรือเชิงของเพื่อการท่องเที่ยว

2) แผนงานการพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการก่อสร้างศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวเชิงของ หลวงน้ำทา
และจิ่งหง

ข. โครงการพัฒนาและฝึกอบรมบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

3) แผนงานการพัฒนาเมืองศูนย์กลางธุรกิจการท่องเที่ยวในระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการความร่วมมือทางธุรกิจการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทย
สปป.ลาวและจีน

4. แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว

1) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว

ข. โครงการพัฒนาที่พักในแหล่งท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยว

ง. โครงการพัฒนาการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

2) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว

ข. โครงการพัฒนาเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

ค. โครงการพัฒนาเส้นทางเชิงของ-เชียงราย เชื่อมสะพานมิตรภาพไทย-

ลาว แห่งที่ 4 (เชียงของ-ห้วยทราย)

ง. โครงการก่อสร้างสะพานมิตรภาพไทย-ลาวแห่งที่ 4 (เชียงของ-ห้วยทราย)

3) แผนงานพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการปรับปรุงเส้นทาง เชื่อมโยงเส้นทาง R3A กับอาเซียน

5. แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว

1) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาด และพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว
ในระยะสั้น ได้แก่

ก. โครงการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวเชิงของ-ห้วยทราย

ข. โครงการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชื่อมโยงเชียงของ-หลวงน้ำทา

สปป.ลาว-จังหวัด-ขุนหมิง

ค. โครงการโรดโชว์การท่องเที่ยวเชิงของ-หลวงน้ำทา-จังหวัด

2) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว
ในระยะปานกลาง ได้แก่

ก. โครงการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์ชุมชนเมืองเชียงของ (Chiang Khong Channel) และหลวงน้ำทา (Luang Nam Tha Channel) เพื่อส่งเสริมและประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และการตลาดด้านการท่องเที่ยว

ข. โครงการจัดตั้งวิทยุชุมชนลุ่มแม่น้ำโขง

ค. โครงการส่งเสริมการพัฒนาความร่วมมือทางการท่องเที่ยวระหว่าง
ประเทศไทย สปป.ลาว และจีน

3) แผนงานการสร้างเครือข่ายการตลาดและพันธมิตรทางธุรกิจการท่องเที่ยว
ในระยะยาว ได้แก่

ก. โครงการความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวในรูปแบบจุดหมายปลายทาง
เดียวกัน (Three Country One Destination)

ข. โครงการท่องเที่ยวเชื่อมโยงประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง
อย่างไรก็ตามยุทธศาสตร์และแผนงานการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์
R3A ของเมืองเซียงของ หลวงน้ำทาและเมืองจันทก่าจะสามารถดำเนินการและสำเร็จลงได้
นั้นจะต้องขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทและนโยบายการพัฒนา
ในด้านต่าง ๆ ของแต่ละพื้นที่ในการที่จะเข้ามามีบทบาทในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาการ
ท่องเที่ยวให้ประสบผลสำเร็จได้

5.2 สรุปอภิปรายผลของการศึกษา

5.2.1 บริบทของการท่องเที่ยว สังคมและวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง เทคโนโลยีการสื่อสาร สิ่งแวดล้อมและการตลาด บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

สถานการณ์และแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A
ภายหลังจากการเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างเป็นทางการเมื่อต้น ปีพ.ศ.2551 เป็นต้นมา ส่งผลทำให้
เกิดการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยว การลงทุนและพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นมีปริมาณ
นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยว และพักผ่อนยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ เพิ่มขึ้นด้วยลักษณะ
ของบริบทที่ใกล้เคียงกันทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์
มีโครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจเป็นการผลิตภาคการเกษตรเป็นหลัก มีการทำการตลาดการท่องเที่ยว
ร่วมกันกลายเป็นจุดเด่นที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว ภายใต้บริบทการเมืองและการปกครอง
เทคโนโลยีการสื่อสาร และสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับนโยบายของรัฐและสภาพแวดล้อม
ของแต่ละพื้นที่ แต่ก็หาได้เป็นอุปสรรคในการส่งเสริม และพัฒนาความร่วมมือในด้านต่าง ๆ
แต่อย่างใดจนนำไปสู่ความร่วมมือภายใต้โครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ได้สำเร็จและ
เปิดใช้อย่างเป็นทางการในที่สุด

อย่างไรก็ตามความเปลี่ยนแปลงของบริบทในด้านต่าง ๆ ภายในชุมชนท้องถิ่นของเมืองเชียงของ ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว และเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน ในปัจจุบันล้วนแล้วแต่เป็นผลมาจากการพัฒนาเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A แทบทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ในพื้นที่นำไปสู่การขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ มิ่งสรรพ ขาวสะอาด (2547) เรื่อง การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการที่ยั่งยืนในลุ่มแม่น้ำโขงว่าปัจจัยที่สำคัญต่อการท่องเที่ยวได้แก่ สาธารณูปโภคพื้นฐาน เส้นทางคมนาคม และแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ซึ่งภูมิภาคลุ่มน้ำโขงมีศักยภาพคือแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เป็นต้น

นอกจากนี้ยังได้สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทวีป ศิริวิศรี (2550) ในงานวิจัยการท่องเที่ยวชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้กล่าวว่าผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวไม่ตกเป็นของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวแต่ประเทศทั้งสองได้รับผลประโยชน์ร่วมกัน (Win-Win Strategy) ทั้งในทางเศรษฐกิจที่ทำให้เกิดการลงทุน และการค้าขาย ส่วนในทางสังคมทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความสัมพันธ์อันดีระหว่างกัน นอกจากนี้การท่องเที่ยวยังกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ผลิตภัณฑ์ด้านการท่องเที่ยว รวมถึงสาธารณูปโภคพื้นฐานด้วย โดยกรอบความร่วมมือการพัฒนาเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง และโครงการยุทธศาสตร์ความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้านในลุ่มแม่น้ำอิรวดี แม่น้ำเจ้าพระยา และแม่น้ำโขง หรือ Ayeyawady-Chao-Phraya and Mekong Economic Cooperation Strategy (ACMECS) ซึ่งกรอบความร่วมมือดังกล่าวนี้ทำให้เกิดการท่องเที่ยวในอนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาของ Song (2006) ได้กล่าวถึงแนวโน้มการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกเพื่อเตรียมความพร้อมในรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตได้เสนอว่าแนวโน้มการท่องเที่ยวในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก นักท่องเที่ยวชาวจีนจะมีอัตราเพิ่มสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจของจีนส่งผลต่อการขยายตัวของนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวต่างชาติที่นิยมเดินทางไปท่องเที่ยวในจีนเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้เอเชียจะกลายเป็นศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวขนาดใหญ่ในอนาคต โดยเฉพาะประเทศจีนที่จะกลายเป็นศูนย์กลางทางการท่องเที่ยวในอนาคต ซึ่งต่างก็สอดคล้องกับปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันภายหลังการเปิดใช้เส้นทาง R3A เป็นต้นมา

จากกรอบแนวคิดโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ และเศรษฐศาสตร์การเมืองหรือเศรษฐศาสตร์เศรษฐกิจ ทั้งในระดับมหภาคและท้องถิ่นบนเส้นทางR3Aต่างก็ถูกดึงเข้าไปผสมผสานกับเศรษฐกิจโลกของประเทศต่าง ๆ ในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงส่งผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง การตลาดและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไป จากจุดเริ่มต้นของกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขงจนนำไปสู่โครงการพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางเศรษฐกิจตามแนวระเบียงเหนือใต้ และดำเนินการก่อสร้างเส้นทางR3A ล้วนแล้วแต่เป็นผลมาจากอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ส่งผลต่อการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและการลงทุนในรูปแบบต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ส่งผลทำให้ลดทอนความสัมพันธ์ของระบบตลาดแบบชุมชนดั้งเดิมให้กลายเป็นตลาดทุนขนาดใหญ่ อันเนื่องมาจากเม็ดเงิน “ทุน” ผ่านกรอบแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์การเมืองในรูปแบบใหม่ในรูปแบบการเคลื่อนย้ายผ่านบทบาทของความร่วมมือของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียหรือ ADBจนทำให้เศรษฐกิจในท้องถิ่นหลุดลอยออกนอกพื้นที่อย่างกว้างขวาง พรหมแดนแห่งระบบเศรษฐกิจแบบเดิมค่อย ๆ สลายไป เนื่องจากการแทรกตัวเข้ามาของอิทธิพลจากต่างชาติ โดยเฉพาะจีนและญี่ปุ่น

จากปรากฏการณ์การข้ามชาติของระบบตลาดแบบทุนนิยมมีอิทธิพลต่อพื้นที่บนเส้นทางR3Aและแพร่กระจายมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตและตลาดชุมชนให้กลายเป็นตลาดแบบข้ามพรหมแดนผ่านจีน สปป.ลาว และไทยให้มีลักษณะการผสมผสานจนทำให้เศรษฐกิจที่พึ่งพาแบบเดิมถูกทำให้ยอมรับเศรษฐกิจแบบใหม่ที่คืบคลานเข้ามา ด้วยลักษณะการเคลื่อนย้ายเศรษฐกิจแบบโลกาภิวัตน์จากการเคลื่อนย้ายผ่านตัวสินค้าและบริการ ตลอดจนสื่อต่าง ๆ นอกจากเศรษฐกิจจะเคลื่อนตัวแล้วพฤติกรรมการบริโภคก็จะเปลี่ยนแปลงไปทำให้ตลาดในระบบเศรษฐกิจไม่ได้จำกัดอยู่ในเฉพาะบริเวณใดบริเวณหนึ่งอีกต่อไปแต่มันเคลื่อนตัวและกระจายข้ามพรหมแดนเพิ่มมากขึ้น ปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนความคิดใหม่ด้านการตลาดที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกับวิถีชีวิตและสังคมเพิ่มมากขึ้น เศรษฐกิจค่อยหลุดออกจากวิถีชีวิตแบบเดิมดังจะเห็นได้จากบทบาทของจีนและญี่ปุ่นต่อโครงการพัฒนาเส้นทาง R3A ที่ต่างก็ทำหน้าที่เป็นผู้คุมที่มีรัฐชาติอยู่ห่างออกไปแต่กลับสามารถลอบงำมีบทบาทเหนือดินแดนอื่นได้อย่างน่าอัศจรรย์ภายใต้กรอบแนวคิด “การพัฒนาเศรษฐกิจ”

จากลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ เศรษฐศาสตร์การเมืองระหว่างประเทศกับเศรษฐกิจท้องถิ่นก่อให้เกิด “อำนาจ” จากกำลังของการลงทุนและการซื้อขายเกิดแรง “ผลักดัน” จากตลาดภายนอกเพิ่มสูงขึ้นอย่างไม่เคยมีมาก่อน บทบาทของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชียและเศรษฐศาสตร์ทางการเมืองที่แบบฉบับของประเทศจีนมีส่วนอย่างมากในการ

บูรณาการให้เกิดขึ้นด้วยการให้เศรษฐกิจของไทย สปป.ลาว ภายในท้องถิ่นถูกผสมผสานกลับกลายเป็นเศรษฐกิจภายใต้กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในภูมิภาคและของโลกในที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ (Giddens, 1990, pp.13) ที่ว่าโลกาภิวัตน์ได้ดึงเอาอำนาจรัฐในการจัดการเศรษฐกิจออกไป โดยทำให้ขึ้นไปอยู่ในพื้นที่ที่ข้ามชาติในเวทีโลกเกิดการขยายตัวและการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอำนาจทางเศรษฐกิจที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งกำลังทางการทหารของรัฐเหมือนเช่นในอดีตอีกต่อไป การเลือกที่ตั้งหรือแหล่งผลิตของตนในที่ที่ได้เปรียบทางด้านการแข่งขันจะส่งผลทำให้บริบททางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม การเมือง การตลาดและสิ่งแวดล้อม ถูกผนึกเข้าไปด้วยกัน เกิดการปะทะระหว่างตลาดในระดับมหภาคกับตลาดในท้องถิ่น และท้ายที่สุด“อำนาจ”กำลังซื้อต่ำกว่าก็จะถูกกลืนกลายไปในที่สุด

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า อิทธิพลโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจ และเศรษฐศาสตร์การเมือง และนโยบายของธนาคารพัฒนาแห่งเอเชียจะเป็นตัวเร่งให้เกิดการเคลื่อนย้ายของตลาดจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง โดยเฉพาะตลาดด้านการท่องเที่ยวดังเช่นบนเส้นทาง R3A ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านบวกและลบในบริบทต่าง ๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในอนาคตอันใกล้นี้ เศรษฐกิจและการตลาดแบบชุมชนจะถูกเปลี่ยนไป ทุนในท้องถิ่นจะประสบความยุ่งยากและไม่สามารถจะแข่งขันได้ในที่สุด ผู้ประกอบการหน้าใหม่ในท้องถิ่นก็จะเป็นคนต่างถิ่นที่ไม่คุ้นเคยเหมือนในอดีต ปรากฏการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นที่ ปาย แม่ฮ่องสอน มาแล้ว ในอีกไม่ช้าเชียงของ และหลวงน้ำทาที่จะเต็มไปด้วยผู้ประกอบการชาวจีน ซึ่งก็อาจจะไม่ต่างกับที่ปายในปัจจุบันก็เป็นได้

อย่างไรก็ตามสอดคล้องกับการศึกษาของมิงสเวิร์ท ชาวสะอาด (2547) เรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการที่ยั่งยืนในกลุ่มแม่น้ำโขงเกี่ยวกับการพยากรณ์ขนาดของตลาดการท่องเที่ยวในอนาคต ตลอดจนการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชน ซึ่งเป็นการทำงานวิจัยในอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง 3 ประเทศ ได้แก่ ลาว กัมพูชา และไทย โดยมีความต้องการที่จะบูรณาการการท่องเที่ยวทั้ง 3 ประเทศ มารวมเข้าด้วยกัน ในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียว (Single Tourism Destination) และทำการตลาดร่วมกัน และได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวร่วมกันรวมทั้งกำจัดปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ร่วมกันด้วย ด้วยกรอบการท่องเที่ยวกับการกระจายรายได้ในชุมชนพบว่า การท่องเที่ยวอาจจะสร้างรายได้ให้เพิ่มขึ้นสำหรับชุมชนแต่ก็ยังไม่สูงและไม่เพียงพอที่จะเป็นรายได้หลัก นอกจากนี้ยังพบปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เท่าเทียมกันในชุมชน โดยรายได้มักกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มแกนนำที่ผลักดันให้มีการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน ซึ่งปัญหาความไม่เท่าเทียมในการกระจายรายได้ดังกล่าวมักจะก่อให้เกิดความขัดแย้งในชุมชนได้ อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษาในระดับชุมชนที่กล่าวถึงความไม่เท่าเทียมของการกระจายรายได้ในชุมชนนี้มีความขัดแย้งกับผลการศึกษาใน

ระดับมหภาคที่ชี้ว่าการท่องเที่ยวนำมาซึ่งความเท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ของประชาชนในระดับประเทศ จึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจติดตามศึกษากันไปในอนาคต

5.2.2 ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงของหลวงน้ำทาและเมืองจันทบุรีโดยภาพรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางมีเพียงความพร้อมด้านเส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ที่มีความพร้อมอยู่ในระดับสูง ส่วนความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว มีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

โดยที่เมืองเชียงของยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความพร้อมทางด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวกิจกรรมการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มมากขึ้นเนื่องจากยังมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

ส่วนเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาวยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น ขณะเดียวกันก็จำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความพร้อมด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้นเช่นเดียวกัน เนื่องจากยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับต่ำเท่านั้นเมื่อเปรียบเทียบกับความพร้อมในด้านอื่น ๆ

เช่นเดียวกันกับเมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนาประเทศจีนยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากยังคงมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบจากการวิเคราะห์ช่องว่างความพร้อมของเมืองเชียงของหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี พบว่า ต่างก็มีช่องว่างความพร้อมด้านการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน โดยเมืองเชียงของมีช่องว่างความพร้อมด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ ที่พักในแหล่งท่องเที่ยวและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว ส่วนเมืองหลวงน้ำทามีช่องว่างความพร้อมด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ กิจกรรมการท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว สำหรับเมืองจันทบุรีมีช่องว่างความพร้อมด้านที่พักในแหล่งท่องเที่ยวเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่ความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว

ดังนั้นความพร้อมด้านการท่องเที่ยว บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ยังจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวในด้านต่าง ๆ อีกหลายด้านด้วยกัน โดยเฉพาะโครงสร้างพื้นฐานและการบริการด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวและการจัดการสนับสนุนในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ อีกทั้งการนำเสนอกิจกรรมใหม่ ๆ และหลากหลายเพื่อดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวจึงเป็นสิ่งจำเป็นโดยต้องอาศัยความร่วมมือทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งชุมชนในท้องถิ่นต่าง ๆ ของแต่ละประเทศบนเส้นทาง R3A ได้เข้ามามีบทบาทและส่วนร่วมในการพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยวตลอดจนสนับสนุนให้เกิดความร่วมมือและพัฒนาเครือข่ายทางการท่องเที่ยวภายในภูมิภาคร่วมกันอันจะนำไปสู่การกระจายรายได้ที่เกิดขึ้นไปสู่ประชาชนและชุมชนท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยวอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของบุษบา สิทธิการ (2549) เรื่องศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชนตามแนวระเบียงเศรษฐกิจตอนเหนือในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง กรณีศึกษาเมืองเชียงของ ประเทศไทย และเมืองหลวงน้ำทา ประเทศ สปป.ลาว ที่ได้เสนอว่า ปัจจัยความสำเร็จการท่องเที่ยวในชุมชน ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ (1) นโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาล (2) การส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนในชุมชนมีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน (3) การส่งเสริมการตลาด (4) การพัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว (5) การจัดการอย่างยั่งยืน (6) การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะด้านการตลาด (7) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยว (8) งบประมาณควรมีการประสานงานข้ามพรมแดนเรื่องจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนเพื่อที่จะสามารถเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายเพื่อให้มีส่วนร่วมทางการตลาด รวมทั้งการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ร่วมกัน

ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกในครั้งนี้ของทั้ง 3 เมืองพบว่าต่างก็มีจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคทางการตลาดการท่องเที่ยวสูง ดังนั้นการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาความร่วมมือกับ สปป.ลาวและไทยทั้งภาครัฐ เอกชนและชุมชนในการพัฒนาพื้นที่ความร่วมมือเน้นสร้างความร่วมมือทางการค้าและการลงทุนทางการท่องเที่ยวร่วมกัน ส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวแบบจุดหมายปลายทางเดียวกัน “Three Country One Destination” เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวร่วมกันตลอดจนการพัฒนาที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน ในลักษณะการบริหารจัดการที่คำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกัน แนวทางนี้จะสามารถสร้างเครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวและการตลาดร่วมกันลดการแข่งขันและความได้เปรียบซึ่งกันในอนาคตได้

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ มิ่งสรรพ ขาวสะอาด (2547) เรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการที่ยั่งยืนในกลุ่มแม่น้ำโขงเกี่ยวกับการพยากรณ์ขนาดของตลาดการท่องเที่ยวในอนาคต ตลอดจนการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชน ซึ่งเป็นการทำงานวิจัยใน

อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง 3 ประเทศ ได้แก่ ลาว กัมพูชา และไทย โดยมีความต้องการที่จะบูรณาการการท่องเที่ยวทั้ง 3 ประเทศ มารวมเข้าด้วยกันในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียว (Single Tourism Destination) และทำการตลาดร่วมกัน และได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวร่วมกันรวมทั้งแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ร่วมกันด้วย แต่อย่างไรก็ตามเนื่องจากการท่องเที่ยวโดยชุมชนในภูมิภาคลุ่มน้ำโขงยังเป็นการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่จึงทำให้การวางแผนจัดการและการดำเนินการท่องเที่ยวต่างๆ ยังใหม่สำหรับคนในชุมชน จึงสมควรอย่างยิ่งที่การท่องเที่ยวโดยชุมชนในทุกประเทศจะได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และเรียนรู้วิธีการต่างๆ ระหว่างกัน

ดังนั้นในการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A จึงจำเป็นต้องคำนึงถึงบริบทในด้านต่าง ๆ ตลอดจนทรัพยากรและความพร้อมทางด้านการท่องเที่ยวที่จะนำมาใช้เพื่อรองรับการขยายตัวจากการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต อย่างไรก็ตามการพัฒนาการท่องเที่ยวจึงจำเป็นต้องใส่ใจต่อการรักษาพื้นที่ของบริบทในด้านต่าง ๆ ของชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรักษาไว้ซึ่งบริบททางด้านสังคม และวัฒนธรรมดั้งเดิมในชุมชนโดยไม่ควรถูกทำลายไปและจำนวนนักท่องเที่ยว ที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวเพียงด้านเดียวจนลืมนึกถึงบริบทที่สำคัญต่าง ๆ ของชุมชน เช่นเดียวกันกับการพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีความสำคัญอย่างมากต่อการตัดสินใจเดินทางเข้ามาพักผ่อนและท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดการสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับชุมชนต่าง ๆ เป็นจำนวนมากก็ตามหากแต่ในทางกลับกันการพัฒนาการท่องเที่ยวก็จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน ดังนั้นทั้งภาครัฐและเอกชน ตลอดจนประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวควรที่จะต้องเอาใจใส่และคำนึงถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างสอดคล้องกับชุมชนควรหลีกเลี่ยงผลกระทบทางด้านสังคม วัฒนธรรม วิถีชีวิต สิ่งแวดล้อมและความขัดแย้งอันเนื่องมาจากผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

จากกรอบแนวคิดโลกาภิวัตน์กับท้องถิ่นนิยม อาจกล่าวได้ว่าโลกาภิวัตน์ทำให้วัฒนธรรมท้องถิ่นอ่อนแอ มีการครอบงำทางวัฒนธรรม เกิดวัฒนธรรมโลก หรือโลกาภิวัตน์ และท้องถิ่นนิยมเป็นเสมือนสองด้านของเหรียญเดียวกันที่อีกฝ่ายต่างเป็นทั้งแรงผลักและแรงดึงซึ่งกันและกันเกิดการปะทะประสานกันในแต่ละบริบทบนเส้นทาง R3A ด้วยการเกิดวัฒนธรรมแบบไร้พรมแดนหรือวัฒนธรรมข้ามพรมแดน (Transnational culture) จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งด้วยลักษณะการกลืนกลายและครอบงำจนทำให้ประชาชนหรือแม้แต่เจ้าของวัฒนธรรมก็ตามต้องยอมรับวัฒนธรรมที่เคลื่อนผ่านเข้ามาทางสินค้าและบริการ ตลอดจนสื่อและการตลาดในรูปแบบต่าง ๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ อานันท์ กาญจนพันธุ์ (2549, หน้า 165) ที่ว่า ความหมายของวัฒนธรรมเริ่มเปลี่ยนแปลงจากเดิมที่เคยเชื่อว่าวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มียู่แล้วในสังคม (Culture as given) โดยผูกติดกับผู้คน และ

คุณค่าที่เป็นแก่นแท้ของผู้คน และวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบและระเบียบเป็นเสมือนกฎเกณฑ์และพลวัตรทางสังคมมาสู่ความเข้าใจใหม่ที่ว่า วัฒนธรรมเป็นเวทีหรือพื้นที่ของการช่วงชิงความหมายโดยผ่านพลวัตรทางวัฒนธรรมในยุคโลกาภิวัตน์

ในอดีตก่อนการสถาปนารัฐชาติ ผู้คนไม่สนใจเรื่องของพรมแดนหรือดินแดนมีลักษณะการเคลื่อนไหวไปมาหาสู่กันตลอดเวลา โดยไม่ได้คำนึงถึงเรื่องดินแดน การไปมาหาสู่กันเกิดการผสมผสานและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอยู่อย่างต่อเนื่อง วัฒนธรรมจึงไม่มีลักษณะที่ตายตัว การตั้งถิ่นฐานท่ามกลางกลุ่มชาติพันธุ์จึงมีความหลากหลายดังเช่นที่เชียงของ หลวงน้ำทาและจังหวัดสะทอนให้เห็นถึงการยอมรับซึ่งความแตกต่างของวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ภายใต้รัฐที่ควบคุมกำลังคนมากกว่าการแก่งแย่งทางวัฒนธรรม ดังนั้นวัฒนธรรมของผู้คนบนเส้นทาง R3A จึงเป็นลักษณะแบบผสมผสาน และซับซ้อน เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาก่อให้เกิดความหลากหลายทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกับไตลื้อในเมืองจังหวัดที่เรียกตนเองว่า “ไตลื้อ” ส่วนไทลื้อที่เมืองสิงเรียกตนเองว่า “ไทใหญ่หรือขวน” ส่วนที่เชียงของเรียกตนเองว่า “ไทลื้อ”

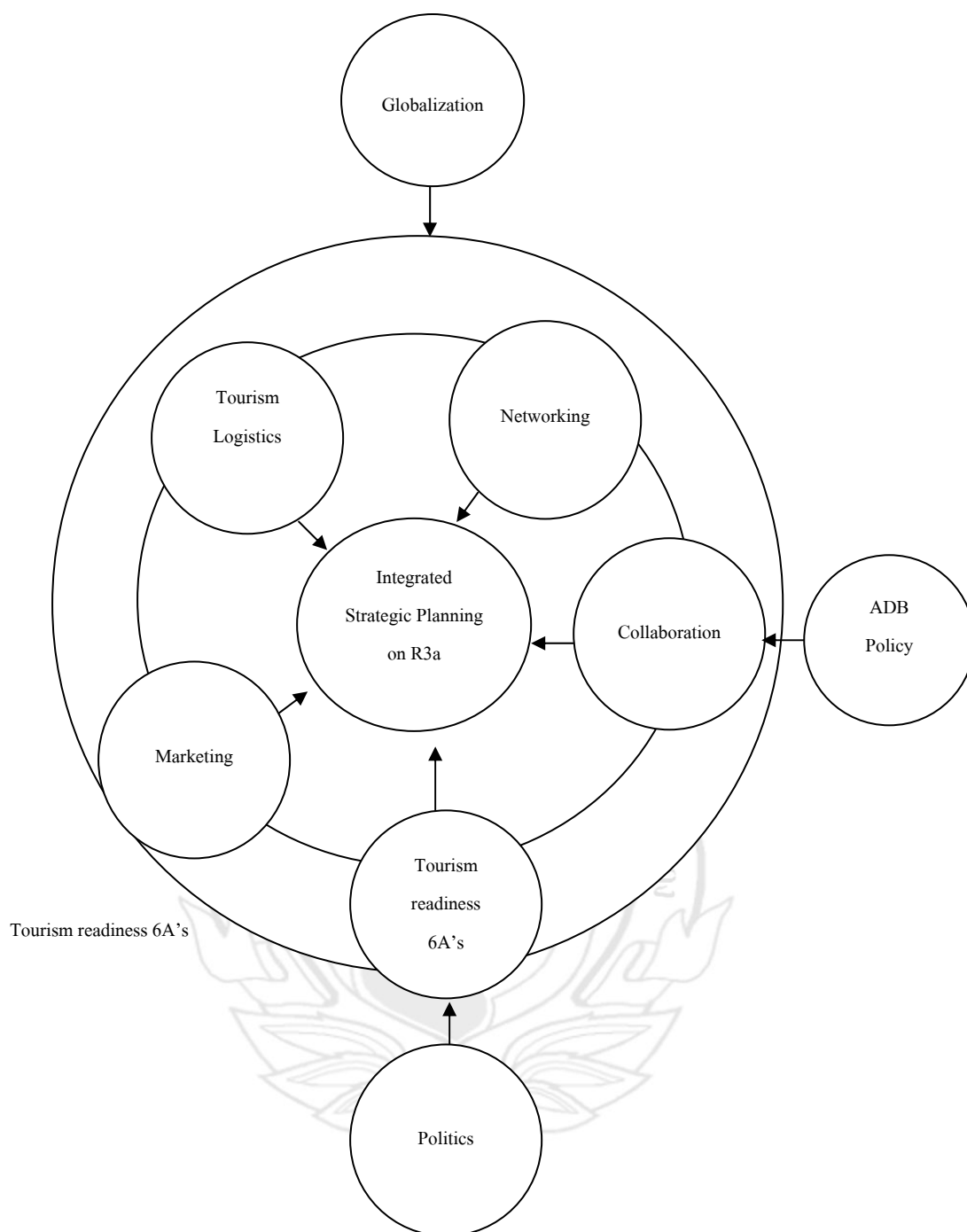
อย่างไรก็ตามด้วยอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ส่งผลทำให้วัฒนธรรมการแต่งกายของไทลื้อในอดีตนั้นเปลี่ยนแปลงไป เกิดการผสมผสานวัฒนธรรมต่างถิ่นหรือวัฒนธรรมเหนือดินแดนของคนเข้ามามีบทบาทสูงขึ้น เช่นเดียวกันกับไทลื้อในเมืองจังหวัดปัจจุบันที่นิยมสวมใส่ผ้าซิ่น ที่มีสีสันสดใสเข้ากับบริบทของวัฒนธรรมจีนอย่างลงตัว ภาษาที่ใช้เป็นจีนกลาง ส่วนไทลื้อที่เมืองสิงแต่งกายใส่ผ้าซิ่นแบบลาวลุ่ม จนแทบจะแยกไม่ออกว่าเป็นวัฒนธรรมลาวลุ่มเข้าไปแทรกได้โดยผ่านบริบทการเมืองและการปกครองที่แตกต่างกัน ภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาลาวลุ่มปนลื้อ สำเนียงแปลกออกไปสำหรับไทลื้อที่หาดบ้าย เมืองเชียงของ แทบจะหาผู้คนสวมใส่ผ้าซิ่นให้เห็นนอกจากงานบุญ และการแต่งงานเท่านั้น ดังนั้นด้วยอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ทางเศรษฐกิจจึงไม่ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงเฉพาะเศรษฐกิจเท่านั้น แต่มันสามารถกลืนกลายและครอบงำในทุกบริบทของสังคม ให้มีลักษณะที่แตกต่างออกไปในที่สุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวภายในประเทศ และชาวต่างชาติของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทาและเมืองจันทน์ เพื่อศึกษาแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวในอนาคต สรุปได้ว่าแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A มีอัตราการขยายตัวทางด้านปริมาณการค้าการลงทุนด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนปริมาณนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างชาติเพิ่มสูงขึ้น

ดังนั้นภาครัฐต้องดำเนินการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ ในแหล่งท่องเที่ยวให้เพียงพอ สร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ให้มีเส้นทางคมนาคมสามารถเข้าถึงได้ง่าย มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เพื่อดึงดูดใจนักท่องเที่ยวอีกทั้งยังต้องสร้างเครือข่ายทางด้านการท่องเที่ยวร่วมกัน ทั้งของภาครัฐและเอกชน กระจายการท่องเที่ยวจากเมืองหลัก สู่เมืองรอง บนเส้นทาง R3A ให้เพิ่มสูงขึ้น เพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านการท่องเที่ยวในอนาคตร่วมกันได้

นอกจากนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอจากผลการศึกษาว่าปัจจัยเพื่อความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยว บนเส้นทาง R3A นั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริบทด้านต่างๆของแต่ละพื้นที่ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เสนอรูปแบบยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบนเส้นทาง R3A (Integrated Strategic Planning of Tourism Development on the R3A model) (ดังภาพที่ 5.1) ที่มีส่วนผลักดันยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ได้แก่ แรงผลักดันของ Globalization จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวในยุคโลกาภิวัตน์นำไปสู่การกำหนดนโยบายการพัฒนาของธนาคารเพื่อการพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) ที่สนับสนุนด้านการเงินหลักด้วยบทบาทของแนวคิดยุทธศาสตร์การเชื่อมโยงระหว่างประเทศ สร้างกรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) นำไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางตามแนวระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North South Economic Corridor) โดยการพัฒนาเส้นทาง R3A จึงเป็นผลมาจากแรงผลักดันจากภายนอกนำไปสู่การพัฒนาเส้นทาง R3A ของทั้ง 3 ประเทศ และเปิดใช้อย่างเป็นทางการในที่สุด



ภาพที่ 5.1 Integrated strategic planning of tourism development on the R3A model

ดังนั้นจากในแผนภาพที่ 5.1 แสดงปัจจัยเพื่อความสำเร็จของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางR3Aจึงจำเป็นต้องบูรณาการรูปแบบความร่วมมือของภาคการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชน (Collaboration) สร้างเครือข่ายทางการท่องเที่ยว (Networking) และสร้างการตลาดการท่องเที่ยว (Tourism marketing) ร่วมกันทั้ง 3 ประเทศ ในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียว (Three Countries One Tourism Destination) ปรับปรุงพัฒนาประสิทธิภาพการขนส่งเพื่อการท่องเที่ยว (Tourism Logistics) เชื่อมโยงโครงข่ายทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศจากเมืองหลักสู่เมืองรองและพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างประเทศโดยมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

5.3.1. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

เป็นลักษณะการบูรณาการความร่วมมือทั้งภาครัฐ เอกชน และภาคประชาชนให้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันได้แก่

1. ภาครัฐ มีบทบาทคือ

- 1) เป็นผู้สนับสนุนงบประมาณ และกำหนดนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยว
- 2) เป็นผู้นำนโยบายมาดำเนินการในภาคปฏิบัติให้เกิดขึ้น
- 3) เป็นผู้ประสานงานการสร้างวิสัยทัศน์ และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. ภาคเอกชน มีบทบาทคือ

- 1) ปฏิบัติตามนโยบายและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยว
- 2) เป็นเจ้าของธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และเป็นผู้นำในการพัฒนาในท้องถิ่น
- 3) ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบกับภาครัฐในการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
- 4) เป็นแหล่งเงินทุนและเป็นผู้ลงทุนในการดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

3. ภาคประชาชน มีบทบาทคือ

- 1) เป็นเจ้าของทรัพยากรการท่องเที่ยวในท้องถิ่นร่วมตรวจสอบ และสอดคล้องดูแลร่วมกับภาครัฐและเอกชน
- 2) ปฏิบัติตามนโยบายการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในท้องถิ่น
- 3) ร่วมคิด ร่วมทำ และเป็นผู้นำท้องถิ่นในการผลักดันการพัฒนาการท่องเที่ยว การตรวจสอบ และประเมินผล

5.3.2. มาตรการและแนวทางการดำเนินการเชิงบูรณาการ

เป็นลักษณะการบูรณาการความร่วมมือของทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนในชุมชน ในการเข้ามามีบทบาทในการดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวร่วมกันได้แก่

1. เสริมสร้างเครือข่ายความร่วมมือ มีแนวทางการดำเนินการคือ
 - 1) จัดตั้งคณะกรรมการไตรภาคี(ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน)เพื่อดูแล และตรวจสอบการดำเนินงานการพัฒนาการท่องเที่ยว
 - 2) จัดทำระบบข้อมูลเพื่อการบริหารจัดการการตัดสินใจในเชิงนโยบายการพัฒนาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่อย่างต่อเนื่อง
 - 3) พัฒนาระบบติดตามและประเมินผลการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง
2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว คือ
 - 1) จัดให้มีรางวัลผู้ประกอบการธุรกิจดีเด่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในระดับชุมชนองค์กร และบุคคล
 - 2) จัดให้มีการอบรม ประชุม สัมมนาหรือระดมความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง
3. ส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น คือ
 - 1) เพิ่มระดับขีดความสามารถขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะการวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวในโครงการต่าง ๆ และการติดตามประเมินผลการดำเนินงาน
 - 2) ยกกระดับขีดความสามารถของชุมชน หมู่บ้านด้วยการเข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ตรวจสอบและประเมินผลการทำงานร่วมกับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

5.4 ข้อเสนอแนะของการทำวิจัยในครั้งต่อไป

5.4.1 ภายหลังจากเปิดใช้เส้นทาง R3A อย่างน้อย 5 ปี ขึ้นไปควรมีการศึกษาถึงผลกระทบทั้งด้านบวก และด้านลบจากโครงการก่อสร้างเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

5.4.2 ควรศึกษาถึงการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สังคมและเศรษฐกิจ (Socio-economic) บนเส้นทาง R3A เพื่อฉายภาพของนโยบายการแก้ไขปัญหาความยากจนในพื้นที่ที่เป็นจริงตามแนวคิดแบบเศรษฐศาสตร์ด้านเศรษฐกิจหรือไม่อย่างไร

5.4.3 ควรศึกษาถึงรูปแบบทางการอนุรักษ์ไว้ซึ่งวัฒนธรรม ประเพณี ในท้องถิ่นบนเส้นทาง R3A

5.4.4 โลกาภิวัตน์กับบรรทัดฐานชาติกับการพัฒนาเส้นทาง R3A

5.4.5 ผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมจากการก่อสร้างเส้นทาง R3A

5.4.6 รูปแบบการบริหารจัดการการขนส่งเพื่อการท่องเที่ยวบนเส้นทาง R3A

5.4.7 การศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวในรูปแบบจุดหมายปลายทางเดียว (Three Countries One Tourism Destination) บนเส้นทาง R3A

5.4.8 บทบาทของแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองต่อการพัฒนาเส้นทาง R3A

5.5 ข้อจำกัดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีการใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสานทั้งในเชิงคุณภาพผสมผสานกับการวิจัยเชิงปริมาณ ด้วยการเข้าไปในพื้นที่ที่ศึกษาภาคสนามบนเส้นทาง R3A จริงซึ่งใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลา 1 ปี นับตั้งแต่ เดือน มกราคม-ธันวาคม พ.ศ.2552 ดังนั้นในการวิจัยในครั้งนี้จึงมีโอกาที่จะทำให้ปัจจัยด้านต่างๆซึ่งส่งผลกระทบต่อความเที่ยงตรงของข้อมูลซึ่งเกิดจากข้อจำกัดในการวิจัยในครั้งนี้ได้ดังนี้

5.5.1 การเดินทางเข้าไปเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนามของพื้นที่จริง สถานการณ์จริง โดยการออกแบบการวิจัยแบบไม่มีการทดลอง (Non-experimental design) บนเส้นทางบกระหว่างประเทศภายใต้บริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นในช่วงระหว่างการวิจัยอาจมีปัจจัยในด้านอื่น ๆ เข้ามาแทรกซ้อนหรือเกิดการปรับเปลี่ยนตลอดเวลา ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมตัวแปรต่าง ๆ ได้เพราะกระทำในสถานการณ์จริงซึ่งอาจจะทำให้การให้ข้อมูลมีการเปลี่ยนแปลงได้

5.5.2 การศึกษาในครั้งนี้ มีการกำหนดขอบเขตของพื้นที่ และประชากรของเมืองเชียงของ ประเทศไทย เมืองหลวงน้ำทา ของ สปป.ลาว และเมืองจิ่งหง ของจีน (ตอนใต้) เฉพาะบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A จึงไม่สามารถนำผลการวิจัยเป็นข้อสรุปที่จะนำไปครอบคลุมยังเขตอื่น ๆ แต่สามารถ

นำเอาผลของการศึกษาที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับพื้นที่อื่น ๆ และควรคำนึงถึงข้อแตกต่างของบริบทในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเมือง และการปกครอง ตลอดจนสังคมและวัฒนธรรมที่ต่างกันไป





รายการอ้างอิง

รายการอ้างอิง

กรมการขนส่ง มณฑลยูนนาน เขตสิบสองปันนา ประเทศจีน. สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2552.

กรมการค้าต่างประเทศ. (2546, พฤษภาคม). **ความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง 6 ประเทศ**. สืบค้นเมื่อ 5 เมษายน 2550, จาก <http://www.nesdb.go.th/econSocial/spetialDev>

กรมการค้าต่างประเทศ. (2548, มีนาคม). **ความร่วมมือทางเศรษฐกิจและสังคมการเมืองในระดับอนุภูมิภาค**. สืบค้นเมื่อ 22 พฤศจิกายน 2552, จาก <http://www.ftawatch.org/news/>

กรมพัฒนาฝีมือแรงงานภาค 3. (2551). **เอกสารประกอบการสัมมนาเชิงปฏิบัติการโครงการพัฒนา competency เพื่อการพัฒนางานองค์กร**. กรุงเทพฯ: กรมฯ.

กรมเศรษฐกิจ กระทรวงการต่างประเทศ เวียงจันทน์ สปป.ลาว. (2552). **นโยบายและแผนงานการลงทุนของ สปป.ลาว**. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.

กลุ่มวิจัยเชิงของตำมิตะเกตส์เฮ้าท์. สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2552.

กระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬา. (2547). **คู่มือการปฏิบัติงานการท่องเที่ยวและกีฬาสำหรับข้าราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา**. กรุงเทพฯ: สำนักปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กาญจนา นาคสกุล. (2542). **โลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

การท่องเที่ยวยูนนาน เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน. **เอกสารสรุปการประชุม เรื่อง แนวทางการสร้างความร่วมมือด้านธุรกิจการท่องเที่ยว ไทย – จีน**. กรุงเทพฯ: สมาคมท่องเที่ยวเชียงราย และคณะ ร่วมกับผู้แทนด้านการท่องเที่ยวภาครัฐ-เอกชน แคว้นสิบสองปันนาและนครคุนหมิง, คุนหมิง มณฑลยูนนาน จีน (ตอนใต้).

การท่องเที่ยวยูนนาน เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน. สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2552.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2542). กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวฯ.

การท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย. (2552). รายงานสถิติจังหวัด พ.ศ. 2551. เชียงราย: สำนักงานสถิติจังหวัดเชียงราย.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่. สัมภาษณ์, 25 พฤษภาคม 2552.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2551, กุมภาพันธ์). กรอบความร่วมมือทางด้านการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ. สืบค้นเมื่อ 4 ตุลาคม 2550, จาก <http://www.tat.or.th>

เกรียงไกร ปัญญาภาส. (2548, เมษายน). การให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการก่อสร้าง เชียงราย-คูนหมิงผ่านสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. สืบค้นเมื่อ 3 มิถุนายน 2551, จาก <http://www.oknation.net/blog/print.php?id=54965>

เกรียงไกร ปัญญาภาส. (2548, เมษายน). จีนรุกสี่เหลี่ยมเศรษฐกิจดับฝันไทยเป็นศูนย์กลางลุ่มน้ำโขง. สืบค้นเมื่อ 3 มิถุนายน 2551, จาก <http://www.dft.moc.go.th>

โกมินทร์ เอกทัศน์. ผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าเที่ยวในประเทศลาว จีน, เวียดนามและไทย. สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2552.

เจียน ชีระวิทย์. (2547, กรกฎาคม). จีนกับอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง. สืบค้นเมื่อ 11 เมษายน 2553, จาก http://thaiworld.org/th/thailand_monitor/answer.php?question_id=

โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง. (2550). สืบค้นเมื่อ 23 พฤศจิกายน. 2551, จาก <http://www.gmsbizforum.com>

คำเลียน ดันยาแก้ว. หัวหน้าห้องกานพัพพันการต่างประเทศ แขวงหลวงน้ำทา, สปป.ลาว. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

คำกิ่ง. ผู้ประกอบการเจ้าของเอสเอ็มทีคำกิ่ง เมืองหลวงน้ำทา. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552

คำหล้า ลอหวัณจิต. หัวหน้าห้องกานปกครอง เมืองหลวงน้ำทา. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

จ่านงค์ จินาเฟย. หัวหน้าด่านตรวจคนเข้าเมืองอ.เชียงของ จ.เชียงราย. สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2552.

จุฑา เทียนไทย. (2546). การจัดการเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ: คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เจ้าอาวาสวัดป่าเจ เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน. สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2552.

เจ้าอาวาสวัดพระธาตุเชิงดิ่ง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว. สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2552.

เจ้าอาวาสวัดศรีดอนชัย. สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2552.

เจ้าอาวาสวัดหลวง อ.เชียงของ จ.เชียงราย. สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2552.

เจ้าอาวาสวัดหลวงบ้านเชียงใจ เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว. สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552.

เฉิน. วิเทศน์สัมพันธ์เมืองจันทบุรี. สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552.

ชัยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. (2549). **รัฐชาติกับ(ความ)ไร้ ระเบียบโลกชุดใหม่**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
วิชา.

จิรวุฒิ เสนาคำ. (2548). **โลกาภิวัตน์กับตรรกะใหม่ของความรุนแรง. เอกสารประกอบการประชุม
ประจำปีทางมานุษยวิทยาครั้งที่ 4 ณ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน),
กรุงเทพฯ: ศูนย์ฯ.**

ด่านสุดการกรอำเภอเชียงของ. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

คำ อุ่นเป้ง. สัมภาษณ์, 14 กุมภาพันธ์ 2551.

คำมิละเกตส์เข้าท์. กลุ่มรักษ์เชียงของ. สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2552.

ทวีป ศิริวิศรี. (2550). **การท่องเที่ยวชายแดนไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน**. กรุงเทพฯ: สำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ท่องเที่ยวไทยบนฐานแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง. กรุงเทพฯ: สถาบันบัญญัติแห่งชาติรัฐสภา.

ที่ว่าการอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย. (2552). **การปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดเชียงราย**
[เอกสาร]. เชียงราย: ที่ว่าการฯ.

เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ. (2539). **สู่กระแสกระบวนทัศน์ใหม่ Global version**. กรุงเทพฯ:
ไอโอเน็ตอินเตอร์เนตริชเชส.

เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ. (2551). **ตำแหน่งสังคมศาสตร์: รื้อรากวัฒนธรรมตะวันตก ด้วยทฤษฎีระบบโลกและตำแหน่งฟิสิกซ์**. กรุงเทพฯ: เขียนเทียนเงิน.

ธีรศักดิ์ กัญจนพงศ์. (2550). **การจัดการธุรกิจข้ามชาติ**. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

นอร์เบอร์ก ฮอดจ์, เฮเลนา. (2545). **โลกาภิวัตน์กับชุมชนที่ยั่งยืน**. กรุงเทพฯ: พรินต์.

นายบ้านหาดยาว เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว. สัมภาษณ์, 15 เมษายน 2552.

นิศย์ บุญดิเรก. ผู้จัดการนิคมอุตสาหกรรม เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา. สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552.

เนาวรัตน์ พลายน้อย, และศุภวัตร พลายน้อย. (2549). **การติดตามประเมินผลและการสังเคราะห์ความรู้: บทเรียนการพัฒนานักจัดการความรู้ท้องถิ่นในโครงการเสริมสร้างความรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) ภาคกลาง**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). **การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เชียงใหม่**. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บุษบา สิทธิการ และ สิริวัฒนา ใจมา. (2552). **การพัฒนาบทบาทองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมและสนับสนุนความพร้อมของเส้นทางเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชน ในกลุ่มภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

บุษบา สิทธิการ. (2549). **โครงการศึกษาผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อสังคมและวัฒนธรรมในชุมชนการท่องเที่ยว จังหวัดเชียงราย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

ปรีชา อุปโยคิน. (2551). **ทฤษฎีและแนวคิดทางสังคมศาสตร์**. เชียงราย: มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.

ผู้จัดการรายสัปดาห์. (2550, มีนาคม). **จีนรุกคุมสื่อเหลี่ยมเศรษฐกิจเบ็ดเสร็จอุตสาหกรรมปิโตรเคมีทั่วประเทศ**. สืบค้นเมื่อ 3 กุมภาพันธ์ 2551, จาก <http://www.gotomanager.com/news/prin>

ผู้จัดการไร่องานรีสอร์ท. สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2552.

ผู้จัดการเอนกประสงค์และร้านอาหารคาราฮะวัด เมืองหลวงน้ำทา. สัมภาษณ์, 12 เมษายน 2552.

ผู้ประกอบการท่องเที่ยว เมืองจันทบุรี. สัมภาษณ์, 13 เมษายน 2552.

ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการท่องเที่ยว เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมือง
จิ่งหัง (ผู้ประกอบการไม่ประสงค์ออกนาม). สัมภาษณ์, 13 เมษายน 2552.

ผู้ประกอบการเจ้าของเกสเฮ้าส์คำกั้ง เมืองหลวงน้ำทา สปป. ลาว. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

ผู้ประกอบการธุรกิจการขนส่ง เมืองจิ่งหัง. สัมภาษณ์, 13 เมษายน 2552.

แผนกอุตสาหกรรมและการค้า แขวงหลวงน้ำทา สปป. ลาว. (2552). นโยบายและแผนงานการ
ลงทุนของสปป.ลาว[เอกสาร]. ม.ป.ท: แผนกฯ.

พัฒนา สิทธิสมบัติ. ประธานหอการค้าจังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2552.

พิชัย อินโน. ผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าในสปป. ลาว และจีน. สัมภาษณ์, 6 เมษายน 2552.

มนัส สุวรรณ , อนุรักษ์ ปัญญาวัฒน์, อุดม เกิดพิบูลย์, ประหยัด ปานดี, และสุรพล คำรหัสกุล.
(2544). โครงการศึกษาเพื่อจัดทำดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว. เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ร่วมกับสถาบันสิ่งแวดลอมไทย.

มิ่งสรรพ ขาวสะอาด. (2540). โครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาการท่องเที่ยวของ
ประเทศ. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.

มิ่งสรรพ ขาวสะอาด. (2547). โครงการพัฒนาการ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวบูรณาการที่ยั่งยืนใน
ภูมิภาคแม่น้ำโขง. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

มิ่งสรรพ ขาวสะอาด. (2549). โครงการพัฒนาการ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวบูรณาการที่ยั่งยืนใน
ภูมิภาคแม่น้ำโขง 2. เชียงใหม่: สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ยูอัน. ผู้จัดการโรงแรมเชียงร้าน. สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552.

รพีพรรณ ทองหล่อ. (2544). การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่เป็นผลมา
จากการท่องเที่ยว การศึกษากรณีจังหวัดน่าน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

โรงพยาบาลเชียงของ อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 10 พฤษภาคม 2552.

ลือชัย จุลาสัย, ชัยยศ สันติวงษ์, กนก ฤกษ์เกษม, สิทธิรัฐ ประพุทธนิตสาร, อาภาวงศ์ ปรานานนท์, และวิลาวลัย์ ดันรัตนกุล. (2543). **ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจภาคเหนือตอนบน**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ลูกซ์, อาร์.และ คอลลิส, ดี เจ. (2548). **กลยุทธ์: การสร้างและการนำไปปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : เอ็กซ์เปอร์เน็ท.

วัฒนา สุกันสีล. (2548). **โลกาภิวัตน์**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.

วิฑูร เลิศวาท. ผู้ประกอบการธุรกิจนำเข้าในประเทศลาว จีน เวียดนามและไทย, บริษัท ไปรท์ ทัวร์ แอนด์เทรดดิ้ง จำกัด, เมืองจิ้งหะ สิบสองปันนา จีนตอนใต้. สัมภาษณ์, 13 เมษายน 2552.

วิโรจน์ สารรัตตะ. (2545). **วิธีวิทยาการวิจัยแบบผสมกระบวนทัศน์ใหม่สำหรับการวิจัยทางการบริหารการศึกษา**. ขอนแก่น: อักษราพิพัฒน์.

วีระพล ทองมา. (2543). **วิธีวิจัยทางการท่องเที่ยว**. เชียงใหม่: คณะธุรกิจเกษตร มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

ศูนย์บริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย. (2551). **การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จังหวัดเชียงราย**. เชียงราย: ศูนย์ฯ.

เสกสรรค์ ขวณิช. (2550). **การศึกษาศักยภาพของจังหวัดหนองคายและนครหลวงเวียงจันทน์เพื่อพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวชายแดน**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สถานีตำรวจภูธรอำเภอเชียงของ อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

สมเกียรติ ชื่นธีระวงศ์. นายกสมาคมท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

สมาคมท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 11 เมษายน 2552.

สารานุกรมวิกิพีเดีย. (2549,มีนาคม). **เศรษฐศาสตร์การเมือง**. สืบค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2553, จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/เศรษฐศาสตร์การเมือง>

สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง อำเภอเชียงของ. (2552). **สถิตินักท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย [เอกสาร]**. เชียงราย: สำนักงานฯ.

สำนักงานปกครองแขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว. (2552). **ประชากรหลวงน้ำทา** [เอกสาร]. หลวงน้ำทา สปป.ลาว: สำนักงานฯ.

สำนักงานปกครอง และส่วนงานต่างประเทศเมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน (ตอนใต้). สัมภาษณ์, 12 เมษายน 2552.

สำนักงานสถิติจังหวัดเชียงราย. (2550). **สถิติของจังหวัดเชียงราย**. เชียงราย: สำนักงานฯ.

สิงห์คำ. ผู้จัดการร้านอาหารไทยชัยชนิม เมืองจิ่งหง. สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2552.

สุจิตราภา พันธุ์วิไล, และธีรเทพ ชนโมตรี. (2550). **ศักยภาพและความต้องการในการวางแผนและจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนในจังหวัดเชียงราย**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2544). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมาลี วงศ์วิฑิต, รพีพรรณ ทองหล่อ. (2547). **การพัฒนาเศรษฐกิจการค้าบริการภายใต้ข้อตกลง GATS**. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุรกิจ จุฑาเทศ. (2547). **เปิดการค้า-ลงทุน 6 เหลี่ยมเศรษฐกิจ (จีนตอนใต้ พม่า ลาว เวียดนาม และกัมพูชา)**. กรุงเทพฯ: อินฟอร์มิเดียร์ บั๊คส์.

เสรี กัณหาโรจน์. ปลัดอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 7 เมษายน 2552.

หน่วยตรวจคนเข้าเมืองบ่อหาน เมืองลา เขตสิบสองปันนา(จีนตอนใต้). สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552.

หนานแก้ว. ปู่จารย์วัดป่าเจ (มัลคณายก) เมืองจิ่งหง เขตสิบสองปันนา (จีนตอนใต้). สัมภาษณ์, 16 เมษายน 2552.

หอการค้าจังหวัดเชียงราย. สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2552

ห้องกานตรวจคนเข้าเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว. สัมภาษณ์, 9 เมษายน 2552.

หัวหน้าห้องกานท่องเที่ยว เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว. (2551). **สถิติเยือนพักหลวงน้ำทา ปี 2008**. ม.ป.ท.:หลวงน้ำทา สปป.ลาว.

หัวหน้าสำนักงานปกครองเมืองจิ้งหะ และส่วนงานต่างประเทศ เมืองจิ้งหะ เขตสิบสองปันนา
มณฑลยูนนาน. สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2552.

หัวหน้าสำนักงานองค์การท่องเที่ยวเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา เมืองจิ้งหะเขตสิบสองปันนา
มณฑลยูนนาน. สัมภาษณ์, 18 เมษายน 2552.

องค์การการท่องเที่ยวโลก. (2551, มกราคม). การท่องเที่ยวภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก. สืบค้นเมื่อ 5
เมษายน 2550, จาก <http://www.world-tourism.org>

องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว. (2551, กุมภาพันธ์). นโยบายรัฐบาลและแผนงานของ
สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. สืบค้นเมื่อ 4 ตุลาคม 2550, จาก
<http://www.laotourism.com>

องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว. (2551). สถิติประจำปี 2008. นครหลวงเวียงจันทน์ สปป.ลาว:
โรงพิมพ์ศึกษา.

อภิรักษ์ จันตะนี, จิรภา แสนเกษม, สุนันทา เลานันท์, และอุเทศ ศรีแก้ว. (2545). การวิจัยทาง
ธุรกิจ. กรุงเทพฯ: พิทักษ์อักษร.

อัจฉรา จันทรฉาย. (2545). รายงานการศึกษาวิจัยทัศนอุตสาหกรรมไทย. กรุงเทพฯ: กระทรวง
อุตสาหกรรม.

อานันท์ กาญจนพันธุ์. (2549). วัฒนธรรมทางเศรษฐกิจในเศรษฐกิจไร้วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ:
โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.

อ่ายปิง. ประธานชุมชนบ้านคลองหลวง สิบสองปันนา. สัมภาษณ์, 19 เมษายน 2552.

เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา. (2548). โลกาภิวัตน์ บรรษัทข้ามชาติ บรรษัทภิบาล และความรับผิดชอบต่อ
สังคมของบรรษัท. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เฮเลนา, นอร์เบิร์ก-ฮอดจ์. (2545). โลกาภิวัตน์กับชุมชนที่ยั่งยืน. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งจำกัด.

Appadurai, A. (1996). Disjuncture and difference in the Global Culture Economy. **Theory
Culture & Society**, 7(5), 10-15.

- Appadurai, A. (2001). **Globalization**. London: Duke University Press.
- Castells, M. (1996). **The rise of the network Society** (2 nd ed). Oxford: Blackwell
- Charles W.L, H. (1995). **Strategic management**. N.P.: n.p.
- Chong, C.S. รองผู้ว่าเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา. สัมภาษณ์, 6 เมษายน 2552.
- David, F. (1995). Strategic management and business policy. n.p.: N.P.
- Fred, R.D. (1995). **Strategic management** (5 th.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Giddens, A. (1990). **The consequences of modernity**. Cambridge: Polity.
- Giddens, A. (1998). **The third way and its critic**. Cambridge: Blackwell Publishers.
- Harvey, D. (1989). **The condition of post modernity: an enquiry in to the origins of cultural change**. New York: Blackwell.
- Held, D. & McGrew, A. (2003). **The global transformations reader : an introduction to the globalization debate**. Cambridge: Polity press.
- Hill, C.W.L. (1995). **Strategic management: an integrated approach**. Boston: Houghton Mifflin
- Jennings, G. (2001). **Tourism research**. Milton, Qld.: John Wiley & Sons.
- Laudon, K.C. & Laudon, J.P. (2002). **Management information system : managing the digital firm**. Upper Saddle River, N.J.: Prentice Hall.
- Lijuan, D. และ Qihong, Y. เจ้าของกิจการร้านกาแฟและบริษัทท่องเที่ยว Maekong Café เมืองจี่หนิง. สัมภาษณ์, 10 เมษายน 2552.
- Mankiw, N. G. (2003). **Principles of economics**. Mason, Ohio: Thomson/South-Western.
- Middleton, V.T.C. & Clark, J. (2001). **Marketing in travel and tourism**. Oxford: Butterworth-Heinemann.

- Pries, Ludger. (2001). **The approach of transnational social space: responding to new configuration of the social and spatial.** London: International Migration and Transactional Companies.
- Robert, W.M. & Goeldner, C.R. (1990). **Tourism: principles, practices, philosophies.** New York: John Wiley & Sons.
- Robertson. (1992). **Globalization: social theory and global culture.** London: Sage.
- Robert, R.C. (2000). 'Political economy and world order: problems of power and knowledge at the turn of the millennium. **Political Economy and the Changing Global Order, (eds) Richard Stubbs and Geoffrey, R.D. Underhill, 1.**
- Sitilkarn Bussaba, Srikan Watharee & Jaima Siri Wattana. (2008). **Potentiality of community based tourism in the northern economic corridor of the greater Mekong sub-region: a case of Chiang Khong district in Thailand and Luang Namtha district in Lao PDR.** Khon Kaen, Thailand: Research and Learning Resource Department of the Mekong Institute (MI)
- Song, H. (2006). **Tourism mega trends in Asia Pacific.** Hong Kong: Hong Kong Polytechnic University.
- Theobald, W. F. (2005). **Global tourism.** Burlington, MA: Elsevier Butterworth-Heinemann.
- Yee, C.W. วิเทศน์สัมพันธ์เมืองจันทบุรี เมืองจันทบุรี. สัมภาษณ์, 14 เมษายน 2552.
- Yoshie, Y. องค์การร่วมมือเพื่อการพัฒนา (JICA) แผนกแผนงานและการลงทุน เมืองหัวขันธ์. สัมภาษณ์, 5 กุมภาพันธ์ 2552.



ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ข้อมูลการเดินทางของเมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท



ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

ตารางที่ ก 1 ร้อยละข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างชาติของเมืองเชียงใหม่

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ความถี่ของการเดินทาง					
ครั้งแรก	18	18.00	31	31.00	49.00
2 ครั้ง	17	17.00	16	16.00	33.00
3 ครั้ง	6	6.00	7	7.00	13.00
4 ครั้ง	1	1.00	4	4.00	5.00
5 ครั้ง	0	00.00	0	00.00	00.00
มากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	0	00.00	0	00.00	00.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
ช่วงเวลาการเดินทาง					
มกราคม - กุมภาพันธ์	8	8.00	10	10.00	18.00
มีนาคม - เมษายน	26	26.00	24	24.00	50.00
พฤษภาคม - มิถุนายน	6	6.00	12	12.00	18.00
กรกฎาคม - สิงหาคม	0	00.00	0	00.00	00.00
กันยายน - ตุลาคม	0	00.00	4	4.00	4.00
พฤศจิกายน - ธันวาคม	2	2.00	8	8.00	10.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว					
ต่ำกว่า 2 วัน	2	2.00	0	00.00	2.00
3 วัน	14	14.00	1	1.00	15.00
4 วัน	12	12.00	2	2.00	14.00
5 วัน	9	9.00	4	4.00	13.00
6 วัน	3	3.00	9	9.00	12.00
1 สัปดาห์ขึ้นไป	2	2.00	42	42.00	44.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00

ตารางที่ ก 1 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ					
แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	3	3.00	5	5.00	8.00
แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	1	1.00	3	3.00	4.00
แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร	2	2.00	0	00.00	2.00
ย่านศูนย์การค้าที่ทันสมัย	0	00.00	0	00.00	00.00
ชุมชนชาวเขาและท้องถิ่น	1	1.00	3	3.00	4.00
ย่านสถานบันเทิงเรียมย์ต่าง	0	00.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - เส้นทาง R3A	9	9.00	6	6.00	15.00
- ห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว	6	6.00	9	9.00	15.00
- พรมแดนแม่น้ำโขง	11	11.00	17	17.00	28.00
- ชมปลาน้ำลึก	5	5.00	2	2.00	7.00
- หลวงพระบาง	4	4.00	13	13.00	17.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย / วัน					
ต่ำกว่า 50 us\$	39	39.00	21	21.00	60.00
50 – 100 us\$	3	3.00	28	28.00	31.00
101 – 200 us\$	0	0	9	9.00	9.00
201 – 300 us\$	0	0	0	00.00	00.00
301 – 400 us\$	0	0	0	00.00	00.00
มากกว่า 400 us\$	0	0	0	00.00	00.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
ค่าใช้จ่ายโดยส่วนใหญ่ในการเดินทางท่องเที่ยว					
ค่าที่พัก	8	8.00	2	2.00	10.00
ค่าเดินทาง	16	16.00	19	19.00	35.00
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	10	10.00	9	9.00	19.00
ค่าบริการทัวร์	4	4.00	10	10.00	14.00
ค่าสถานบันเทิงเรียมย์ต่าง	2	2.00	9	9.00	11.00
ค่าซื้อของฝาก	2	2.00	6	6.00	8.00
อื่น ๆ.....ค่าวีซ่า	0	00.00	3	3.00	3.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00

ตารางที่ ก 1 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว					
ความเป็นมิตรของผู้คน	2	2.00	5	5.00	7.00
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	6	6.00	4	4.00	10.00
โบราณสถานและศิลปวัฒนธรรม	3	3.00	3	3.00	6.00
สิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	12	12.00	10	14.00	22.00
ค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าภูมิภาคอื่น ๆ	3	3.00	10	10.00	13.00
การรักษาความปลอดภัย	2	2.00	5	5.00	7.00
อื่น ๆ - เดินทางต่อไปสปป.ลาว	9	9.00	21	17.00	30.00
- จั๊บจ่ายสินค้าปลอดภาษีสปป.ลาว	5	5.00	0	00.00	5.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ					
การพักผ่อน	10	10.00	26	26.00	36.00
การเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ	4	4.00	5	5.00	9.00
การกีฬา, ดิโกอล์ฟ หรือดำน้ำ ฯลฯ	0	00.00	3	3.00	3.00
งานเทศกาลประเพณี	9	9.00	12	12.00	21.00
ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์	3	3.00	3	3.00	6.00
การศึกษา / การเรียนภาษา	0	00.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - งานบวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึก	4	4.00	2	2.00	6.00
- งานแข่งเรือยาวในแม่น้ำโขง	3	3.00	2	2.00	5.00
- ข้ามแดนไปเที่ยวห้วยทราย	9	9.00	5	5.00	14.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
ลักษณะของการเดินทางมาท่องเที่ยว					
เดินทางด้วยตนเอง	7	7.00	25	25.00	32.00
เดินทางโดยใช้บริการท่องเที่ยว	7	7.00	3	3.00	10.00
เดินทางมาเป็นกลุ่มทัวร์	6	6.00	4	6.00	10.00
เดินทางมากับเพื่อนชาวต่างชาติ	5	5.00	18	5.00	23.00
เดินทางมากับกลุ่มนักศึกษา	0	00.00	0	00.00	00.00
เดินทางมากับบริษัทที่ทำงานอยู่	3	3.00	2	2.00	5.00
อื่น ๆ - เดินทางมากับครอบครัว	14	14.00	6	6.00	20.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00

ตารางที่ ก 1 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว					
จากการท่องเที่ยวของรัฐ	4	4.00	8	8.00	12.00
จากบริษัทจัดบริการด้านการท่องเที่ยว	5	5.00	6	6.00	11.00
ประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ต	14	14.00	22	22.00	36.00
คำแนะนำจากเพื่อนหรือญาติ	8	8.00	12	12.00	20.00
จากหนังสือคู่มือเดินทางท่องเที่ยว	2	2.00	5	5.00	7.00
ชมรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์	9	9.00	3	3.00	12.00
อื่น ๆ - งานแสดงสินค้าและ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว	0	00.00	2	2.00	2.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
ที่พักผ่านลักษณะเดินทางมาท่องเที่ยว					
โรงแรมหรือบังกะโล	18	18.00	8	8.00	26.00
รีสอร์ท	2	2.00	2	2.00	4.00
เกสเฮ้าท์	14	14.00	48	48.00	62.00
บ้านพักแบบโฮมสเตย์	0	00.00	0	00.00	00.00
บ้านเพื่อน	8	8.00	0	00.00	8.00
พักกับชาวเขาหรือชนพื้นเมือง	0	00.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ	0	00.00	0	00.00	00.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
สิ่งที่นักท่องเที่ยวประทับใจ					
ความเป็นมิตรของผู้คน	4	4.00	11	11.00	15.00
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	12	12.00	17	17.00	29.00
การบริการนำเที่ยว	4	4.00	4	4.00	8.00
มรดกเทศก์หรือประชาสัมพันธ์	2	2.00	2	2.00	4.00
รสชาติอาหาร/เครื่องดื่ม	3	3.00	2	2.00	5.00
กิจกรรมการท่องเที่ยว	6	6.00	4	4.00	10.00
อื่น ๆ - นั่งเรือข้ามพรมแดนแม่น้ำโขง	9	9.00	18	18.00	27.00
- ข้ามฝากไปเที่ยวห้วยทรายสปป.ลาว	2	2.00	0	00.00	2.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00

ตารางที่ ก 1 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยว	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ประทับใจ					
ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	0	00.00	0	00.00	00.00
การบริการนำเที่ยว	3	3.00	0	00.00	3.00
กิจกรรมท่องเที่ยว	2	2.00	0	00.00	2.00
พาหนะการเดินทาง	12	12.00	29	29.00	41.00
การบริการข้อมูลท่องเที่ยว	2	2.00	3	3.00	5.00
ความไม่เป็นมิตรของผู้คน	0	00.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - สถานีขนส่งเชียงของ	10	10.00	19	19.00	29.00
- การบริการห้องน้ำสาธารณะ	9	9.00	7	7.00	16.00
- สถานที่จอดรถ	4	4.00	0	00.00	4.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00
สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน					
ที่พักโรงแรม	0	00.00	0	00.00	00.00
รีสอร์ท	0	00.00	0	00.00	00.00
บังกะโล	2	2.00	0	00.00	2.00
โฮมสเตย์	0	00.00	0	00.00	00.00
บริการนำเที่ยว	0	00.00	3	3.00	3.00
มัคคุเทศก์	0	00.00	0	00.00	00.00
ร้านอาหาร/ภัตตาคาร	2	2.00	3	3.00	5.00
กิจกรรมท่องเที่ยว	3	3.00	5	5.00	8.00
พาหนะเดินทาง	13	13.00	12	12.00	25.00
ป้ายบอกทางหรือป้ายถนน	0	00.00	0	00.00	00.00
โทรศัพท์	0	00.00	0	00.00	00.00
น้ำประปา	0	00.00	0	00.00	00.00
การให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	0	00.00	0	00.00	00.00
สถานีขนส่ง	10	10.00	19	19.00	29.00
การบริการแท็กซี่	2	2.00	4	4.00	6.00
สนามบิน	0	00.00	0	00.00	00.00
ท่าเรือ	0	00.00	0	00.00	00.00
การตรวจคนเข้าเมือง	0	00.00	0	00.00	00.00

ตารางที่ ก 1 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน (ต่อ)					
การรักษาความปลอดภัย	0	00.00	0	00.00	00.00
การบริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว	0	00.00	0	00.00	00.00
โรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุข	0	00.00	0	00.00	00.00
สถานบันเทิงเริงรมย์ต่าง ๆ	0	00.00	0	00.00	00.00
บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	0	00.00	3	3.00	3.00
ไฟฟ้า	0	00.00	0	00.00	00.00
ห้องน้ำสะอาด	8	8.00	7	7.00	15.00
สถานที่ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม	2	2.00	1	1.00	3.00
อื่น ๆ ทางเดินริมฝั่งแม่น้ำโขง	0	00.00	1	1.00	1.00
รวม	42	42.00	58	58.00	100.00

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

ตารางที่ ก 2 ร้อยละข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างชาติของเมืองหลวงน้ำทา

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว ภายในประเทศ (คน)		นักท่องเที่ยว ชาวต่างชาติ (คน)		รวม (ร้อยละ)
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ความถี่ของการเดินทาง					
ครั้งแรก	4	4.00	51	51.00	55.00
2 ครั้ง	3	3.00	23	23.00	26.00
3 ครั้ง	2	2.00	12	12.00	14.00
4 ครั้ง	1	1.00	4	4.00	5.00
5 ครั้ง	0	0.00	0	00.00	00.00
มากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	0	0.00	0	00.00	00.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
ช่วงเวลาการเดินทาง					
มกราคม - กุมภาพันธ์	0	0.00	25	25.00	25.00
มีนาคม - เมษายน	9	9.00	36	36.00	45.00
พฤษภาคม - มิถุนายน	1	1.00	9	9.00	10.00
กรกฎาคม - สิงหาคม	0	0.00	0	00.00	00.00
กันยายน - ตุลาคม	0	0.00	8	8.00	8.00
พฤศจิกายน - ธันวาคม	0	0.00	12	12.00	12.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว					
ต่ำกว่า 2 วัน	0	0.00	0	00.00	0.00
3 วัน	2	2.00	2	2.00	4.00
4 วัน	1	1.00	8	8.00	9.00
5 วัน	0	0.00	17	17.00	17.00
6 วัน	0	0.00	18	18.00	18.00
1 สัปดาห์ขึ้นไป	7	0.00	45	45.00	52.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

ตารางที่ ก 2 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ					
แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	6	6.00	34	34.00	40.00
แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	2	2.00	9	9.00	11.00
แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร	1	0.00	6	6.00	7.00
ย่านศูนย์กลางการค้าที่ทันสมัย	0	0.00	0	00.00	00.00
ชุมชนชาวเขาและท้องถิ่น	1	1.00	13	13.00	14.00
ย่านสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่าง	0	0.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - ทักษิณภาพบนเส้นทาง R3A	0	0.00	28	28.00	28.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย / วัน					
ต่ำกว่า 50 us\$	10	10.00	76	76.00	86.00
50 – 100 us\$	0	0.00	12	12.00	12.00
101 – 200 us\$	0	0.00	2	2.00	2.00
201 – 300 us\$	0	0.00	0	00.00	00.00
301 – 400 us\$	0	0.00	0	00.00	00.00
มากกว่า 400 us\$	0	0.00	0	00.00	00.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
ค่าใช้จ่ายโดยส่วนใหญ่ในการเดินทางท่องเที่ยว					
ค่าที่พัก	0	0.00	8	8.00	8.00
ค่าเดินทาง	9	9.00	35	35.00	44.00
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	0	0.00	4	4.00	4.00
ค่าบริการทัวร์	1	1.00	25	25.00	26.00
ค่าสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่าง	0	0.00	0	00.00	00.00
ค่าซื้อของฝาก	0	0.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - ทัวร์เดินป่า	0	0.00	18	18.00	18.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

ตารางที่ ก 2 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว					
ความเป็นมิตรของผู้คน	1	1.00	10	10.00	11.00
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	3	3.00	31	31.00	34.00
โบราณสถานและศิลปวัฒนธรรม	0	0.00	6	6.00	6.00
สิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	0	0.00	16	16.00	16.00
ค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าภูมิภาคอื่น ๆ	0	0.00	3	3.00	3.00
การรักษาความปลอดภัย	0	0.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - เยี่ยมญาติ	6	6.00	0	00.00	6.00
- เส้นทาง R3A	0	0.00	16	16.00	16.00
- ความหลากหลายทางชาติพันธุ์	0	0.00	8	8.00	8.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ					
การพักผ่อน	2	2.00	14	14.00	16.00
การเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ	1	1.00	17	17.00	18.00
การกีฬา, ดึงอล์ฟ หรือดำน้ำ ฯลฯ	0	0.00	0	00.00	00.00
งานเทศกาลประเพณี	3	3.00	8	8.00	11.00
ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์	0	0.00	9	9.00	9.00
การศึกษา / การเรียนภาษา	0	0.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - บายศรีสู่ขวัญ	3	3.00	5	5.00	8.00
- ทัวร์เดินป่า	1	1.00	37	37.00	38.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
ลักษณะของการเดินทางมาท่องเที่ยว					
เดินทางด้วยตนเอง	2	2.00	28	28.00	30.00
เดินทางโดยใช้บริการท่องเที่ยว	0	0.00	12	12.00	12.00
เดินทางมาเป็นกลุ่มทัวร์	0	0.00	9	9.00	9.00
เดินทางมากับเพื่อนชาวต่างชาติ	2	2.00	34	34.00	36.00
เดินทางมากับกลุ่มนักศึกษา	0	0.00	0	00.00	00.00
เดินทางมากับบริษัทที่ทำงานอยู่	2	2.00	4	4.00	6.00
อื่น ๆ - เดินทางมากับญาติ	4	4.00	3	3.00	7.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

ตารางที่ ก 2 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว					
จากการท่องเที่ยวของรัฐ					
จากบริษัทจัดบริการด้านการท่องเที่ยว	0	0.00	4	4.00	4.00
ประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ต	0	0.00	9	9.00	9.00
คำแนะนำจากเพื่อนหรือญาติ	2	2.00	35	35.00	37.00
จากหนังสือคู่มือเดินทางท่องเที่ยว	7	7.00	13	13.00	20.00
ชมรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์	1	1.00	8	8.00	9.00
อื่น ๆ - นิตยสารการท่องเที่ยว	0	0.00	12	12.00	12.00
	0	0.00	9	9.00	9.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
ที่พักผ่านขณะเดินทางมาท่องเที่ยว					
โรงแรมหรือบังกะโล	1	1.00	27	27.00	28.00
รีสอร์ท	0	0.00	0	00.00	00.00
ที่พักหรือเกสเฮ้าท์	2	2.00	45	45.00	47.00
บ้านพักแบบโฮมสเตย์	0	0.00	9	9.00	9.00
บ้านเพื่อน	3	3.00	4	4.00	7.00
พักกับชาวเขาหรือชนพื้นเมือง	0	0.00	3	3.00	3.00
อื่น ๆ - บ้านญาติ	4	4.00	2	2.00	6.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
สิ่งที่นักท่องเที่ยวประทับใจในการท่องเที่ยว					
ความเป็นมิตรของผู้คน	6	6.00	6	6.00	12.00
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	3	3.00	38	38.00	41.00
การบริการนำเที่ยว	1	1.00	12	12.00	13.00
มรดกเทศก์หรือประชาสัมพันธ์	0	0.00	6	6.00	6.00
รสชาติอาหาร/เครื่องดื่ม	0	0.00	3	3.00	3.00
กิจกรรมการท่องเที่ยว	0	0.00	12	12.00	12.00
อื่น ๆ - ทิวทัศน์บนเส้นทาง R3A	0	0.00	7	7.00	7.00
- การบริการรถโดยสารประจำทาง					
ระหว่างประเทศสปป.ลาว กับจีน	0	0.00	6	6.00	6.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

ตารางที่ ก 2 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งที่นักท่องเที่ยวไม่ประทับใจในการมาท่องเที่ยว					
ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน					
การบริการนำเที่ยว	0	0.00	0	00.00	00.00
กิจกรรมท่องเที่ยว	0	0.00	0	00.00	00.00
พาหนะการเดินทาง	0	0.00	0	00.00	00.00
การบริการข้อมูลท่องเที่ยว	5	5.00	12	12.00	17.00
ความไม่เป็นมิตรของผู้คน	0	0.00	4	4.00	4.00
อื่นๆ	0	0.00	0	00.00	00.00
- ชำระบริการด้วยบัตรเครดิตไม่ได้					
- ไม่มีสถานที่หยุดพักบนเส้นทางR3A	0	0.00	15	15.00	15.00
- ไม่มีห้องน้ำสะอาดบนเส้นทาง R3A	3	3.00	18	18.00	21.00
- การบริการรถโดยสารประจำทางมี	2	2.00	29	29.00	31.00
เกี่ยวกับการเดินรถน้อยเกินไป					
	0	0.00	12	12.00	12.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00
สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน					
ที่พักโรงแรม	0	0.00	9	9.00	9.00
รีสอร์ท	0	0.00	0	00.00	00.00
บังกะโล	0	0.00	0	00.00	00.00
โฮมสเตย์	0	0.00	0	00.00	00.00
บริการนำเที่ยว	0	0.00	4	4.00	4.00
มัคคุเทศก์	0	0.00	8	8.00	8.00
ร้านอาหาร/ภัตตาคาร	0	0.00	0	00.00	00.00
กิจกรรมท่องเที่ยว	0	0.00	0	00.00	00.00
พาหนะเดินทาง	5	5.00	26	26.00	31.00
ป้ายบอกทางหรือป้ายถนน	0	0.00	0	00.00	00.00
โทรศัพท์	0	0.00	4	4.00	4.00
น้ำประปา	0	0.00	0	00.00	00.00
การให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	0	0.00	0	00.00	00.00
สถานีขนส่ง	0	0.00	0	00.00	00.00

ตารางที่ ก 2 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน (ต่อ)					
การบริการแท็กซี่	0	0.00	0	00.00	00.00
สนามบิน	0	0.00	0	00.00	00.00
ท่าเรือ	0	0.00	0	00.00	00.00
การตรวจคนเข้าเมือง	0	0.00	0	00.00	00.00
การรักษาความปลอดภัย	0	0.00	0	00.00	00.00
การบริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว	0	0.00	0	00.00	00.00
โรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุข	0	0.00	0	00.00	00.00
สถานบันเทิง เริงรมย์ต่าง ๆ	0	0.00	0	00.00	00.00
บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	0	0.00	0	00.00	00.00
ไฟฟ้า	0	0.00	0	00.00	00.00
ห้องน้ำสะอาด	3	3.00	31	31.00	34.00
สถานที่ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม	0	0.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ - เพิ่มจำนวนรถโดยสารหลวงน้ำทา – ห้วยทรายให้มากขึ้น	2	2.00	8	8.00	10.00
รวม	10	10.00	90	90.00	100.00

ข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวของเมืองจันท

ตารางที่ ก 3 แสดงร้อยละข้อมูลการเดินทางของนักท่องเที่ยวภายในประเทศ และต่างชาติของเมืองจันท

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ความถี่ของการเดินทาง					
ครั้งแรก	52	26.00	55	27.50	53.50
2 ครั้ง	40	20.00	15	7.50	27.50
3 ครั้ง	22	11.00	5	2.50	13.50
4 ครั้ง	5	2.50	1	00.50	3.00
5 ครั้ง	3	1.50	0	00.00	1.50
มากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	2	1.00	0	00.00	1.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
ช่วงเวลาการเดินทาง					
มกราคม - กุมภาพันธ์	4	2.00	3	1.50	3.50
มีนาคม - เมษายน	87	43.50	42	21.00	64.5
พฤษภาคม - มิถุนายน	21	10.50	19	9.50	20.00
กรกฎาคม - สิงหาคม	2	1.00	3	1.50	2.50
กันยายน - ตุลาคม	1	0.50	2	1.00	1.50
พฤศจิกายน - ธันวาคม	9	4.50	7	3.50	8.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยว					
ต่ำกว่า 2 วัน	12	6.00	2	1.00	7.00
3 วัน	43	21.50	14	7.00	28.50
4 วัน	45	22.50	48	24.00	46.50
5 วัน	14	7.00	6	3.00	10.00
6 วัน	7	3.50	3	1.50	5.00
1 สัปดาห์ขึ้นไป	3	1.50	3	1.50	3.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

ตารางที่ ก 3 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ					
แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	24	12.00	8	4.00	16.00
แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม	54	27.00	23	11.50	38.50
แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร	8	4.00	10	5.00	9.00
ย่านศูนย์กลางการค้าที่ทันสมัย	0	0.00	0	00.00	00.00
ชุมชนชาวเขาและท้องถิ่น	8	4.00	11	5.50	9.50
ย่านสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่าง	5	2.50	2	1.00	3.50
อื่น ๆ - วัดหลวงไทลื้อ	5	2.50	4	2.00	4.50
- โรงละครโฆว์ พาราณสี	6	3.00	7	3.50	6.50
- ทิวทัศน์บนเส้นทาง R3A	14	7.00	11	5.50	12.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
ค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย / วัน					
ต่ำกว่า 50 us\$	18	9.00	13	6.50	15.50
50 – 100 us\$	79	39.50	45	22.50	62.00
101 – 200 us\$	24	12.00	12	6.00	18.00
201 – 300 us\$	2	1.00	4	2.00	3.00
301 – 400 us\$	1	00.50	2	1.00	1.50
มากกว่า 400 us\$	0	00.00	0	00.00	00.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
ค่าใช้จ่ายโดยส่วนใหญ่ในการเดินทางท่องเที่ยว					
ค่าที่พัก	29	14.50	20	10.00	24.50
ค่าเดินทาง	45	22.50	25	12.50	35.00
ค่าอาหารและเครื่องดื่ม	28	14.00	5	2.50	16.50
ค่าบริษัททัวร์	5	2.50	13	6.50	9.00
ค่าสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่าง	5	2.50	4	2.00	4.50
ค่าซื้อของฝาก	12	6.00	2	1.00	7.00
อื่น ๆ - ค่าเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยว	0	00.00	7	3.50	3.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

ตารางที่ ก 3 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ปัจจัยที่ทำให้ตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยว					
ความเป็นมิตรของผู้คน	10	5.00	13	6.50	11.50
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	23	11.50	9	4.50	16.00
โบราณสถานและศิลปวัฒนธรรม	14	7.00	21	10.50	17.50
สิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง	43	21.50	12	6.00	27.50
ค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าภูมิภาคอื่น ๆ	5	2.50	5	2.50	5.00
การรักษาความปลอดภัย	0	00.00	2	1.00	1.00
อื่น ๆ - เส้นทาง R3A	17	8.50	9	4.50	13.00
- ขบวนแห่งสงครามต้าไทยลื้อ	8	4.00	3	1.50	5.50
- เดินทางท่องเที่ยวต่อไปสปป.ลาว	4	2.00	2	1.00	3.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
กิจกรรมที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ					
การพักผ่อน	20	10.00	10	5.00	15.00
การเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ	23	11.50	21	10.50	22.00
การกีฬา, เติกอล์ฟ หรือดำน้ำ ฯลฯ	5	2.50	2	1.00	3.50
งานเทศกาลประเพณี	10	5.00	10	5.00	10.00
ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์	15	7.50	14	7.00	14.50
การศึกษา / การเรียนภาษา	2	1.00	3	1.50	2.50
อื่น ๆ - การสาธิตน้ำสงครามด้า	29	14.50	9	4.50	19.00
- การแข่งเรือในแม่น้ำโขง	11	5.50	5	2.50	8.00
- การจุดพลุและดอกไม้ไฟ	9	4.50	2	1.00	5.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
ลักษณะของการเดินทางมาท่องเที่ยว					
เดินทางด้วยตนเอง	27	13.50	23	11.50	25.00
เดินทางโดยใช้บริการท่องเที่ยว	19	9.50	11	5.50	15.00
เดินทางมาเป็นกลุ่มทัวร์	34	17.00	25	12.50	29.50
เดินทางมากับเพื่อนชาวต่างชาติ	3	1.50	6	3.00	4.50
เดินทางมากับกลุ่มนักศึกษา	0	00.00	0	00.00	00.00
เดินทางมากับบริษัทที่ทำงานอยู่	14	7.00	7	3.50	10.50
อื่น ๆ - มาเป็นครอบครัว	27	13.50	4	2.00	15.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

ตารางที่ ก 3 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งจูงใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยว					
จากการท่องเที่ยวของรัฐ	16	8.00	5	2.50	10.50
จากบริษัทจัดบริการด้านการท่องเที่ยว	13	6.50	10	5.00	11.50
ประชาสัมพันธ์ทางอินเทอร์เน็ต	26	13.00	23	11.50	24.50
คำแนะนำจากเพื่อนหรือญาติ	12	6.00	12	6.00	12.00
จากหนังสือคู่มือเดินทางท่องเที่ยว	4	2.00	3	1.50	3.50
ชมรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์	32	16.00	19	9.50	25.50
อื่น ๆ - ความสะดวกในการเดินทาง	21	10.50	4	2.00	12.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
ที่พักผ่านขณะเดินทางมาท่องเที่ยว					
โรงแรมหรือบังกะโล	67	33.50	27	13.50	47.00
รีสอร์ท	0	00.00	0	00.00	00.00
ที่พักหรือเกสเฮ้าท์	30	15.00	24	12.00	27.00
บ้านพักแบบโฮมสเตย์	12	6.00	13	6.50	12.50
บ้านเพื่อน	12	6.00	5	2.50	8.50
พักกับชาวเขาหรือชนพื้นเมือง	3	1.50	7	3.50	5.00
อื่น ๆ	0	00.00	0	00.00	00.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
สิ่งที่นักท่องเที่ยวประทับใจในการท่องเที่ยว					
ความเป็นมิตรของผู้คน	20	10.00	3	1.50	11.50
ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว	25	12.50	23	11.50	24.00
การบริการนำเที่ยว	10	5.00	6	3.00	8.00
มรดกเทศก์หรือประชาสัมพันธ์	0	00.00	4	2.00	2.00
รสชาติอาหาร/เครื่องดื่ม	9	4.50	2	1.00	5.50
กิจกรรมการท่องเที่ยว	14	7.00	4	2.00	9.00
อื่น ๆ - ขบวนแห่สงกรานต์ไทยลื้อ	14	7.00	12	6.00	13.00
- เอกฉัตรการแต่งกายของไทยลื้อ	12	6.00	7	3.50	9.50
- เส้นทาง R3A	20	10.00	15	7.50	17.50
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

ตารางที่ ก 3 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งที่นักท่องเที่ยวไม่					
ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	0	00.00	0	00.00	00.00
การบริการนำเที่ยว	6	3.00	2	1.00	4.00
กิจกรรมท่องเที่ยว	13	6.50	2	1.00	7.50
พาหนะการเดินทาง	15	7.50	6	3.00	10.50
การบริการข้อมูลท่องเที่ยว	4	2.00	5	2.50	4.50
ความไม่เป็นมิตรของผู้คน	0	00.00	0	00.00	00.00
อื่น ๆ					
- การปรับขึ้นราคาที่พักแรม	54	27.00	24	12.00	39.00
- การปรับขึ้นราคาอาหารและเครื่องดื่ม	32	16.00	5	2.50	18.50
- ห้องน้ำสาธารณะไม่สะอาด	0	00.00	19	9.50	9.50
- การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษลำบาก	0	00.00		2.50	2.50
- ค่าชมสถานที่ท่องเที่ยวมีราคาสูง	0	00.00	8	4.00	4.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00
สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน					
ที่พักโรงแรม	21	10.50	20	10.00	20.50
รีสอร์ท	0	00.00	0	00.00	00.00
บังกะโล	13	6.50	5	2.50	9.00
โฮมสเตย์	10	5.00	4	2.00	7.00
บริการนำเที่ยว	12	6.00	2	1.00	7.00
มัคคุเทศก์	0	00.00	12	6.00	6.00
ร้านอาหาร/ภัตตาคาร	5	2.50	2	1.00	3.50
กิจกรรมท่องเที่ยว	12	6.00	4	2.00	8.00
พาหนะเดินทาง	0	00.00	0	00.00	00.00
ป้ายบอกทางหรือป้ายถนน	0	00.00	0	00.00	00.00
โทรศัพท์	13	6.50	9	4.50	11.00
น้ำประปา	0	00.00	0	00.00	00.00
การให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	0	00.00	0	00.00	00.00
สถานีขนส่ง	0	00.00	0	00.00	00.00

ตารางที่ ก 3 (ต่อ)

ข้อมูลการเดินทาง	นักท่องเที่ยว		นักท่องเที่ยว		รวม (ร้อยละ)
	ภายในประเทศ (คน)		ชาวต่างชาติ (คน)		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
สิ่งที่ควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน					
การบริการแท็กซี่	0	00.00	0	00.00	00.00
สนามบิน	0	00.00	0	00.00	00.00
ท่าเรือ	0	00.00	0	00.00	00.00
การตรวจคนเข้าเมือง	0	00.00	0	00.00	00.00
การรักษาความปลอดภัย	0	00.00	0	00.00	00.00
การบริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว	0	00.00	0	00.00	00.00
โรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุข	0	00.00	0	00.00	00.00
สถานบันเทิง เริงรมย์ต่าง ๆ	0	00.00	0	00.00	00.00
บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ	0	00.00	0	00.00	00.00
ไฟฟ้า	0	00.00	0	00.00	00.00
ห้องน้ำสะอาด	28	14.00	15	7.50	21.50
สถานที่ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม	10	5.00	3	1.50	6.50
อื่น ๆ	0	00.00	0	00.00	00.00
รวม	124	62.00	76	38.00	100.00

ภาคผนวก ข

ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกของ
เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท

ตารางที่ ข 1 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรมของเมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม		ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม
1. มีประวัติและความเป็นมาที่ยาวนาน	0.15	4	0.60	1. รูปแบบสังคมและวัฒนธรรมและ วิถีชีวิตชุมชนมีการเปลี่ยนแปลง	0.20	4	0.80
2. ความหลากหลายทางชาติพันธุ์	0.15	4	0.60	2. ขาดการอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมท้องถิ่น	0.20	4	0.80
3. เป็นจุดยุทธศาสตร์การตั้งถิ่นฐานที่สำคัญ	0.15	4	0.60	3. การแสดงซึ่งลักษณะทางชาติพันธุ์เริ่มลดลง	0.20	3	0.60
4. วัฒนธรรม/ประเพณีเป็นเอกลักษณ์อันหลากหลาย	0.20	4	0.80	4. ประเพณี /วัฒนธรรมถูกนำมาเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยว	0.20	5	1.00
5. มีประเพณีและความเชื่อเกี่ยวกับปลาบึกในแม่น้ำโขงแห่งเดียวในโลก	0.20	5	1.00	5. ประเพณีและความเชื่อเกี่ยวกับปลาบึกเริ่มได้รับความสนใจลดลง	0.20	3	0.60
6. มีวิถีชีวิตผูกพันกับแม่น้ำโขง	0.15	4	0.60				
รวม	1.00	25	4.20	รวม	1.00	20	3.80
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม		ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม
1. ประวัติความเป็นมาที่ยาวนานสามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้	0.20	4	0.80	1. การอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานของคนต่างถิ่น	0.20	3	0.60
2. รัฐมีนโยบายในการอนุรักษ์ซึ่งประเพณี/วัฒนธรรม	0.20	5	1.00	การอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณีอันดีงานต้องให้ชุมชนมีส่วนร่วม			
3. ส่งเสริมการรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม/ประเพณีอันดีงาม	0.20	4	0.80	2. รูปแบบการบริโภคและวิถีชีวิตที่เริ่มเปลี่ยนแปลง	0.20	4	0.80
4. มีศูนย์แสดงเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่น	0.20	5	1.00	3. การเข้ามาของสื่อต่างๆ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม/วัฒนธรรมท้องถิ่น	0.25	4	1.00
5. ส่งเสริมการแสดงวัฒนธรรมประเพณีร่วมกับ สปป.ลาวและสิบสองปันนา	0.20	4	0.80	4. ค่าครองชีพในชุมชนเริ่มปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.25	5	1.25
รวม	1.00	22	4.40	รวม	1.00	19	3.95

ตารางที่ ข 2 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรมของเมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. เป็นจุดยุทธศาสตร์การตั้งถิ่นฐานที่สำคัญ	0.30	4	1.20	1. ภายหลังการเปิดใช้เส้นทาง R3A วิถีชีวิตชุมชนมีการเปลี่ยนแปลง	0.30	4	1.20
2. มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์	0.20	5	1.00	2. ประเพณี วัฒนธรรมเริ่มปรับเปลี่ยนตามลักษณะของนักท่องเที่ยว	0.20	4	0.80
3. วัฒนธรรม ประเพณีเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่น	0.30	4	1.20	3. ประเพณี วัฒนธรรมถูกนำมาเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยว	0.10	3	0.30
4. มีลักษณะทางสังคมแบบพึ่งพาตนเองและชุมชน	0.10	3	0.30	4. ขาดระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานที่เพียงพอ	0.40	4	1.60
5. มีวิถีชีวิตผูกพันกับธรรมชาติและความเชื่อทางศาสนาพุทธ	0.10	4	0.40				
รวม	1.00	20	4.10	รวม	1.00	15	3.90
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. ความหลากหลายทางชาติพันธุ์สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้	0.30	5	1.50	1. การอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีอันดีงานต้องให้ชุมชนมีส่วนร่วม	0.30	4	1.20
2. รัฐมีนโยบายในการอนุรักษ์ซึ่งประเพณี วัฒนธรรม	0.20	3	0.60	2. รูปแบบการบริโภคและวิถีชีวิตที่เริ่มเปลี่ยนแปลง	0.30	4	1.20
3. การรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม/ประเพณีอันดีงาม	0.20	2	0.40	3. การเข้ามาของสื่อต่างๆ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่น	0.20	4	0.80
4. การวางแผนคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรมของชนเผ่าต่างๆ นับเป็นสิ่งที่สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้	0.40	5	2.00	4. ขาดงบประมาณในการสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ	0.10	3	0.30
				5. ค่าครองชีพในชุมชนเริ่มปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.10	3	0.30
รวม	1.00	15	4.50	รวม	1.00	18	3.80

ตารางที่ 3 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรมของเมืองจันท

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1.สังคมและวัฒนธรรมมีความเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่น	0.40	5	2.00	1. ภายหลังการเปิดใช้เส้นทาง R3A วิถีชีวิตชุมชนมีการเปลี่ยนแปลง	0.30	4	1.20
2. มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์	0.30	4	1.20	2. วัฒนธรรม ประเพณีเริ่มปรับเปลี่ยนตามลักษณะของนักท่องเที่ยว	0.30	4	1.20
3.สามารถรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามได้เป็นอย่างดี	0.20	4	0.80	3.วัฒนธรรม ประเพณีถูกนำมาเป็นสินค้าทางการท่องเที่ยว	0.20	3	0.60
4. มีวิถีชีวิตผูกพันกับธรรมชาติและความเชื่อทางศาสนาพุทธ	0.10	3	0.30	4 วัฒนธรรม ประเพณีจากต่างถิ่นเริ่มเข้ามามีบทบาทในเมืองจัน	0.20	3	0.60
รวม	1.00	16	4.30	รวม	1.00	14	3.60
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. ความหลากหลายทางชาติพันธุ์สามารถดึงดูดใจนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้	0.40	5	2.00	1. การสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ(อังกฤษ)มีไม่มากนัก	0.30	4	1.20
2. รัฐมีนโยบายในการอนุรักษ์ซึ่งวัฒนธรรม ประเพณี	0.20	4	0.80	2.วัฒนธรรม ประเพณีโดยส่วนใหญ่จะเป็นของชนชาติไทลื้อมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ	0.30	4	1.20
3. กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาคแม่น้ำโขงช่วยส่งเสริมการรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม/ประเพณีอันดีงาม	0.20	3	0.80	3. การเข้ามาของสื่อต่างๆส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมและวัฒนธรรมท้องถิ่นในอนาคต	0.20	4	0.80
4. การแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างชาติถือเป็นหนึ่งในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว	0.40	4	0.80	4. ค่าใช้จ่ายในการเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญต่างๆ มีราคาสูง	0.20	2	0.40
รวม	1.00	16	4.20	รวม	1.00	14	3.60

ตารางที่ ข 4 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการเมืองและการปกครองของ
เมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. ระบบการเมืองและการ ปกครองเอื้ออำนวยต่อการ แสดงความคิดเห็นด้าน นโยบายได้	0.30	4	1.20	1. ขาดเสถียรภาพทางด้าน การเมือง	0.50	5	2.50
2. ข้อตกลงว่าด้วยการค้าและ การลงทุนด้านการท่องเที่ยวมี ความชัดเจน	0.30	4	1.20	2. องค์การปกครองส่วน ท้องถิ่นทำงานไม่ สอดคล้องกัน	0.20	4	0.80
3. มีความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินสูง	0.20	3	0.60	3. การขออนุญาตดำเนิน กิจการที่เกี่ยวข้องกับ ธุรกิจมีความล่าช้า	0.20	4	0.80
4. มีการบริหารจัดการด้าน ตรวจคนเข้าเมืองได้อย่างมี ประสิทธิภาพ	0.20	3	0.60	4. ไม่มีหน่วยงานด้าน ความปลอดภัยนานาชาติ	0.10	4	0.40
รวม	1.00	14	4.30	รวม	1.00	17	4.50
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. กฎหมายการค้าและการ ลงทุนในต่างประเทศ เอื้ออำนวยต่อการลงทุน	0.30	4	1.20	1. ความวุ่นวายทาง การเมืองส่งผลกระทบต่อ ตัดสินใจเดินทางของ นักท่องเที่ยวได้	0.50	5	2.50
2. การอนุญาตให้นักลงทุน ชาวต่างชาติได้มีโอกาสเข้าไป ลงทุนในเชียงใหม่ได้	0.40	4	1.60	2. นโยบายด้านการ ท่องเที่ยวถูกปรับเปลี่ยน ไปตามการโยกย้าย			
3. ความร่วมมือทางด้าน การเมืองและการปกครองของ ประเทศเพื่อนบ้านเอื้ออำนวย ต่อการค้าและการลงทุน	0.30	3	0.90	ข้าราชการและรัฐมนตรี โยกย้ายข้าราชการ ส่งผลกระทบต่อการทำงาน ของข้าราชการในท้องถิ่น	0.30	4	1.20
					0.20	3	0.60
รวม	1.00	11	3.70	รวม	1.00	12	4.30

ตารางที่ ข 5 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการเมืองและการปกครองของ
เมืองจันทบุรี

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1.ความมีเสถียรภาพด้าน การเมืองของจีน	0.30	5	1.50	1. อำนาจการตัดสินใจมา จากส่วนกลาง	0.30	4	1.20
2.กฎระเบียบเกี่ยวกับการ ข้ามแดนมีความชัดเจน	0.20	4	0.80	2. กฎระเบียบการข้ามแดน ในบางกรณีไม่เอื้อ			
3.มีความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินสูง	0.20	4	0.80	ประโยชน์ต่อธุรกิจการ ท่องเที่ยวเช่นสินค้าปลอด			
4.มีการบริหารจัดการด้าน ตรวจคนเข้าเมืองอย่างมี ประสิทธิภาพ	0.10	4	0.40	ภาษีต่าง ๆ	0.40	3	1.20
5. มีนโยบายด้านการ ท่องเที่ยวที่ชัดเจน	0.20	4	0.80	3.การขออนุญาตดำเนิน กิจการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจมี ความล่าช้า	0.30	4	1.20
รวม	1.00	21	4.30	รวม	1.00	11	3.60
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. กฎหมายการค้าและการ ลงทุนในต่างประเทศ เอื้ออำนวยต่อการลงทุน	0.30	4	1.20	1. กฎระเบียบและข้อบังคับ ในด้านต่าง ๆ ที่รัฐบาลจีน บังคับใช้ อาจมีผลต่อการ ดำเนินงานขององค์กรใน อนาคตได้	0.40	4	1.60
2. การอนุญาตให้นัก ลงทุนชาวต่างชาติได้มี โอกาสเข้าไปลงทุนในจัง หวได้	0.30	4	1.20	2. ความล่าช้าในการ ดำเนินงานหรือขั้นตอนการ ยื่นคำร้องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับภาครัฐมีความล่าช้า	0.30	3	0.90
3. ความเชื่อมั่นใน เสถียรภาพทางการเมือง ของรัฐบาลจีนส่งผลต่อ การตัดสินใจของนักลงทุน ชาวต่างชาติ	0.40	4	1.60	3. การยื่นขอวีซ่าเดินทางเข้า ไปท่องเที่ยวในจีนมี ค่าธรรมเนียมสูง	0.30	4	1.20
รวม	1.00	13	4.00		1.00	12	3.70

ตารางที่ ข 6 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการเมืองและการปกครองของ
เมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1.ความมีเสถียรภาพด้าน การเมืองของสปป.ลาว	0.40	4	1.60	1. อำนาจการตัดสินใจมาจาก ส่วนกลาง	0.40	4	1.60
2.กฎระเบียบเกี่ยวกับการ ข้ามแดนมีความชัดเจน	0.10	3	0.30	2. กฎระเบียบการข้ามแดนใน บางกรณีไม่เอื้อประโยชน์ต่อ ธุรกิจการท่องเที่ยวเช่นสินค้า ปลอดภาษีต่าง ๆ			
3.มีความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินสูง				3.การอนุญาตให้นักธุรกิจเข้า มาสัมปทานดำเนินกิจการที่ เกี่ยวข้องกับธุรกิจอาจส่งผล กระทบในระยะยาวได้	0.30	4	1.20
4.มีการกำหนดกฎระเบียบ การสัมปทานในการ ดำเนินธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยวที่ชัดเจน	0.30	4	1.20				
	0.20	3	0.60		0.30	4	1.50
รวม	1.00	14	3.70	รวม	1.00	12	4.00
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. กฎหมายการค้าและการ ลงทุนในต่างประเทศ เอื้ออำนวยต่อการลงทุน	0.30	4	1.20	1. กฎระเบียบและข้อบังคับ ในด้านต่าง ๆ ที่รัฐบาลของ สปป.ลาวบังคับใช้ อาจมีผล ต่อการดำเนินงานขององค์กร ในอนาคตได้	0.40	4	1.60
2. การอนุญาตให้นัก ลงทุนชาวต่างชาติได้มี โอกาสเข้าไปลงทุนใน หลวงน้ำทาเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	2. การดำเนินงานหรือ ขั้นตอนการยื่นคำร้องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาครัฐมีความ ล่าช้า	0.30	4	1.20
3. ความเชื่อมั่นใน เสถียรภาพทางการเมือง ของสปป.ลาวส่งผลต่อ การตัดสินใจของนักลงทุน ชาวต่างชาติ	0.40	5	2.00	3.นโยบายทางการเมืองมีการ ปรับเปลี่ยนตลอดเวลา	0.30	3	0.90
รวม	1.00	13	4.40	รวม	1.00	11	3.70

ตารางที่ ๗ ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านสิ่งแวดล้อมของเมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1.มีแม่น้ำโขงเป็นทรัพยากรทางธรรมชาติที่สำคัญ	0.20	4	0.80	1. การเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากการสร้างเขื่อนกั้นแม่น้ำโขงเป็นสาเหตุให้ระดับน้ำขึ้นลงผิดปกติ	0.30	4	1.20
2.วิถีชีวิตชุมชนเชิงของผูกพันกับการเกษตรและการประมงในแม่น้ำโขง	0.20	4	0.80	2. การประมงและการเกษตรริมฝั่งโขงมีปริมาณลดลง	0.20	3	0.60
3.ไม่มีการบุกรุกพื้นที่ชายฝั่งแม่น้ำโขง	0.30	3	0.90	3.การรวมกลุ่มอนุรักษ์ด้านสิ่งแวดล้อมมีน้อย	0.20	4	0.80
4.มีการผสมพันธุ์ปลาบึกเพื่อการอนุรักษ์	0.30	4	1.20	4.ปริมาณปลาบึกในแม่น้ำโขงมีแนวโน้มลดลง	0.30	4	1.20
รวม	1.00	15	3.70	รวม	1.00	15	3.80
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1.ผลกระทบจากการสร้างเขื่อนในระยะยาวจะช่วยทำให้รัฐบาลจีนทบทวนโครงการสร้างเขื่อนกั้นแม่น้ำโขงได้	0.50	4	2.00	1. การสร้างเขื่อนกั้นแม่น้ำโขงเพื่อผลิตพลังงานของรัฐบาลจีนส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของแม่น้ำโขง	0.40	5	2.00
2. การอนุรักษ์และผสมเทียมพันธุ์ปลาบึกจะช่วยลดการสูญพันธุ์ปลาบึกในอนาคต	0.30	3	0.90	2. ระดับน้ำที่ขึ้นลงผิดปกติส่งผลต่อการประมงและการเกษตรริมฝั่งโขง	0.20	4	0.80
3. การรวมกลุ่มของชมรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเชิงของถือเป็นตัวอย่างที่ดีแก่สังคม	0.20	4	0.80	3.การจับปลาบึกในแม่น้ำโขงมีแนวโน้มลดลง	0.20	4	0.80
รวม	1.00	12	3.70	4.ขาดการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐในการศึกษาถึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมมี	0.20	5	1.00
รวม	1.00	12	3.70	รวม	1.00	18	4.60

ตารางที่ ข 8 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านสิ่งแวดล้อมเมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การปรับเปลี่ยนพื้นที่ สำหรับปลูกยางพารา	0.40	4	1.60	1. การบุกรุกทำลายป่าเพื่อ เพิ่มพื้นที่ปลูกยางพารา	0.40	5	2.00
2. น้ำยางพารามีตลาด รองรับจากจีนเป็นอย่างดี	0.20	4	0.80	2. ไม่มีมาตรการควบคุม ปริมาณพื้นที่การปลูก			
3. การเพิ่มพื้นที่ปลูก ยางพารา ช่วยสร้างรายได้ ให้แก่เกษตรกรในพื้นที่	0.40	3	1.20	ยางพาราอย่างชัดเจน	0.30	4	1.20
				3. นโยบายการแก้ปัญหา ความยากจนของรัฐบาล			
				สปป.ลาวขาดการศึกษาถึง ผลกระทบในระยะยาว	0.20	5	1.00
				4. ประชาชนขาดความเข้าใจ ถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่ ทรงคุณค่าไว้	0.10	4	0.40
รวม	1.00	11	3.60	รวม	1.00	18	4.60
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. ความต้องการปริมาณน้ำ ยางพาราในอุตสาหกรรม พลาสติกมีแนวโน้มเพิ่ม สูงขึ้น	0.40	4	1.60	1. การเพิ่มพื้นที่ปลูก ยางพาราจะส่งผลทำให้พื้นที่ ป่าธรรมชาติลดลง	0.40	4	1.60
2. รัฐให้การสนับสนุนการ ปลูกยางพาราเพื่อทดแทน การปลูกพืชไร่เลื่อนลอย	0.40	4	1.60	2. ความต้องการเพิ่มพื้นที่ ปลูกยางพารานำไปสู่การบุกรุก ทำลายพื้นที่ป่าเพิ่มสูงขึ้น	0.20	4	0.80
3. สามารถสร้างงาน เพิ่ม รายได้และแก้ไขปัญหา ความยากจนในชุมชนได้	0.20	3	0.60	3. ขาดการศึกษาถึงผลกระทบ ในระยะยาวจากภาครัฐ	0.20	4	0.80
				4. การอพยพเข้ามาในพื้นที่ ของประชาชนต่างถิ่นเพื่อ ปลูกยางพาราอาจส่งผล กระทบในอนาคตได้	0.20	3	0.60
รวม	1.00	11	3.80	รวม	1.00	15	3.80

ตารางที่ ข 9 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านสิ่งแวดล้อมเมืองจังหวัด

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การบริหารจัดการด้าน สิ่งแวดล้อมของเมืองจังหวัดมี การศึกษาถึงผลกระทบก่อน การดำเนินงาน	0.20	4	0.80	1. การก่อสร้างเส้นทางด่วน R3A ส่งผลต่อการ เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใน ชุมชนและสิ่งแวดล้อมได้	0.50	3	1.50
2. การจัดสรรพื้นที่การ เกษตรอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อยกเพิ่มรายได้เกษตรกร	0.30	5	1.50	2. ขาดแคลนแรงงานในภาค การเกษตรโดยเฉพาะพื้นที่ ปลูกยางพารา	0.50	4	2.00
3. ประชาชนมีส่วนร่วมใน การอนุรักษ์ทรัพยากรและ สิ่งแวดล้อม	0.20	5	1.00				
4. รัฐบาลให้การสนับสนุนและ กำกับดูแลอย่างใกล้ชิด	0.30	5	1.50				
รวม	1.00	19	4.80	รวม	1.00	7	3.50
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. ความต้องการปริมาณน้ำ ยางพาราในอุตสาหกรรม พลาสติกมีแนวโน้มเพิ่ม สูงขึ้น	0.40	4	1.60	1. การเพิ่มพื้นที่ปลูก ยางพาราเป็นจำนวนมากใน จังหวัดจะส่งผลทำให้พื้นที่ป่า ธรรมชาติลดลง	0.50	4	2.00
2. รัฐมีนโยบายด้าน สิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการ พัฒนาอุตสาหกรรม	0.30	4	1.20	2. การอพยพเข้ามาในพื้นที่ ของประชาชนต่างถิ่นเพื่อ ปลูกยางพาราอาจส่งผล กระทบในอนาคตได้	0.50	3	1.50
3. สามารถสร้างงานเพิ่ม รายได้และแก้ไขปัญหา ความยากจนในชุมชนได้	0.30	4	1.20				
รวม	1.00	13	4.00	รวม	1.00	15	3.50

ตารางที่ ข 10 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านเศรษฐกิจเมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การท่องเที่ยวชายแดนมี แนวโน้มของนักท่องเที่ยวเพิ่ม สูงขึ้น	0.30	4	1.20	1. ลักษณะโครงสร้างทาง เศรษฐกิจเป็นภาคการเกษตร	0.30	4	1.20
2. การขยายตัวด้านเศรษฐกิจ จากภาคเกษตรเป็นบริการ ท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	2. เศรษฐกิจภายในประเทศมี ภาวะถดถอยส่งผลกระทบต่อ การ ลงทุนของภาครัฐและเอกชน	0.30	4	1.20
3. มีบุคลากรหรือแรงงานอย่าง เพียงพอ	0.20	4	0.80	3. รายได้จากการค้าและการ ลงทุนกระจุกตัวอยู่ใน เฉพาะตัวเมืองเชียงใหม่	0.20	3	0.60
4. รัฐให้การสนับสนุนและ กำกับดูแลอย่างใกล้ชิด	0.20	3	0.60	4. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรามี ความผันผวนสูง	0.20	3	0.60
รวม	1.00	15	3.90	รวม	1.00	14	3.60
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. กรอบความร่วมมือในGMS เริ่มมีความเป็นรูปธรรมและ ส่งผลกระทบต่ออนุภูมิภาคแม่น้ำ โขงมากขึ้น	0.30	4	1.20	1. ภาวะเศรษฐกิจของโลก ถดถอยส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของ ประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง	0.30	4	1.20
2. การท่องเที่ยวของสปป.ลาว และของจีนมีการขยายตัวสูง	0.20	4	0.80	2. ภาวะเศรษฐกิจ ภายในประเทศถดถอย	0.30	5	1.50
3. การลงทุนด้านธุรกิจที่ เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน สปป.ลาวและเมืองจันทบุรีเพิ่ม สูงขึ้น	0.20	4	0.80	3. ผู้ประกอบการในท้องถิ่นมี ทุนน้อย	0.20	3	0.60
4. การก่อสร้างสะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย) จะส่งผลทำให้เศรษฐกิจขยายตัว เพิ่มสูงขึ้น	0.30	5	1.50	4. กรอบความร่วมมือ FTA ระหว่างไทย - จีนจะส่งผลต่อ การขยายตัวทางเศรษฐกิจใน อนาคต	0.20	4	0.80
รวม	1.00	17	4.30	รวม	1.00	16	4.10

ตารางที่ ข 11 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านเศรษฐกิจเมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การท่องเที่ยวหลวงน้ำทามีการขยายตัวสูง มีนักท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	1. ลักษณะโครงสร้างทางเศรษฐกิจเป็นภาคการเกษตร	0.30	4	1.20
2. การขยายตัวด้านเศรษฐกิจจากภาคเกษตรเป็นบริการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	2. การให้สัมปทานแก่รัฐบาลจีนในการเข้ามาลงทุน จะส่งผลต่อผู้ประกอบการในท้องถิ่น	0.30	4	1.20
3. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่อยู่ในท้องถิ่นหลวงน้ำทา จึงมีความเข้มแข็ง	0.20	4	0.80	3. ลักษณะเศรษฐกิจเป็นการพึ่งพาจากต่างประเทศ	0.30	4	1.20
4. รัฐให้การสนับสนุนและกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด	0.20	3	0.60	4. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรามีความผันผวนสูง	0.20	4	0.80
รวม	1.00	15	3.80	รวม	1.00	16	4.00
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. กรอบความร่วมมือในGMS เริ่มมีความเป็นรูปธรรมและส่งผลต่อภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขงมากขึ้น	0.30	4	1.20	1. ภาวะเศรษฐกิจของโลก ถดถอยส่งผลต่อเศรษฐกิจของประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง	0.20	4	0.80
2. การท่องเที่ยวของสปป.ลาว และของจีนมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง	0.20	4	0.80	2. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านถดถอย	0.30	4	1.20
3. การลงทุนธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในสปป.ลาวและเมืองจิ่งหงเพิ่มสูงขึ้นภายหลังเปิดใช้ R3A	0.20	4	0.80	3. ผู้ประกอบการจากจีนเริ่มเข้ามาลงทุน ส่งผลต่อผู้ประกอบการภายในประเทศ	0.20	3	0.60
4. ภายหลังการเปิดใช้สะพานมิตรภาพไทย-ลาว (เชียงของ-ห้วยทราย)จะส่งผลทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	5	1.50	4. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ต้องพึ่งพาต่างประเทศ	0.30	4	0.80
รวม	1.00	17	4.30	รวม	1.00	15	3.80

ตารางที่ ข 12 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านเศรษฐกิจเมืองจังหวัด

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม		ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม
1. การท่องเที่ยวจังหวัดมีเศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่อง	0.30	4	1.20	1. ลักษณะโครงสร้างทางเศรษฐกิจเป็นภาคการเกษตร	0.30	4	1.20
2. การขยายตัวด้านเศรษฐกิจจากภาคเกษตรเป็นบริการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	2. การขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว จะส่งผลต่อการลงทุนของ			
3. ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็น คนในท้องถิ่นเมืองจังหวัด จึงมีความเข้มแข็ง	0.20	4	0.80	ผู้ประกอบการในท้องถิ่น	0.30	3	0.90
4. รัฐให้การสนับสนุนและกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด	0.20	4	0.80	3. ลักษณะเศรษฐกิจการท่องเที่ยวยังสร้างรายได้เป็นช่วงๆในจังหวัด	0.20	4	0.80
5. ตลาดการท่องเที่ยวมีขนาดใหญ่	0.10	4	0.40	4. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรามีความผันผวนสูง	0.20	4	0.80
รวม	1.00	20	4.00	รวม	1.00	15	3.70
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม		ถ่วงน้ำหนัก	ประเมิ	ผลรวม
1. กรอบความร่วมมือใน GMS เริ่มมีความเป็นรูปธรรมและส่งผลต่ออนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขงมากขึ้น	0.30	4	1.20	1. ภาวะเศรษฐกิจของโลก กดถอยส่งผลต่อเศรษฐกิจของประเทศอนุภูมิภาคุ่มแม่น้ำโขง	0.30	4	1.20
2. การท่องเที่ยวของสปป.ลาว และของจีนมีการขยายตัวสูง	0.20	4	0.80	2. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านถดถอย	0.20	4	0.80
3. การลงทุนด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน สปป.ลาวและเมืองจังหวัดเพิ่มสูงขึ้นภายหลังเปิดใช้ R3A	0.20	4	0.80	3. ผู้ประกอบการเงินจากต่างถิ่นเริ่มเข้ามาลงทุน ส่งผลต่อผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น	0.20	5	1.00
4. การก่อสร้างสะพานมิตรภาพ ไทย-ลาว (เชียงของ - ห้วยทราย) จะส่งผลทำให้เศรษฐกิจขยายตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	5	1.50	4. ที่ดินมีราคาสูงขึ้น	0.10	4	0.40
				5. ขาดแคลนแรงงานทางด้านบริการท่องเที่ยว	0.20	4	0.80
รวม	1.00	17	4.30	รวม	1.00	21	4.20

ตารางที่ ข 13 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านเทคโนโลยีการสื่อสารของ
เมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีการปรับใช้เทคโนโลยีการสื่อสารในองค์กรภาครัฐในด้านความปลอดภัยบนเส้นทาง R3A	0.30	4	1.20	1. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการลงทุนสูง	0.30	4	1.20
2. มีการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารมาใช้ในภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	0.30	4	1.20	2. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา	0.40	4	1.60
3. การให้บริการโทรศัพท์มีความหลากหลายทั้งภายในและต่างประเทศ	0.20	4	0.80	3. ต้องเสียค่าลิขสิทธิ์สูงในการพัฒนาใช้เทคโนโลยีขั้นสูง	0.20	4	0.80
4. มีบุคลากรที่มีทักษะอย่างเพียงพอ	0.20	3	0.60	4. การบริหารจัดการข้อมูลมีการลงทุนสูง	0.10	3	0.30
รวม	1.00	15	4.10	รวม	1.00	15	3.90
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. เทคโนโลยีการสื่อสารสร้างความได้เปรียบด้านการแข่งขัน	0.30	4	1.20	1. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบต่อการลงทุน	0.30	5	1.50
2. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว	0.30	4	1.20	2. ต้องใช้ระยะเวลาพัฒนาด้านทักษะบุคลากรด้านเทคโนโลยีการสื่อสารนาน	0.20	4	0.80
3. เพิ่มทางเลือกและความรวดเร็วให้กับนักท่องเที่ยวในการจองตั๋วโดยสารทางระบบออนไลน์	0.20	4	0.80	3. การโจรกรรมข้อมูลหรือการปล่อยข่าวไวรัส อาจส่งผลกระทบต่อการใช้งานบริการได้	0.20	3	1.20
4. การเปิดเสรีทางด้านการโทรคมนาคมระหว่างประเทศสามารถเอื้ออำนวยต่อการเลือกใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร	0.20	3	0.60	4. งบประมาณมีน้อย	0.30	4	1.20
รวม	1.00	15	3.80	รวม	1.00	16	3.80

ตารางที่ ข 14 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านเทคโนโลยีการสื่อสารของ
เมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีการปรับใช้เทคโนโลยีการสื่อสารในการตรวจสอบคนเข้าเมืองได้ดี	0.40	4	1.60	1. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการลงทุนสูง	0.30	4	1.20
2. มีการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารมาบริการแก่ท่องเที่ยวเช่น การให้บริการอินเทอร์เน็ต	0.20	4	0.80	2. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา	0.40	5	2.00
3. การใช้บริการโทรศัพท์มีความหลากหลายทั้งภายในและต่างประเทศ	0.20	3	0.60	3. ต้องเสียค่าลิขสิทธิ์สูงในการพัฒนาใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร	0.20	4	0.80
4. มีบุคลากรที่มีทักษะทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารอย่างเพียงพอ	0.20	4	0.80	4. การบริหารจัดการข้อมูลมีการลงทุนสูง	0.10	3	0.30
รวม	1.00	15	3.80	รวม	1.00	15	4.30
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารเป็นความได้เปรียบด้านการแข่งขัน	0.30	5	1.50	1. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลต่อการลงทุน	0.30	5	1.50
2. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารช่วยทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว	0.30	5	1.50	2. ต้องใช้ระยะเวลาพัฒนาทักษะบุคลากรด้านเทคโนโลยีการสื่อสารนาน	0.20	4	0.80
3. เพิ่มทางเลือกและความรวดเร็วให้กับนักท่องเที่ยวในการจองตั๋วโดยสารทางระบบออนไลน์	0.20	4	0.80	3. การโจรกรรมข้อมูลหรือการปล่อยภาวะไวรัส อาจส่งผลกระทบต่อการทำงาน	0.20	3	1.20
4. การเปิดเสรีทางการโทรคมนาคมระหว่างประเทศสามารถเอื้ออำนวยต่อการเลือกใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร	0.20	3	0.60	4. งบประมาณมีน้อย	0.30	4	1.20
รวม	1.00	17	4.40	รวม	1.00	16	3.80

ตารางที่ ข 15 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านเทคโนโลยีการสื่อสารของ
เมืองจันทบุรี

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีการปรับใช้เทคโนโลยีการสื่อสารในการตรวจและควบคุมการเดินรถบนเส้นทางด่วนได้เป็นอย่างดี	0.40	5	1.60	1. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการลงทุนสูง	0.40	4	1.60
2. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารช่วยทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว	0.10	3	0.30	2. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา	0.40	5	2.00
3. การใช้บริการโทรศัพท์ที่มีความหลากหลายทั้งภายในและต่างประเทศ	0.30	4	1.20	3. ต้องเสียค่าลิขสิทธิ์สูงในการพัฒนาใช้เทคโนโลยีขั้นสูง	0.20	3	0.60
4. มีบุคลากรที่มีทักษะทางด้านเทคโนโลยีการสื่อสารอย่างเพียงพอ	0.20	4	0.80				
รวม	1.00	16	4.30	รวม	1.00	12	3.80
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การใช้เทคโนโลยีการสื่อสารช่วยทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพและรวดเร็ว	0.30	5	1.50	1. เทคโนโลยีการสื่อสารมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลต่อการลงทุน	0.40	4	1.60
2. เพิ่มทางเลือกและความรวดเร็วให้กับนักท่องเที่ยวในการจองตั๋วโดยสารทางระบบออนไลน์	0.30	4	1.20	2. ต้องใช้ระยะเวลาพัฒนาทักษะบุคลากรด้าน			
3. การเปิดเสรีทางด้านการโทรคมนาคมระหว่างประเทศสามารถเอื้ออำนวยต่อการเลือกใช้เทคโนโลยีการสื่อสาร	0.20	4	0.80	การตลาดสูง	0.30	3	0.90
				เทคโนโลยีการสื่อสารนาน			
				3. การโจรกรรมข้อมูลหรือการปล่อยภาวะไวรัส อาจ	0.20	4	0.80
				ส่งผลกระทบต่อ			
				ให้บริการได้			
				4. งบประมาณไม่เพียงพอ	0.10	4	0.40
รวม	1.00	13	3.90	รวม	1.00	15	3.70

ตารางที่ ข 16 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการตลาดการท่องเที่ยวของ
เมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง	0.30	4	1.20	1. การส่งเสริมการตลาดของภาครัฐและเอกชนเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ	0.20	4	1.60
2. ตลาดการท่องเที่ยวมีการขยายตัวสูง	0.20	5	1.00	2. ขาดการสำรวจตลาดและการสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง	0.40	4	1.60
3. ปริมาณนักท่องเที่ยวภายในและต่างประเทศปรับตัวสูงขึ้น	0.20	4	0.80	3. ขาดการวิจัยและพัฒนาการตลาดท่องเที่ยว	0.20	5	1.00
4. การเปิดตลาดด้านการท่องเที่ยวใหม่ในต่างประเทศปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	4. การส่งเสริมการตลาดไม่ต่อเนื่อง	0.20	5	1.00
รวม	1.00	17	4.20	รวม	1.00	18	4.20
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้น	0.40	4	1.60	1. การพัฒนาการตลาดภายใต้กรอบของGMS มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติ	0.30	4	1.20
2. การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวภายในอนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น	0.30	5	1.50	2. ต้องใช้ระยะเวลานานในการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านการตลาด	0.20	4	0.80
3. การเปิดเสรีทางด้านการตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ สามารถเอื้ออำนวยต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลก	0.30	4	1.20	3. การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวต้องใช้งบประมาณสูง	0.30	5	1.50
				4. การสร้างเครือข่ายทางการตลาดการท่องเที่ยวมีความยุ่งยากและซับซ้อน	0.20	4	0.80
รวม	1.00	13	4.30	รวม	1.00	17	4.30

ตารางที่ ข 17 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการตลาดการท่องเที่ยวของ
เมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง	0.30	4	1.20	1. การส่งเสริมการตลาดของภาครัฐและเอกชน	0.30	4	1.20
2. ตลาดการท่องเที่ยวมีการขยายตัวสูง	0.30	5	1.50	2. ขาดการสำรวจตลาดและการสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง	0.40	5	2.00
3. ปริมาณนักท่องเที่ยวภายในและต่างประเทศปรับตัวสูงขึ้น	0.20	3	0.60	3. ขาดการวิจัยและพัฒนาการตลาดท่องเที่ยว	0.20	4	0.80
4. การเปิดตลาดด้านการท่องเที่ยวใหม่ในต่างประเทศปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.20	4	0.80	4. การส่งเสริมการตลาดไม่ต่อเนื่อง	0.10	3	0.30
รวม	1.00	16	4.10	รวม	1.00	16	4.30
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้น	0.40	4	1.60	1. การพัฒนาการตลาดภายใต้กรอบของGMS มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติ	0.30	4	1.20
2. การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวภายในอนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	2. ต้องใช้ระยะเวลานานในการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านการตลาด	0.30	4	1.20
3. การเปิดเสรีทางด้านการตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ สามารถเอื้ออำนวยต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลก	0.30	3	0.90	3. การส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวต้องใช้งบประมาณสูง	0.20	4	0.80
				4. การสร้างเครือข่ายทางการตลาดการท่องเที่ยวมีความยุ่งยากและซับซ้อน	0.30	5	1.50
รวม	1.00	13	3.70	รวม	1.00	16	4.30

ตารางที่ ข 18 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการตลาดการท่องเที่ยวของเมืองจันท

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1.มีการส่งเสริมการตลาดด้านการท่องเที่ยวร่วมกับประเทศในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง	0.20	4	0.80	1.การส่งเสริมการตลาดของภาครัฐและเอกชนเป็นลักษณะต่างคนต่างทำ	0.30	4	1.20
2.การส่งเสริมการตลาดผ่านสถานีโทรทัศน์สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้โดยตรง	0.30	4	1.20	2. ขาดการสำรวจตลาดและการสร้างเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง	0.40	5	2.00
3.ปริมาณนักท่องเที่ยวภายในและต่างประเทศปรับตัวสูงขึ้น	0.30	5	1.50	3. ขาดการวิจัยและพัฒนาการตลาดท่องเที่ยว			
4. การเปิดตลาดใหม่ด้านการท่องเที่ยวใหม่ในต่างประเทศปรับตัวเพิ่มสูงขึ้น	0.20	4	0.80	4. การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวของเมืองจันทในประเทศไทย และสปป.ลาว ยังมีไม่มากนัก	0.20	4	0.80
รวม	1.00	15	4.30	รวม	1.00	17	4.40
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้น	0.40	4	1.60	1. การพัฒนาการตลาดภายใต้กรอบของGMS มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติ	0.40	4	1.60
2. การขยายตัวของตลาดการท่องเที่ยวภายในอนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น	0.30	5	1.50	2. ต้องใช้เวลานานในการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านการตลาด	0.20	3	0.60
3. การเปิดเสรีทางด้านการตลาดการท่องเที่ยวระหว่างประเทศสามารถเอื้ออำนวยต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลก	0.30	4	1.20	3. การส่งเสริมการตลาดด้านท่องเที่ยวต้องใช้งบประมาณสูง	0.20	4	0.80
				4. การส่งเสริมการตลาดการท่องเที่ยวชาวจีนต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง	0.20	5	1.00
รวม	1.00	13	4.30	รวม	1.00	16	4.00

ตารางที่ ข 19 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการท่องเที่ยวของเมืองเชียงใหม่

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติมากมาย	0.30	4	1.20	1. แหล่งท่องเที่ยวแต่ละ แห่งอยู่ห่างไกล	0.30	4	1.20
2. มีแหล่งท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรมที่หลากหลาย	0.30	4	1.20	2. การเดินทางเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยวในบาง			
3. ความเป็นมิตรไมตรีของ ผู้คน	0.10	4	0.40	ฤดูกาลลำบาก	0.20	4	0.80
4. เส้นทาง การเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยวสะดวก รวดเร็ว	0.10	4	0.40	3. ขาดแคลนบุคลากร ผู้ชำนาญการด้านการ			
5. มีแหล่งท่องเที่ยว เกษะแก่ง ในแม่น้ำโขง	0.20	2	0.40	ท่องเที่ยว	0.30	5	1.50
				4. ขาดความพร้อมใน เรื่องสิ่งอำนวยความสะดวก			
				สะดวกในแหล่งท่องเที่ยว	0.20	4	0.80
รวม	1.00	18	3.60	รวม	1.00	17	4.30
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การขยายตัวการท่องเที่ยว ทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้น	0.30	5	1.50	1. การพัฒนาการ ท่องเที่ยวภายใต้กรอบ			
2. รัฐบาลให้การสนับสนุน ผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น	0.40	4	1.60	ของGMS มีความยุ่งยาก ในทางปฏิบัติ	0.30	4	1.20
3. การสร้างกรอบความ ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน				2. การแข่งขันด้านธุรกิจ การท่องเที่ยวสูง	0.30	5	1.50
ส่งผลต่อการท่องเที่ยว ภายในประเทศ	0.20	3	0.60	3. นอกฤดูกาลท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวน้อย	0.20	3	0.60
4. การลงทุนด้านการ ท่องเที่ยวของผู้ประกอบการ				4. การสนับสนุนจาก ภาครัฐ ยังคงมีอยู่น้อย	0.20	3	0.60
ท้องถิ่นที่หลากหลายเพิ่ม สูงขึ้น	0.10	3	0.30				
รวม	1.00	14	4.00	รวม	1.00	16	3.90

ตารางที่ ข 20 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการท่องเที่ยวของเมืองหลวงน้ำทา

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติมากมาย	0.30	4	1.20	1. แหล่งท่องเที่ยวแต่ละ แห่งอยู่ห่างไกล เช่น เมืองสิง	0.30	3	0.90
2. มีแหล่งท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรม ประเพณีที่ หลากหลาย	0.30	5	1.50	2. การเดินทางเข้าถึง แหล่งท่องเที่ยวในบาง ฤดูกาลค่อนข้างลำบาก	0.20	3	0.60
3. ความเป็นมิตรไมตรีของ ผู้คน	0.10	5	1.00	3. ขาดแคลนบุคลากร ผู้ชำนาญการด้านการ ท่องเที่ยว	0.30	4	1.20
4. เส้นทาง การเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยวสะดวก รวดเร็ว	0.10	4	0.40	4. ขาดความพร้อมใน เรื่องการบริหารจัดการใน แหล่งท่องเที่ยว	0.20	4	0.80
5. มีแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้น ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวได้แก่ บ่อนคาสีโน	0.20	3	0.60				
รวม	1.00	21	4.20	รวม	1.00	14	3.50
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การขยายตัวการท่องเที่ยว ทั่วโลกเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	1. การพัฒนาการ ท่องเที่ยวภายใต้กรอบ ของGMS มีความยุ่งยาก ในทางปฏิบัติ	0.30	4	1.20
2. รัฐให้การสนับสนุน ผู้ประกอบการภายในท้องถิ่น	0.40	5	2.00	2. การแข่งขันด้านธุรกิจ การท่องเที่ยวสูง	0.30	4	1.20
3. การสร้างกรอบความ ร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งผลต่อการท่องเที่ยว ภายในประเทศ	0.20	4	0.80	3. นอกฤดูกาลท่องเที่ยว มีนักท่องเที่ยวน้อย	0.20	4	0.80
4. มีการส่งเสริมกิจกรรมการ ท่องเที่ยวที่หลากหลาย และ ท้าทาย	0.10	4	0.40	4. การสนับสนุนจาก ภาครัฐยังคงมีอยู่น้อย	0.20	3	0.60
รวม	1.00	17	4.40	รวม	1.00	15	3.80

ตารางที่ ข 21 ตารางสรุปการวิเคราะห์ปัจจัยภายในและภายนอกด้านการท่องเที่ยวของเมืองจันท

จุดแข็ง	ระดับคะแนน			จุดอ่อน	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. มีแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติมากมาย	0.20	4	0.80	1. แหล่งท่องเที่ยวแต่ละแห่ง อยู่ห่างไกล เช่น กาลันป้า	0.30	4	1.20
2. มีแหล่งท่องเที่ยวทาง วัฒนธรรมไทลื้อที่โดดเด่น	0.20	5	1.00	2. การเดินทางเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยวในบางฤดูกาลลำบาก	0.20	3	0.60
3. ความเป็นมิตรไมตรีและ รอยยิ้มของผู้คน	0.10	3	0.30	3. บัณฑิตเข้าชมสถานที่ ท่องเที่ยวที่สำคัญ ๆ ในจังหวัดมี			
4. เส้นทางในการเข้าถึงแหล่ง ท่องเที่ยวมีความสะดวกและ รวดเร็ว	0.20	5	1.00	ราคาสูง	0.40	4	1.60
5. มีแหล่งท่องเที่ยวที่สร้างขึ้น เพื่อการท่องเที่ยวโดยเฉพาะอยู่ หลายแห่ง เช่น ปางดงคิบบ วัดหลวงใต้ลือ ฯลฯ	0.30	4	1.20	4. ขาดความพร้อมในเรื่องสิ่ง อำนวยความสะดวกในแหล่ง ท่องเที่ยวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ห้องน้ำสะอาดมีฝาปิดรีด	0.10	4	0.40
รวม	1.00	21	4.30	รวม	1.00	15	3.80
โอกาส	ระดับคะแนน			อุปสรรค	ระดับคะแนน		
	ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม		ถ่วง น้ำหนัก	ประ เมิน	ผล รวม
1. การขยายตัวการท่องเที่ยวของ จีนเพิ่มสูงขึ้น	0.30	4	1.20	1. การพัฒนาการท่องเที่ยว ภายใต้กรอบของGMSมีความ ยุ่งยากในทางปฏิบัติ	0.30	4	1.20
2. การเดินทางด้วยทางด่วนบน R3A สะดวกและรวดเร็ว	0.30	5	1.50	2. การแข่งขันด้านธุรกิจการ ท่องเที่ยวสูง	0.30	4	1.20
3. การสร้างกรอบความร่วมมือ กับประเทศเพื่อนบ้านส่งผลต่อ การท่องเที่ยวภายในประเทศ อนุภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้น	0.20	4	0.80	3. นอกฤดูกาลท่องเที่ยวมี นักท่องเที่ยวน้อย	0.20	3	0.60
4. มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ หลากหลายและท้าทาย	0.20	3	0.60	4. ขาดการสนับสนุนจาก ภาครัฐงบประมาณมีน้อย	0.20	4	0.80
รวม	1.00	16	4.10	รวม	1.00	16	3.90

ภาคผนวก ค

ภาพบริบทของพื้นที่ เมืองเชียงใหม่ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันท





ภาพที่ ค 1 ป้ายโฆษณาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในช่วงสงกรานต์ อำเภอเชียงของ



ภาพที่ ค 2 พิธีบวงสรวงเจ้าพ่อปลาบึกในงานประเพณีมหาสงกรานต์ เมืองเชียงของ



ภาพที่ ค 3 “ไก” หรือสาหร่ายแม่น้ำโขง เมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย



ภาพที่ ค 4 แท่งคอนกรีตใช้เป็นรั้วกั้นถนน บนเส้นทาง R3A หลวงน้ำทา-ป่อเต็น



ภาพที่ ค 5 หมู่บ้านไทลื้อทิวทัศน์สองข้างทางบนเส้นทางR3A เมืองจิ่งหง



ภาพที่ ค 6 ปอยสงกรานต์ปีใหม่เดือนหกของชาวไทลื้อ เมืองจิ่งหง (สิบสองปันนา)



ภาพที่ ค 7 ประเพณีสงกรานต์ในสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีนตอนใต้



ภาพที่ ค 8 ขบวนแห่ประเพณีสงกรานต์ในสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีนตอนใต้



ภาพที่ ค 9 เมืองจิ่งหง สิบสองปันนา จีนตอนใต้, สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 14 เมษายน 2552



ภาพที่ ค 10 ทิวทัศน์ของหมู่บ้านชาวเขาเผ่าต่าง ๆ บนเส้นทาง R3A



ภาพที่ ค 11 ตำข้าวมือเย็นวิถีชีวิตชนเผ่าของเมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว



ภาพที่ ค 12 ไหล่ทางพังทลายกินพื้นที่เข้ามาถึงเส้นกึ่งกลางถนนต้องใช้รถแบคโฮเพื่อโกยดิน



ภาพที่ ค 13 แท่งคอนกรีตใช้เป็นรั้วกั้นถนน บนเส้นทาง R3A หลวงน้ำทา-บ่อเต็น



ภาพที่ ค 14 สถานีขนส่งผู้โดยสารสายภายในเขตเมืองหลวงน้ำทา (รถโดยสารไปด่านชายแดนบ่อเต็น)



ภาพที่ ค 15 บริการห้องสุขาครั้งละ 1,000 กีบ ด้านตรวจคนเข้าเมือง บ่อเต็น สปป.ลาว



ภาพที่ ค 16 ตู้บริการกดเงินสด ATM ดิดตลาดมืดแห่งแรกของหลวงน้ำทา



ภาพที่ 17 หน่วยแลกเปลี่ยนเงินตรา บ่อเต็นของธนาคารพัฒนาลาว



ภาพที่ 18 สภาพภายในของห้องพักเส้าสเมืองหลวงน้ำทา



ภาพที่ ค 19 เอือนพักดาราสะหวัน เอือนพักแบบโฮมสเตย์ เมืองหลวงน้ำทา สปป.ลาว



ภาพที่ ค 20 นักท่องเที่ยวชาวยุโรปเดินทางกลับจากทัวร์เดินป่า เมืองหลวงน้ำทา



ภาพที่ ค 21 ป้ายโฆษณาขายเพ็คเก็จทัวร์เดินป่า สำนักงานขายตั้งอยู่ที่ตลาดมืด



ภาพที่ ค 22 กล้วยหอมพืชเศรษฐกิจของเมืองจันทอง สิบสองปันนา



ภาพที่ ค 23 สะพานข้ามรอยต่อระหว่างหุบเหวและอุโมงค์บนเส้นทาง R3A เมืองหลุน



ภาพที่ ค 24 ทางทะเลภูเขาสูงด้วยอุโมงค์ บนเส้นทางR3A เมืองลา



ภาพที่ ค 25 ผู้โดยสารส่วนใหญ่นอนพักผ่อนไปตลอดเส้นทางหลวงพระบาง-คูนหมิง



ภาพที่ ค 26 ป้ายภาษาไทย สวนพฤกษชาติ บนเส้นทาง R3A เมืองจิ่งหง



ภาพที่ ค 27 ป้ายแนะนำทาง และสถานที่ท่องเที่ยว เมืองจิ้งหวง



ภาพที่ ค 28 น้ำดื่มฟรี บริการอยู่ด้านหน้าสถานีที่นั่งรอรถ สถานีขนส่งเมืองจิ้งหวง



ภาพที่ ค 29 สภาพของเวียงเชียงรุ่งเกสเฮ้าส์ เมืองจิ่งหรงจิ่งหง



ภาพที่ ค 30 คุณสิงห์คำ และภรรยาคู่ใจ ร้านอาหารชัชชวนชิม เมืองจิ่งหง



ภาพที่ ค 31 การเล่นสาดน้ำสงกรานต์ระหว่างนักแสดงตลกและนักท่องเที่ยวชาวจีน



ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้ให้ข้อมูลการวิจัย



รายชื่อผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัย

รายชื่อผู้ให้ข้อมูลหลักในการวิจัยครั้งนี้ประกอบไปด้วย

1. องค์กรของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

- 1) องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติลาว กำแพงนครเวียงจันทน์ สปป.ลาว
- 2) องค์การการท่องเที่ยวยูนนาน เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน (ตอนใต้)
- 3) การท่องเที่ยวเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา เมืองจิ่งหรง
- 4) การท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย ประเทศไทย
- 5) กรมการขนส่งของมณฑลยูนนาน เขตสิบสองปันนา มณฑลยูนนาน จีน(ตอนใต้)
- 6) สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองเชียงของ ด้านตรวจคนเข้าเมืองเชียงของ จังหวัดเชียงราย
- 7) ห้องกานตรวจคนเข้าเมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว
- 8) หน่วยตรวจคนเข้าเมืองบ่อหาน เมืองลา เขตสิบสองปันนา(จีนตอนใต้)
- 9) ที่ว่าการอำเภอเชียงของ อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย
- 10) สำนักงานการปกครองแขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว
- 11) นายบ้านหาดยาว (ผู้ใหญ่บ้าน) เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา
- 12) แผนกอุตสาหกรรมและการค้า แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว
- 13) โรงพยาบาลเชียงของ อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย
- 14) สำนักงานปกครอง และส่วนงานต่างประเทศเมืองจิ่งหรง เขตสิบสองปันนา มณฑล

ยูนนาน จีน (ตอนใต้)

- 15) สถานีตำรวจภูธรอำเภอเชียงของ อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย
- 16) ด้านศุลกากรอำเภอเชียงของ อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย
- 17) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดเชียงใหม่
- 18) สมาคมท่องเที่ยวจังหวัดเชียงราย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย
- 19) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานจังหวัดเชียงราย
- 20) หอการค้าจังหวัดเชียงราย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

2. ผู้บริหารภาครัฐและเอกชน ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง

1) พลตำรวจโท จันงค์ จินาเฟย, หัวหน้าด่านตรวจคนเข้าเมือง อำเภอเชียงของ, ด้านตรวจคนเข้าเมืองเชียงของ, สัมภาษณ์ วันที่ 7 เมษายน 2552

2) นาย เสรี กัณหาโรจน์, ปลัดอำเภอเชียงของ , ที่ว่าการอำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย, สัมภาษณ์ วันที่ 7 เมษายน 2552

- 3) คำเลียน ดันยาแก้ว, หัวหน้าห้องงานพัพพันการต่างประเทศ แขวงหลวงน้ำทา, หลวงน้ำทา สปป.ลาว, สัมภาษณ์ วันที่ 9 เมษายน 2552
 - 4) คำหล้า ลอวันชิด, หัวหน้าห้องงานปกครอง เมืองหลวงน้ำทา แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, สัมภาษณ์ วันที่ 9 เมษายน 2552
 - 5) สมเกียรติ ชื่นธีระวงศ์, นายกสมาคมท่องเที่ยวเชียงราย จังหวัดเชียงราย, สัมภาษณ์ วันที่ 9 เมษายน 2552
 - 6) Yoshie, Yusuke (องค์การร่วมมือสากล ญี่ปุ่น(JICA)แผนกแผนงานและการลงทุน เมืองห้วยทราย แขวงบ่อแก้ว สปป.ลาว, สัมภาษณ์ วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2552
 - 7) Chong, Chin Shi, รองผู้ว่าเขตปกครองตนเองสิบสองปันนา, เมืองจิ่งหง, สัมภาษณ์ วันที่ 6 เมษายน 2552
 - 8) Yee, Chen Wei, วิเทศน์สัมพันธ์เมืองจิ่งหง เมืองจิ่งหง, สัมภาษณ์ วันที่ 14 เมษายน 2552
 - 9) นิตย์ บุญดิเรก, ผู้จัดการนิคมอุตสาหกรรม เขตสิบสองปันนา เมืองจิ่งหง จีน (ตอนใต้)
 - 10) ผู้ประกอบการธุรกิจการขนส่ง เมืองจิ่งหง, สัมภาษณ์ วันที่ 13 เมษายน 2552
 - 11) ผู้ประกอบการท่องเที่ยว,เมืองจิ่งหง, สัมภาษณ์ วันที่ 13 เมษายน 2552
- 3.ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว
- 1) กำนันพิชัย อินโน, กำนันและผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในประเทศสปป.ลาว จีน และเชียงของ, สัมภาษณ์ วันที่ 6 เมษายน 2552
 - 2) วิฑูร เลิศวาทา, ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในประเทศลาว จีน เวียดนาม และไทย, บริษัทไพรท์ ทัวร์แอนด์เทรดดิ้ง จำกัด เมืองจิ่งหง สิบสองปันนา จีนตอนใต้, สัมภาษณ์ วันที่ 13 เมษายน 2552
 - 3) โกมินทร์ เอกทัศน์, ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในประเทศลาว จีน เวียดนาม และไทย, สัมภาษณ์ วันที่ 10 เมษายน 2552
 - 4) ผู้จัดการไร่แสงอรุณรีสอร์ท (ผู้ประกอบการไม่ประสงค์ออกนาม) อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย
 - 5) ผู้ประกอบการเจ้าของเอนพักและร้านอาหารดาราสะหวัด เมืองหลวงน้ำทา, สัมภาษณ์ วันที่ 10 เมษายน 2552
 - 6) คำกึ่ง, ผู้ประกอบการเจ้าของเกสเฮ้าท์คำกึ่ง เมืองหลวงน้ำทา, สัมภาษณ์ วันที่ 9 เมษายน 2552
 - 7) Duan Lijuan และ Ye Qihong, เจ้าของกิจการร้านกาแฟและบริษัทท่องเที่ยว Maekong Caféเมืองจิ่งหง, สัมภาษณ์ วันที่ 10 เมษายน 2552

8) สีนคำ, ผู้ประกอบการร้านอาหารไทยชัยชวนชิม เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา(จินตนา), สัมภาษณ์ วันที่ 10 เมษายน 2552

9) นานแก้ว, ปู่จารย์วัดป่าเจ (มัทคนายก) เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา (จินตนา), สัมภาษณ์ วันที่ 10 เมษายน 2552

10) ผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการท่องเที่ยว เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา และเมืองจันทบุรี (ผู้ประกอบการไม่ประสงค์ออกนาม)

4. วัดทางพระพุทธศาสนา

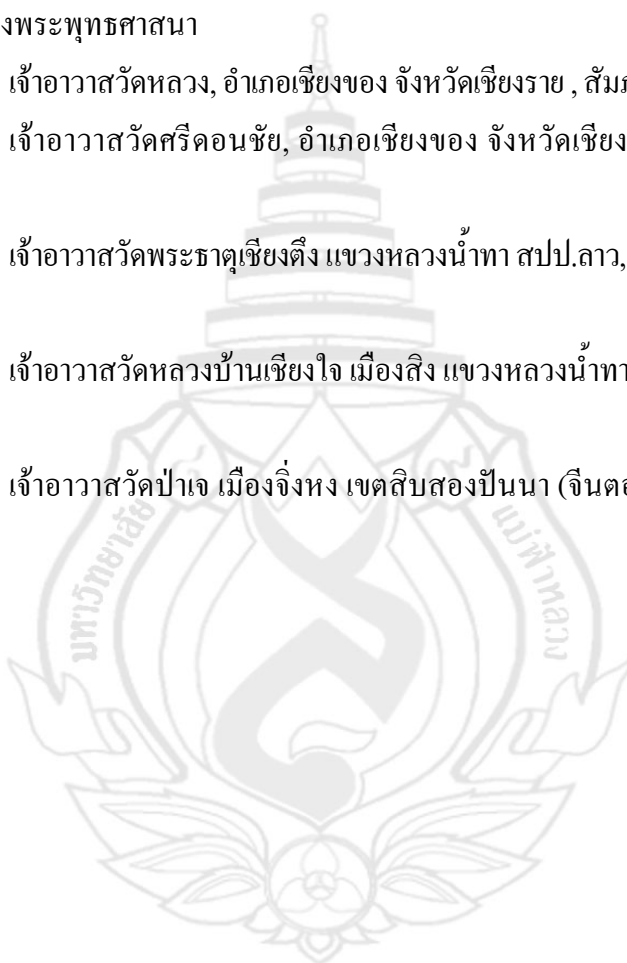
1) เจ้าอาวาสวัดหลวง, อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย , สัมภาษณ์ วันที่ 6 มีนาคม 2552

2) เจ้าอาวาสวัดศรีดอนชัย, อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย, สัมภาษณ์ วันที่ 6 มีนาคม 2552

3) เจ้าอาวาสวัดพระธาตุเชียงดิ่ง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, สัมภาษณ์ วันที่ 10 เมษายน 2552

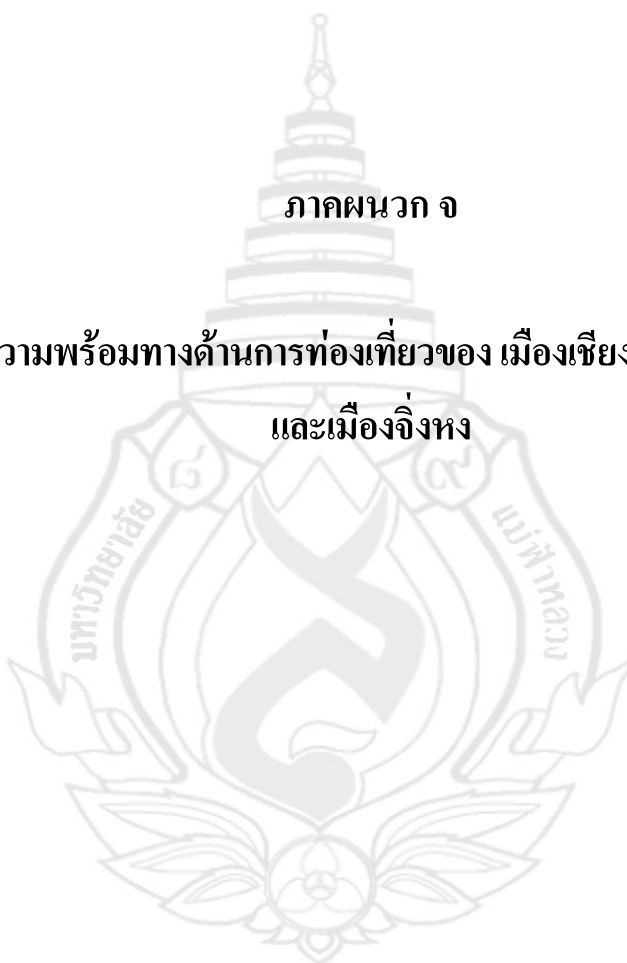
4) เจ้าอาวาสวัดหลวงบ้านเชียงใจ เมืองสิง แขวงหลวงน้ำทา สปป.ลาว, สัมภาษณ์ วันที่ 18 เมษายน 2552

5) เจ้าอาวาสวัดป่าเจ เมืองจันทบุรี เขตสิบสองปันนา (จินตนา), สัมภาษณ์ วันที่ 16 เมษายน 2552



ภาคผนวก จ

แบบสำรวจความพร้อมทางด้านการท่องเที่ยวของ เมืองเชียงของ เมืองหลวงน้ำทา
และเมืองอิงหง



เลขที่.....

แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชิงราย - คุณหมิง)

วิทยานิพนธ์เรื่อง: ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

(เชิงราย-คุณหมิง)โดย นาย ธงชัย ภูวนาถวิจิตร นักศึกษาปริญญาเอก

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง อ.เมือง จ.เชียงราย

คำชี้แจง: แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's) บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A โดยจะนำข้อมูลที่ได้อัปโหลดและสรุปเพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ สำนักศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อศึกษาดังกล่าว ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาในการตอบแบบสำรวจจากท่านเป็นอย่างดีขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเวลาในการกรอกข้อความและรายละเอียดอย่างตั้งใจจริง

ความหมายของคำว่า

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว(6A's) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่จะต้อนรับนักท่องเที่ยว หรือช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกเดินทางมาพักผ่อนหรือท่องเที่ยว อันประกอบไปด้วย สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว(Attraction) เส้นทางคมนาคมเข้าถึง (Accessibility) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) การบริหารจัดการ (Ancillary services) กิจกรรมการท่องเที่ยว(Activities)และที่พัก(Accommodations)รวมกันเป็น 6A's

เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A หมายถึง เส้นทางตามแนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางเศรษฐกิจเหนือ-ใต้(North -South Economic Corridor)ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง เชื่อมไทย-สปป.ลาว-จีน (ตอนใต้) มีจุดเริ่มต้นจากตัวเมืองเชียงราย ผ่าน สปป.ลาว ถึงเมืองคุนหมิง มณฑลยูนนานของจีน รวมระยะทางจากเชียงราย-คุนหมิง ประมาณ 1,200 กิโลเมตร

การศึกษาครั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ต่อบริษัทเอกชนแต่อย่างใด

แบบสำรวจสำหรับนักท่องเที่ยว

โครงสร้างของแบบสำรวจแบ่งออกเป็น 4 ส่วน รวม 8 หน้า คือ

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว
- ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว(6A's)
- ส่วนที่ 4 การแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

สำหรับนักท่องเที่ยวของเมือง ☐ เชียงของ ☐ หลวงน้ำทา ☐ จั๊งหง

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าถูกต้องหรือใกล้เคียงกับความจริง
มากที่สุดหรือเติมข้อความลงในช่องว่าง

สำหรับผู้วิจัย

☐ ☐ ☐

1. สัญชาติ ☐ 1
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง ☐ 2
3. อายุ ☐ 3

☐ ต่ำกว่า 20 ปี
☐ 31 – 40 ปี
☐ 51 – 60 ปี

☐ 21 – 30 ปี
☐ 41 – 50 ปี
☐ 60 ปีขึ้นไป
4. การศึกษา ☐ 4

☐ ประถมศึกษา
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ ปริญญาตรี
☐ สูงกว่าปริญญาตรี
5. ท่านประกอบอาชีพใด ☐ 5

☐ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ
☐ ธุรกิจส่วนตัว
☐ เกษียณ

☐ พนักงานบริษัทเอกชน
☐ นักเรียน /นักศึกษา
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
6. ท่านมีรายได้โดยเฉลี่ยประมาณเดือนละ ☐ 6

☐ ต่ำกว่า 20,000 บาท
☐ 30,001 – 50,000 บาท
☐ 100,001 - 200,000 บาท

☐ 20,001 - 30,000 บาท
☐ 50,001 - 100,000 บาท
☐ สูงกว่า 200,000 บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว

1. ท่านเดินทางมาท่องเที่ยวและพักผ่อนในประเทศภูมิกานนี้บ่อยครั้งเพียงใด ☐ 7
- | | |
|---------------------------------------|--|
| ☐ เป็นครั้งแรก | ☐ 2 ครั้ง |
| ☐ 3 ครั้ง | ☐ 4 ครั้ง |
| ☐ 5 ครั้ง | ☐ มากกว่า 5 ครั้ง |
2. ท่านเดินทางเข้ามาพักผ่อนและท่องเที่ยวในช่วงเดือนอะไร ☐ 8
- | | |
|--|--|
| ☐ มกราคม – กุมภาพันธ์ | ☐ มีนาคม – เมษายน |
| ☐ พฤษภาคม – มิถุนายน | ☐ กรกฎาคม – สิงหาคม |
| ☐ กันยายน – ตุลาคม | ☐ พฤศจิกายน – ธันวาคม |
3. ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยวแต่ละครั้งของท่านประมาณเท่าใด ☐ 9
- | | |
|--|--|
| ☐ ต่ำกว่า 2 วัน | ☐ 3 วัน |
| ☐ 4 วัน | ☐ 5 วัน |
| ☐ 6 วัน | ☐ 1 สัปดาห์ขึ้นไป |
4. สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ที่ท่านเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวคือที่ใด ☐ 10
- | | |
|---|--|
| ☐ แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ | ☐ ย่านศูนย์การค้าที่ทันสมัย |
| ☐ แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม | ☐ ชุมชนชาวเขาและท้องถิ่น |
| ☐ แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร | ☐ ย่านสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่าง |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |
5. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาท่องเที่ยวโดยเฉลี่ย / วัน มากน้อยเพียงใด ☐ 11
- | | |
|--|---|
| ☐ ต่ำกว่า 50 us\$ | ☐ 50 – 100 us\$ |
| ☐ 101 – 200 us\$ | ☐ 201 – 300 us\$ |
| ☐ 301 – 400 us\$ | ☐ มากกว่า 400 us\$ |
6. ค่าใช้จ่ายโดยส่วนใหญ่ของท่านในการเดินทางท่องเที่ยวได้แก่ประเภทใด ☐ 12
- | | |
|---|---|
| ☐ ค่าที่พัก | ☐ ค่าเดินทาง |
| ☐ ค่าอาหารและเครื่องดื่ม | ☐ ค่าบริษัททัวร์ |
| ☐ ค่าสถานบันเทิงเรีงรมย์ต่าง | ☐ ค่าซื้อของฝาก |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |

7. ปัจจัยทำให้ท่านตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวในภูมิภาคนี้คืออะไร ☐ 13
- | | |
|--|---|
| ☐ ความเป็นมิตรของผู้คน | ☐ ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว |
| ☐ โบราณสถานและศิลปวัฒนธรรม | ☐ สิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทาง |
| ☐ ค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าภูมิภาคอื่น ๆ | ☐ การรักษาความปลอดภัย |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |
8. กิจกรรมโดยส่วนใหญ่ ที่ท่านให้ความสนใจได้แก่ ☐ 14
- | | |
|---|--|
| ☐ การพักผ่อน | ☐ การเที่ยวชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ |
| ☐ การกีฬา, ดีกอล์ฟ หรือดำน้ำ ฯลฯ | ☐ งานเทศกาลประเพณี |
| ☐ ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ | ☐ การศึกษา / การเรียนภาษา |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |
9. ท่านเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นลักษณะใด ☐ 15
- | | |
|--|---|
| ☐ เดินทางด้วยตนเอง | ☐ เดินทางโดยใช้บริการท่องเที่ยว |
| ☐ เดินทางมาเป็นกลุ่มทัวร์ | ☐ เดินทางมากับเพื่อนชาวต่างชาติ |
| ☐ เดินทางมากับกลุ่มนักศึกษา | ☐ เดินทางมากับบริษัทที่ทำงานอยู่ |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |
10. สิ่งจูงใจที่ทำให้ท่านตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวคืออะไร ☐ 16
- | | |
|--|--|
| ☐ จากการท่องเที่ยวของรัฐ | ☐ จากบริษัทจัดบริการด้านการท่องเที่ยว |
| ☐ ประชาสัมพันธ์ทางอินเตอร์เน็ต | ☐ คำแนะนำจากเพื่อนหรือญาติ |
| ☐ จากหนังสือคู่มือเดินทางท่องเที่ยว | ☐ ชมรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์ |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |
11. ท่านพักพำนักรอยู่สถานที่ใดขณะเดินทางมาท่องเที่ยว ☐ 17
- | | |
|---|--|
| ☐ ที่พักหรือเกสเฮ้าส์ | ☐ โรงแรมหรือบังกะโล |
| ☐ รีสอร์ท | ☐ บ้านพักแบบโฮมสเตย์ |
| ☐ บ้านเพื่อน | ☐ พักกับชาวเขาหรือชนพื้นเมือง |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |
12. สิ่งที่ท่านประทับใจมากที่สุดในการเดินทางครั้งนี้คืออะไร ☐ 18
- | | |
|---|---|
| ☐ ความเป็นมิตรของผู้คน | ☐ ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว |
| ☐ การบริการนำเที่ยว | ☐ มัคคุเทศก์หรือประชาสัมพันธ์ |
| ☐ รสชาติอาหาร/เครื่องดื่ม | ☐ กิจกรรมการท่องเที่ยว |
| ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)..... | |

13. สิ่งที่ท่านไม่พึงพอใจเป็นที่สุดในการเดินทางมาครั้งนี้ คือ

☐ 19

☐ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	☐ การบริการนำเที่ยว
☐ กิจกรรมท่องเที่ยว	☐ พาหนะการเดินทาง
☐ การบริการข้อมูลท่องเที่ยว	☐ ความไม่เป็นมิตรของผู้คน
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....	

14. สิ่งที่ท่านคิดว่าควรได้รับการปรับปรุงอย่างเร่งด่วน คืออะไร

☐ 20

☐ ที่พักโรงแรม	☐ สถานีขนส่ง
☐ รีสอร์ท	☐ การบริการแท็กซี่
☐ บั๊กซี่	☐ สนามบิน
☐ โฮมสเตย์	☐ ท่าเรือ
☐ บริการนำเที่ยว	☐ การตรวจคนเข้าเมือง
☐ มัคคุเทศก์	☐ การรักษาความปลอดภัย
☐ ร้านอาหาร/ภัตตาคาร	☐ การบริการข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยว
☐ กิจกรรมท่องเที่ยว	☐ โรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุข
☐ พาหนะเดินทาง	☐ สถานบันเทิง เริงรมย์ต่าง ๆ
☐ ป้ายบอกทางหรือป้ายถนน	☐ บริการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ
☐ โทรศัพท์	☐ ไฟฟ้า
☐ น้ำประปา	☐ ห้องน้ำสะอาด
☐ การให้บริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	☐ สถานที่ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ.....)	

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's)

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ แสดงถึงระดับความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง
ยุทธศาสตร์ R3A (เชิงรายชื่อ-คุณหมิง) ลงใน ☐ ตามความเป็นจริงของท่าน

5 หมายถึง มากที่สุด

2 หมายถึง น้อย

4 หมายถึง มาก

1 หมายถึง น้อยที่สุด

3 หมายถึง ปานกลาง

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ระดับความคิดเห็นต่อความพร้อม ด้านการท่องเที่ยว					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attraction)								
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง บึง ชายหาดน้ำโขง ฯลฯ								21
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น โบราณสถาน และโบราณวัตถุ วัด ประเพณี วิถีชีวิต สถาปัตยกรรม ฯลฯ								22
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่นา บ่อปลา ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ฯลฯ								23
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่ง ท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การค้า บ่อนกาสิโน สวนสาธารณะ เส้นทาง R3A ฯลฯ								24
เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)								25
5. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์								
6. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า								26
7. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว								27
8. ความปลอดภัยในการเดินทาง								28
9. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล								29
สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities)								
10. ศาลาที่พัก/ จุดชมวิว สำหรับนักท่องเที่ยว ช่วงเวลาเดินทาง								30

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ระดับความคิดเห็นต่อความพร้อม ด้านการท่องเที่ยว					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
11. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว								31
12. ระบบสื่อความหมาย/ สัญลักษณ์ที่เข้าใจง่าย								32
13. การบริการอินเทอร์เน็ตให้กับนักท่องเที่ยว								33
14. บริการไปรษณีย์								34
15. การบริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์ และ รถยนต์								35
16. การบริการห้องน้ำ / ห้องสุขา								36
17. บริการโทรศัพท์สาธารณะ								37
18. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้								38
19. การให้บริการร้านอาหาร / เครื่องดื่ม								39
20. ร้านขายของที่ระลึก								40
21. ศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว								41
22. ศูนย์รับแจ้งเหตุสำหรับนักท่องเที่ยว								41
23. การให้บริการตรวจคนเข้าเมือง รวดเร็ว ทันสมัย								43
24. อื่น ๆ								44
การจัดการสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary services)								
25. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและ ต่างประเทศ								45
26. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่าง ต่อเนื่อง								46
27. การลดอัตราค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล								47
28. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับ ท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ								48
29. การให้บริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต								49
30. การให้บริการเบิก – ถอน เงินสดด้วย ATM								50
31. โรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขไว้ ให้บริการและให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว								51

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ระดับความคิดเห็นต่อความพร้อมด้าน การท่องเที่ยว					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว (Accommodations)								
32. โรงแรม (Hotel)								52
33. รีสอร์ท (Resor)								53
34. เกสต์เฮ้าส์ (Guesthouse)								54
35. โฮมสเตย์ (Home stay)								55
36. วิลเลจ สเตย์ (Village stay)								56
37. เต็นท์ค้างคืน (Tent)								57
กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities)								
• ทางธรรมชาติ								
38. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ								58
39. ล่องแก่ง								59
40. ล่องแพไม้ไผ่								60
41. ล่องเรือยาง								61
42. นั่งเกวียน								62
43. ขี่ช้าง								63
44. ขี่ม้า								64
45. อื่น ๆ								65
• ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี								
46. ประเพณีชนเผ่า								66
47. เทศกาลสงกรานต์ / ปีใหม่								67
48. บายศรีสู่ขวัญ								68
49. อื่น ๆ								69
• งานจัดแสดง / การแข่งขันกีฬา								
50. การแสดงชนเผ่า								70
51. โรงละคร / การละเล่นท้องถิ่น								71
52. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น								72
53. การแข่งเรือประเพณีต่างๆ								73
54. เทศกาลอาหารท้องถิ่น								74
55. งานประกวดและการแข่งขันต่าง ๆ								75
56. อื่น ๆ								76

ส่วนที่ 4 การแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

57. ท่านคิดว่าแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3Aควรเป็นอย่างไร

☐ 77

1.....

2.....

3.....

58. ท่านคิดว่าปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A มีอะไรบ้าง

☐ 78

1.....

2.....

3.....

59. ท่านมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง โปรดระบุ

☐ 79

1.....

2.....

3.....

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างสูง

วัน/ เดือน / ปี ที่สัมภาษณ์.....

แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A (เชียงราย - คุณหมิง)

วิทยานิพนธ์เรื่อง: ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการ บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A

(เชียงราย-คุณหมิง) โดย นาย ธงชัย ภูวนาฉวีจิตร นักศึกษาปริญญาเอก

มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง อ.เมือง จ.เชียงราย

คำชี้แจง: แบบสำรวจความพร้อมด้านการท่องเที่ยวฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6A's)

บนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A โดยจะนำข้อมูลที่ได้นำไปวิเคราะห์และสรุปเพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ระดับคุณวุฒิต่างทางสังคมศาสตร์ สำนักศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อศึกษาดังกล่าว ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาในการตอบแบบสำรวจจากท่านเป็นอย่างดีขอขอบพระคุณที่กรุณาสละเวลาในการกรอกข้อความและรายละเอียดอย่างตั้งใจจริง

ความหมายของคำว่า

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว(6A's) หมายถึง สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A ที่จะต้อนรับนักท่องเที่ยว หรือช่วยในการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวที่จะเลือกเดินทางมาพักผ่อนหรือท่องเที่ยว อันประกอบไปด้วย สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว(Attraction) เส้นทางคมนาคมเข้าถึง (Accessibility) สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) การบริหารจัดการ (Ancillary services) กิจกรรมการท่องเที่ยว(Activities)และที่พัก(Accommodations)รวมกันเป็น 6A's

เส้นทางยุทธศาสตร์ R3A หมายถึง เส้นทางตามแนวยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่เฉพาะทางเศรษฐกิจเหนือ-ใต้(North -South Economic Corridor) ภายใต้กรอบความร่วมมืออนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง เชื่อมไทย-สปป.ลาว-จีน (ตอนใต้) มีจุดเริ่มต้นจากตัวเมืองเชียงราย ผ่าน สปป.ลาว ถึงเมืองคุณหมิง มณฑลยูนนานของจีน รวมระยะทางจากเชียงราย-คุณหมิง ประมาณ 1,200 กิโลเมตร

การศึกษารังนี้ไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ต่อบริษัทเอกชนแต่อย่างใด

แบบสำรวจสำหรับนักท่องเที่ยว

โครงสร้างของแบบสำรวจแบ่งออกเป็น 4 ส่วน รวม 8 หน้า คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว(6A's)

ส่วนที่ 3 การแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

สำหรับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวเมือง ☐ เชียงของ ☐ หลวงน้ำทา ☐ จั๊ง

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ท่านเห็นว่าถูกต้องหรือใกล้เคียงกับความจริง
มากที่สุดหรือเติมข้อความลงในช่องว่าง

สำหรับผู้วิจัย

☐ ☐ ☐

1. สถานะภาพการเป็นเจ้าของ ☐ ผู้จัดการ ☐ เจ้าของ ☐ 1
2. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง ☐ 2
3. อายุ ☐ 3

☐ ต่ำกว่า 20 ปี ☐ 21 – 30 ปี
☐ 31 – 40 ปี ☐ 41 – 50 ปี
☐ 51 – 60 ปี ☐ 60 ปีขึ้นไป
4. การศึกษา ☐ 4

☐ ประถมศึกษา ☐ ปริญญาตรี
☐ มัธยมศึกษาตอนต้น ☐ สูงกว่าปริญญาตรี
☐ มัธยมศึกษาตอนปลาย
5. อาชีพปัจจุบันของท่าน ☐ 5

☐ รับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ☐ ค้าขาย
☐ เกษตรกรรม ☐ ธุรกิจส่วนตัว
☐ ลูกจ้างบริษัท ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
6. ระยะเวลาในการทำงาน.....ปี ☐ 6
7. ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจด้านการท่องเที่ยว.....ปี ☐ 7
8. จำนวนพนักงาน คน ☐ 8
9. ท่านเป็นคนในท้องถิ่นหรือไม่ ☐ 9

☐ ใช่ ☐ ไม่ใช่
10. ถ้าไม่ใช่ ท่านอพยพเข้ามาในพื้นที่นานเพียงใด ปี ☐ 10

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ แสดงถึงระดับความคิดเห็นต่อความพร้อมด้านการท่องเที่ยวบนเส้นทาง

ยุทธศาสตร์ R3A (เชิงรายชื่อ – คุณหมิง) ลงใน ☐ ตามความเป็นจริงของท่าน

5 หมายถึง มากที่สุด

2 หมายถึง น้อย

4 หมายถึง มาก

1 หมายถึง น้อยที่สุด

3 หมายถึง ปานกลาง

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ระดับความคิดเห็นต่อความพร้อม ด้านการท่องเที่ยว					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว (Attraction)								
1. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก แก่ง บึง ชายหาดน้ำโขง ฯลฯ								11
2. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น โบราณสถาน และโบราณวัตถุ วัด ประเพณี วิถีชีวิต สถาปัตยกรรม ฯลฯ								12
3. แหล่งท่องเที่ยวทางการเกษตร เช่น พืชสวน ไร่ นา บ่อปลา ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ฯลฯ								13
4. แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นให้เป็นแหล่ง ท่องเที่ยว เช่น ศูนย์วัฒนธรรม ศูนย์การค้า บ่อนคาสิโน สวนสาธารณะ เส้นทาง R3A ฯลฯ								14
เส้นทางคมนาคมเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว (Accessibility)								15
5. การคมนาคมขนส่งโดยรถยนต์								
6. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวด้วยทางเดินเท้า								16
7. คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว								17
8. ความปลอดภัยในการเดินทาง								18
9. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทุกฤดูกาล								19
สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว (Amenities)								
10. ศาลาที่พัก/ จุดชมวิว สำหรับนักท่องเที่ยว ช่วงเวลาเดินทาง								20

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ระดับความคิดเห็นต่อความพร้อม ด้านการท่องเที่ยว					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
11. ป้ายแนะนำทางและสถานที่ท่องเที่ยว								21
12. ระบบสื่อความหมาย/ สัญลักษณ์ที่เข้าใจง่าย								22
13. การบริการอินเทอร์เน็ตให้กับนักท่องเที่ยว								23
14. บริการไปรษณีย์								24
15. การบริการเช่ารถจักรยาน จักรยานยนต์ และ รถยนต์								25
16. การบริการห้องน้ำ / ห้องสุขา								26
17. บริการโทรศัพท์สาธารณะ								27
18. บริการน้ำดื่มและน้ำใช้								28
19. การให้บริการร้านอาหาร / เครื่องดื่ม								29
20. ร้านขายของที่ระลึก								30
21. ศูนย์ข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว								31
22. ศูนย์รับแจ้งเหตุสำหรับนักท่องเที่ยว								32
23. การให้บริการตรวจคนเข้าเมือง รวดเร็ว ทันสมัย								33
24. อื่น ๆ								34
การจัดการสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยว (Ancillary services)								
25. การโฆษณาผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งภายในและ ต่างประเทศ								35
26. การประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวอย่าง ต่อเนื่อง								36
27. การลดอัตราค่าบริการต่าง ๆ ในบางฤดูกาล								37
28. การออกร้านแสดงสินค้าการท่องเที่ยวกับ ท้องถิ่นอื่น ๆ หรือต่างประเทศ								38
29. การให้บริการรับชำระเงินด้วยบัตรเครดิต								39
30. การให้บริการเบิก – ถอน เงินสดด้วย ATM								40
31. โรงพยาบาลหรือสถานบริการสาธารณสุขไว้ ให้บริการและให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยว								41

ความพร้อมด้านการท่องเที่ยว (6As)	ทรัพยากร การท่องเที่ยว		ระดับความคิดเห็นต่อความพร้อมด้าน การท่องเที่ยว					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
ที่พักในแหล่งท่องเที่ยว (Accommodations)								
32. โรงแรม (Hotel)								42
33. รีสอร์ท (Resor)								43
34. เกสต์เฮ้าส์ (Guesthouse)								44
35. โฮมสเตย์ (Home stay)								45
36. วิลเลจ สเตย์ (Village stay)								46
37. เต็นท์ค้างคืน (Tent)								47
กิจกรรมการท่องเที่ยว (Activities)								
● ทางธรรมชาติ								
38. เดินป่าเที่ยวชมธรรมชาติ								48
39. ล่องแก่ง								49
40. ล่องแพไม้ไผ่								50
41. ล่องเรือยาง								51
42. นั่งเกวียน								52
43. ขี่ช้าง								53
44. ขี่ม้า								54
45. อื่น ๆ								55
● ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี								
46. ประเพณีชนเผ่า								56
47. เทศกาลสงกรานต์ / ปีใหม่								57
48. บายศรีสู่ขวัญ								58
49. อื่น ๆ								59
● งานจัดแสดง / การแข่งขันกีฬา								
50. การแสดงชนเผ่า								60
51. โรงละคร / การละเล่นท้องถิ่น								61
52. งานแสดงดนตรีพื้นบ้านท้องถิ่น								62
53. การแข่งเรือประเพณีต่างๆ								63
54. เทศกาลอาหารท้องถิ่น								64
55. งานประกวดและการแข่งขันต่าง ๆ								65
56. อื่น ๆ								66

ส่วนที่ 3 การแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

57. ท่านคิดว่าแนวโน้มของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3Aควรเป็นอย่างไร

☐ 77

- 1.....
- 2.....
- 3.....

58. ท่านคิดว่าปัญหา/อุปสรรคที่สำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวบนเส้นทางยุทธศาสตร์ R3A มีอะไรบ้าง

☐ 78

- 1.....
- 2.....
- 3.....

59. ท่านมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างไรบ้าง โปรดระบุ

☐ 79

- 1.....
- 2.....
- 3.....

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือของท่านเป็นอย่างสูง

วัน/ เดือน / ปี ที่สัมภาษณ์.....

编号.....

在 R3A(请莱-混明) 战略路线上旅行方面的准备的调查表

论文名： 在 R3A(请莱-混明) 战略路线上发展旅行方面的局势和趋势。由 Mr. Thongchai Puwanatwijit 清莱 Maefaluang University 博士学生 编写的。

解释： 这篇旅行方面的准备的调查表，抄写起来为了研究 R3A 战略路线上发展旅行方面的局势和趋势。通过把得到的资料去分析及总结，写出 Maefaluang University 社会学博士的论文。为了对研究人有好处，研究人希望会从各位得到好的答案。我很感谢各位费时间来认真地填写资料。

以下的意思

- **旅行方面的准备 (6A's)** 意思是 R3A 战略路线上旅行方面的各种给予便利事物来迎接旅客或者帮助旅客决定挑选要来休息或旅行。有旅行方面的吸引注意力 (Attraction)，进去旅行地方的交通路 (Accessibility)，给予便利事物 (Amenities)，处理方面 (Ancillary Services)，旅行活动 (Activities) 及住址 (Accommodations) 合成 6A's。
- **R3A 战略路线** 意思是 发展北-南部经济地区的战略路线。有湄公河-泰国-寮国-中国（南部）的合作之下，从清莱城市开始通过寮国到中国云南省昆明市，总共从清莱到昆明大约 1,200 公里。

这次研究是不对私立公司有什么利益。

至于旅行开业人的调查表

调查表的结构分成 3 部分一共有 5 页

- 第一部分** 基出资料。
- 第二部分** 关于旅行方面的准备 (6A's) 的意见。
- 第三部分** 表示意见及指点。

第一部分 基础资料

至于旅行城市方面的开业人 ☐ Chiang Kong ☐ Luang Namta ☐ Jing Hong

解释: 请您在您以为资料正确或最近似真实的前面在 ☐ 里写 ✓ 标记
或在空白里填写资料。

至于研究人
☐☐☐

1. 主人的身份 ☐ 经理 ☐ 主人 ☐ 1
2. 性 ☐ 男 ☐ 女 ☐ 2
3. 年龄 ☐ 3
- ☐ 低于 20 岁 ☐ 21 - 30 岁

☐ 31 - 40 岁 ☐ 41 - 50 岁

☐ 51 - 60 岁 ☐ 60 岁以上
4. 学历 ☐ 4
- ☐ 小学 ☐ 大学

☐ 初中 ☐ 高于大学

☐ 高中
5. 您的现在职业 ☐ 5
- ☐ 公务员 / 企业职员 ☐ 务商

☐ 农民 ☐ 自己生意

☐ 公司雇员 ☐ 其他.....
6. 工作时间.....年 ☐ 6
7. 进行旅行方面事务期间.....年 ☐ 7
8. 职员数 人 ☐ 8
9. 您是否是本地区的人 ☐ 9
- ☐ 是 ☐ 不是
10. 如果不是，那么您迁移进来本地区多长时间 年 ☐ 10

第二部分 关于旅行方面的准备的意见 (6As)

解释: 请在 ☐ 里写✓标记表示对 R3A (请菜-混明) 战略路线上旅行方面的准备的意见程度

5 表示 最多

2 表示 少

4 表示 多

1 表示 最少

3 表示 中等

旅行方面的准备 (6A's)	旅行资料		对旅行方面的准备的意见程度					C
	有	没有	5	4	3	2	1	
旅行方面的吸引注意力 (Attraction)								
1. 自然的旅行地 例如: 瀑布, 石滩, 湖, 海滨的沙 等等。								11
2. 文化方面的旅行地 例如: 古老地方及古迹, 寺庙, 风俗, 生活, 建筑工程学 等等。								12
3. 农业方面的旅行地 例如: 植物园, 田园, 鱼池, 畜牧场 等等。								13
4. 人建起的旅行地 例如: 文化中心, 百货公司, 赌场, 公园, R3A 路线 等等。								14
进旅行地方的交通路 (Accessibility)								15
5. 由车子运输交通。								
6. 用走路线进去旅行地。								16
7. 进去旅行地方的路质量。								17
8. 旅行的安全。								18
9. 每个季节都可以进去旅行。								19
旅行地方里的给予便利事物 (Amenities)								20
10. 至于旅客旅行时候有住址及欣赏地方。								
11. 指路及旅行地方的牌子。								21
12. 有容易了解的标志。								22
13. 对旅客有 Internet 服务。								23
14. 邮局服务。								24
15. 有出租自行车, 摩托车及汽车服务。								25
16. 有洗手间服务。								26

旅行方面的准备 (6A's)	旅行资料		对旅行方面的准备的 意见程度					C
	有	没有	5	4	3	2	1	
旅行地方里的给予便利事物 (Amenities)								
17. 有公共电话服务。								27
18. 有饮水和用水服务。								28
19. 有饭店/水服务。								29
20. 买纪念品的商店。								30
21. 旅客的资料中心。								31
22. 对旅客有报警中心。								32
23. 有很快及时新的检查进城人的服务。								33
支持处理拥护旅行地方 (Ancillary Services)								34
24. 通过国内及外国的通讯宣博。								
25. 继续宣博旅行地方。								35
26. 在一些季节降低服务费。								36
27. 展出旅行及本地或外国的商品。								37
28. 接受用 Credit 卡支付的服务。								38
29. 用 ATM 支取钱的服务。								39
30. 对旅客有医院服务。								40
在旅行地的住址 (Accommodations)								41
31. 旅馆 (Hotel)								
32. 度假村 (Resort)								42
33. 名单大厦 (Guesthouse)								43
34. 家庭寄舍 (Home Stay)								44
35. 村住舍 (Village Stay)								45
36. 帐篷 (Tent)								46
旅行活动 (Activities)								
● 自然方面								47
37. 健行观赏自然。								
38. 石滩漂浮。								48
39. 木竹漂浮。								49
40. 橡胶船漂浮。								50

旅行方面的准备 (6A's)	旅行资料		对旅行方面的准备的 意见程度					C
	有	没有	5	4	3	2	1	
旅行活动 (Activities)								
41. 坐牛车								51
42. 骑大象								52
43. 骑马								53
44. 其他.....								54
• 文化 / 风俗								
45. 少数民族的风俗。								55
46. 泼水节 / 新年。								56
47. 招魂。								57
48. 其他.....								58
• 表演 / 比赛运动								
49. 少数民族的表演。								59
50. 戏院 / 本地戏。								60
51. 本地奏乐。								61
52. 在各风俗有比赛划船。								62
53. 本地食物节日。								63
54. 有各种比赛。								64
55. 其他.....								65

第三部分 表示意见及指点

56. 您觉得在 R3A 战略路线上发展旅行方面的趋势应该怎么样？

☐ 66

- 1.....
- 2.....
- 3.....

57. 您想在 R3A 战略路线上发展旅行方面的最重要问题 / 困难有些什么？

☐ 67

- 1.....
- 2.....
- 3.....

58. 关于发展旅行方面有怎样的指点 请写上

☐ 68

- 1.....
- 2.....
- 3.....

真感谢您的合作

面试人名

面试日期.....

在 R3A(请莱-混明) 战略路线上旅行方面的准备的调查表

论文名： 在 R3A(请莱-混明) 战略路线上发展旅行方面的局势和趋势。由 Mr. Thongchai Puwanatwijit 清莱 Maefaluang University 博士学生 编写的。

解释： 这篇旅行方面的准备的调查表，抄写起来为了研究 R3A 战略路线上发展旅行方面的局势和趋势。通过把得到的资料去分析及总结，写出 Maefaluang University 社会学博士的论文。为了对研究人有好处，研究人希望会从各位得到好的答案。我很感谢各位费时间来认真地填写资料。

以下的意思

- **旅行方面的准备 (6A's)** 意思是 R3A 战略路线上旅行方面的各种给予便利事物来迎接旅客或者帮助旅客决定挑选要来休息或旅行。有旅行方面的吸引注意力(Attraction)，进去旅行地方的交通路(Accessibility)，给予便利事物(Amenities)，处理方面(Ancillary Services)，旅行活动(Activities)及住址(Accommodations) 合成 6A's。
- **R3A 战略路线** 意思是 发展北-南部经济地区的战略路线。有湄公河-泰国-寮国-中国(南部)的合作之下，从清莱城市开始通过寮国到中国云南省昆明市，总共从清莱到昆明大约 1,200 公里。

这次研究是不对私立公司有什么利益。

至于旅行开业人的调查表

调查表的结构分成 4 部分一共有 8 页

第一部分	基出资料。
第二部分	旅客的旅行资料。
第三部分	关于旅行方面的准备 (6A's) 的意见。
第四部分	表示意见及指点。

第二部分 旅客的旅行资料

1. 您来这部旅行及休息几次？
☐ 7

☐ 第一次

☐ 2 次

☐ 3 次

☐ 4 次

☐ 5 次

☐ 5 次以上
2. 您在哪个期间进来旅行及休息？
☐ 8

☐ 一月 - 二月

☐ 三月 - 四月

☐ 五月 - 六月

☐ 七月 - 八月

☐ 九月 - 十月

☐ 十一月 - 十二月
3. 每次您来旅行用多长时间？
☐ 9

☐ 低于 2 天

☐ 3 天

☐ 4 天

☐ 5 天

☐ 6 天

☐ 1 星期以上
4. 您进来旅行有哪个地方最有意思？
☐ 10

☐ 自然的旅行地方

☐ 时新的百货公司

☐ 文化方面的旅行地方

☐ 少数民族村落

☐ 农民方面的旅行地方

☐ 娱乐场所

☐ 其它 (请写).....
5. 旅行费用平均一天用多少钱？
☐ 11

☐ 低于 50 us\$

☐ 50 - 100 us\$

☐ 101 - 200 us\$

☐ 201 - 300 us\$

☐ 301 - 400 us\$

☐ 400 us\$ 以上
6. 您旅行的大部分费用有些什么？
☐ 12

☐ 住费

☐ 交通费

☐ 饮食费

☐ 旅行公司费

☐ 娱乐场所

☐ 买东西费

☐ 其它 (请写).....

7. 什么因素让您决定来本地旅行？ ☐ 13
- ☐ 人民的友好 ☐ 旅行地的美丽
☐ 古老地方及文化艺术 ☐ 在旅行时有给予便利事物
☐ 费用比别部低 ☐ 保护安全
☐ 其它 (请写).....
8. 大部分的活动您有哪些注意事项？（可以选多于 1 个答案） ☐ 14
- ☐ 休息 ☐ 欣赏各地旅行地方
☐ 运动，打尔夫球，或潜水 ☐ 风俗节日
☐ 有特性的文化艺术 ☐ 学习 / 学语言
☐ 其它 (请写).....
9. 您来旅行是怎么样来的？ ☐ 15
- ☐ 自己来 ☐ 用旅行服务
☐ 跟旅团来 ☐ 跟外国朋友来
☐ 跟运动人组来 ☐ 跟您工作的公司来
☐ 其它 (请写).....
10. 什么诱导您决定来这旅行？ ☐ 16
- ☐ 从政府的旅行事 ☐ 从旅行公司
☐ 从 Internet 宣博 ☐ 有朋友或亲戚介绍
☐ 从旅行手册 ☐ 看电视的旅行节目
☐ 其它 (请写).....
11. 您来旅行时住在哪里？ ☐ 17
- ☐ 名单大厦 ☐ 旅馆
☐ 度假村 ☐ 家庭奇舍
☐ 朋友家 ☐ 跟少数民族住
☐ 其它 (请写).....
12. 这次旅行让您印象最深是什么？（可以选多于 1 个答案） ☐ 18
- ☐ 人民的友好 ☐ 旅行地的美丽
☐ 带旅行服务 ☐ 导游或宣博
☐ 饮食味道 ☐ 旅行活动
☐ 其它 (请写).....

13. 这次旅行您最不满意是什么？（可以选多于1个答案） ☐ 19

☐ 生命及钱财的安全	☐ 旅行服务
☐ 旅行活动	☐ 旅行车辆
☐ 旅行资料服务	☐ 人没有友好
☐ 其它（请写）.....	

14. 您觉得应该紧急地调整是什么？（可以选多于1个案） ☐ 20

☐ 旅馆	☐ 车站
☐ 度假村	☐ 出租汽车的服务
☐ 平房	☐ 飞机场
☐ 家庭奇舍	☐ 码头
☐ 旅行服务	☐ 检查进城人
☐ 导游	☐ 保护安全
☐ 饭店	☐ 旅行资料服务
☐ 旅行活动	☐ 医院
☐ 旅行车辆	☐ 娱乐场所
☐ 指路牌	☐ 换钱服务
☐ 电话	☐ 电
☐ 自来水	☐ 洗手间
☐ 警察的服务	☐ 旅行地方及环境
☐ 其它（请写）.....	

第三部分 关于旅行方面的准备的意见 (6A's)

解释: 请在 ☐ 里写✓标记表示对 R3A (请莱-混明) 战略路线上旅行方面的准备的意见程度

5 表示 最多

2 表示 少

4 表示 多

1 表示 最少

3 表示 中等

旅行方面的准备 (6A's)	旅行资料		对旅行方面的准备的意见程度					C
	มี	ไม่มี	5	4	3	2	1	
旅行方面的吸引注意力 (Attraction)								
1. 自然的旅行地 例如: 瀑布, 石滩, 湖, 海滨的沙 等等。								21
2. 文化方面的旅行地 例如: 古老地方及古迹, 寺庙, 风俗, 生活, 建筑工程学 等等。								22
3. 农业方面的旅行地 例如: 植物园, 田园, 鱼池, 畜牧场 等等。								23
4. 人建起的旅行地 例如: 文化中心, 百货公司, 赌场, 公园, R3A 路线 等等。								24
进旅行地方的交通路 (Accessibility)								25
5. 有好的运输交通。								
6. 每个季节可以进到旅行地方。								26
7. 路表面有好的质量。								27
8. 有障碍事物。								28
9. 有公共汽车服务。								29
旅行地方里的给予便利事物 (Amenities)								30
10. 至于旅客旅行时候有住址及欣赏地方。								
11. 在旅行地方有干净的洗手间服务。								31
12. 有很好的指路牌。								32
13. 对旅客有 Internet 服务。								33
14. 邮局服务。								34
15. 有出租自行车, 摩托车及汽车服务。								35
16. 有容易了解的标志。								36

旅行方面的准备 (6A's)	旅行资料		对旅行方面的准备的 意见程度					C
	有	没有	5	4	3	2	1	
旅行地方里的给予便利事物 (Amenities)								
17. 有公共电话服务。								37
18. 有饮水和用水服务。								38
19. 有商店。								39
20. 买纪念品的商店。								40
21. 旅客的资料中心。								41
22. 对旅客有报警中心。								42
23. 有很快及时新的检查进城人的服务。								43
支持处理拥护旅行地方 (Ancillary Services)								44
24. 通过国内及外国的通讯宣博。								
25. 继续宣博旅行地方。								45
26. 在一些季节降低服务费。								46
27. 展出旅行及本地或外国的商品。								47
28. 接受用 Credit 卡支付的服务。								48
29. 用 ATM 支取钱的服务。								49
30. 对旅客有医院服务。								50
在旅行地的住址 (Accommodations)								51
31. 旅馆 (Hotel)								
32. 度假村 (Resort)								52
33. 名单大厦 (Guesthouse)								53
34. 家庭寄舍 (Home Stay)								54
35. 村住舍 (Village Stay)								55
36. 帐篷 (Tent)								56
旅行活动 (Activities)								
• 自然方面								57
37. 健行观赏自然。								
38. 石滩漂浮。								58
39. 木竹漂浮。								59
40. 橡胶船漂浮。								60

旅行方面的准备 (6A's)	旅行资料		对旅行方面的准备的 意见程度					C
	有	没有	5	4	3	2	1	
旅行活动 (Activities)								
41. 坐牛车								61
42. 骑大象								62
43. 骑马								63
44. 其他.....								64
• 文化 / 风俗								
45. 少数民族的风俗。								65
46. 泼水节 / 新年。								66
47. 招魂。								67
48. 其他.....								68
• 表演 / 比赛运动								
49. 少数民族的表演。								69
50. 戏院 / 本地戏。								70
51. 本地奏乐。								71
52. 在各风俗有比赛划船。								72
53. 本地食物节日。								73
54. 有各种比赛。								74
55. 其他.....								75

第三部分 表示意见及指点

56. 您觉得在 R3A 战略路线上发展旅行方面的趋势应该怎么样？

☐ 76

- 1.....
- 2.....
- 3.....

57. 您想在 R3A 战略路线上发展旅行方面的最重要问题 / 困难有些什么？

☐ 77

- 1.....
- 2.....
- 3.....

58. 关于发展旅行方面有怎样的指点 请写上

☐ 78

- 1.....
- 2.....
- 3.....

真感谢您的合作

面试人.....

面试日.....

ແບບສຳຫລວດຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A (ຊຽງລາຍ-ຄຸນມິງ)

ວິທະຍານິພົນເລື່ອງ: ຍຸດທະສາດການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວເຊບຸນາການ ບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A (ຊຽງລາຍ-ຄຸນມິງ) ໂດຍທ່ານ ທິງໄຊ ພູວະນາດວິຈິດ ນັກສຶກສາ ປະລິນຍາເອກ ມະຫາວິທະຍາໄລ ແມ່ພ້າຫລວງ ອ.ເມືອງ ຈ.ຊຽງລາຍ.

ຄຳຊີ້ແຈ້ງ: ແບບສຳຫລວດຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວສະບັບນີ້ ຈັດທຳຂຶ້ນເພື່ອສຶກສາຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's) ບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ໂດຍຈະແນະນຳຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ໄປວິເຄາະແລະສະຫຼຸບເພື່ອຂຽນວິທະຍານິພົນດູດສະດີບັນດິດສັງຄົມສາດສຳນັກສິນລະປະສາດມະຫາວິທະຍາໄລແມ່ພ້າຫລວງທັງນີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ນັກສຶກສາດັ່ງກ່າວ ຜູ້ສຶກສາຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າຜູ້ສຶກສາຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາໃນການຕອບແບບສຳຫລວດຈາກທ່ານເປັນຢ່າງດີຂໍຂອບໃຈເປັນຢ່າງທີ່ກະລຸນາສະລະເວລາໃນການກອກຂໍ້ຄວາມແລະລາຍລະອຽດຢ່າງຈິງໃຈ.

ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ

- ການພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's) ໝາຍເຖິງ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ຂອງແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ທີ່ຈະຕ້ອນຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວຫລືຊ່ວຍໃນການຕັດສິນໃຈຂອງນັກທ່ອງ ທ່ຽວທີ່ຈະເລືອກເດີນທາງມາພັກຜ່ອນຫລືທ່ອງທ່ຽວອັນປະກອບໄປດ້ວຍສິ່ງດຶງດູດໃຈທາງການທ່ອງທ່ຽວ (Attraction) ເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມເຂົ້າເຖິງ (Accessibility) ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ (Amenities) ການບໍລິຫານຈັດການ (Ancillary Services) ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Activities) ແລະ ທີ່ພັກ (Accommodations) ລວມກັນເປັນ 6A's
- ເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ໝາຍເຖິງ ເສັ້ນທາງຕາມແນວຍຸດທະສາດການພັດທະນາພື້ນທີ່ ສະເພາະທາງເສດຖະກິດເໜືອ-ໃຕ້ (North-South Economic Corridor) ພາຍໃຕ້ກອບຄວາມຮ່ວມ ມືອະນຸພູມິພາກລຸ່ມແມ່ນ້ຳຂອງເຊື່ອມໄທ-ລາວ-ຈີນ(ຕອນໃຕ້)ມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຈາກຕົວເມືອງຊຽງລາຍ ຜ່ານ ສ.ປ.ປ.ລາວ ເຖິງເມືອງຄຸນມິງ ມົນທົນຍຸນນານ ຂອງຈີນ ລວມໄລຍະທາງຈາກ ຊຽງລາຍ-ຄຸນມິງ ປະມານ1200ກິໂລແມັດ.

ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ບໍລິສັດເອກະຊົນແຕ່ຢ່າງໃດ.

ແບບສຳຫລວດສຳຫລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ

ໂຄງສ້າງຂອງແບບສຳຫລວດແບ່ງອອກເປັນ 4 ສ່ວນລວມ 8 ຫນ້າຄື

ສ່ວນທີ 1 ຂໍ້ມູນພື້ນຖານ

ສ່ວນທີ 2 ຂໍ້ມູນການເດີນທ່ອງທ່ຽວຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

ສ່ວນທີ 3 ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ 6As

ສ່ວນທີ 4 ການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນແລະຂໍ້ສະເໜີແນະ

ສ່ວນທີ 1 ຂໍ້ມູນພື້ນຖານ

ສຳຫລັບນັກທ່ອງທ່ຽວຂອງເມືອງ ☐ ຊຽງຂອງ ☐ ຫລວງນໍ້າທາ ☐ ຈຶ່ງຫົງ

ຄຳຊີ້ແຈງ: ກະລຸນາເຮັດເຄື່ອງຫມາຍ ✓ ລົງໃນ ☐ ຫນ້າຂໍ້ຄວາມທີ່ທ່ານເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງ ຫລື
ໄກ່ຄຽງກັບຄວາມຈິງຫລາຍທີ່ສຸດຫລືຕື່ມຂໍ້ຄວາມລົງໃນຊ່ອງວ່າງ

ສຳຫລັບຜູ້ວິໄຈ

☐☐☐
☐ 1

1. ສັນຊາດ.....

2. ເພດ ☐ ຊາຍ ☐ ຍິງ ☐ 2

3. ອາຍຸ ☐ 3

☐ ຕຳ່ກວ່າ 20 ປີ

☐ 21 – 30 ປີ

☐ 31 – 40 ປີ

☐ 41 – 50 ປີ

☐ 51 – 60 ປີ

☐ 60 ຂຶ້ນໄປ

4. ການສຶກສາ

□ 4

□ ປຸກສຶກສາ

□ ປະລິນຍາຕຣີ

□ ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ

□ ສູງກວ່າປະລິນຍາຕຣີ

□ ມັດທະຍົມຕອນປາຍ

5. ທ່ານປະກອບອາຊີບໃດ

□ 5

□ ຮັບຮາຊະການ / ລັດວິສາຫະກິດ

□ ພະນັກງານບໍລິສັດເອກະຊົນ

□ ທຸລະກິດສ່ວນຕົວ

□ ນັກຮຽນ / ນັກສຶກສາ

□ ສະຫຼຸບ

□ ອື່ນໆ(ກະລຸນາລະບຸ).....

6. ທ່ານມີລາຍໄດ້ໂດຍສະເລ່ຍປະມານເດືອນລະ

□ 6

□ ຕໍ່າກວ່າ 20,000 ບາດ

□ 20,001- 30,000 ບາດ

□ 30,001 – 50,000 ບາດ

□ 50,001 – 100,000 ບາດ

□ 100,001 – 200,000 ບາດ

□ ສູງກວ່າ 200,000 ບາດຂຶ້ນໄປ

ສ່ວນທີ 2 ຂໍ້ມູນການເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ

1. ທ່ານເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວແລະພັກຜ່ອນໃນປະເທດພູມີພາກນີ້ຫລາຍຄັ້ງພຽງໃດ.

□ 7

□ ເປັນຄັ້ງທຳອິດ

□ 2 ຄັ້ງ

□ 3 ຄັ້ງ

□ 4 ຄັ້ງ

□ 5 ຄັ້ງ

□ ຫລາຍກວ່າ 5 ຄັ້ງ

2. ທ່ານເດີນທາງເຂົ້າມາພັກຜ່ອນແລະທ່ອງທ່ຽວໃນຊ່ວງເດືອນໃດ

□ 8

□ ມັງກອນ-ກຸມພາ

□ ມີນາ-ເມສາ

□ ພຶດສະພາ-ມິຖຸນາ

□ ກໍລະກົດ-ສິງຫາ

□ ກັນຍາ-ຕຸລາ

□ ພະຈິກ-ທັນວາ

3. ໂລຍະເວລາໃນການເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວແຕ່ລະຄັ້ງຂອງທ່ານປະມານເທົ່າໃດ ☐ 9

☐ ຕໍ່າກວ່າ 2 ວັນ	☐ 3 ວັນ
☐ 4 ວັນ	☐ 5 ວັນ
☐ 6 ວັນ	☐ 1 ອາທິດຂຶ້ນໄປ

4. ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທີ່ທ່ານສົນໃຈທີ່ທ່ານເດີນທາງເຂົ້າມາທ່ອງທ່ຽວຄືສະຖານທີ່ໃດ ☐ 10

☐ ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທຳມະຊາດ	☐ ຍ່ານສູນການຄ້າທີ່ທັນສະໄຫມ
☐ ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງວັດທະນະທັມ	☐ ຊຸມຊົນຊາວເຂົາແລະທ້ອງຖິ່ນ
☐ ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງການກະເສດ	☐ ຍ່ານສະຖານບັນເທີງເລີງລົມຕ່າງໆ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

5. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວໂດຍສະເລ່ຍ / ວັນຫລາຍນ້ອຍປານໃດ ☐ 11

☐ ຕໍ່າກວ່າ 50 us\$	☐ 50-100 us\$
☐ 101-200 us\$	☐ 201-300 us\$
☐ 301-400 us\$	☐ ຫລາຍກວ່າ 400 us\$

6. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ຂອງທ່ານໃນການເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວໄດ້ແກ່ປະເພດໃດ ☐ 12

☐ ຄ່າທີ່ພັກ	☐ ຄ່າເດີນທາງ
☐ ຄ່າອາຫານ/ເຄື່ອງດື່ມ	☐ ຄ່າບໍລິສັດທົວ
☐ ຄ່າສະຖານບັນເທີງເລີງລົມຕ່າງໆ	☐ ຄ່າຊື້ຂອງຝາກ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

7. ປັດໃຈເຮັດໃຫ້ທ່ານຕັດສິນໃຈເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວໃນພູມີພາກນີ້ຄືຫຍັງ ☐ 13

- | |
|--|
| ☐ ຄວາມເປັນມິດຂອງຜູ້ຄົນ |
| ☐ ຄວາມສວຍງາມຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ |
| ☐ ໂບຮານສະຖານແລະສິນລະປະວັດທະນະທັມ |
| ☐ ການຮັກສາຄວາມປອດໄພ |
| ☐ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການເດີນທາງ |
| ☐ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ຕໍ່າກວ່າພູມີພາກອື່ນໆ |
| ☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ)..... |

8. ກິດຈະກຳໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ທ່ານໃຫ້ຄວາມສົນໃຈໄດ້ແກ່(ຕອບໄດ້ຫລາຍກວ່າ 1 ຂໍ້) ☐ 14

☐ ການພັກຜ່ອນການທ່ຽວ	☐ ຊົມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ
☐ ການກິລາ, ຕີກັອບຫລືດຳນ້ຳລຽງ	☐ ງານເທດສະການປະເພນີ
☐ ສິນລະປະວັດທະນະທັມທີ່ເປັນເອກະລັກ	☐ ການສຶກສາການຮຽນພາສາ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

9. ທ່ານເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວເປັນລັກສະນະໃດ ☐ 15

☐ ເດີນທາງດ້ວຍຕົນເອງ	☐ ເດີນທາງໂດຍໃຊ້ບໍລິການທ່ອງທ່ຽວ
☐ ເດີນທາງມາເປັນກຸ່ມທົ່ວ	☐ ເດີນທາງມາເປັນກຸ່ມນັກກິລາ
☐ ເດີນທາງມາກັບເພື່ອນຊາວຕ່າງປະເທດ	☐ ເດີນທາງມາກັບບໍລິສັດທີ່ທຳງານຢູ່
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

10. ສິ່ງຈູງໃຈທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຕັດສິນໃຈເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວຄືຫຍັງ ☐ 16

☐ ຈາກການທ່ອງທ່ຽວຂອງລັດ	☐ ຈາກບໍລິສັດຈັດບໍລິການດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ
☐ ປະຊາສຳພັນທາງອິນເຕີເນັດ	☐ ຄຳແນະນຳຈາກຫມູ່ເພື່ອນຫລືຍາດພີ່ນ້ອງ
☐ ຈາກຫນັງສືຄູ່ມືເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວ	☐ ເບິ່ງລາຍການທ່ອງທ່ຽວທາງໂທລະພາບ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

11. ທ່ານພັກສຳນັກຢູ່ສະຖານທີ່ໃດຂະນະເດີນທາງມາທ່ອງທ່ຽວ ☐ 17

☐ ທີ່ພັກຫລືເກສເຮົາ	☐ ໂຮງແຮມຫລືບັງກະໂລ
☐ ຣີສອດ	☐ ບ້ານພັກແບບໂຮມສະເຕ
☐ ບ້ານຫມູ່ເພື່ອນ	☐ ພັກກັບຊາວເຂົາຫລືຄົນພື້ນເມືອງ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

12. ສິ່ງທີ່ທ່ານປະທັບໃຈຫລາຍທີ່ສຸດໃນການເດີນທາງມາຄັ້ງນີ້ຄືຫຍັງ(ຕອບໄດ້ຫລາຍກວ່າ 1 ຂໍ້)

☐ 18

☐ ຄວາມເປັນມິດຂອງຜູ້ຄົນ	☐ ຄວາມສວຍງາມຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ
☐ ການບໍລິການນຳທ່ຽວ	☐ ມັກຄຸເທດຫລືການປະຊາສຳພັນ
☐ ຣົດຊາດອາຫານ/ເຄື່ອງດື່ມ	☐ ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

13. ສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ພໍໃຈເປັນທີ່ສຸດໃນການເດີນທາງມາຄັ້ງນີ້ (ຕອບໄດ້ຫລາຍກວ່າ 1 ຂໍ້) ☐ 19

☐ ຄວາມປອດໃນຊີວິດແລະຊັບສິນ	☐ ການບໍລິການນຳທ່ຽວ
☐ ກິດຈະກຳທ່ອງທ່ຽວ	☐ ພາຫະນະການເດີນທາງ
☐ ການບໍລິການຂໍ້ມູນທ່ອງທ່ຽວ	☐ ຄວາມບໍ່ເປັນມິດຂອງຜູ້ຄົນ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

14. ສິ່ງທີ່ທ່ານຄິດວ່າຄວນໄດ້ຮັບການປັບປຸງຢ່າງເລັ່ງດ່ວນຄືຫຍັງ (ຕອບໄດ້ຫລາຍກວ່າ 1 ຂໍ້) ☐ 20

☐ ທີ່ພັກໂຮງແຮມ	☐ ສະຖານີຂົນສົ່ງ
☐ ຮິສອດ	☐ ການບໍລິການແທັກຊີ້
☐ ບັງກະໂລ	☐ ສະໜາມບິນ
☐ ໂຮມສະເຕ	☐ ທ່າເຮືອ
☐ ບໍລິການນຳທ່ຽວ	☐ ການກວດຄົນເຂົ້າເມືອງ
☐ ມັກຄຸເທດ	☐ ການຮັກສາຄວາມປອດໄພ
☐ ຮ້ານອາຫານ/ພັດຕະຄານ	☐ ການບໍລິການຂໍ້ມູນຂ່າວສານການທ່ອງທ່ຽວ
☐ ກິດຈະກຳທ່ອງທ່ຽວ	☐ ໂຮງຫມໍ້ຫລືສະຖານບໍລິການສາທາລະນະສຸກ
☐ ພາຫະນະເດີນທາງ	☐ ສະຖານບັນເທີງເລີງລົມຕ່າງໆ
☐ ບ້າຍບອກທາທລີບ້າຍບອກຖະຫນົນ	☐ ບໍລິການແລກປ່ຽນເງິນຕຣາຕ່າງປະເທດ
☐ ໂທລະສັບ	☐ ໄຟຟ້າ
☐ ນຳ້ປະປາຫ້ອງ	☐ ນຳ້ສະອາດ
☐ ການໃຫ້ບໍລິການຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ຕຳຫລວດ	☐ ສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວແລະສິ່ງແວດລ້ອມ
☐ ອື່ນໆ (ກະລຸນາລະບຸ).....	

ສ່ວນທີ 3 ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ 6A's

ຄຳຊີ້ແຈ້ງ: ກະລຸນາເຮັດເຄື່ອງຫມາຍ ✓ ສະແດງເຖິງລະດັບຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ຄວາມພ້ອມດ້ານ
ການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A (ຊຽງລາຍ-ຄຸນນິງ) ລົງໃນ ☐ ຕາມ
ຄວາມເປັນຈິງຂອງທ່ານ.

5. ຫມາຍເຖິງ ຫລາຍທີ່ສຸດ	2 ຫມາຍເຖິງ ນ້ອຍ
4. ຫມາຍເຖິງ ຫລາຍ	1. ຫມາຍເຖິງ ນ້ອຍທີ່ສຸດ
1. ຫມາຍເຖິງ ປານກາງ	

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ສິ່ງດຶງດູດໃຈທາງການທ່ອງທ່ຽວ (Attraction)								21
1.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ ນ້ຳ ຕົກ ແກ່ງ ບຶງ ທາດຊາຍນ້ຳ ຂອງ ໆລໆ								
2.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງວັດທະນະທຳ ເຊັ່ນ ໂບຮານສະຖານ ແລະ ໂບຮານວັດຖຸ ວັດ ປະເພນີ ວິຖີຊີວິດ ສະຖາປັດຕະຍະກຳ ໆລໆ								22
3.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງການກະເສດ ເຊັ່ນ ສວນ ໄຮ່ນາ ຫນອງປາ ຟາມລ້ຽງສັດ ໆລໆ								23
4.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ເປັນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ສູນວັດທະນະທຳ ສູນການຄ້າ ບອນຄາຊີໂນ ສວນສາທາລະນະ ເສັ້ນທາງ R3A ໆລໆ								24
ເສັ້ນທາງຄົນມະນຸດຄິດຂ້າດຶງແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Accessibility)								25
5. ການຄົນມະນຸດຂົນສົ່ງທີ່ດີ								
6. ການເຂົ້າເຖິງແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທຸກລະດູການ								26
7. ລັກສະນະຖະຫນົນ(ຜິວຖະຫນົນ)ຢູ່ໃນສະພາບດີ								27
8. ອຸປະສັກສິ່ງກົດຂວາງ								28
9. ລົດໂດຍສານສາທາລະນະເປີດໃຫ້ບໍລິການ								29
ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ(Amenities)								30
10 .ສາລາທີ່ພັກ/ຈຸດຊົມວິວ ສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ຊ່ວງເວລາ ເດີນທາງ								
11. ຫ້ອງນ້ຳ ສະອາດໃຫ້ບໍລິການນັກທ່ອງທ່ຽວໃນ ສະຖານ ທ່ອງທ່ຽວ								31
12. ປ້າຍແນະນຳທາງແລະສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຢ່າງດີ								32
13. ການບໍລິການອື່ນເຕີເນັດໃຫ້ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ								33
14. ບໍລິການໄປສະນີ								34
15. ການບໍລິການເຊົ່າລົດຖີບ ລົດຈັກ ແລະ ລົດໃຫຍ່								35
16. ລະບົບສື່ຄວາມຫມາຍ/ສັນຍາລັກທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍ								36

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ(Amenities) (ຕໍ່)								37
17.ໃຫ້ບໍລິການໂທລະສັບສາທາລະນະ								
18.ແຫລ່ງນໍ້າດື່ມແລະນໍ້າໃຊ້								38
19.ຮ້ານຄ້າສະດວກຊື້								39
20.ຮ້ານຂາຍຂອງທີ່ລະລຶກ								40
21.ສູນຂໍ້ມູນສໍາລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ								41
22.ສູນຮັບແຈ້ງເຫດສໍາລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ								42
23.ການໃຫ້ບໍລິການກວດຄົ້ນເຂົ້າເມືອງ ວ່ອງໄວທັນສະໄຫມ								43
ການຈັດການສະໜັບສະໜູນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Ancillary Services)								44
24.ມີການໂຄສະນາຜ່ານສື່ຕ່າງໆທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ								
25.ມີການປະຊາສໍາພັນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ								45
26.ມີການລົດອັດຕາຄ່າບໍລິການຕ່າງໆໃນບາງລະດູການ								46
27.ມີການອອກຮ້ານສະແດງສິນຄ້າການທ່ອງທ່ຽວກັບທ້ອງຖິ່ນອື່ນໆ ທີ່ຕ່າງປະເທດ								47
28.ການໃຫ້ບໍລິການຮັບການຊໍາລະເງິນດ້ວຍບັດເຄຣດິດ								48
29.ການໃຫ້ບໍລິການເບີກ-ຖອນເງິນລົດດ້ວຍ ATM								49
30.ໂຮງຫມໍທລີສະຖານບໍລິການສາທາລະນະສຸກໄວ້ໃຫ້ບໍລິການແລະໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອນັກທ່ອງທ່ຽວ								50
ທີ່ພັກໃນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Accommodation)								51
31.ໂຮງແຮມ								
32.ຣີສອດ (Resort)								52

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ທີ່ພັກໃນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Accommodation) (ຕໍ່)								53
33. ເຮືອນພັກ (Guesthouse)								
34. ໂຮມສະເຕຣ (Home Stay)								54
35. ວິນເລ ສະເຕ (Village Stay)								55
36. ເຕັນຕ້າງຄືນ (Tent)								56
ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Activities) • ທາງທຳມະຊາດ								57
37. ເດີນປ່າທ່ຽວຊົມທຳມະຊາດ								
38. ລ່ອງແກງ								58
39. ລ່ອງແພໄມ້ໃຜ່								59
40. ລ່ອງເຮືອຢ່າງ								60
41. ນັ່ງກວນ								61
42. ຂີ່ຊ້າງ								62
43. ຂີ່ມ້າ								63
44. ອື່ນ ໆ.....								64
• ສິນລະປະວັດທະນະທຳ ປະເພນີ								65
45. ປະເພນີຊົນເຜົ່າ								
46. ເທດສະການສົງຄາມ/ປີໄຫມ່								66
47. ບາສີສູ່ຂວັນ								67
48. ອື່ນໆ.....								68

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Activities) (ຕໍ່)								69
49. ການສະແດງຊີວເຜົ່າ								
50 ໂຮງລະຄອນ/ການລະເລ່ນທ້ອງຖິ່ນ								70
51. ການສະແດງດົນຕີຮີພ໌ບ້ານທ້ອງຖິ່ນ								71
52. ການແຂ່ງຂັນເຮືອປະເພນີຕ່າງໆ								72
53. ເຫດສະການອາຫານທ້ອງຖິ່ນ								73
54. ການປະກວດແລະ ການແຂ່ງຂັນຕ່າງໆ								74
55. ອື່ນ ໆ.....								75

ສ່ວນທີ 4 ການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍ້ສະເໜີແນະ

56. ທ່ານຄິດວ່າແນວໂນ້ມຂອງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ຄວນເປັນຢ່າງໃດ ☐ 76.

1.
2.
3.

57. ທ່ານຄິດວ່າບັນຫາ/ອຸປະສັກທີ່ສຳຄັນຂອງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3 ມີຫຍັງແດ່ ☐ 77

1.
2.
3.

58. ທ່ານມີຂໍ້ສະເໜີແນະກ່ຽວກັບການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງໃດແດ່ ກະລຸນາລະບຸ ☐ 78

1.
2.
3.

ຂໍຂອບໃຈໃນການຮ່ວມມືຂອງທ່ານເປັນຢ່າງສູງ

ແບບສຳຫລວດຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A (ຊຽງລາຍ-ຄຸນມິງ)

ວິທະຍານິພົນເລື່ອງ: ຍຸດທະສາດການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວເຊ່ງບຸນາການ ບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A (ຊຽງລາຍ-ຄຸນມິງ) ໂດຍ ທ່ານ ທິງໄຊ ພູວະນາດວິຈິດ ນັກສຶກສາປະລິນຍາເອກ ມະຫາວິທະຍາໄລ ແມ່ພ້າຫລວງ ອ.ເມືອງ ຈ.ຊຽງລາຍ.

ຄຳຊີ້ແຈ້ງ: ແບບສຳຫລວດຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວສະບັບນີ້ ຈັດທຳຂຶ້ນເພື່ອສຶກສາຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's) ບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ໂດຍຈະແນະນຳຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ໄປວິເຄາະແລະສະຫລຸບເພື່ອຊຽງວິທະຍານິພົນດູດສະດີບັນດິດສັງຄົມສາດສຳນັກສິນລະປະສາດມະຫາວິທະຍາໄລແມ່ພ້າຫລວງທັງນີ້ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ນັກສຶກສາດັ່ງກ່າວ ຜູ້ສຶກສາຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າຜູ້ສຶກສາຫວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມກະລຸນາໃນການຕອບແບບສຳຫລວດຈາກທ່ານເປັນຢ່າງດີຂໍຂອບໃຈເປັນຢ່າງທີ່ກະລຸນາສະລະເວລາໃນການກອກຂໍ້ຄວາມແລະລາຍລະອຽດຢ່າງຈິງໃຈ.

ຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ

- ການພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's) ໝາຍເຖິງ ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກຕ່າງໆ ຂອງແຫລ່ງທ່ອງ ທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3Aທີ່ຈະຕ້ອນຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວຫລືຊ່ວຍໃນການຕັດສິນໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ຈະເລືອກເດີນທາງມາພັກຜ່ອນຫລືທ່ອງທ່ຽວອັນປະກອບໄປດ້ວຍສິ່ງດຶງດູດໃຈທາງການທ່ອງທ່ຽວ (Attraction)ເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມເຂົ້າເຖິງ (Accessibility)ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກ(Amenities)ການບໍລິຫານຈັດການ (Ancillary Services) ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Activities) ແລະ ທີ່ພັກ (Acommodations) ລວມກັນເປັນ 6A's
- ເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ໝາຍເຖິງ ເສັ້ນທາງຕາມແນວຍຸດທະສາດການພັດທະນາພື້ນທີ່ ສະເພາະທາງເສດຖະກິດເຫນືອ-ໃຕ້ (North-South Economic Corridor)ພາຍໃຕ້ກອບຄວາມຮ່ວມມືອະນຸພາກລຸ່ມແມ່ນຳ້ຂອງເຂື່ອນໄທ-ລາວ-ຈີນ(ຕອນໃຕ້)ມີຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຈາກຕົວເມືອງຊຽງລາຍ ຜ່ານ ສ.ປ.ປ.ລາວ ເຖິງເມືອງຄຸນມິງ ມົນທົນຍຸນນານ ຂອງຈີນ ລວມໄລຍະທາງຈາກ ຊຽງລາຍ-ຄຸນມິງ ປະມານ1200ກິໂລແມັດ.

ການສຶກສາຄັ້ງນີ້ບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ບໍລິສັດເອກະຊົນແຕ່ຢ່າງໃດ.

ແບບສຳຫລວດສຳຫລັບຜູ້ປະກອບການ

ໂຄງສ້າງຂອງແບບສຳຫລວດແບ່ງອອກເປັນ 4 ສ່ວນລວມ 8 ໜ້າຄື

ສ່ວນທີ 1 ຂໍ້ມູນພື້ນຖານ

ສ່ວນທີ 2 ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ 6A's

ສ່ວນທີ 3 ການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນແລະຂໍ້ສະເໜີແນະ

ສ່ວນທີ 1 ຂໍ້ມູນພື້ນຖານ

ສຳຫລັບຜູ້ປະກອບການຂອງເມືອງ ☐ ຊຽງຂອງ ☐ ຫລວງນໍ້າທາ ☐ ຈຶ່ງທົງ

ຄຳຊີ້ແຈງ: ກະລຸນາເຮັດເຄື່ອງຫມາຍ ✓ ລົງໃນ ☐ ໜ້າຂໍ້ຄວາມທີ່ທ່ານເຫັນວ່າຖືກຕ້ອງ ຫລື

ໃກ້ຄຽງກັບຄວາມຈິງຫລາຍທີ່ສຸດຫລືຕື່ມຂໍ້ຄວາມລົງໃນຊ່ອງວ່າ

ສຳຫລັບຜູ້ວິໄຈ

☐ ☐ ☐

1. ສະຖານະພາບການເປັນເຈົ້າຂອງ ☐ ຜູ້ຈັດການ ☐ ເຈົ້າຂອງ

☐ 1

2. ເພດ ☐ ຊາຍ

☐ ຍິງ

☐ 2

3. ອາຍຸ

☐ 3

☐ ຕ່ຳກວ່າ 20 ປີ

☐ 21 – 30 ປີ

☐ 31 – 40 ປີ

☐ 41 – 50 ປີ

☐ 51 – 60 ປີ

☐ 60 ຂຶ້ນໄປ

4. ການສຶກສາ

☐ 4

☐ ບຸກຄົນສຶກສາ

☐ ປະລິນຍາຕີ

☐ ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ

☐ ສູງກວ່າປະລິນຍາຕີ

☐ ມັດທະຍົມຕອນປາຍ

5. ທ່ານປະກອບອາຊີບໃດ ☐ 5

☐ ຮັບຮາຊະການ / ລັດວິສາຫະກິດ	☐ ຄ້າຂາຍ
☐ ກະເສດຕະກັມ	☐ ທຸລະກິດສ່ວນຕົວ
☐ ລູກຈ້າງບໍລິສັດ	☐ ອື່ນໆ(ກະລຸນາລະບຸ).....

6. ລະຍະເວລາໃນການເຮັດວຽກ.....ປີ ☐ 6

7. ລະຍະເວລາໃນການດຳເນີນທຸລະກິດດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ.....ປີ ☐ 7

8. ຈຳນວນພະນັກງານ.....ຄົນ ☐ 8

9. ທ່ານເປັນຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນຫລືບໍ່ ☐ 9

☐ ແມ່ນ	☐ ບໍ່ແມ່ນ

10. ຖ້າບໍ່ແມ່ນ ທ່ານອົບພະຍົບເຂົ້າມາພື້ນທີ່ດົນປານໃດ.....ປີ ☐ 10

ສ່ວນທີ 2 ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ 6A's

ຄຳຊີ້ແຈ້ງ: ກະລຸນາເຮັດເຄື່ອງຫມາຍ ✓ ສະແດງເຖິງລະດັບຄວາມຄິດເຫັນຕໍ່ຄວາມ
ພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A (ຊຽງລາຍ-ຄຸນນິງ) ລົງໃນ

☐ ຕາມຄວາມເປັນຈິງຂອງທ່ານ.

5. ຫມາຍເຖິງ ຫລາຍທີ່ສຸດ	2 ຫມາຍເຖິງ ນ້ອຍ
4. ຫມາຍເຖິງ ຫລາຍ	1. ຫມາຍເຖິງ ນ້ອຍທີ່ສຸດ
3. ຫມາຍເຖິງ ປານກາງ	

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ສິ່ງດຶງດູດໃຈທາງການທ່ອງທ່ຽວ (Attraction)								21
1.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງທຳມະຊາດ ເຊັ່ນ ນ້ຳ ຕົກ ແກ້ງ ບຶງ ທາດຊາຍນ້ຳ ຂອງ ໆລໆ								
2.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງວັດທະນະທຳ ເຊັ່ນ ໂບຮານສະຖານ ແລະ ໂບຮານວັດຖຸ ວັດ ປະເພນີ ວິຖີຊີວິດ ສະຖາປັດຕະຍະກຳ ໆລໆ								22
3.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທາງການກະເສດ ເຊັ່ນ ສວນ ໄຮ່ນາ ຫນອງປາ ຟາມລ້ຽງສັດ ໆລໆ								23
4.ແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທີ່ມະນຸດສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ເປັນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ ເຊັ່ນ ສູນວັດທະນະທຳ ສູນການຄ້າ ບອນຄາຊີໂນ ສວນສາທາລະນະ ເສັ້ນທາງ R3A ໆລໆ								24
ເສັ້ນທາງຄົມມະນາຄົມດດຂ້າດຶງແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Accessibility)								25
5. ການຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງທີ່ດີ								
6. ການເຂົ້າເຖິງແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວທຸກລະດູການ								26
7. ລັກສະນະຖະຫນົນ(ຜືວຖະຫນົນ)ຢູ່ໃນສະພາບດີ								27
8. ອຸປະສັກສິ່ງກົດຂວາງ								28
9. ລົດໂດຍສານສາທາລະນະເປີດໃຫ້ບໍລິການ								29
ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ(Amenities)								30
10 .ສາລາທີ່ພັກ/ຈຸດຊົມວິວ ສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ຊ່ວງເວລາ ເດີນທາງ								
11. ທ້ອງນ້ຳ ສະອາດໃຫ້ບໍລິການນັກທ່ອງທ່ຽວໃນ ສະຖານ ທ່ອງທ່ຽວ								31
12. ບ້າຍແນະນຳທາງແລະສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ເປັນຢ່າງດີ								32
13. ການບໍລິການອິນເຕີເນັດໃຫ້ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ								33
14. ບໍລິການໄປສະນີ								34
15. ການບໍລິການເຊົ່າລົດຖີບ ລົດຈັກ ແລະ ລົດໃຫຍ່								35
16. ລະບົບສື່ຄວາມໝາຍ/ສັນຍາລັກທີ່ເຂົ້າໃຈງ່າຍ								36

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ສິ່ງດຶງດູດໃຈທາງການທ່ອງທ່ຽວ (ຕໍ່) (Attraction)								37
17.ໃຫ້ບໍລິການໂທລະສັບສາທາລະນະ								38
18.ແຫລ່ງນໍ້າດື່ມແລະນໍ້າໃຊ້								39
19.ຮ້ານຄ້າສະດວກຊື້								40
20.ຮ້ານຂາຍຂອງທີ່ລະລຶກ								41
21.ສູນຂໍ້ມູນສໍາລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ								42
22.ສູນຮັບແຈ້ງເຫດສໍາລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ								43
23.ການໃຫ້ບໍລິການກວດຄົນເຂົ້າເມືອງ ວ່ອງໄວທັນສະໄໝ								44
ການຈັດການສະໜັບສະໜູນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Ancillary Services)								45
24.ມີການໂຄສະນາຜ່ານສື່ຕ່າງໆທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ								46
25.ມີການປະຊາສໍາພັນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ								47
26.ມີການລົດອັດຕາຄ່າບໍລິການຕ່າງໆໃນບາງລະດູການ								48
27.ມີການອອກຮ້ານສະແດງສິນຄ້າການທ່ອງທ່ຽວກັບທ້ອງຖິ່ນອື່ນໆ ຫລື ຕ່າງປະເທດ								49
28.ການໃຫ້ບໍລິການຮັບການຊໍາລະເງິນດ້ວຍບັດເຄຣດິດ								50
29.ການໃຫ້ບໍລິການເບີກ-ຖອນເງິນສົດດ້ວຍ ATM								51
30.ໂຮງຫມໍຫລືສະຖານບໍລິການສາທາລະນະສຸກໄວ້ໃຫ້ບໍລິການແລະໃຫ້ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອນັກທ່ອງທ່ຽວ								52
ທີ່ພັກໃນແຫລ່ງທ່ອງທ່ຽວ (Accommodation)								53
31.ໂຮງແຮມ								54
32.ຣີສອດ (Resort)								55

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
33. ເຮືອນພັກ (Guesthouse)								53
34. ໂຮມສະເຕຣ (Home Stay)								54
35. ວິນເລ ສະເຕ (Village Stay)								55
36. ເຕັນຄ້າງຄືນ (Tent)								56
ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Activities)								57
• ທາງທຳມະຊາດ								
37. ເດີນປ່າທ່ຽວຊົມທຳມະຊາດ								
38. ລ່ອງແກງ								58
39. ລ່ອງແພໂມ້ໃຜ່								59
40. ລ່ອງເຮືອຢ່າງ								60
41. ນັ່ງກວຽນ								61
42. ຂີ່ຊ້າງ								62
43. ຂີ່ມ້າ								63
44. ອື່ນ ໆ.....								64
• ສິນລະປະວັດທະນະທຳ ປະເພນີ								65
45. ປະເພນີຊົນເຜົ່າ								
46. ເທດສະການສົງຄາມ/ປີໄຫມ່								66
47. ບາສີສູ່ຂວັນ								67
48. ອື່ນ ໆ.....								68

ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ (6A's)	ຊັບພະຍາກອນ ການ ທ່ອງທ່ຽວ		ລະດັບຄວາມມຄິດເຫັນຕໍ່ 'ຄວາມພ້ອມດ້ານການທ່ອງ ທ່ຽວ'					C
	ມີ	ບໍ່ມີ	5	4	3	2	1	
ກິດຈະກຳການທ່ອງທ່ຽວ (Activities) (ຕໍ່)								69
49. ການສະແດງຊົນເຜົ່າ								
50 ໂຮງລະຄອນ/ການລະເລ່ນທ້ອງຖິ່ນ								70
51. ງານສະແດງດົນຕີພື້ນບ້ານທ້ອງຖິ່ນ								71
52. ການແຂ່ງຂັນເຮືອປະເພນີຕ່າງໆ								72
53. ເທດສະການອາຫານທ້ອງຖິ່ນ								73
54. ງານປະກວດແລະ ການແຂ່ງຂັນຕ່າງໆ								74
55.ອື່ນ ໆ.....								75

ສ່ວນທີ 3 ການສະແດງຄວາມຄິດເຫັນ ແລະ ຂໍສະເໜີແນະ

56.ທ່ານຄິດວ່າແນວໂນ້ມຂອງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ຄວນເປັນຢ່າງໃດ ☐ 76.

1.
2.
3.

57.ທ່ານຄິດວ່າບັນຫາ/ອຸປະສັກທີ່ສຳຄັນຂອງການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວບົນເສັ້ນທາງຍຸດທະສາດ R3A ມີຫຍັງແດ່ ☐ 78

1.
2.
3.

58.ທ່ານມີຂໍສະເໜີແນະກ່ຽວກັບການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວຢ່າງໃດແດ່ ກະລຸນາລະບຸ ☐ 79.

1.
2.
3.

ຂໍຂອບໃຈໃນການຮ່ວມມືຂອງທ່ານເປັນຢ່າງສູງ



ประวัติผู้เขียน

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นายธงชัย ภูวนาถวิจิตร
วัน เดือน ปีเกิด	5 ตุลาคม 2512
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	117/1 หมู่ 3 ต.จันทน์จ้าวใต้ อ.แม่จัน จ.เชียงราย
ประวัติการศึกษา	
2549	ปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง
2547	ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิต การจัดการทั่วไป สถาบันราชภัฏลำปาง
ประวัติการทำงาน	
2549 - ปัจจุบัน	ผู้จัดการโรงงานรัชเขต บริษัท ไทยชากาอะ เลข จำกัด นิคมอุตสาหกรรมในเครือสหพัฒน์ จ.ลำพูน
2547 - 2549	ล่ามภาษาญี่ปุ่น โรงงานรัชเขต บริษัท ไทยชากาอะ เลข จำกัด จ.ลำพูน
2537 - 2544	พนักงาน บริษัท Kuwabara Gumi เมือง Misato จังหวัด Gunma ประเทศญี่ปุ่น
2535 - 2536	พนักงาน บริษัท Koshin Densetsu kabusuki kaisha สายรถไฟใต้ดิน กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น
2535 - 2535	พนักงาน บริษัท Kumamoto เมือง Utsunomiya จังหวัด Toshiki ประเทศญี่ปุ่น